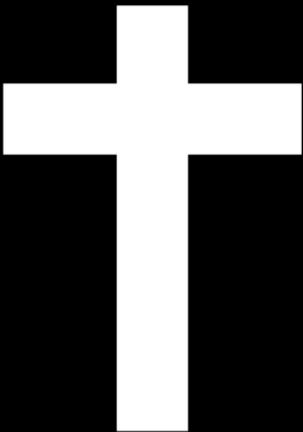

Хушхабар

Portions of the Holy Bible in the Tajik language of
Tajikistan

Хушхабар

Portions of the Holy Bible in the Tajik language of Tajikistan

Части Библии в таджикском языке Таджикистан

Copyright © 2010, 2014 Фонди «Калом»

Language: тоҷикӣ (Tajik)

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2014-04-02

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 22 Feb 2024 from source files dated 31 Aug 2023
1f8fe4f8-d37a-5948-a2bf-cc6be88e89cb

Contents

Рут	1
Эстер	6
Матто	16
Маркүс	64
Луқо	93
Юханно	140
Тасслўникиён	174
Филемўн	178
Ёкуб	180
1 Юханно	185
2 Юханно	190
3 Юханно	191
Яхудо	192

Китоби Рут

Элимелех бо оилааш ба Мўоб мекўчад

1-2 (1-2) Замоне, ки дар сарзамини Истроил доварон^{*} ҳукмронй мекарданд, гуруснагии сахте ба миён омад. Ҳамзамон дар деҳай Байт-Лаҳми[†] вилояти Яхудия Элимелех ном марде зиндагӣ мекард, ки аз авлоди Эфротиёён буд. Рӯзе ў ҳамроҳи ҳамсарав Ноомӣ ва ду писараш Маҳлон ва Кильён ба сарзамини Мўоб[‡] кўчида рафт, то дар он ҷо зиндагӣ кунад.

3 Аммо пас аз чанд вақт Элимелех – шавҳари Ноомӣ аз олам ҷашм пӯшида, ўро бо ду писараш танҳо гузошт. **4** Писаронаш дуҳтарони мӯобиро ба занӣ гирифтанд, ки номи яке Орфо ва дигаре Рут буд. Баъди даҳ соле, ки онҳо дар он ҷо умр ба сар бурданд, **5** Маҳлон ва Кильён низ аз олам гузаштанд. Инак, Ноомӣ бешавҳару беписар монд.

Бозгашти Ноомӣ ба Байт-Лаҳм

6 Пас аз муддате Ноомӣ шунид, ки Худованд ба ҳалқи худ баракати ҳосили фаровон додааст. Ў бо занони писаронаш барҳост, то ки Мӯобро тарқ кунад. **7** Ҳамроҳи ду келинаш ҷойи зисти ҳудро гузошта, ба роҳ баромад, то ба Яхудия баргардад.

8 Аммо дар роҳ Ноомӣ ба онҳо гуфт: «Ба ҳонаҳои модаронатон баргардед. Бигзор Худованд ба ивази некиҳо, ки ба ман ва фарзандони раҳматиам кардед, ба шумо некӣ кунад. **9** Дуо мекунам, ки ҳардуятон боз ба шавҳар бароед ва шуморо дар он ҳона хуш бипазиранд». Пас Ноомӣ ҳайрухушкунон онҳоро бӯсиðд. Аммо онҳо гирия карда **10** гуфтанд: «Не, мо ҳамроҳатон назди ҳалқи шумо меравем». **11** Ноомӣ дар ҷавоб гуфт: «Дуҳтаронам, шумо бояд баргардед. Чаро ҳамроҳи ман будан меҳоҳед? Оё ман метавонам боз соҳиби писароне шавам, ки шуморо ба занӣ гиранд? **12** Дуҳтаронам, ман барои дубора шавҳар кардан пир шудаам, барои ҳамин ба ҳонаҳои худ баргардед. Ҳатто агар чунин имкон бошаду ман ҳамин шаб шавҳар карда писардор шавам ҳам, **13** оё шумо то ба воя расидани онҳо сабр мекунед? Ин хел шумо шавҳар карда наметавонед. Не, дуҳтаронам, шумо медонед, ки ин номумкин аст. Ранҷу азобе, ки дорам, бароятон беҳад вазнин аст, чунки Худованд бар зидди ман аст». **14** Онҳо боз бо овози баланд гирия карданд. Сипас Орфо ҳушдоманашро бӯсиðда, бо ў ҳайрухуш карда рафт, аммо Рут бо ў монд.

15 Ноомӣ ба ў гуфт: «Бубин, Орфо ба назди қавми худ ва худоёни худ бармегардад, ту ҳам ҳамроҳи ў бирав». **16** Аммо Рут илтиҷо кард: «Маро маҷбур нақунед, ки аз пешатон равам. Иҷозат дихед, ҳамроҳатон истам. Ҳар ҷойе ки равед, ман ҳам меравам. Ҳар ҷойе ки зиндагӣ кунед, ман ҳам он ҷо зиндагӣ мекунам.

Ҳалқи шумо ҳалқи ман ва Худои шумо Худои ман мешавад.

17 Ҳар ҷое ки бимиред, ман ҳам ҳамон ҷой ҳоҳам мурд ва дар он ҷой маро низ гӯр ҳоҳанд кард.

Агар чизеғайр аз марғ маро аз шумо чудо кунад, Худо ба балои бад гирифтoram кунад».

18 Ноомӣ чун фаҳмиð, ки Рут аз гапаш намегардад, дигар чизе нагуфт.

19 Ҳамин тавр, онҳо роҳи ҳудро давом доданд ва ба шаҳри Байт-Лаҳм расиданд. Ҳангоме онҳо ба шаҳр даромаданд, мардум аз дидани онҳо ба ҳаяҷон омаданду

* **1:1-2** доварон — роҳбарони қадимаи ҳалқи Истроил, ки вазифаи ҳукмкунӣ, ҳимоякунӣ ва роҳбариро ба ўҳда доштанд. † **1:1-2** Байт-Лаҳм — «ҳонаи нон» маъно дорад. ‡ **1:1-2** Мўоб — яке аз ҳалиқҳои Кањон, ки душмани ҳалқ Истроил буд.

занон чунин мегуфтанд: «Наход ин Ноомй бошад?» ²⁰ Ноомй дар чавоб гуфт: «Худои Таоло ҳаёти маро хеле талху ғамнок кардааст, барои ҳамин маро дигар Ноомй (яъне форам) нагӯед, балки Мора (яъне талх) бигӯед. ²¹ Вақте ки аз ин ҷо баромада рафтам, ҳама чиз доштам, аммо Худованд маро бо дасти ҳолӣ баргардонд. Чаро маро Ноомй мегӯед, ҳол он ки Худованд маро ба чунин мусибат гирифтор кардааст ва Худои Таоло маро бадбаҳт намудааст?»

²² Инак, Ноомий ҳамроҳи келинаш Рут аз сарзамини Мӯоб баргашт. Ҳангоме ки онҳо ба шаҳри Байт-Лаҳм расиданд, мавсими дарафи ҷав нав сар шуда буд.

2

Рут дар киштзори Бӯаз

¹ Ноомий ҳешованде дошт, ки номаш Бӯаз буд. Бӯаз марди сарватманду баобруй аз қабилиа шавҳараш Элимелех буд. ² Рӯзе Рут ба Ноомий гуфт: «Иҷозат диҳед, ба киштзорҳои гирду атроф равам, шояд ягон қас ба ман раҳм карда гузорад, ки ҳӯшаҳои аз паси дарағарон ба замин афтодаро ҷинам». Ноомий ҷавоб дод: «Бираф, дуҳтарам».

³ Пас Рут ба киштзоре рафта, аз қафои дарағарон ҳӯшаҳои афтодаро мечид. Бо амри тасодуф он киштзор ба Бӯаз, ки аз қабилиа Элимелех буд, тааллуқ доштааст.

⁴ Пас аз муддате Бӯаз аз деҳаи Байт-Лаҳм омад ва бо коргарон салому алейк карда гуфт: «Худованд ёратон бол!» Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Раҳмат, Худованд шуморо баракат диҳад!» ⁵ Бӯаз аз саркори дарағарон пурсид: «Он зани ҷавон қист?» ⁶ Саркор ҷавоб дод: «Ин зани ҷавон ҳамон мӯобӣ аст, ки ҳамроҳи Ноомий аз қишивари Мӯоб омадааст. ⁷ Ӯ аз ман иҷозат пурсид, ки аз қафои дарағарон ҳӯшаҳои ба замин афтодаро ҷинад. Ӯ аз субҳ то ин дам машғули кор аст, танҳо як бор дар зери соябон каме истироҳат кард».

⁸ Он гоҳ Бӯаз ба Рут гуфт: «Дуҳтарам, гӯш қун, барои ҳӯшачинӣ ба майдонҳои дигар нарав, балки дар ҳамин ҷо бо занон истода, кор қун. ⁹ Ба онҳо нигоҳ қун, ҳар ҷое ки онҳо дараф қунанд, ту ҳам аз қафои онҳо рав. Ман ба мардикорони ҳуд амр додам, ки ба ту даст нарасонанд. Агар ташна шавӣ, рафта аз кӯзаҳо, ки хизматгоронам об пур мекунанд, бинӯш».

¹⁰ Рут то замин ба Бӯаз таъзим карда, гуфт: «Чаро шумо ба ман ин хел ғамхорӣ мекунед? Чаро ба як шахси бегона ин қадар меҳрубон ҳастед?»

¹¹ Бӯаз дар ҷавоб гуфт: «Ҳар он чӣ ту баъди марги шавҳарат дар ҳаққи ҳушдоманат кардӣ, ба гӯшам расид. Медонам, ки падару модар ва ватани ҳудро монда омадӣ, то дар байну ҳалқи ношинос зиндагӣ қунӣ. ¹² Худованд барои қорҳои кардаат ба ту файзу баракат диҳад. Бигзор Худованд, Худои Истроил, ки назди Ӵ омадай, туро дар паноҳаш нигоҳ дорад ва ба ту мукофот ато намояд».

¹³ Рут дар ҷавоб гуфт: «Эй ҳочаи меҳрубон, маро аз марҳамати ҳуд дар оянда ҳам маҳрум нақунед. Шумо ба ман, ки ҳатто қанизатон нестам, суханони нек гуфта, тасаллӣ додед».

¹⁴ Дар вақти ҳӯрокҳӯрӣ Бӯаз ба Рут гуфт: «Биё, ҳӯрок ҳӯр. Нонатро ба шираи ангур тар карда ҳӯр». Пас Рут дар назди дарағарон нишаст ва Бӯаз ба ӯ гандумбирён дод. Рут то серӣ ҳӯрду боз боқӣ монд. ¹⁵⁻¹⁶ Чун Рут барҳоста, ба ҳӯшачинӣ сар кард, Бӯаз ба дарағарони ҳуд амр дода гуфт: «Агар ӯ байн ҳӯшаҳои баста ҳӯша ҷинад ҳам, ба ӯ ҷизе нагӯед ва кордор нашавед. Баръакс, каме аз ҳӯшаҳои басташуда низ ба рӯйи замин бирезед, то ӯ бичинад».

¹⁷ Рут то бегоҳ дар он киштзор ҳӯша чид. Вақте ҳӯшаҳоро бикуфт, тақрибан дувоздаҳ кило ҷавви тоза ба даст овард. ¹⁸ Рут онро бо ҳуд ба шаҳр овард ва ҳушдоманаш дид, ки чӣ қадар ҷав ҷамъ кардааст. Ӯ боқимондаи ҳӯроки ҳудро низ ба Ноомий дод. ¹⁹ Ноомий аз ӯ пурсид: «Аз кучо ҳамаи инро ҷамъ овардӣ? Дар қадом киштзор кор кардӣ? Худо касеро, ки ба ту ин қадар ғамхорӣ кардааст,

баракат диҳад!» Рут ба хушдоманаш гуфт, ки дар киштзори Бӯаз ном марде кор кардааст.

²⁰ Ноомӣ ба Рут гуфт: «Худованд Бӯазро баракат диҳад! Ў марҳамати худро аз мо ва аз мурдагон дареф надоштааст». Ў боз илова кард: «Он мард яке аз хешони наздики мост, ки бояд сарпарастиамонро ба ўҳда бигирад». ²¹ Пас аз он Рут гуфт: «Ў ҳатто ба ман гуфт, ки бо коргаронаш то тамом шудани мавсими дарав дар киштзори ўҳӯша чинам».

²² Ноомӣ ба Рут гуфт: «Бале, духтарам, ҳамроҳи занон дар киштзори Бӯаз кор кунӣ, беҳтар аст. Агар ба ҷойи дигар равӣ, мумкин коргарон ба ту дастрасонанд». ²³ Бо ҳамин, Рут то охири мавсими дарави гандуму ҷав бо канизони Бӯаз ҷамъоварии ғалларо давом медод ва бо хушдоманаш зиндагӣ мекард.

3

Ноомӣ барои Рут нақша мекашад

¹ Боре Ноомӣ, хушдомани Рут, ба ў гуфт: «Духтарам, ман бояд бароят паноҳгоҳе пайдо кунам, то ки ту бароҳат боши. ² Ҳамон Бӯаз, ки ту ҳамроҳи хизматгоронаш кор кардӣ, хеши мост. Акнун гӯш кун. Ў имшаб дар хирмангоҳ ҷав бод мекунад. ³ Ту худатро тоза бишӯй, каме атр бизан ва либоси беҳтаринатро пӯшида, ба хирманҷо рав. Аммо то хӯрдану нӯшиданро тамом накунад, худро ба ў нишон надех. ⁴ Вақте ки хоб меравад, ҷойи хобашро фаҳм, ки дар қучост. Он гоҳ ба назди ў рафта, кӯрпаи ўро аз рӯйи пойҳояш кӯшода, назди пойҳояш хоб кун. Пас худи ў мегӯяд, ки чӣ бояд кунӣ». ⁵ Рут дар ҷавоб гуфт: «Ҳамаи гуфтаҳоятро иҷро мекунам».

Рут ба назди Бӯаз меравад

⁶ Пас Рут ба хирманҷо рафта, ҳамон тавре ки хушдоманаш фармуда буд, амал кард. ⁷ Вақте ки Бӯаз хӯрдану нӯшиданро тамом кард, ҳушҳол шуд ва назди охирин хирмани ҷав рафта, хобид. Рут оҳиста ба ў наздик шуд ва як гӯши кӯрпаи ўро бардошта, дар поёни пойи Бӯаз дароз қашид. ⁸ Нисфи шаб Бӯаз ногаҳон аз хоб бедор шуд ва чун дид, ки зане дар поёни пойҳояш хобидааст, ҳайрон шуд. ⁹ Бӯаз «Ту кистӣ?» гуфта пурсид. Рут ҷавоб дод: «Ман канизи шумо, Рут ҳастам. Шумо ки хеши наздиктарини мо ҳастед, ҳоҳиш мекунам, сарпарастии маро ба ўҳда гиред».

¹⁰ Бӯаз гуфт: «Духтарам, Худованд туро баракат диҳад. Ин кори неке, ки ҳоло кардӣ, аз коре, ки пештар карда будӣ, бузургтар аст. Ту метавонистӣ аз қафои ҷавонмардони бой ё камбағал равӣ, вале ин корро накардӣ. ¹¹ Духтарам, дигар натарс, ҳама ҳоҳишшатро иҷро мекунам. Тамоми мардуми шаҳр медонанд, ки ту занӣ баномусӣ. ¹² Дуруст аст, ки ман – хеши ту, вале аз ман дида, боз хеши наздиктар ҳаст. ¹³ Шабона ин ҷо бимон. Фардо субҳ мефаҳмам, ки оё ў ҳимояи туро ба ўҳда мегирад ё не. Агар бигирад, хуб аст, вагарна ба Ҳудои зинда қасам, ки худам туро мегирам. Ҳоло то саҳар ин ҷо хоб кун».

¹⁴ Пас Рут то саҳар дар поёни пойҳои Бӯаз хобид. Аммо, ҷашми рӯз ҳанӯз накафида, аз хоб бедор шуд. Бӯаз намехост, ки касе ба хирманҷо омадани занро бифаҳмад. ¹⁵ Ў ба Рут гуфт: «Рӯймолатро ба рӯйи замин паҳн кун». Рут ҳамин тавр кард. Бӯаз дар он тақрибан 25 кило ҷав рехт ва онро ба китфи Рут гузошт. Баъд худ ба шаҳр рафт. ¹⁶ Ҳангоме ки Рут ба назди хушдоманаш омад, Ноомӣ аз ў пурсид: «Хуб, чӣ гап, духтарам?» Рут ҳамаи ҳодисаро гуфт, ки Бӯаз барои ў чӣ кор кард ¹⁷ ва илова намуд: «Бӯаз ба ман гуфт, ки набояд бо дастони холӣ ба назди ту баргардам. Ў ҳамаи ин ҷавро ба ман дод». ¹⁸ Ноомӣ ба ў гуфт: «Ҳоло сабр кун, духтарам, ки натиҷаи ин кор чӣ мешавад, зоро ин шаҳс то ин масъаларо имрӯз ҳал нақунад, ором намешавад».

4

Бўйаз бо Рут издишоқ мекунад

¹ Он гоҳ Бўйаз ба назди дарвозаи шаҳр рафта, он чо нишаст. Вақте ҳамон хешованде, ки дар борааш гуфта буд, аз он чо мегузашт, Бўйаз ўро садо карда гуфт: «Эй дўстам, биё ин чо бишинг». Ў омада, он чо нишаст. ² Сипас Бўйаз даҳ нафарро аз роҳбарони шаҳр^{*} даъват намуда, аз онҳо хоҳиш кард, ки он чо нишинанд. Вақте онҳо ба ҷойҳои худ гузаштанд. ³ Бўйаз ба хешаш муроҷиат намуд: «Ҳоло Ноомӣ аз сарзамини Мӯоб баргаштааст ва меҳоҳад заминеро, ки аз они хеши мо — Элимелеҳ аст, фурӯшад. ⁴ Фикр кардам, ки ман бояд ин хабарро дар ҳузури ин чо нишастагон ва дар ҳузури роҳбарони ҳалқи ман ба ту расонам, то он заминро бихарӣ. Агар харидан наҳоҳӣ, ба ман бигӯй, то ки ман донам, чун ҳаққи хариди он заминро аввал ту дорӣ, баъд аз ту ман метавонам онро бихарам». Он шахс гуфт: «Ман онро меҳарам». ⁵ Он гоҳ Бўйаз гуфт: «Хуб, ҳангоми харидани замини Ноомӣ ту бояд Рути мӯобиро, ки шавҳараш аз олам гузаштааст, ба занӣ бигирий. Ба ин восита вақте кӯдакдор шуда, соҳиби меросхӯр мегардед, мероси шавҳараш аз байн намеравад». ⁶ Он мард дар ҷавоб гуфт: «Ман он заминро харидана метавонам, чунки агар бихарам, молу мулки худро зери хатар мегузорам. Ту ўро гир, чунки ман ин корро карда наметавонам».

⁷ Давраҳои пеш дар Истроил чунин расм буд, ки ҳангоми харидуфурӯш ё додугирифт барои тасдиқи ҳамон амал як кас пойафзоли худро қашида, ба каси дигар медод. Дар Истроил ин тарзи қонунӣ гардонидани ҳамон кор ҳисоб мешуд.

⁸ Пас ҳамон хеш пойафзоли худро қашида, ба Бўйаз гуфт: «Ту онро бихар». ⁹ Он гоҳ Бўйаз ба роҳбарон ва ба ҳозирин рӯй овард: «Шумо акнун шоҳид ҳастед, ки ман заминҳоеро, ки аз они Элимелеҳ, Кильён ва Маҳлон аст, аз Ноомӣ меҳарам. ¹⁰ Инчунин Рути мӯобиро, ки зани Маҳлон буд, ба занӣ мегирам, то ки замини он шахс барои аҳли оилаи ўй боқӣ бимонад ва номаш дар хонадону зодгоҳаш аз байн наравад. Шумо имрӯз шоҳид ҳастед».

¹¹ Он гоҳ роҳбарон[†] ва мардуме, ки дар назди дарвоза ҷамъ омада буданд, тасдиқ карданд: «Баъле, мо шоҳид ҳастем. Ҳудованд ҳамсараторо монанди занони Яъқуб[‡] — Роҳел ва Леё гардонад. Ин занони барои ў фарзандони зиёдро ба дунё оварданд. Дар байни Эфротиён сарват ба даст орӣ ва номат дар деҳаи Байт-Лаҳм машҳур гарداد. ¹² Фарзандоне, ки Ҳудованд аз ин зани ҷавон ба ту ато мифармояд, хонадони туро мисли хонадони Форас бисозанд, ки Томор ўро барои Яҳудо таваллуд карда буд».

Рут писардор мешавад

¹³ Пас аз он Бўйаз Рутро ба занӣ гирифта, бо ў ҳамбистар шуд ва Ҳудованд ўро баракат доду Рут ҳомиладор шуда, писаре ба дунё овард. ¹⁴ Занони шаҳр ба Ноомӣ мегуфтанд: «Ҳудоро шуқр, ки ў туро бе меросхӯре, ки нигаҳонат мешавад, нагузошт! Бигзор номи ин кӯдак дар Истроил машҳур гарداد! ¹⁵ Ў акнун бароят зиндагии наве ҳоҳад бахшид ва атои айёми пирият ҳоҳад буд, зеро ўро келинат, ки туро дўст медорад ва бароят аз ҳафт писар ҳам беҳтар аст, ба дунё овардааст». ¹⁶ Ноомӣ он кӯдакро ба оғӯш гирифта, парасторӣ мекард. ¹⁷ Занони ҳамсоя мегуфтанд: «Ноомӣ писардор шуд» ва ба кӯдак Убид ном ниҳоданд. Убид падари ҳамон Йисой аст, ки падари Довуд буд.

Бўйаз ва насли ў

¹⁸ Авлоди Форас инҳоянд: Форас падари Ҳесрӯн, ¹⁹ Ҳесрӯн падари Ром, Ром падари Аминодоб, ²⁰ Аминодоб падари Наҳшӯн, Наҳшӯн падари Салмӯн,

* ^{4:2} Яъне, пирони шаҳр. † ^{4:11} Яъне, пирони шаҳр. ‡ ^{4:11} Яъне, Истроил.

21 Салмӯн падари Бӯаз, Бӯаз падари Убид, ²² Убид падари Йисой ва Йисой падари Довуд буд.

Эстер Пешгуфтор

Подиоҳи форс зиёфати шоҳона медиҳад

¹ Замони ҳукмронии шоҳ Аҳашверӯш буд, ҳамон шоҳ, ки бар яксаду бисту ҳафт вилоят, аз Ҳиндустон сар карда, то Эфиопия подшоҳӣ мекард. ² Он рӯзҳо ў сарзаминашро аз таҳти шоҳонаи худ, ки дар қалъаи Шушан буд, роҳбарьи менамуд.

³ Соли сеюми подшоҳияш шоҳ барои ҳамаи мансабдорону дарбориён зиёфат дод. Дар он сарлашкарони^{*} сарзамини форсу модҳо, мирон ва ҳоқимони вилоятҳо иштирик доштанд. ⁴ У сарвати фаровони шоҳигарии худ ва шукуҳу шаҳомати бузургиашро муддати дуру дароз, дар давоми шаш моҳ, ба меҳмононаш намоиш медод. ⁵ Пас аз тамом шудани зиёфати якум шоҳ барои ҳамаи сокинони қалъаи Шушан, чи камбагалу чи сарватманд, зиёфати дуюм дод. Он дар боғи девордори қасри шоҳ ҳафт шабонарӯз давом намуд. ⁶ Дар ин боғ пардаҳо аз матоҳои паҳтагуни сафеду осмонранг бо бандҳои қиматбаҳои сафеду бунафшранг аз ҳалқаҳои нуқрагин гузаронида шуда, ба сутунҳои мармарин оvezон буданд. Катҳои тиллоюи нуқрагинро болои фарши мармарӣ, садафӣ ва аз дигар сангҳои қиматбаҳои сурху сиёҳ тайёршуда, қатор гузашта буданд. ⁷ Хизматгорон шаробро дар зарфҳои тиллоие, ки яке аз дигаре фарқ дошт, меоварданд. Шароби шоҳона аз сабаби бойигарии подшоҳ фаровон буд ва ⁸ мувофиқӣ қонун ҳар кас, чи қадаре ки меҳост, менӯшид, зоро шоҳ ба ходимонаш фармуда буд, ки бо хости ҳар кас амал намоянд.

⁹ Зани подшоҳ — малика Ваштӣ низ дар қасри шоҳ Аҳашверӯш барои занон зиёфат медод.

Оқибати беитоатии Ваштӣ

¹⁰ Дар рӯзи ҳафтуми зиёфат подшоҳ аз нӯшиданӣ шароб андак маст шуда, ба ҳафт хизматгорони шахсияш[†] — Мемуон, Бизто, Ҳарбӯно, Бинто, Абанто, Зетар ва Каркас, фармон дод, ¹¹ ки малика Ваштиро наздаш биёранд. Занаш ҳусни зебо дошт ва шоҳ хост, ки малика тоҷ бар сар пеши меҳмонони биёяд, то зебони ўро ба ҳама намоиш дидад. ¹² Лекин чун хизматгорон рафта, ба малика фармони шоҳро расониданд, малика амрашро рад карду ба зиёфат наомад. ¹³⁻¹⁴⁽¹³⁻¹⁴⁾ Шоҳ Аҳашверӯш аз ин рафтори малика оғоҳ шуда, ба ҳашм омаду хеле оташин гардид.

Аз рӯйи одаташ ў ба ситорашиносонаш — Каршено, Шетор, Адмото, Таршиш, Мерес, Марсено ва Мемухон муроҷиат карда, маслиҳат пурсид. Ин мансабдорони сарзамини Форсу Модай қонуну қоида ва анъанаҳоро медонистанд. Азбаски онҳо вазифаҳои баландтаринро соҳиб буданд, иҷозати назди подшоҳ даромадан доштанд.

Подшоҳ аз онҳо пурсид: ¹⁵ «Малика Ваштӣ ба фармони шоҳ, ки хизматгорон ба вай расониданд, итоат накард. Мувофиқӣ қонун ҷазои ў чист?»

¹⁶ Яке аз маслиҳатгарон — Мемухон дар ҳузури шоҳ ва мансабдорон гуфт: «Малика Ваштӣ на танҳо ба подшоҳ, балки ба ҳамаи мансабдорону тамоми мардуми вилоятҳои подшоҳ Аҳашверӯш бехурматӣ нишон дод. ¹⁷ Зоро чунин гуфтгузор мешавад, ки малика Ваштӣ фармони подшоҳро рад карда, наздаш наомад. Занон инро фаҳмида шавҳарони худро писанд намекунанд. ¹⁸ Худи ҳамин рӯз занони мансабдорони Форсу Модай, ки аз ин воқеа хабардор мешаванд,

* ^{1:3} сарлашкарони — ё заминдорони сарватманд   † ^{1:10} Ба забони ибрӣ ин хизматгорони шахсӣ «ҳоҷасаро» буданд. Маънои «ҳоҷасаро» «марди ахташуда» мебошад.

ба шавхарони худ низ инро нақл мекунанд. Сипас дар оилаҳо ҳашму ғазаб ва бехурматӣ зиёд ҳоҳад шуд.

¹⁹ Бинобар ин, агар ба подшоҳ писанд ояд, фармон бароварда шавад, ки Ваштӣ дигар ҳеч тоҳ ба назди подшоҳ надарояд. Бигузор подшоҳ вазифаи ўро ба зани дигаре, ки аз вай беҳтар аст, дихад. Ин фармон дар қонуни ивазнашавандай Форсӯ Модай ҷо шавад. ²⁰ Вақте ки фармони шоҳ дар тамоми сарзамини бузургаш паҳн мешавад, боиси он мегардад, ки ҳар як зан дар ҳар ҳонавода, чи камбағалу чи сарватманд, шавҳари худро ҳурмат кунад.

²¹ Маслиҳати Мемухон ба ҳама писанд омаду подшоҳ аз пайи ичрои он шуд. ²² Ў фармонро бо ҳати ҳар як вилояту забони ҳар як ҳалқ навишта фиристод, то ҳар мард дар хонаи худ ҳӯҷаини оила бошаду бо забони ҳалқаш гап занад.

2

Эстер малика мешавад

¹ Баъд аз чанд вақт, чун ғазаби шоҳ Аҳашверӯш паст шуд, ў Ваштиро бо кори кардааш ва фармони дар ҳаққи ў баровардаашро ба ёд овард. ² Инро дида, хизматгорони шахсияш ба ў гуфтанд: «Бигзор барои шоҳ дуҳтарони ҷавону зеборо ҷустуҷӯ намоянд». ³ Барои ин шоҳ ба тамоми вилоятҳои шоҳигариаш шахсони маҳсусро таъбин кунад, то ки онҳо ҳамаи дуҳтарони ҷавону соҳибчамолро дар ҳаррамсаройи қалъаи Шушан ҷамъ оваранд. Сипас онҳоро ба дасти Ҳейга* — нигаҳбони занони шоҳ супорида, ба онҳо маводи ороиши занона бидиҳанд. ⁴ Бигзор ҳамон дуҳтаре, ки ба подшоҳ ҳуш меояд, ба ҷоии Ваштӣ малика шавад». Пешниҳод ба подшоҳ маъқул шуд ва ў ҳамон тавр амал кард.

⁵ Инак, дар қалъаи Шушан марди яхудие бо номи Мордаҳай, ки писари Ёир буд, мезист. Ёир писари Шимъӣ буд ва Шимъӣ писари Киш, аз ҳонаводай Бинёмин. ⁶ Аслан Киш дар шаҳри Ӯршалим зиндагӣ мекард. Аммо Набуқаднесар — шоҳи сарзамини Бобил чандин сол пеш Ӯршалимро ҳароб карда, шоҳи Яхудия Еконёро ба асири гирифта буд. Дар он вақт Киш — бобокалони Мордаҳай низ, ҳамроҳи дигар асирон оварда шуд†. ⁷ Мордаҳай дуҳтаронде дошт, ки фарзанди амакаш буд. Пас аз вафоти падару модари дуҳтар Мордаҳай ўро гирифта, калон карда буд. Ў Ҳадаса ном дошт, лекин номи форсияш Эстер буд. Вай қаду қомати мавзун ва ҷеҳраи зебо дошт. ⁸ Вақте ки фармони шоҳ эълон шуду дуҳтарони зиёдеро ба қалъаи Шушан оварда, ба дасти Ҳейга — нигаҳбони занон супориданд, Эстер ҳам дар байни онҳо буд. Вай низ дар қасри подшоҳӣ таҳти назорати Ҳейга қарор гирифт. ⁹ Ситораи дуҳтар ба Ҳейга маъқул шуду Ҳейга дарҳол ба Эстер маводи ороишиҳо ҳӯроки ба ў хосро дод. Инчунин ҳафт канизони дарбориро ба Эстер супориду ўро бо канизонаш ба ҷоии беҳтарини хонаи занон гузаронд.

¹⁰ Мувофиқи амри Мордаҳай Эстер ба касе дар бораи аз миллати яхудӣ буданаш ва оилаи худ ҳарф намезад. ¹¹ Ҳар рӯз Мордаҳай назди хонаи занон мегашт, то ки аз ҳолу кори Эстер ҳабар ёбад.

¹² Пеш аз назди шоҳ Аҳашверӯш даромадан, ба ҳар дуҳтар дувоздаҳ моҳ барои тайёрӣ дидан мӯҳлат дода мешуд; ў шаш моҳ бо равғанҳои ҳушбӯй ва шаш моҳи дигар бо атрӯзу молиданиҳои гуногуни занона худро орову торо медод. ¹³ Сипас дуҳтар дар навбати худ, назди шоҳ медаромад. Ҳангоми назди шоҳ рафтан ҳар ҷизеро, ки дуҳтар талаб мекард, медоданд, то ки аз хонаи занон ба хонаи шоҳ барад. ¹⁴ Дуҳтар бегоҳӣ ба назди шоҳ мерафту саҳарӣ ба хонаи занҳои дигар баргашта, таҳти назорати Шаашғоз, ки нигаҳбони‡ занони дигар буд, меистод.

* ^{2:3} Ҳейга низ яке аз хоҷасароён буд. † ^{2:6} Аз рӯйи матни аслии забони ибрӣ маълум нест, ки оё Мордаҳай ё Киш ба асири гирифта шуда буд. Лекин аксарияти олимон бар он ақидаанд, ки аслан Киш буд. ‡ ^{2:14} Шаашғоз низ хоҷасаро буд.

Вай ба назди шоҳ дуюмбора намеомад, магар ин ки ба шоҳ хуш ояду ўро бо номаш даъват кунад.

15 Акнун навбати ба назди шоҳ даромадан ба Эстер ҳам расид: ҳамон Эстери дұхтары Абижили амаки Мордахай, ки Мордахай ўро ҳамчун дұхтараш калон карда буд. Вай бо худ танҳо чизҳои пешниҳодкардаи Ҳейгаро гирифт. Инак, ҳама ба Эстер бо ҷашми нек менигаристанд.

16 Зимистони⁸ соли ҳафтуми ҳукмронии шоҳ, Эстерро ба назди шоҳ Аҳашверӯш ба қаср оварданду¹⁷ вай Эстерро бештар аз ҳамаи занон дўст дошт ва нисбат ба дұхтарони дигар ситорааш ба дили шоҳ бештар рост омад. Шоҳ ба сари Эстер точи шоҳигарӣ гузашта, ўро ба ҷойи Вашти малика эълон намуд. **18** Он гоҳ шоҳ ба хотири Эстер барои ҳамаи мансабдорону дарбориён зиёфат доду дар ҳамаи вилоятҳо пули андозро кам карда, ба таври шоҳона тӯхфаҳо тақсим карда дод.

Мордахай ҳаётин подшоҳро нақот медиҳад

19 Вақте ки бори дуюм дұхтаронро ҷамъ карданд, Мордахай дар дарбори шоҳ хизмат менамуд^{*}. **20** Эстер бошад, дар бораи ҳешовандану ҳалқи худ, чунон ки падархондаш Мордахай ба вай амр дода буд, ба касе ҷизе нагуфт. Ў ба монанди давраи кўдакӣ ҳамаи гуфтаҳои Мордахайро гўш мекард.

21 Рӯзе, ҳангоме ки Мордахай дар дарбор хизмат мекард, ду дарбон[†] — Бигтон ва Тораш ба қаҳр омада, меҳостанд шоҳро кушанд. **22** Мордахай аз ин ҳабардор шуда, ба малика Эстер расонид ва ў ба шоҳ аз номи Мордахай ҳодисаро нақт кард. **23** Баъд аз тафтиши ҳодиса фаҳмиданд, ки ҳақиқатан дарбонон чунин нақша қашида будаанд. Пас онҳоро дастгир карда, ба дор овехтанду тамоми ҳодиса дар ҳузури шоҳ дар китоби ёддоштҳо навишта шуд.

3

Сарвазир нақша мекашад, ки яхудиёнро қушад

1 Пас аз чанд вақт шоҳ Аҳашверӯш ба Ҳаман — писари Ҳамдотой аз насли Аҷоч, вазифаи баланд дода, ўро болои ҳамаи мансабдорон сарвазир гузашт.

2 Ҷувофиқи фармони шоҳ ҳамаи дарбориёне, ки дар қаср хизмат мекарданд, ба Ҳаман таъзим карда, зону мезаданд. Аммо Мордахай на таъзим мекарду на зону мезад. **3** Дарбориён аз Мордахай мепурсиданд: «Эй! Барои ҷой ту фармони шоҳро иҷро намекунй?»

4 Онҳо ҳар рӯз инро ба ў мегуфтанду лекин вай ба гапашон ҳеч аҳамият намедод. Мордахай гуфта буд, ки ў яхудӣ аст. Аз ин рӯ, дарбориён корҳои Мордахайро ба Ҳаман расониданд, то бубинанд, ки оё Мордахай дар гапаш меистад ё не. **5** Вақте Ҳаман дид, ки Мордахай пеши вай на таъзим мекунаду на зону мезанад, саҳт ба ғазаб омад. **6** Лекин қүштани танҳо Мордахайро барои худ басанда нашуморид. Ба Ҳаман гуфта буданд, ки Мордахай аз қадом ҳалқ аст. Барои ҳамин Ҳаман нақшай нобуд кардани тамоми ҳалқи яхудӣ, яъне ҳалқи Мордахайро қашид, ки дар саросари шоҳигарии Аҳашверӯш зиндагӣ мекарданд.

Аҳашверӯш нақшаша Ҳаманро дастгирӣ мекунад

7 Баҳори^{*} соли дувоздаҳуми ҳукмронии шоҳ Аҳашверӯш, дар пеши Ҳаман барои интихоби рӯз ва моҳи беҳтарини нобуд кардани яхудиён қуръа (яъне пур

---

§ 2:16 Аз рӯйи тақвими ибрӣ моҳи «тевет» буд, яъне моҳи даҳум, ки ба зимистон (тақрибан ба моҳи декабр ва январ) рост меояд. **2:19** Дар матни аслии забони ибрӣ назди дарвозаи подшоҳ менишаст омадааст. Маънои ин идиома он аст, ки Мордахай дар қасри шоҳ вазифа дошт. **† 2:21** Ин дарбонон низ аз чумлаи ҳоҷасароён буданд. *** 3:7** Ҷувофиқи тақвими яхудиён моҳи «нисон» буд, яъне моҳи якум, ки ба баҳор (тақрибан аз 15-уми март то 15-уми апрел) рост меояд.

бо забони форсии қадим) партофтанд. Қуръа ба ҳафтуми марты соли оянда[†] афтод.

⁸ Сипас Ҳаман ба шоҳ Аҳашверүш гуфт: «Халқе ҳаст, ки дар ҳамаи вилоятҳои сарзамини шоҳ, байни мардум пароканда шудаасту аз дигарон худро чудо мекунад. Урғу одаташон аз дигар ҳалқҳо фарқдорад ва ба қонуну қоидиа шоҳ гӯш намедиҳанд. Бинобар ин, бар манфиати шоҳ нест, ки онҳоро тоқат кунад. ⁹ Агар ба шоҳ писанд афтад, бигузор фармоне барорад, ки ин ҳалқ пурра нобуд шавад. Ман бошам, ба дасти хизматгорони шоҳ сию панҷ ҳазор кило нукра медиҳам, то ки ба ҳазинаи шоҳ гузоранд».

¹⁰ Инак, шоҳ ангуштаринро, ки мӯҳри расмиаш буд, аз дасташ қашида ба Ҳаман — писари Ҳамдотои аҷочӣ, душмани яхудиён дода, гуфт: ¹¹ «Пулро ба худат мон ва ҳар чи ки меҳоҳӣ, бо ин ҳалқ бикун».

¹² Сипас ҳабдаҳуми апрел[‡] котибони шоҳро ҷамъ карданд. Онҳо фармонро аз рӯйи ҳамаи гуфтаҳои Ҳаман бо ҳати ҳар як вилоят ва бо забони ҳар як ҳалқ, ба ҳокимони вилоятҳои подшоҳ, ҳокимони ноҳияҳо ва ба мирони ҳалқҳо навиштанд. Фармонро аз номи шоҳ Аҳашверүш навишта, бо ангуштаринаш мӯҳр заданд. ¹³ Ҳабаррасонон номаҳои тайёршудро ба ҳамаи вилоятҳои шоҳ бурданд. Дар номаҳо навишта шуда буд, ки ҳамаи яхудиён, пирӯ ҷавон ва занону кӯдаконро дар муддати як рӯз — ҳафтуми марты соли оянда[§] кушта, несту нобуд гардонанд. Илова бар ин, ҳамаи дороиҷонро бо зӯйӣ қашида гиранд. ¹⁴ Нақша чунин буд, ки нусхай ин ҳуҷҷат ҳамчун қонун дар ҳар вилоят бароварда, ба ҳамаи ҳалқҳо эълон шавад, то ки онҳо барои он рӯз тайёрий бинанд. ¹⁵ Ҳабаррасонон бо фармони шоҳ зуд равона шуданду ҳамзамон онро дар қалъаи Шушан эълон карданд. Подшоҳ бо Ҳаман нишаста, шароб менӯшиданд, лекин сокинони шаҳри Шушан ҳайрону саргардон шуданд.

4

Мордаҳай аз Эстер ёрӣ менурсад

¹ Мордаҳай аз ин ҳодиса ҳабардор шуда, мотам гирифт. Либосашро даронида, ҷомаи азодорӣ пӯшиди ҳокистар ба сараш пошид ва дар шаҳр гашта, гирияву ғифони баланд бардошт. ² Ӯ ғафат то назди дарвозаи подшоҳ омад, зеро азодор ҳукуқ надошт ба қаср дарояд. ³ Ҳамзамон дар ҳар вилоятие, ки амр ва фармони подшоҳ расид, ҳамин ҳел ғаму андӯҳӣ азиме байни яхудиён буд. Онҳо гирияву нола карда, рӯза гирифтанду аксариятшон болои матои дурушт ва ҳокистар дароз қашиданд.

⁴ Вақте қанизону ҳочасароёни Эстер ба ўз ҳолати Мордаҳай ҳабар доданд, малика ҳеле ҳавотир гашта, ҷигархун шуд. Эстер ба Мордаҳай либос фиристод, то ки ба ҷойи либоси азодориаш бишӯшад, vale Мордаҳай онро қабул накард. ⁵ Он гоҳ Эстер Ҳатоҳ — ҳочасароero, ки шоҳ барои хизматаш дода буд, ҷег зада, ба назди Мордаҳай фиристод, то фахмад, ки ҳамаи ин чӣ маъно дорад ва барои чист.

⁶ Ҳатоҳ ба майдони шаҳр, ки назди дарвозаи қаср воқеъ буд, ба пеши Мордаҳай рафт. ⁷ Мордаҳай дар бораи воқеаи бо вай рӯйдода ва миқдори муайяни нукрае, ки Ҳаман барои несту нобуд кардани яхудиён ба ҳазинаи шоҳ ватъда кардааст, ба ўз нақл кард. ⁸ Баъд нусхай фармони шоҳро дар бораи нобуд кардани яхудиён, ки дар Шушан баромада буд, ба Ҳатоҳ дод, то ба Эстер нишон дижаду фахмонад. Инчунин Эстерро вазифадор кунад, ки ба назди шоҳ даромада, барои ҳалқаш зорию тавалло намояд.

[†] 3:7 Мувофиқи тақвими яхудиён моҳи дувоздаҳум, яъне моҳи «адор» буд. [‡] 3:12 Мувофиқи тақвими яхудиён рӯзи сенздаҳуми моҳи якум буд. [§] 3:13 Аз рӯйи тақвими ибрӣ рӯзи сенздаҳуми моҳи дувоздаҳум, яъне моҳи «адор» буд.

9 Пас Ҳатоҳ омада, суханони Мордахайро ба Эстер нақл кард. **10** Эстер Ҳатоҳро боз назди Мордахай фиристод, то бигүяд: **11** «Ҳамаи дарбориён ва мардуми тамоми вилоятҳо медонанд, ки ба қисми даруни қасри подшоҳ бе даъват даромадан манъ аст. Хоҳ мард бошад, хоҳ зан, агар бе даъвати шоҳ ба наздаш дарояд, мувофиқи қонун кушта хоҳад шуд. Танҳо дар як ҳолат зинда мондан мумкин, ба шарте ки шоҳ асои тиллоияшро сўйи шахси даъватнашуда дароз кунад. Маро бошад, шоҳ ба наздаш сӣ рӯз боз даъват накардааст».

12 Суханони Эстерро ба Мордахай расонданд. **13** Мордахай дар чавоби Эстер гуфт: «Фикр накун, ки дар хонаи шоҳ танҳо ту аз байнин яхудиён начот мёёбӣ. **14** Агар ту дар ин вақт ҳомӯш бимонӣ, начот ва халосӣ барои яхудиён аз тарафи дигар меояд. Лекин ту ва хонадони падарат нобуд мешавед. Кӣ медонад, шояд барои ҳамин вақт ту малика интихоб шуда бошӣ».

15 Пас Эстер дар чавоб ба Мордахай гуфт: **16** «Бирав, ҳамаи яхудиёни Шушанро ҷамъ кун ва барои ман се шабонарӯз рӯза гиред. Шабу рӯз ҳеч чиз нахӯреду нанӯшед, ман ҳам бо канизонам рӯза мегирам. Баъд аз се рӯз, агарчи ин бар зидди қонун аст, ба назди шоҳ медароям ва агар бимирар, ба тақдирар тан медиҳам».

17 Бо ҳамин, Мордахай рафта, ҳамаи фармоишҳои Эстерро ичро кард.

5

Эстер шоҳ ва Ҳаманро ба зиёфати якум даъват мекунад

1 Дар рӯзи сеюми рӯзандорӣ малика Эстер либосҳои шоҳонаашро пӯшид. Ў ба қисми даруни қаср, ки дар рӯ ба рӯйи толори подшоҳ буд, даромада, истод. Подшоҳ дар толори шоҳона бар таҳти шоҳӣ менишаст ва таҳти ў дар рӯ ба рӯйи даромадгоҳ буд. **2** Вақте дид, ки малика дар қисми даруни истодааст, ба назараш писанд афтод. Шоҳ асои тиллоияшро дароз карду Эстер омада, дасташро ба нӯги он расонд.

3 «Чӣ шуд, малика Эстер? Чӣ ҳодиса рӯй дод? Хоҳиши ту чист? Ҳатто агар то нисфи подшоҳиямро талаб кунӣ, ба ту медиҳам».

4 «Агар подшоҳ хоҳад, имрӯз бо Ҳаман ба зиёфате, ки ман барои шоҳ тайёр кардаам, биёянд».

5 Шоҳ ба хизматгоронаш гуфт: «Ҳаманро зуд рафта, биёред, то ки хоҳиши Эстерро ичро намоем». Ҳамин тавр, шоҳ ва Ҳаман ба зиёфати малика Эстер рафтанд. **6** Вақте ки онҳо май менӯшиданд, шоҳ аз Эстер боз як бори дигар пурсид: «Хоҳиши чист? Он ичро хоҳад шуд. Чӣ дарҳосте дорӣ? Ҳатто агар то нисфи подшоҳиямро талаб кунӣ, ба ту медиҳам».

7 Эстер чавоб дод: «Хоҳиши ва дарҳости ман ин аст: **8** агар ба назари подшоҳ писанд ояду хоҳад, ки хоҳишамро қонеъ ва дарҳостамро ичро намояд, бигзор шоҳ ва Ҳаман боз ба зиёфати дигар биёянд, ки ман барои онҳо пагоҳ тайёр мекунам. Ҳангоми он зиёфат хоҳишамро ба подшоҳ хоҳам гуфт».

Ҳаман барои куштани Мордахай нақша мекашад

9 Ҳамон рӯз Ҳаман хушҳолу хурсанд шуда, баромада рафт. Ҳангоми баромадан Мордахайро дар дарбор дида, пай бурд, ки ў ба ҳурмати вай аз ҷояш намехезад*. Ҳаман аз муносабати Мордахай саҳт ба ғазаб омад. **10** Ба ҳар ҳол вай базӯр худро дошта, ба хона рафт.

Дар хона занаш — Зареш ва дӯстонашро ҷамъ оварда, **11** ба онҳо аз бойигарии бузурги худ ва писарони бисёраш худнамоӣ мекард. Инчунин аз он ки чӣ қадар шоҳ ўро бузург гардонду аз мансабдорон ва дарбориёни дигар баланд гузошт, худситой менамуд. **12** «Ва на танҳо ин, — иловава намуд ў. — Ман ягона одаме мебошам, ки малика Эстер барои шоҳро дар зиёфаташ ҳамроҳӣ намудан даъват

* **5:9** Дар матни аслии забони ибрӣ нахесту наларзид омадааст.

кард. Пагоҳ вай ману шоҳро боз даъват намудааст. ¹³ Лекин бо вуҷуди ҳамаи ин, фақат дар он вақт қаноатманд мешавам, ки дигар Мордахай яхудиро дар дарбор набинам».

¹⁴ Занаш Зареш ва ҳамаи дӯстонаш ба вай маслиҳат доданд: «Фармон бидех, ки як дори бисту се метр[†] баланд бисозанду пагоҳ саҳар аз подшоҳ ҳоҳиш кун, ки Мордахайро дар он оvezанд. Сипас ҳамроҳи шоҳ хушу хурсандона ба зиёфат бирав». Ҳаман пешниҳодро маъқул карда, фармон дод, ки дорро тайёр кунанд.

6

Подшоҳ ба Мордахай миннатдориашро баён менамояд

¹ Худи ҳамон шаб хоби подшоҳ парид. Бинобар ин фармон дод, ки китоби ёддоштҳоро оварда, дар наздаш хонанд. ² Ҳангоме ки китобро меҳонданд, дар он қайде ёфт шуд, ки чӣ тавр Мордахай дар бораи нақшай күштори подшоҳ ҳабар дода буд (ҳамон нақшай күштори шоҳ, ки дарбонон — Бигтон ва Тораш кашида буданд). ³ «Ба Мордахай барои ин кораш чӣ мукофот дода шуд?» — пурсиҳ шоҳ. «Ҳеч ҷиз», — ҷавоб доданд хизматгоронаш. ⁴ Шоҳ пурсиҳ: «Назди дар яғон қас ҳаст?» Ҳаман бошад, ҳозирақак ба қисми берунии қаср даромада буд, то ки бо шоҳ дар бораи овектани Мордахай дар дори тайёршуда гуфтагӯ кунад. ⁵ Хизматгорон дар ҷавоб ба шоҳ гуфтанд: «Ана, Ҳаман омадааст». «Бигзор дарояд», — фармон дод шоҳ. ⁶ Чун Ҳаман даромад, шоҳ аз ў пурсиҳ: «Барои нафаре, ки шоҳ сарбаланду ифтихорманд гардондан меҳоҳад, чӣ бояд кард?» Ҳаман бошад ба худ фикр кард: «Оё ба ғайр аз ман боз қасе ҳаст, ки подшоҳ меҳост ифтихорманд гардонад? Албатта не». ⁷ Аз ин рӯ, ба подшоҳ гуфт: «Барои нафаре, ки подшоҳ меҳоҳад ифтихорманд гардонад, ⁸ ҷомаи шоҳонаи подшоҳ, ки худи шоҳ пӯшидааст, оварда шавад. Инчунин асперо бо тоҷи шоҳона бар сар, ки худи шоҳ дар он савор шудааст, биёранд. ⁹ Сипас, ҳамаи ин ҷизҳо ба яке аз мансабдорони олимартабаи шоҳ дода шавад. Бигзор ў касеро, ки шоҳ сарбаланд гардондан меҳоҳад, ҷомаи шоҳона пӯшонад*. Инчунин ўро болои асп дар маркази шаҳр бигардонаду пешопеш роҳ рафта, эълон намояд:[†] „Мукофоти шахсеро, ки шоҳ сарбаланд гардондан меҳоҳад, бубинед!“.

¹⁰ «Худи ҳозир рафта, ҷомау аспро бигир ва ҷунон ки гуфтӣ, ҳамон тавр барои Мордахай яхудӣ, ки дар дарбор хизмат мекунад, биқун, — амр кард подшоҳ. — Ҳеч ҷизро аз гуфтаҳоят ғаромӯш нақун». ¹¹ Ҳамин тавр, Ҳаман ҷомау аспро гирифт. Ҷомаро ба Мордахай пӯшониду вайро дар асп савор карда, дар маркази шаҳр гардонид. Инчунин пешопеши ў эълон намуда, фарёд кард: «Мукофоти шахсеро, ки шоҳ сарбаланд гардондан меҳоҳад, бубинед!»

¹² Баъд аз ин Мордахай ба дарбори подшоҳ баргашт. Ҳаман бошад рӯйшро аз шарм пӯшида, зуд ба хона шитофт. ¹³ Дар хона воқеаи бо вай рӯйдодаро ба занаш — Зареш ва дӯстонаш нақл кард. Сипас занаш бо он дӯстони хирадмандаш ба ў гуфтанд: «Азбаски Мордахай, ки бар вай дигар қудрат надорӣ, яхудӣ аст, бар зидди ў истодагарӣ карда наметавонӣ. Ту, бешубҳа, шикаст ҳоҳӣ ҳӯрд!»

Чоҳкан зери ҷоҳ

¹⁴ Ҳангоме ки онҳо ҳанӯз бо ў сӯҳбат мекарданд, хизматгорони шоҳ омада, зуд Ҳаманро ба зиёфати Эстер бурданд.

7

¹ Ҳамин тавр, подшоҳ ва Ҳаман ба зиёфати дуюми малика Эстер рафтанд.

² Ҳангоме ки онҳо май менӯшиданд, подшоҳ бори дигар аз малика пурсиҳ:

[†] 5:14 Дар матни аслии забони ибрӣ 50 зироъ. «Зироъ» яке аз воҳидҳои ҷенгунии қадим буд, ки як зироъ тақрибан ба ним метр баробар буд. * 6:9 Ё пӯшонанд [†] 6:9 Ё намоянд

«Хоҳишат чист? Он ичро хоҳад шуд. Бигүй, чй дархосте дорӣ? Ҳатто агар то нисфи подшоҳиямро талаб қунӣ, ба ту дода мешавад».

³ Малика ҷавоб дод: «Эй подшоҳ, агар писанди назари шумо бошам ва маъкул донед, илтиҷо менамоям, ки ҷони ману ҳалқамро начот дихед. ⁴ Агар мо фақат ҳамчун ғулом фурӯҳта мешудем, ҳомӯш мемондаму ҷизе намегуфтам, ҷонки подшоҳро бо ҷунин дархост ҳалалдор кардан раво нест. Лекин сабаб дар он аст, ки ман бо ҳалқам ба куштану несту нобуд шудан фурӯҳта шудаам».

⁵ Подшоҳ аз малика пурсид: «Кист он одам?! Кучост он нафаре, ки ба ҷунин коре ҷуръат намудааст?!»

⁶ Эстер хитоб кард: «Душмани ашаддӣ ҳамин Ҳамани бадкор аст!»

Инро шунида, Ҳаман назди подшоҳ ва малика ба даҳшат афтод. ⁷ Подшоҳ оташин шуда, аз ҷояш хесту аз зиёфат баромада, ба боғи қаср рафт. Чун Ҳаман ҳис кард, ки шоҳ ўро нобуд кардан меҳоҳад, назди малика истод, то барои ҳалосии ҷонаш ўро илтиҷо намояд. ⁸ Ӯ ҳудро бо зорию тавалло болои кати Эстер партофта буд, ки подшоҳ аз боғи қаср баргашт.

Подшоҳ дод зад: «Вай ҳатто ҷуръат меқунад, ки дар ҳузури ман ба номуси малика расад?!»

Ҳамин ки подшоҳ инро гуфт, рӯйи Ҳаманро пӯшониданд. ⁹ Пас Ҳарбӯно – яке аз хизматторони шаҳсии шоҳ, ки он ҷо буд, гуфт: «Инак, дори бисту семетра дар ҳавзии Ҳаман тайёр аст. Вай онро барои Мордахай, ки барои шоҳ кори нек карда буд, соҳтааст».

Подшоҳ амр дод: «Ҳудашро ба ҳамон дор оvezed!» ¹⁰ Ҳамин тавр, Ҳаманро дар доре, ки ў барои Мордахай соҳта буд, овехтанд. Сипас ғазаби подшоҳ паст шуд.

8

Эстер яҳудиёно начот медиҳад

¹ Ҳуди ҳамон рӯз шоҳ Аҳашвэрӯш молу мулк ва ҷизу ҷораи Ҳаман – душмани яҳудиёно ба малика Эстер дод. Мордахай акнун назди подшоҳ даромад, зоро Эстер ба шоҳ гуфт, ки онҳо хешанд. ² Баъдан подшоҳ ангуштаринашро, ки аз Ҳаман гирифта шуда буд, аз дасташ қашида, ба дасти Мордахай супорид. Эстер бошад Мордахайро бар дороии Ҳаман ҷавобгар намуд.

³ Малика Эстер бори дигар бо подшоҳ ғап зада, ҳудро пеши пояш партофту гиря кард. Ӯ зорию тавалло намуд, ки нақшай бади зидди яҳудиён тайёркардаи Ҳаманро бекор намояд. ⁴ Сипас подшоҳ асои тиллоияшро ба Эстер дароз кард ва ўз ҷояш барҳоста, назди шоҳ истод.

⁵ «Агар ин кор ба подшоҳ дуруст намояду дар назари шоҳ эътибор дошта бошам, – илтиҷо кард малика, – бигзор қонун барояд, ки ҳамаи номаҳои Ҳаман, писари Ҳамдотои аҷоҷӣ, ки барои нобуд кардани яҳудиёни ҳамаи вилоятҳои подшоҳ, навишта буд, бекор карда шаванд. ⁶ Ҷай тавр ба ин балое, ки ба сари ҳалқам меояд, тоб оварам? Нобудшавии оилаамро чӣ гуна тоқат қунам?»

⁷ Подшоҳ ба малика Эстер ва Мордахай яҳудӣ гуфт: «Азбаски Ҳаман ба ҳалқи яҳудиён ҳӯҷум кард, ўро ба дор овехтанд ва дороияшро аллакай ба Эстер додам. ⁸ Акнун аз номи подшоҳ қонуни нав оид ба яҳудиён, чӣ тавре ки дуруст мешуморед, бинависеду онро бо ангуштарини шоҳ мӯҳр бизанед. Ҳар қонуне, ки аз номи шоҳ навишта, бо ангуштаринаш мӯҳр зада шуда бошад, бекор карда намешавад».

⁹ Сипас бисту панҷуми июн^{*} котибони шоҳ даъват шуданд. Онҳо фармонро оид ба яҳудиён, аз рӯйи ҳамаи гуфтаҳои Мордахай бо ҳати ҳар як вилоят ва бо забони ҳар як ҳалқ, ба ҳоқимону мирони яксаду бисту ҳафт вилоят – аз Ҳиндустон то

* ^{8:9} Аз рӯйи тақвими ибрӣ бисту сеюм рӯзи моҳи сеюм, яъне моҳи «сивон» буд.

Эфиопия навиштанд. Фармон ба яхудиён низ бо хату забони худашон навишта шуд. ¹⁰ Фармонро аз номи шоҳ Аҳашверӯш навишта, бо ангуштаринаш мӯҳр заданд. Мордахай онҳоро бо дасти хабаррасонҳо фиристод, ки ба аспҳои тездави маҳсус барои шоҳ парварида саворӣ буданд.

¹¹ Фармони шоҳ ба яхудиён ҳуқуқ дод, ки дар ҳар шаҳр барои муҳофизати худ ҷамъ шаванд. Ҳар қувваи мусаллаҳ аз ҳар ҳалиқ ё вилоят, ки ба онҳо ҳуҷум кунад, бо занону кӯдаконашон қушта, несту нобуд карда шавад. Илова бар ин ҳамаи дороиҷашонро бо зӯйр қашида гиранд. ¹² Рӯзе ки ин амр бояд дар тамоми вилоятҳо иҷро шавад, ҳафтуми марти соли оянда[†] буд. ¹³ Нақша чунин буд, ки нусхай ин ҳуҷҷат ҳамчун қонун дар ҳар вилоят бароварда, ба ҳамаи ҳалиқҳо эълон шавад, то ки ҳамон рӯз яхудиён барои аз душманошон қасос гирифтан тайёр бошанд. ¹⁴ Хабаррасонҳо бо фармони шоҳ, дар аспҳои тездави подшоҳ савор шуда, зуд равона шуданду ҳамзамон онро дар қалъаи Шушан эълон карданд.

¹⁵ Мордахай бо либоси шоҳонаи кабуду сафед дар тан, точи қалони бо тилло орододашуда ва болопӯши бунафшонги қиматбаҳо аз назди шоҳ баромад. Дар Шушан садои шодию курсандии сокинон баланд шуд. ¹⁶ Барои яхудиён ин рӯзи пирӯзӣ, курсандию шодмонӣ буд ва онҳоро дар ҳама ҷо эҳтиром мекарданд. ¹⁷ Ба ҳар вилояту шаҳр, ки амру фармони шоҳ расид, иду базми шодмонӣ байни яхудиён барпо шуд. Бисёр ғайрияҳудиёни он сарзамин аз ҳалқи Мордахай метарсиданду аз ин сабаб эълон намуданд, ки дини яхудиро қабул карданд.

9

Нахустин ғалабаи яхудиён бар душманошон

¹ Ҳафтуми март* фармони шоҳ бояд иҷро мешуд. Ҳамон рӯз душманони яхудиён умед доштанд, ки бар яхудиён голиб меоянд, лекин барьакси ҳодиса рӯй дод. Дар асл яхудиён бар душманошон голиб баромаданд. ² Яхудиён дар шаҳрҳояшон дар ҳамаи вилоятҳои сарзамини шоҳ ҷамъ омаданд, то ба онҳое, ки маргашонро меҳостанд, ҳуҷум намоянд. Азбаски тарс аз яхудиён ҳамаи ҳалиқҳоро фаро гирифта буд, ҳеч қас бар зидди онҳо истодагарӣ карда натавонист. ³ Тарс аз Мордахай ҳамаи мирони ҳалиқҳо, ҳокимони вилоятҳову ноҳияҳо ва хизматгорони дарбори шоҳро фаро гирифта буд ва аз ин сабаб онҳо яхудиёнро дастирий мекарданд. ⁴ Охир ба Мордахай вазифаи баланд доданду шӯҳраташ дар тамоми сарзамин паҳн шуд ва қудрати ў рӯз ба рӯз меафзуд. ⁵ Ҳамин тавр, яхудиён, ҳар чи ки хостанд, бо душманони худ карданд. Бо шамшер ҳамаи онҳоро зада қуштанд ва несту нобуд намуданд. ⁶ Дар худи қалъаи шоҳ яхудиён панҷсад нафарро қуштанд. ⁷ Онҳо инчунин Паршандато Далфӯн Аспото ⁸ Пӯрото, Адалё, Аридото ⁹ Паршамто, Арисой, Аридой ва Вайзото ном ҷавонмардонро қуштанд. ¹⁰ Инҳо даҳ писарони Ҳамон ибни Ҳамдотой, душмани яхудиён буданд. Вале ба ҷизу ҷора ва молу мулкашон даст нарасониданд.

Дуюмин ғалабаи яхудиён бар душманошон

¹¹ Ҳуди ҳамон рӯз дар бораи шумораи одамони дар Шушан қушташуда ба шоҳ ҳисобот дода шуд. ¹² Баъд шоҳ ба Эстер гуфт: «Дар ҳуди қалъаи Шушан яхудиён панҷсад нафар ва даҳ писари Ҳамонро қуштанд. Дар дигар вилоятҳо ҷӣ кор карда бошанд? Акунун бигӯ, дарҳости ту чист? Он иҷро ҳоҳад шуд. Ҳоҳишат чист? Ба ту дода ҳоҳад шуд». ¹³ «Агар ба шоҳ писанд афтад, — ҷавоб дод Эстер, — бигзор ба яхудиён дар Шушан иҷозат дода шавад, ки пагоҳ низ аз рӯйи қонуни имрӯза амал намоянд. Илова бар ин, мурдаҳои даҳ писари Ҳамон ба дор овехта шаванд».

* 8:12 Аз рӯйи тақвими ибрӣ рӯзи сенҷдаҳуми моҳи дувоздаҳум, яъне моҳи «адор» буд.
Мувофиқи тақвими яхудиён рӯзи сенҷдаҳуми моҳи дувоздаҳум, яъне моҳи «адор» буд.

* 9:1

14 Ҳамин тавр, шоҳ амр дод, ки ин фармон ичро шавад. Онро дар Шушан эълон намуданду мурдаҳои даҳ писари Ҳаман ба дор овехта шуданд. **15** Яхудиён дар Шушан низ ҳаштуми март[†] чамъ шуда, дар он чо сесад нафарро күштанд, лекин ба чизу чора ва молу мулкашон даст нарасониданд.

16 Дар ин ҳангом, яхудиёни дигар дар вилоятҳои подшоҳ низ чамъ шуданд, то ки худро муҳофизат намуда, аз дushmanoнашон халос шаванд. Яхудиён ҳафтоду панҷ ҳазор нафар дushmanoни худро күштанд, лекин ба чизу чора ва молу мулкашон даст нарасониданд. **17** Ҳамаи ин ҳафтуми март[‡] рӯй дод. Ҳаштуми март[§] онҳо истироҳат карда, онро ба рӯзи базму шодмонӣ табдил доданд.

18 Лекин дар шаҳри Шушан яхудиён барои худро муҳофizat намудан ҳам рӯзи ҳафтум^{*} ва ҳам ҳаштум[†] чамъ шуданду рӯзи нӯҳумро[‡] ба базму шодмонӣ бахшиданд. **19** Барои ҳамин яхудиёни деҳотӣ ҳаштуми мартро[§] ҳар сол ҳамчун рӯзи шодмонӣ ва базм ҷаҳон мегираанд ва дар ин рӯз ба якдигар ҳӯрок мефиристанд.

Мордаҳай ҷаҳон гирифтани иди Пуримро таъин мекунад

20 Мордаҳай ин ҳодисаҳоро ба қайд гирифт ва ба ҳамаи яхудиёни дуру наздики ҳамаи вилоятҳои подшоҳ Аҳашверӯш мактубҳо фиристод. **21** Дар мактубҳо аз онҳо хоҳиш кард, ки ҳар сол рӯзҳои ҳаштуму нӯҳуми март^{*} ҳамчун ид²² бо базму шодмонӣ, фиристодани ҳӯрок ба якдигар ва доддани тӯҳфаҳо ба камбағалон ҷаҳон гирифта шавад. Ин барои ёдбуди замонест, ки яхудиён аз дushmanoнашон халос шуда, ғамашон ба шодӣ ва мотамашон ба хурсанӣ табдил ёфта буд.

23 Ҳамин тавр, яхудиён ба Мордаҳай гӯш карда, қарор доданд, ки идро чун анъана қабул намоянду ҳамасола ҷаҳон бигираанд. **24** Онҳо ба хотир меоварданд, ки Ҳаман писари Ҳамдотон аҷоӣ, ки дushmani ҳамаи яхудиён буд, яхудиёро күштани шуда, барои несту нобуд соҳтани онҳо қуръя (яъне пур) партофт.

25 Аммо ҳангоме Эстер назди подшоҳ даромад[†], ў фармон баровард, то нақшан баде, ки Ҳаман барои яхудиён тайёр карда буд, бар сари ҳудаш омада, бо писаронаш ба дор овехта шавад. **26** Барои ҳамин ин идро Пурим, ки маънояш «қуръя» аст, номиданд. Ҳамин тавр, бо сабаби номаҳои Мордаҳай ва он чӣ онҳо аз сар гузарониданд, **27** яхудиён қарор доданд, ки ин анъанаро расман қабул кунанду ҳамасола ин ду рӯзро ҳудашон, фарзандонашон ва онҳое ки дини яхудиро қабул мекунанд, бояд қайд кунанд. Онро бояд дар вақту соати барои он муйайяншуда, мувоғики он чи ки навишта шуд, бе яғон мамоният ҷаҳон бигираанд. **28** Ин рӯзҳо бояд аз насл ба насл дар ҳар оила, вилоят ва шаҳр ба хотир оварда, нигоҳ дошта шавад. Ҷаҳон гирифтани рӯзҳои иди Пурим ҳеч гоҳ аз тарафи яхудиён манът карда нашавад ва ёди он аз байнӣ наслҳои онҳо наравад.

Эстер дар бораи иди Пурим фармон мебарорад

29 Пас аз он Эстер — духтари Абиҳои ҳамроҳи Мордаҳайи яхудӣ бо тамоми қудрат мактубӣ дигарро навиштанд, то ки мактуби дуюмро дар бораи Пурим тасдиқ намоянд. **30** Нусхаҳои мактуби дигар бо суханони сулҳу осоиштагӣ ба ҳамаи яхудиёни яксаду бисту ҳафт вилояти сарзамини шоҳ Аҳашверӯш фиристода шуданд. **31** Ин мактубҳо рӯзҳои Пуримро тасдиқ карданд, то ки дар

[†] 9:15 Мувоғики тақвими яхудиён рӯзи чордаҳуми моҳи «адор» буд. [‡] 9:17 Мувоғики тақвими яхудиён рӯзи сенздаҳуми моҳи «адор» буд. [§] 9:17 Мувоғики тақвими яхудиён рӯзи чордаҳуми моҳи «адор» буд. * 9:18 Мувоғики тақвими яхудиён, сенздаҳуми «адор» буд. [†] 9:18 Мувоғики тақвими яхудиён, чордаҳум [‡] 9:18 Мувоғики тақвими яхудиён, понздаҳум ^{*} 9:19 Мувоғики тақвими яхудиён рӯзи чордаҳуми моҳи «адор» буд. [†] 9:21 Мувоғики тақвими яхудиён рӯзи чордаҳум ва понздаҳуми моҳи «адор» буд. [‡] 9:25 Дар баъзе нусхаҳои қадима чунин омадааст: Аммо вақте ки хабар ба подшоҳ расид

рӯзи муайяншуда ҷашн гирифта шаванд, чунон ки Мордахай ва малика Эстер барояшон таъин карда буданд. Одамон қарор доданд, ки ин идро ҳамчун идҳои дигари рӯзан нолаашон, ки барои худ ва наслҳояшон таъин карда буданд, ҷашн гиранд. ³² Ҳамин тавр, фармони малика Эстер анъанаҳои Пуримро тасдиқ намуд ва он дар китоб навишта шуд.

10

Подшоҳ Аҳашвөрӯш ва Мордахай бузург мегарданд

¹ Сипас подшоҳ Аҳашвөрӯш тамоми сарзамин, ҳатто ҷазираҳои * дурро ба андоз супоридан водор намуд. ² Ҳамаи дастовардҳои қалони подшоҳ ва бузургдошли Мордахай, ки шоҳ ўро ба ин дараҷа расонд, дар Китоби Таърихи Подшоҳони Модай ва Форс навишта шудаанд. ³ Ҳуллас, Мордахайи яхудӣ баъд аз подшоҳ Аҳашвөрӯш шахси дуввум буд. Вай дар байни яхудиён одами бузург ҳисоб мёёфту байни хешу табораши эҳтироми баланд дошт. Ин аз он сабаб буд, ки ў барои манфиати ҳалқаш кор мекард ва барои беҳбудии ҳамаи яхудиён баромад менамуд.

---

* **10:1** Ё соҳилҳо

Хушхабар аз **Матто** **Пешгуфтор**

Ҳисоб мекунанд, ки муаллифи ин Хушхабар Матто мебошад, ки яке аз дувоздаҳ шогирдони наздиктарини Исо буд. Пеш аз шогирди Исо шудан, қасби Матто ҷамъ кардан андоз буд. Азбаски тамоми ҳалқи яхудӣ дар он замон таҳти мустамлиқӣ румиён буданд, тамоми андоз ба ҳазинаи империяи Рум дода мешуд. Аз ҳамин сабаб андозигирон низ ҳамчун хиёнатчиҳо ҳалқ ҳисоб мешуданд ва ҳалқ нисбати онҳо нафрят дошт. Вале Исо ана чунин одамро ба шогирдӣ дâъват мекунад ва ин шогирд шоҳиди ҳаёт ва фаъолияти шавқовари Исо шуда, ҳамаи он мӯъчизаҳо, муборизаҳо, хурсандиҳо ва саргузаштҳоро як ба як дар ин китоби худ нақл мекунад.

Тахмин аст, ки ин Хушхабар дар байни солҳои 70–80 мелодӣ навишта шудааст ва маълумоти бештарӣ он аз Хушхабар аз Маркӯс, ки пештар навишта шуда буд, гирифта шудааст.

Мақсади асосии Матто аз навиштани ин китоб исбот қардан аст, ки Исо ҳақиқатан ҳамон Шоҳ ва Начотдиҳандаст, ки Худо омаданашро ба воситаи пайғамбарони худ сад солҳо пештар ваъда карда буд. Вай нақли худро аз номбар қарданӣ авладу аҷдодони Исо сар мекунад. Муаллиф нишон медиҳад, ки таваллуди Исо ҳодисаи оддӣ набуда, балки иҷрошавии пешгӯйии пайғамбарон дар бораи таваллуди Начотдиҳанд аст.

Аз боби дуюм Исои ҳанӯз кӯдак Шоҳ номида мешавад, ки ҳатто ситорашиносон аз шарқи дур меоянд, то ба ӯ саҷда кунанд. Лекин шоҳигарии Исо на ба ягон давлати заминӣ, балки ба Подшоҳии Худо тааллуқ дошт.

Аз сатрҳои аввалин то охирини китоб манзараҳои гуногун аз ҳаёти Исои Масеҳ нақш ёфтаанд, ки дикқати ҳонандаро ба худ ҷалб мекунанд. Муаллиф аз ҳодисаҳои айёми кӯдакии Исо сар қарда то лаҳзаҳои охирини ҳаёти ӯ дар рӯи замин нақл қардааст, ки чӣ тавр дар кӯдакиаш фариштаи Худованд ӯро аз марг начот дод, чӣ тавр ӯ ба эълон қарданӣ Подшоҳии Худо шурӯъ намуд, чӣ тавр беморонро шифо медод, чӣ тавр бо ҷанд нону моҳӣ ҳазорҳо одамонро сер қунонд, чӣ тавр дар рӯи оброҳ рафта буд ва чӣ тавр бар зидди дурӯягии диндорон мубориза мебурд. Суханони пурҳикмату бобақои Исо, ба нақли муаллиф як обу ранги хосе мебахшанд. Таълимоти Исо дар бораи дӯст доштани одамони гирду атроф, қасос ногирифтан, некӣ қардан ва ғайра дар ин Хушхабар мавҷеи маҳсусро ишғол мекунад, ки дар ҳеч давру замон, дар ҳеч миллату давлат аҳамияти худро гум намекунад.

Инчунин бобҳои охирини ин китоб нақл мекунанд, ки чӣ тавр Исо ба мақсади худ мерасад: яъне Вай дар салиб ҷон дода, нарҳи гуноҳи тамоми баний-башарро месупорад ва рӯзи сеюм аз байни мурдагон зинда шуда, барои ҳамаи одамони роҳ ба Подшоҳии худ мекушояд. Дар охири Хушхабари Матто суханони Исо омадаанд, ки ба шогирдонаш муроҷиат қарда гуфтааст: «Тамоми ҳукму қудрат дар замину осмон ба ихтиёри Ман дода шудааст. Пас, равед ва ҳамаи ҳалқҳои рӯи замину ба Ман шогирд созед: онҳоро аз номи Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид дидҳед ва иҷро қарданӣ ҳамаи ҷизеро, ки ба шумо фармудаам, ёд дидҳед. Инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо мемонам» (Матто 28:18–20).

Авладу аҷдодони Исои Масеҳ

¹ Аҷдодони Исои Масеҳ, ки аз насли шоҳ Довуд ва аз насли Иброҳим мебошад, инҳоянӣ.

2-5 (2-6а) Аз замони Иброҳим то шоҳ Довуд инҳо гузаштаанд: Иброҳим, писараш Исҳоқ, писари Исҳоқ Ёқуб, писарони Ёқуб Яҳудо ва бародаронаш, писарони Яҳудо Форасу Зораҳ (модари онҳо Томор буд), писари Форас Ҳесрӯн, писари Ҳесрӯн Ром*, писари Ром Аминодоб, писари Аминодоб Наҳшӯн, писари Наҳшӯн Салмӯн, писари Салмӯн Бӯаз (модари ў Роҳоб буд), писари Бӯаз Убид (модари ў Рут буд), писари Убид Йисой ва писари Йисой шоҳ Довуд.

6-11 (66-11) Аз шоҳ Довуд то замони ба шаҳри Бобил асир шуда рафтани халқи Истроил инҳо гузаштаанд: Довуд, писараш Сулаймон (модари Сулаймон пештара зани Уриё буд), писари Сулаймон Раҳабъом, писари Раҳабъом Абиё, писари Абиё Осо†, писари Осо Ехўшофот, писари Ехўшофот Ехўром, писари Ехўром Узиё, писари Узиё Ютом, писари Ютом Оҳоз, писари Оҳоз Ҳизқиё, писари Ҳизқиё Менашше, писари Менашше Омӯн‡, писари Омӯн Юшиё ва писарони Юшиё Еконеву бародаронаш. Дар ин вақт истроилиён асир гашта ба шаҳри Бобил бурда шуданд.

12-16 (12-16) Аз замони ба Бобил асир шуда рафтани истроилиён то таваллуди Исо инҳо гузаштаанд: Еконё, писараш Шаалтиил, писари Шаалтиил Зарубобил, писари Зарубобил Абихуд, писари Абихуд Элёқим, писари Элёқим Озур, писари Озур Содўқ, писари Содўқ Ёкин, писари Ёкин Элихуд, писари Элихуд Элъозор, писари Элъозор Маттон, писари Маттон Ёқуб ва писари Ёқуб Юсуф, ки шавҳари Марям буд. Аз Марям Исо таваллуд ёфт, ки Масеҳ, яъне Таъиншудай Худо номида шуд.

17 Инак, аз Иброҳим сар карда то Довуд ҳамагӣ чордаҳ насл ва аз Довуд то замони ба Бобил асир шуда рафтани истроилиён чордаҳ насл ва аз замони асирий то таваллуди Масеҳ чордаҳ насл гузаштааст.

Таваллуди Исои Масеҳ

18 Таваллуди Исои Масеҳ ин тавр рӯй додааст: Марям, модари Исо, номзади Юсуф буд, аммо пеш аз он ки онҳо зану шавҳар шаванд, дар шиками ў бо қудрати Рӯҳи Муқаддас қўдак пайдо шуд. **19** Азбаски Юсуф одами нек буд, нахост, ки Марямро дар пеши мардум ошкор соҳта шарманда кунад. Барои ҳамин ў ният кард, ки пинҳонӣ аз вай чудо шавад. **20** Ҳангоме ки ў чунин фикр дошт, фариштаи Худованд дар хобаш аён шуда, ба ў гуфт: «Эй Юсуфи насли Довуд! Аз гирифтани Марям ба занӣ натарс, чунки ин қўдак дар шиками вай бо қудрати Рӯҳи Муқаддас пайдо шудааст. **21** У Писаре таваллуд ҳоҳад кард ва ту ба ў бояд Исо ном гузорӣ, чунки ў халқи худро аз дасти гуноҳҳояшон начот ҳоҳад дод»§.

22 Ҳамаи ин воқеа барои ба амал омадани гуфтаҳои Худо, ки аллакай ба воситаи пайғамбар пешгӯй шуда буданд, рӯй дод:

23 «Духтаре ҳомиладор мешавад
ва Писаре таваллуд мекунад,

ки ба ў Имонуил (Маънини ин ном „Худо бо мӯ“ аст) ном медиҳанд».

24 Вақте Юсуф аз хоб бедор шуд, фармони фариштаи Худовандро ичро кард, яъне Марямро ба занӣ гирифт. **25** Аммо то вақти таваллуд шудани Писар бо Марям ҳамхоб нашуд. Ҳангоме ки Писар таваллуд шуд, Юсуф ўро Исо номид.

2

Аз сарзамини Шарқ омадани ситорашиносон

* **1:2-6а** Ром — бо забони юнонӣ Арам талаффуз мешавад. † **1:66-11** Осо — бо забони юнонӣ Асаф талаффуз мешавад. ‡ **1:66-11** Омӯн — тарзи дигари талаффузи ин ном Омӯс аст. § **1:21** 1:21 Маънини Исо аз забони ибронӣ «Наҷот» мебошад.

1 Исо дар замони ҳукмронии подшоҳ Ҳиродус, дар деҳаи Байт-Лаҳми ноҳияи Яхудия ба дунё омад. Баъд аз таваллуди Ўяқчанд ситорашиносон аз сарзамини Шарқ ба шаҳри Ерусалим омада, **2** пурсиданд: «Кучост он кӯдаки навзоде, ки Шоҳи Яхудиён мешавад? Мо дидем, чӣ хел ситораи Ўаз тарафи шарқ баромад ва омадем, то ки ба Ў сачда кунем».

3 Ҳангоме ки подшоҳ Ҳиродус ин суханонро шунид, безобита шуд ва баробари ў тамоми сокинони Ерусалим ҳам ошуфта гаштанд. **4** Он гоҳ Ҳиродус ҳамаи сардорони рӯҳони ва шариятдононро наздаш хонда, аз онҳо пурсид: «Таъиншудаи Худо дар кучо бояд таваллуд ёбад?» **5** Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Дар Байт-Лаҳми ноҳияи Яхудия, чунки дар яке аз китобҳои пайғамбарон чунин навишта шудааст:

6 „Эй Байт-Лаҳм, ки дар вилояти Яхудия ҳастӣ,
ту аз дигар шаҳрҳои бузурги Яхудия ҳеч камӣ надорӣ,
зеро аз байнӣ зодаҳои ту сарваре мебарояд,
ки барои ҳалқи Истроили Ман монанди чӯпон мешавад“».

7 Сипас, Ҳиродус ситорашиносонро даъват намуда, бо онҳо танҳо ба танҳо сӯҳбат кард. Ҳангоми сӯҳбат аз онҳо вақти аниқи пайдошавии он ситораро фаҳмида гирифт. **8** Баъд онҳоро ба Байт-Лаҳм равона карда гуфт: «Биравед ва дар бораи он кӯдак бодиқкат пурсуҷӯ кунед. Ҳамин ки Ўро ёфтед, маро низ огоҳ созед, то ки ман ҳам рафта ба Ў сачда кунам».

9 Баъд аз сӯҳбат бо шоҳ ситорашиносон аз он ҷо ба сафар баромаданд. Дар аснон роҳ онҳо боз ҳамон ситораро диданд, ки аз тарафи шарқ баромада буд. Ситора пешопеши онҳо мерафт ва оқибат дар болои он ҷое, ки кӯдак буд, бозистод. **10** Аз барои ин ситора шодии онҳо ҳадду каноре надошт.

11 Ситорашиносон ба хона даромаданд ва кӯдакро ҳамроҳи модараш Марям дидан замон таъзим намуда, ба кӯдак сачда карданд. Онҳо тӯҳфаҳои арзандаро, ки аз тилло, атри қиматбаҳо ва ширеши хушбӯй барои дудкарданӣ иборат буданд, аз сандуқҳояшон гирифта ба Ў ҳада намуданд.

12 Дар хобашон бошад, Худо огоҳ кард, ки назди Ҳиродус барнагарданд, аз ин рӯ онҳо бо дигар роҳ ба ватанашон баргаштанд.

Фирор ба Миср

13 Баъд аз рафтани ситорашиносон фариштаи Худованд дар хоби Юсуф зоҳир шуда, ба ў гуфт: «Эй Юсуф! Бархезу кӯдак ва модарашро гирифта, ба Миср бигурез. То вақте ки ба ту баро нагӯям, дар ҳамон ҷо бимон. Чунки Ҳиродус бо нияти куштан кӯдакро кофтуков мекунанд».

14 Юсуф аз хоб бедор шуда, кӯдак ва занашро гирифта, дар бевақтии шаб ба Миср раҳсипор мешавад. **15** Дар он ҷо онҳо то вафоти Ҳиродус мемонанд. Худованд пештар ба забони пайғамбар гуфта буд, ки «Ман аз Миср Писарамро ҷеф задам». Ана барои иҷро шудани ин гуфтаҳо ҳамаи ин ҳодиса рӯй дод.

Куштори кӯдакон

16 Вақте Ҳиродус фаҳмид, ки ситорашиносон ўро фиреб доданд, саҳт ҳашмгин шуд ва фармон дод, ки дар Байт-Лаҳм ва атрофи он ҳамаи писарбачаҳои синни дусола ва аз дусола поёнро кушанд. Чунки аз ситорашиносон вақти пайдошавии ситораро дониста буд.

17 Ҳамин тавр он чи Ирмиё пайғамбар пешгӯй карда буд, ба амал омад:

18 «Садое дар шаҳри Ромо ба гӯш мерасад,
Ки садои гираву фифон аст.
Роҳел барои фарзандонаш мегиряд
ва тасаллӣ ёфта наметавонад,

азбаски онҳо мурдаанд^{*}.

Бозгашт аз Миср

19 Вақте ки Ҳиродус аз олам чашм пӯшид, фариштаи Ҳудованд дар Миср ба хоби Юсуф даромад **20** ва гуфт: «Эй Юсуф! Бархез, кӯдак ва модари Вайро гирифта, ба сарзамини Истроил баргард, зеро касоне, ки Ӯро күштанӣ буданд, мурданд».

21 Инак, Юсуф бархеста, кӯдак ва модари Вайро гирифт ва ба Истроил баргашт. **22** Лекин ӯ шунид, ки дар Яхудия ба ҷои Ҳиродус писараши Аркилоус подшоҳӣ мекунад ва тарсид, ки ба он ҷо биравад. Баъд дар хобаш аён шуд, ки он ҷо наравад, бинобар ин онҳо роҳи вилояти Ҷалилро пеш гирифтанд. **23** Пайғамбарон аллакай дар бораи Масеҳ пешгӯй карда гуфта буданд, ки «Ӯро Носири ҳоҳанд номид». Ана барои иҷро шудани ин гуфтаҳо Юсуф бо оилааш дар шаҳри Носира сокин шуд.

3

Насиҳати Яхӯи Таъмиддиҳанда

1 Вақте расид, ки марде бо номи Яхӯи Таъмиддиҳанда ба биёбони Яхудия рафта, мардумро насиҳат карда мегуфт: **2** «Тавба кунед ва аз гуноҳоятон даст қашед, ҷунки подшоҳии Ҳудо наздик аст».

3 Яхӯ ҳамонест, ки Ишаъё пайғамбар дар борааш гуфта буд:
«Касе дар биёбон фарёд зада мегӯяд:
Барои Ҳудованд роҳ тайёр кунед! Ӯнро рост намоед!»

4 Яхӯ дар тан либоси аз пашми шутур ва камарбанди ҷармӣ дошт, ҳӯрокаш бошад, малаҳу асали саҳроӣ буд.

5 Мардум аз шаҳри Ерусалиму аз саросари Яхудия ва аз тамоми гирду атрофи дарёи Ӯрдун ба назди Яхӯ меомаданд. **6** Онҳо ба гуноҳҳои Ҳудо иқрор мешуданд ва Яхӯ онҳоро дар дарёи Ӯрдун таъмид медод.

7 Инчунин бисёр одамони ғурӯҳҳои динии фарисиёну саддуқиён барои таъмид ёфтанд назди Яхӯ омаданд. Яхӯ омада истодани онҳоро дид, ба онҳо гуфт: «Эй морони маккор! Кӣ ба шумо гуфт, ки аз ҷазои дарпешистодай Ҳудо ғурехта метавонед? **8-9** (8-9) Ҳатто фикр накунед, ки ба сабаби аз насли Иброҳим буданатон, ҷазо намебинед. Зоро ба шумо мегӯям, ки Ҳудо аз ҳамин сангҳо барои Иброҳим насл ба вучуд оварда метавонад. Пас, ҷун дарахти мевадорад, ки меваи ҳуб медиҳад, дар амал нишон дижед, ки ҳақиқатан тавба кардаед. **10** Теша аллакай бар решай дарахтон гузошта шудааст ва ҳар дарахте, ки меваи ҳуб намеовараад, бурида ба оташ партофта мешавад. **11** Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, ҳамчун шаҳодати он ки шумо тавба кардаед, аммо касе, ки баъд аз ман меояд, шуморо бо Рӯҳи Муқаддас ва бо оташ таъмид ҳоҳад дод. Ӯ аз ман басо тавонотар аст. Ман ҳатто лоиқи он нестам, ки ба кафши Вай патак шавам. **12** Дар дasti Ӯ бел барои бод кардани гандум тайёр аст. Ӯ хирманашро тоза карда, гандуми ҳудро ба анбор ҷамъ ҳоҳад кард, vale қаҳро дар оташи хомӯшнашаванда месӯzonad».

Таъмид ёфтани Исо

13 Дар ин вақт Исо аз вилояти Ҷалил назди дарёи Ӯрдун омад, то ки аз Яхӯ таъмид бигирад. **14** Лекин Яхӯ Ӯро аз ин кор боздоштани шуда гуфт: «Исо, ин ман бояд аз Ту таъмид бигирам, Ту бошӣ, назди ман омадӣ!» **15** Исо ба вай ҷавоб дод: «Бигузор ҳоло ин корро кунем, ҷунки аз рӯи хости Ҳудо ин кори дуруст аст». Он гоҳ, Яхӯ розӣ шуд.

16 Ҳамин ки Исо таъмид ёфта, аз об баромад, дарҳол осмон күшода шуд ва Ӯ Рӯҳи Ҳудоро дид, ки мисли қабӯтар ба поён фаромада дар болои Ӯ қарор гирифт.

* **2:18** 2:18 Роҳел модари ҳалқи Истроил ҳисоб мешавад. Баъд аз вафоташ Ӯро дар шаҳри Ромо, назди деҳаи Байт-Лаҳм гӯронида буданд.

17 Сипас аз осмон ниное омад: «Ин Писари азизи Ман аст ва Ман аз ӯ хеле хушнудам».

4

Аз озмоши гузаштани Исо

1 Баъд аз ин воқеа Рӯҳи Муқаддас Исоро ба биёбон бурд, то ки иблис ӯро биозмояд.

2 Давоми чил шабу чил рӯз Исо рӯза дошт ва гурусна монд. **3** Он гоҳ иблиси васвасакор назди ӯ омада гуфт: «Ту Писари Худо ҳастӣ-ку, пас ба ин сангҳо фармон дех, ки нон шаванд». **4** Лекин Исо ҷавоб гардонда гуфт: «Не, зеро дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки инсон на фақат бо ҳӯрдани нон зинда аст, балки бо ҳар сухане, ки Худо мегӯяд».

5 Сипас, иблис Исоро ба шаҳри муқаддас Ерусалим бурда, ба нуқтани баландтарини Хонаи Худо гузошт **6** ва ба ӯ гуфт: «Ту Писари Худо ҳастӣ-ку, пас, ҳудро аз ин ҷо поён парто. Охир дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки „Худо ба фариштагони ҳуд дар бораи Ту фармон ҳоҳад дод ва онҳо Турӯ бар болои дастонашон ҳоҳанд бардошт, то ки поят ба санге назанад“.

7 «Не! — ҷавоб дод Исо, — ҷунки дар навиштаҷот боз гуфта шудааст, ки мо набояд Худованд Ҳудои ҳудро бисанҷем».

8 Баъд аз ин иблис Исоро ба болои қӯҳи хеле баланд бурд ва ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳонро бо тамоми шукӯҳашон ба ӯ нишон дода **9** гуфт: «Агар ба ман саҷда карда, маро парастиш намоӣ, ҳамаи инро ба Ту медиҳам».

10 Исо ба ӯ гуфт: «Дур шав аз Ман, шайтон! Ҷунки дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки мо бояд Худованд Ҳудои ҳудро бипарастем ва фақат ба ӯ хизмат кунем».

11 Он гоҳ иблис Исоро монда рафту фариштагон омада, ба Исо хизмат карданд.

Оғоз ёфтани хизмати Исо дар Ҷалил

12 Дертар Яҳёро дастгир мекунанду ин хабар ба гӯши Исо мерасад ва ӯ ба шаҳри Носираи вилояти Ҷалил меравад. **13** Баъд барои истиқомат кардан, Исо аз Носира ба шаҳри Кафарнаҳум, ки дар назди қӯли Ҷалил ва дар ноҳияҳои Забулуну Нафтолӣ ҷойгир шудааст, меравад. **14** Ҳамин тавр суханони Ишаъё пайғамбар ба амал омаданд, ки гуфта буд:

15 «Эй ноҳияи Забулун ва Нафтолии

дар сӯи қӯл, дар тарафи дигари дарёи Урдун ҷойгирбуда,
вилояти Ҷалили ғайрияҳудиён ҳастӣ!

16 Мардуме, ки дар торикии гуноҳ зиндагӣ мекарданд,
равшанини дураҳшонро диданд
ва бар онҳое, ки дар ин ноҳия таҳти сояи марг мезистанд,
равшани дураҳшид».

17 Аз ҳамин вақт Исо ба эълон кардани чунин пайғоми ҳуд оғоз намуд: «Тавба кунед ва аз гуноҳҳоятон даст қашед, ҷунки подшоҳии Ҳудо наздик аст!»

Ба ҳуд шоғирд даъват кардан Исо

18 Ҳангоме ки Исо дар соҳили қӯли Ҷалил роҳ мерафт, ба қӯл тӯр андохта истодани ду бародар: Шимъӯн, ки ӯро боз Петрус меномиданд ва бародараш Андриёсро дид, ҷунки онҳо моҳигир буданд. **19** Исо ба онҳо гуфт: «Омада Маро пайравӣ кунед, то ба ҷои моҳӣ ҷамъ кардани мардумро ба шумо омӯзам».

20 Дарҳол онҳо тӯрҳои ҳудро монда, ӯро пайравӣ кардан.

21 Исо роҳи ҳудро давом медод, ки ду бародари дигар, Ёкуб ва Юҳанноро дид. Онҳо бо падарашон Забдой дар қаиқ буданд ва тӯрҳои ҳудро таъмир мекарданд.

Исо онҳоро низ даъват кард [22](#) ва дарҳол онҳо қаиқ ва падарашонро монда, Ўро пайравӣ карданд.

Халқро таълим додану шифо баҳшидани Исо

[23](#) Исо ба тамоми вилояти Ҷалил рафта, дар ибодатхонаҳо мардумро таълим медод, хабари ҳушро дар бораи подшоҳии Ҳудо эълон мекард ва ба ҳар дарду бемории одамон шифо мебахшид. [24](#) Аз ин сабаб овозаи Ӯ дар тамоми сарзамини Сурия низ пашн мешуд ва мардум ба наздаш ҳамаи дардмандонро, ки ҳар гуна беморӣ доштанд, меоварданд. Дар байнӣ онҳо девонагон, беморони эпилепсия ва шалҳо низ буданд ва Исо онҳоро шифо баҳшид. [25](#) Бинобар ин мардуми бениҳоят шисёре аз Ҷалилу Даҳ Шаҳр, аз Ҷерусалиму Яхудия ва аз сарзамини он тарафи дарёи Үрдун омада, аз пайи Исо мерафтанд.

5

Баракат ёфтани пайравони Исо

[1](#) Исо ин тӯдай одамонро дида, ба болои теппае баромад ва дар ҳамон ҷо нишаст. Ҳангоме ки шогирдонаш дар гирди Ӯ ҷамъ омаданд, [2](#) Ӯ ба таълим додан оғоз кард:

[3](#) «Хушбахтанд қасоне, ки мӯҳточи Ҳудо буданашонро медонанд, чунки Ҳудо дар ҳаёташон подшоҳӣ мекунад!»

[4](#) Хушбахтанд қасоне, ки ғаму андӯҳ доранд, зоро Ҳудо онҳоро тасаллӣ медиҳад!

[5](#) Хушбахтанд қасоне, ки хоксору дастнигари Ҳудо ҳастанд, зоро онҳо ба рӯи замин ҳукмрон мешаванд!

[6](#) Хушбахтанд қасоне, ки аз таҳти дил ичро шудани хости Ҳудоро меҳоҳанд, зоро Ҳудо хости онҳоро пурра ичро мекунад!

[7](#) Хушбахтанд қасоне, ки нисбати дигарон раҳму шафқат доранд, зоро Ҳудо ба онҳо низ раҳму шафқат ҳоҳад кард!

[8](#) Хушбахтанд қасоне, ки дилашон пурра ба Ҳудо дода шудааст, зоро онҳо дар ҳузури Ҳудо ҳоҳанд шуд!

[9](#) Хушбахтанд қасоне, ки одамонро оштӣ мекунонанд, зоро Ҳудо онҳоро фарзандони Ҳудо ҳоҳад хонд!

[10](#) Хушбахтанд қасоне, ки ҳангоми ичро кардани хости Ҳудо азоб дода мешаванд, зоро Ҳудо дар ҳаёташон подшоҳӣ мекунад!

[11](#) Хушбахтед шумо, вақте ки мардум аз барои Ман шуморо дашном ва азоб медиҳанд ва дар ҳаққатон бо тӯҳмат ҳар гуна сухани бад мегӯянд. [12](#) Он гоҳ шоду ҳуррам бошед, зоро Ҳудо дар осмон бароятон мукофоти қалон дорад. Одамон пайғамбаронро низ, ки пеш аз шумо буданд, ҳамин тавр азоб медоданд.

Намак ва нур

[13](#) Шумо ҳамчун намак барои одамони ҷаҳон ҳастед. Вале агар намак сифаташро гум кунад, магар онро боз шӯр карда мешавад? Не, аз вай дигар фойдае нест. Онро фақат мепартоянд ва он зери по мешавад.

[14](#) Шумо ҳамчун нур барои одамони ҷаҳон намоён ҳастед. Шаҳре, ки дар болои кӯҳ бино шудааст, нонамоён буда наметавонад. [15](#) Инҷунин ҳеч кас ҷароғро даргиронда, ба таги тағора намегузорад, баръакс, онро ба ҷароғтоя мемонад, то ба ҳар касе, ки дар хона аст, равшани дихад. [16](#) Пас, бигзор нури шумо ҳам ба одамон равшани дихад, то ки онҳо корҳои неки шуморо дида, ба Падаратон, ки дар осмон аст, раҳмат гӯянд.

Таълимот дар бораи аҳамияти шариати Мӯсо

[17](#) Фикр накунед, ки Ман барои вайрон кардан шариати Мӯсо ва таълимоти пайғамбарон омадаам. Ман на барои вайрон кардан, балки барои ба амал

овардани онҳо омадаам. **18** Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳанӯз ки замину осмон ҳаст, то мақсади ин шариат пурра амалӣ Nagarдад, ягон раҳ ё нуқтае аз ҳарфи он нест намешавад.

19 Инак, ҳар касе, ки хурдтарин фармоши Худоро вайрон кунаду ба дигарон низ ҳаминро таълим диҳад, дар подшоҳии Худо хурдтарин шумурда ҳоҳад шуд. Ва баръакс, ҳар касе, ки ин фармоишро иҷро кунад ва ба дигарон айнан ҳамин чизро ёд диҳад, дар подшоҳии Худо бузург шумурда ҳоҳад шуд. **20** Зеро ба шумо мегӯям, ки агар ҳатто аз шариатдонону Фарисиён дида хости Худоро пурратар иҷро нақунед, ҳаргиз ба подшоҳии Худо дохил намешавед.

Таълимом дар бораи фикрҳои бад

21 Шумо шунидаед, ки ба гузаштагон гуфта шуда буд, ки одамкуш нашаванд, инчунин „ҳар касе, ки одам меқушад, ба ҷавобгарӣ қашида мешавад“. **22** Аммо Ман ҳоло мегӯям, ки агар касе ба бародаре қаҳру газаб кунад, ба ҷавобгарӣ қашида мешавад ва агар ба бародаре „бебаҳм“ гӯяд, дар назди суди болотар ҷавоб медиҳад ва агар „аҳмақ“ гӯяд, сазовори оташи дӯзах мегардад.

23 Пас вақте ки шумо дар назди қурбонгоҳ ба Худо ҳадя оварданӣ мешаведу ба хотир меоред, ки бародаратон аз шумо норозигӣ дорад, бояд **24** ҳаддятоно дар як тарафи қурбонгоҳ гузашта, дарҳол назди ҳамон бародаратон равед ва бо ў оштӣ шавед. Баъд аз ин омада ҳаддятоно тақдим намоед.

25 Агар касе даъво карда, шуморо ба суд қашад, пеш аз суд зуд бо вай масъалаатонро ҳал намоед. Вагарна кор ба судшавӣ рафта расад, даъвогаратон метавонад шуморо ба дасти қозӣ супорад, қозӣ бошад ба дасти сарбоз ва шумо ҳабш шуданатон мумкин. **26** Ба ростӣ мегӯям, то охирин тангаи майдатаринро надиҳед, ҳаргиз аз ҳабс намебароed.

27 Шумо чунин гуфтаҳоро шунидаед „Бо ҳеч кас алоқаи беникоҳ накун“. **28** Аммо Ман ҳоло мегӯям, ҳар кас ки ба зан нигоҳ карда, дар ҳаёлаш бо ў ҳамбистар шудан ҳоҳад, аллакай дар дили худ чунин гуноҳро меқунад. **29** Пас, агар ҷашми ростатон шуморо ба гуноҳ кардан водор созад, онро қанда партоед! Бароятон беҳтар аст, ки аз ягон узви бадан маҳрум шавед, назар ба он ки тамоми баданатон ба дӯзах партофта шавад. **30** Инчунин агар дасти ростатон шуморо ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида партоед! Бароятон беҳтар аст, ки аз ягон узви баданатон маҳрум шавед, назар ба он ки тамоми баданатон ба дӯзах биафтад.

Таълимом дар бораи талоқ

31 Боз чунин гуфтаҳоро шунидаед, ки „Ҳар марде, ки аз занаш чудо мешавад, бояд ба ў талоқнома навишта диҳад“. **32** Лекин Ман ҳоло ба шумо мегӯям, агар мард аз зани худ бо ягон сабаб, ба ғайр аз хиёнати вай, чудо шаваду занаш ба дигар кас ба шавҳар барояд, ин мард дар алоқаи беникоҳи занаш айборд мешавад. Инчунин марде, ки бо зани чудошууда хонадор мешавад, гуноҳи алоқаи беникоҳро меқунад.

Таълимом дар бораи қавлу қасам

33 Шумо боз шунидаед, ки ба гузаштагон гуфта шуда буд, ки „қасами бардуруғ нахӯранд, аммо ҳар қавлро, ки ба Худованд додаанд, иҷро намоянд“. **34** Лекин Ман ҳоло ба шумо мегӯям, ки тамоман қасам нахӯред, на бо осмон, чунки таҳти Худо дар он чост, **35** на бо замин, чунки пойҳои Ў дар он ҷо қарор доранд, на бо шаҳри Ерусалим, чунки ин шаҳри Худо-Шоҳи бузург аст. **36** Бо сари худ ҳам қасам нахӯред, чунки як тори мӯятонро сафед ё сиёҳ ҳам карда наметавонед. **37** Бигзор „бале“ гуфтани шумо дар ҳақиқат „бале“ бошад ва „не“ гуфтани шумо „не“ бошад, вале он чи зиёдатӣ мегӯед аз Шаҳси Бад бармеояд.

Таълимом дар бораи қасос

38 Шумо чунин гуфтахоро шунидаед: „Чашм бар ивази чашм медиҳеду дандон бар ивази дандон“. **39** Лекин Ман ҳоло ба шумо мегўям, ки ба каси бад муқобилат накунед. Баръакс, агар касе ба тарафи рости рўятон занад, тарафи чапи рўятонро ҳам ба ў гардонед. **40** Агар касе ба шумо даъво карда, куртаатонро гирифтаний бошад, чомаатонро ҳам ба ў бидиҳед. **41** Агар касе шуморо маҷбур кунад, ки як километр роҳ равед, ду километр бо ў роҳ равед. **42** Вақте ки касе аз шумо чизе талаб мекунад, онро ба ў бидиҳед ва аз шумо қарз гирифтаний шаванд, не нагуёд.

Таълимот дар бораи дўст доштани душманон

43 Шумо чунин гуфтахоро шунидаед: „Ҳар шахсеро, ки наздики шумо аст, дўст бидореду душманонро бад бинед“. **44** Лекин Ман ҳоло ба шумо мегўям, ки душманонатонро дўст бидоред, лъянатқунандагони худро баракат дихед, ба касоне, ки шуморо бад мебинанд, некй кунед ва барои онҳое, ки шуморо азоб медиҳанд, дуо хонед, **45** то нишон дихед, ки фарзандони Падари осмониятон ҳастед. Чунки ў ба офтоб амр медиҳад, ки ҳам ба бадкорон ва ҳам ба накӯкорон равшаний кунад, инчунин боронро ҳам ба бадкорон ва ҳам ба накӯкорон мефиристад. **46** Пас, агар шумо фақат касонеро дўст доред, ки шуморо дўст медоранд, чаро мукофот мегирифтаед? Магар андозигирони беинсоф низ ҳамин тавр рафтор намекунанд? **47** Ва агар фақат ба бародарони худ салом дихед, аз дигарон дида чӣ кори бузургтаре мекунед? Беимонон низ ҳамин тавр рафтор мекунанд. **48** Бинобар ин шумо беайбу нуқсон бошед монанди Падари осмонии худ, ки беайбу нуқсон аст».

6

Таълимот дар бораи садақадиҳӣ

1 Исо суханонашро давом дода гуфт: «Зинҳор корҳои худофармударо намоишкорона дар пеши назари ҳалқ накунед. Вагарна аз Падари осмониятон мукофот намегиред. **2** Яъне, вақте ки садақа медиҳед, ба монанди одамони дурӯя ба ҳама овоза накунед. Онҳо дар ибодатхонаҳо ва дар сари кӯчаҳо садақа доданашонро эълон менамоянд, то ки мардум онҳоро таъриф кунанд. Ба ростӣ ба шумо мегўям, онҳо аллакай мукофоти худро гирифтаанд. **3** Аммо, ҳангоме ки шумо садақа медиҳед, бигзор дасти ростатон аз кори дасти чapatон оғоҳ нашавад, **4** то ки садақаи шумо пинҳон монад. Он гоҳ Падари шумо, ки чизҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот медиҳад.

Таълимот дар бораи дуохонӣ

5 Вақте ки дуо мекунед ба одамони дурӯя монанд нашавед! Онҳо дар ибодатхонаҳо чорраҳаҳо истода дуо хонданро дўст медоранд, то ки ҳама онҳоро бинанд. Ба ростӣ ба шумо мегўям, онҳо аллакай мукофоти худро гирифтаанд.

6 Аммо, ҳангоме ки шумо дуо меҳонед, ба хонаатон даромада, дарро пӯшед ва ба Падаратон, ки нонамоён аст, дуо кунед. Он гоҳ Падари шумо, ки чизҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот медиҳад.

7 Дар вакти дуохонӣ низ мисли ғайрияҳудиён рафтор накунед. Онҳо дар дуо бисёр гапҳои бехуда мегўянд, чун фикр мекунанд, ки агар дуру дароз гап зананд, дуояшон шунида мешавад. **8** Ба монанди онҳо дуо накунед, зеро Падаратон ҳанӯз пеш аз пурсиданатон медонад, ки ба шумо чӣ лозим аст. **9** Пас шумо ин тавр бояд дуо кунед:

Эй Падари мо, ки дар осмон ҳастӣ,
Шаъну шараф бод ба номи муқаддаси Ту.

10 Бигзор подшоҳии Ту барқарор гардад

ва хости Ту, ки дар осмон ичро мешавад, дар замин низ ичро шавад.

11 Ба мо ризку рӯзни имрӯзаамонро дех

12 ва корҳои нодурусти моро бубахш,
чи тавре ки мо низ онҳоеро мебахшем, ки бо мо нодуруст рафтор меқунанд.

13 Моро ба озмоиш дучор накун,
балки аз дасти Шахси Бад ҳалос намо.*

14 Инак, агар шумо одамонеро, ки дар ҳаққи шумо рафтори нодуруст меқунанд, бубахшед, Падари осмониатон ҳам корҳои нодурусти шуморо ҳоҳад баҳшид.

15 Вале агар шумо дигаронро набахшед, Падари шумо ҳам корҳои нодурусташонро наҳоҳад баҳшид.

Таълимот дар бораи рӯядорӣ

16 Боз вақте ки рӯза мегиред, ба одамони дурӯя монанд шуда, ҷехраи рӯјатонро ғамзада вонамуд накунед, ҷунки дурӯҳо намуди зоҳириашонро беэътибор мемонанд, то дигарон бинанд, ки онҳо рӯза гирифтаанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо аллакай мукофоти худро гирифтаанд. **17** Лекин, вақте ки шумо рӯза мегиред, дасту рӯјатонро шуста, мӯйҳоятонро шона кунед, **18** то ба ғайр аз Падаратон, ки нонамоён аст, дигар ҳеч кас рӯза гирифтани шуморо нафаҳмад. Он гоҳ Падари шумо, ки чизҳои пинҳониро мебинад, ба шумо мукофот ҳоҳад дод.

Дар осмон ҷамъ карданӣ бойигарӣ

19 Дар замин барои худ бойигарӣ ҷамъ накунед, ки дар ин ҷо қуяву занг мезанад ва гораттарон зада даромада, онро медузданд. **20** Баръакс, мукофоти Ҳудоро ба даст оред, ки бароятон дар осмон нигоҳ дошта мешавад. Ана ҷунин бойигариро на қуяву занг мезанаду на гораттарон зада даромада, медузданд. **21** Зоро ба он ҷое, ки бойигарӣ доред, дилатон кашол аст.

Чароги бадан

22 Чашм барои бадан ҳамчун ҷароғ аст. Пас агар ҷашматон солим бошад, тамоми баданатонро равшаний пур меқунад, **23** аммо агар ҷашматон солим набошад, тамоми баданатонро торикий пур меқунад. Дар ин сурат, агар равшаний дар даруни шумо дар асл торикий бошад, эҳ, пас он чи хел торикии зулмот аст!

Худо ва пул

24 Ҳеч кас якбора ба ду ҳоҷа ҳизмат карда наметавонад, ҷунки ё Ҷекеашро дӯст медораду дигарашро бад мебинад, ё ба яке вафодор мемонаду дигарашро писанд намекунад. Шумо низ наметавонед ҳам бандай Ҳудо бошеду ҳам бандай пул.

25 Бинобар ин ба шумо мегӯям, на ташвиши зиндагиатонро кунед, ки чӣ меҳӯреду чӣ менӯshed ва на ғами баданро ҳӯред, ки чӣ мепӯshed. Магар зиндагӣ фақат аз ҳӯроку бадан аз пӯшок иборат аст? **26** Ба паррандаҳо нигоҳ кунед: онҳо на қишути кор меқунанду на ҳосил ҷамъ меқунанду ва на ба анборҳо ҳосилро захира меқунанд, ҳол он ки Падари осмониатон онҳоро меҳӯронад. Магар шумо аз паррандаҳо арзиши баландтар надоред? **27** Кадоме аз шумо бо ғам ҳӯрдан як лаҳзан умратонро дарозтар карда метавонед? **28** Барои сарулибос ҳам чӣ ғам меҳӯред? Ба нашъунамои савсанҳои саҳро нигоҳ кунед: онҳо на меҳнат меқунанду на мересанд, **29** лекин ба шумо мегӯям, ки ҳатто шоҳ Сулаймон бо тамоми ҳашамату бойигариаш мисли Ҷеке аз онҳо либоси зебое напӯшидааст. **30** Пас, агар Ҳудо алафоро, ки имрӯз дар саҳро ҳасту пагоҳ ба танӯр партофта мешавад, ҳамин тавр пӯшонад, наҳод шуморо, эй сустимонҳо, аз онҳо ҷанд маротиба зиёдтар напӯшонад?

31 Барои ҳамин ғам ҳӯрдану ташвиши кашиданро бас кунед ва нагӯед, ки „МО чӣ меҳӯрда бошем?“ ё „Ҷеке менӯшида бошем?“ ё „Чӣ мепӯшида бошем?“ **32** Ҷунки ҳалқҳои дигар аз пайи ҳамаи ин чизҳо мебошанд. Падари осмониатон бошад,

* **6:13 6:13** Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот доҳил шудааст «Зоро подшоҳӣ, қудрат ва шӯҳрат то абад аз они Туст. Омин.»

медонад, ки шумо ба ҳамаи он эҳтиёч доред. ³³ Шумо дар навбати аввал ҷӯяндаи подшоҳии Худо ва иҷрошавии хости Ӯ бошед ва Ӯ ҳамаи ин ҷизҳоро низ ба шумо медиҳад. ³⁴ Аз ин рӯ, ғами рӯзи ояндаро нахӯред, фардо ташвишҳои худро дорад. Ба ҳар рӯз ташвиши худи ҳамон рӯз басанда аст».

7

Айбдор карданни дигарон

¹ Исо давом дода гуфт: «Дигаронро айбдор ҳисоб накунед, то ки шумо айбдор ҳисоб нашавед. ² Зоро чи хеле ки дигаронро айбдор ҳисоб кунед, ҳамон тавр шумо айбдор ҳисоб карда мешавед ва бо қадом сангти тарозу баркашад, бо ҳамон санг ба шумо баркашида мешавад. ³ Чаро шумо ҳасро дар ҷашми бародаратон мебинеду ҷуберо, ки дар ҷашми ҳудатон ҳаст, ҳис намекунед? ⁴ Ҷӣ хел ҷуръат карда ба бародаратон гуфта метавонед, ки „Иҷозат дех ҳасро аз ҷашмат берун қунам“, ҳол он ки дар ҷашми ҳудатон ҷӯб доред? ⁵ Эй дурӯяҳо! Аввал ҷӯбро аз ҷашми ҳудатон дур қунед, он гоҳ дурусттар дида метавонед, ки ҷӣ хел ҳасро аз ҷашми бародаратон бароред.

⁶ Чизеро ки муқаддас аст ба сагон надиҳед, вагарна онҳо рӯ гардонда ба шумо ҳамла меоваранд. Ва гавҳари худро пеши пойҳои ҳуқон напартоед, вагарна онро поймол мекунанд.

Натиҷаи талаб кардан, ҷустан ва қӯбтани

⁷ Талаб кунед ва ба шумо дода мешавад, бичӯед ва пайдо мекунед, дарро бикӯбед ва он ба рӯятон қушода мешавад. ⁸ Чун ҳар кӣ талаб мекунад, ба даст меорад, ҳар кӣ мечӯяд, пайдо мекунад ва ҳар кас ки дарро мекӯбад, он ба рӯяш қушода мешавад. ⁹ Ана, аз байнин шумо қадом падар агар писараш нон талаб қунад, ба вай санг медиҳад? ¹⁰ Ё агар моҳӣ талаб қунад, ба вай мори заҳрдор медиҳад? ¹¹ Пас, агар шумо бо тамоми дилсизёнатон ба фарзандони худ ҷӣ тавр ҷизҳои хуб доданро медониста бошед, наҳод Падари шумо, ки дар осмон аст, ба қаси талабкарда ҷанд маротиба зиёдтар ҷизҳои хуб надиҳад?!

¹² Ҷӣ гуна рафтторро аз дигарон нисбати худ дидан ҳоҳед, ҳамон тавр аввал ҳуди шумо нисбати онҳо рафтор қунед. Зоро мағзи шариати Мӯсо ва гуфтаҳои пайғамбарон дар ҳамин аст.

Дарвозаи танг

¹³ Аз дарвозаи танг гузаред, ҷунки дарвозаи васеъ ва роҳи осонгузар шуморо ба ҳалокат меоварад ва бисёр касон аз он мегузаранд. ¹⁴ Лекин ба ҳаёти абадӣ шуморо дарвозаи басо тангу роҳи мушкилгузар меоварад ва кам касон онро мёбанд.

Фарқ карданни пайғамбарони бардуруӯ

¹⁵ Аз пайғамбарони бардуруӯ ҷетиёт шавед, онҳо ба назди шумо бо намуди гӯсфандони беозор меоянд, аммо дар ботин онҳо гургони дарранда ҳастанд.

¹⁶ Шумо онҳоро аз амалиёташон мешиносад. Охир аз буттаи хор ангур ё анҷир намечинанд-ку. ¹⁷⁻¹⁸ (17-18) Ҳар дараҳти солим меваи хуб медиҳад ва меваи бад дода наметавонад, vale дараҳти касал меваи бад медиҳад ва меваи хуб дода наметавонад. ¹⁹ Ҳамаи дараҳтоне, ки меваи хуб намеоваранд, бурида ба оташ партофта мешаванд.

²⁰ Ҳуллас, пайғамбарони бардуруӯро низ шумо аз маҳсули амалашон мешиносад.

Киро Исо „намешиносам“ мегӯяд

²¹ На ҳамаи қасоне, ки Маро доимо Худованди худ меноманд, ба подшоҳии Худо дохил мешаванд, балки фақат онҳое, ки хости Падари дар осмон будаамро иҷро

мекунанд. ²² Ҳангоме ки рўзи ҷавобдиҳӣ фаро мерасад, мардуми зиёд ба Ман мегўянд: „Эй Ҳудованд! Магар мо аз номи Ту пайғоми Ҳудоро ба одамон эълон намекардем? Магар аз номи Ту дэвҳоро намерондем ва магар аз номи Ту бисёр мӯъчизаҳоро нишон намедодем?“ ²³ Он гоҳ Ман ба рӯяшон мегўям: „Эй бадкорон! Ман шуморо ҳеч гоҳ намешинохтам. Дур шавед аз наздам“.

Бинокори дурандешу бинокори беақл

²⁴ Инак, ҳар касе, ки ҳамаи ин гуфтаҳои Маро мешунаваду онҳоро ичро мекунад, монанди бинокори дурандешест, ки хонаашро дар болои санг сохта буд.

²⁵ Баъд борон бориду обхезӣ шуд ва шамоли саҳт хеста, бо шиддат бар он хона вазид, лекин хона фурӯ нарафт, чунки дар болои санг сохта шуда буд. ²⁶ Вале ҳар касе, ки ҳамаи гуфтаҳои Маро мешунаваду онҳоро ичро намекунад, монанди бинокори беақлест, ки хонаашро дар болои хок сохта буд. ²⁷ Баъд борон бориду обхезӣ шуд ва шамоли саҳт хеста, бо шиддат бар он хона вазид ва хона фурӯ рафта, ба замин яксон шуд».

²⁸ Исо суханони ҳудро ба охир расонда буд, ки тамоми ҳалқ қоил монданд, ²⁹ зеро ӯ на ба монанди шариатдонон, балки чун шахси боқудрат онҳоро таълим медод.

8

Шифо ёфтани марди маҳав

¹ Вақте ки Исо аз болои теппа поён фаромад, одамон тӯда-тӯда ҳамроҳи ӯ рафтанд. ² Дар ин мобайн як марди маҳаве назди Исо омаду ба ӯ таъзим карда гуфт: «Хоча, агар ҳоҳӣ, метавонӣ маро пок созӣ». ³ Он гоҳ Исо дасташро ба ӯ расонда гуфт: «Албатта, меҳоҳам, пок шав!» ва он мард дарҳол аз қасалини маҳав пок гашт. ⁴ Исо ба ӯ боз гуфт: «Дар ин бора зинҳор ба ҳеч кас нагӯй, балки рост назди рӯҳонӣ рафта, ҳудро нишон дех. Баъд, чӣ тавре ки Мӯсо фармудааст, қурбонӣ бикиун, то ба мардум шаҳодате гардад».

Шифо ёфтани хизматгори сардори лашкар

⁵ Сипас Исо ба дехаи Кафарнаҳум ворид шуд, ки ба наздаш як сардори лашкаре омад ва ба зориу илтиҷо даромада ⁶ гуфт: «Хочаам, хизматгорам аз ҳаракат монда, дар хона рӯи ҷойгаҳ ҳобидааст. Ӯ дар оташи дард сӯҳта истодааст». ⁷ «Ман рафта ӯро сиҳат мекунам», — гуфт Исо. ⁸ Аммо сардори лашкар ҷавоб дод: «Хоча! Ман лоиқи он нестам, ки аз останаи дарам гузаред. Шумо факат як амр диҳед ва хизматгорам шифо ҳоҳад ёфт. ⁹ Охир ман як фармонбардор ҳастам ва зери итоати ҳуд низ сарбозонро дорам. Вақте ки ба яке „бирав“ мегўям, меравад, ба дигаре „биё“ мегўям, меояд ва агар ба гуломам „фалон корро бикиун“ гӯям, ӯ албатта он корро ичро мекунад».

¹⁰ Аз шунидани ин суханон Исо ҳайрон шуд ва ба мардуми аз пасаш омадаистода гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегўям, ки ҳатто дар байни исроилиён қасеро надидам, ки чунин имони саҳт дошта бошад. ¹¹ Ба шумо мегўям, бисёр қасон аз ҳар гӯшаву канори дунё омада, дар подшоҳии Ҳудо бо Иброҳиму Исҳоқу Ёқуб дар сари як дастарҳон ҳоҳанд нишаст. ¹² Аммо онҳое, ки бояд дар подшоҳии Ҳудо мешуданд, ба торикии берун партофта мешаванд, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гирия мекунанд».

¹³ Баъд ба сардори лашкар гуфт: «Бирав! Чи тавре ки имон доштӣ, ҳамон тавр мешавад». Ҳамон замон хизматгор шифо ёфт.

Шифо ёфтани бисёр одамон

14 Вақте ки Исо ба хонаи Петрус даромад, хушдомани Петрустро бо таби баланд, рӯи чойгаҳ хобида дид. **15** Исо ба дасти вай даст расонд, ки табаш паст шуд ва зан аз ҷояш хеста, бо меҳмондорӣ карданӣ ӯ машғул шуд.

16 Он бегоҳ одамон бисёр девонагонро назди Исо оварданӣ ва Исо амр дода, рӯҳҳои нолокро аз онҳо берун ронд ва ҳамаи беморонро низ шифо баҳшид. **17** Ишаъё пайғамбар пештар гуфта буд: «Ӯ ҳамаи қасалиҳоямонро аз мо гирифт ва ҳамаи бемориҳоямонро ба дӯши худ бардошт». Барои ба амал омадани ин суханон ҳамаи ин ҳодисаҳо рӯй доданд.

Шарту шароити пайрави Исо шудан

18 Боре Исо дар гирдаш ҷамъ шудани одамони зиёдро дид, ба шогирданаш гуфт, ки ба дигар тарафи кӯл мераవанд. **19** Дар ҳамин вақт як шариатдон наздаш омада гуфт: «Устод, ман дар ҳама ҷо Шуморо пайравӣ мекунам». **20** Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Рӯбоҳон хона ва мурғони ҳаво лона доранд, аммо Ман, Фарзанди Инсон ҷое надорам, ки сарамро монда дам гирам». **21** Дигаре аз ҷумлаи пайравон гуфт: «Хоҷаам! Иҷозат дихед аввал рафта, мурдаи падараро ба хок супорам». **22** Лекин Исо ба вай ҷавоб гардонда гуфт: «Аз паси Ман биё ва бимон, ки мурдагон мурдаҳои худро ба хок супоранд».

Ором шудани тӯғон

23 Он гоҳ шогирданон Исоро пайравӣ карда, якҷоя бо Ӯ ба қаиқ савор шуданд. **24** Дар қаиқ Исо хоб мерафт, ки ногаҳон дар кӯл тӯғони саҳте барҳост ва аз шиддати мавҷҳо қаиқ қарип ғарқ мешуд. **25** Шогирданон омада, Исоро бедор карданӣ ва гуфтанд: «Хоҷа! Начот дех! Ҳалок мешавем!»

26 Исо ҷавоб дод: «Чӣ ин қадар метарсед? Ҳой, сустимонон!» Баъд барҳеста шамолу мавҷҳоро таъна зад, дарҳол дар ҳама ҷо оромии том ҳукмфармо шуд. **27** Онҳо бошанд, ҳайрон монда мегуфтанд: «Ин чӣ хел одам аст, ки ҳатто шамолу мавҷҳо ба Ӯ итоат мекунанд?»

Шифо ёфтани ду девона

28 Ҳангоме ки Исо ба тарафи дигари кӯл, ба вилояти Ҷадариён расид, ду девонае аз қабристон берун баромада бо Исо рӯ ба рӯ шуданд. Онҳо чунон бадҳашм буданд, ки касе чуръати аз он роҳ гузаштанро надошт. **29** Онҳо Исоро дид, ки заданд: «Эй Писари Ҳудо, Ту ба мо чӣ кор дорӣ? Ту омадӣ, ки моро пеш аз мӯҳлат азоб дихӣ?»

30 Дар масофае аз онҳо галаи қалони ҳуқон мечарид. **31** Пас девҳо Исоро тавалло карда гуфтанд: «Агар моро берун карданӣ бошӣ, ба даруни он галаи ҳуқон бифирист». **32** Исо ба онҳо «Дароед» гуфт ва онҳо аз он одамон берун баромада, ба галаи ҳуқон даромаданд. Ғавран тамоми гала давон-давон худро аз ҷарии назди соҳил ба кӯл партофта, дар об ғарқ шуд.

33 Ҳукбонон бошанд, аз он ҷо ба деха ғурехта, ин воқеаро, аз он ҷумла ҳодисаи бо ду девона рӯй додаро ба ҳама нақл карданӣ. **34** Инак, тамоми аҳли деха барои бо Исо воҳӯрдан аз деха берун омаданд. Вақте Ӯро диданд, зориву тавалло карданӣ, ки аз сарзаминашон биравад.

9

Шифо ёфтани шал

1 Исо ба қаиқ савор шуд ва аз кӯл гузашта ба шаҳри худ баргашта буд, ки **2** ҷанд нафаре ба наздаш шалеро бо ҷойгаҳаш бардошта оварданӣ. Исо то чӣ андоза эътиқод доштани онҳоро дид, ба шал гуфт: «Додар, натарс! Гуноҳҳоят баҳшида шудаанд».

3 Дар айни ҳол якчанд шариатдон аз дил гузаронданд: «Ин одам суханони кофириона мегүяд». **4** Исо фикри онҳоро фаҳмида гуфт: «Чаро дар дилҳои худ ба фикрҳои бад чой медиҳед? **5** Кадомаш осонтар аст: гуфтани он, ки „гуноҳҳои ту баҳшида шуданд“ ё гуфтани он, ки „бархез ва роҳ гард“? **6** Пас, Ман ба шумо исбот мекунам, ки Фарзанди Инсон дар рӯи замин қудрати баҳшидан гуноҳҳоро дорад, – сипас ба шал нигариста гуфт, – Бархез, чойгаҳатро бардошта ба хонаат рав!»

7 Он мард аз ҷояш хеста ба хонааш равона шуд. **8** Мардум аз дидани ин ҳодиса ба тарсу ваҳм афтода Худоро, ки ба инсон чунин қудрат додааст, ситоиш карданд.

Даъват шудани Матто

9 Вақте ки Исо аз он ҷо ба роҳ даромад, мардеро бо номи Матто дид, ки дар корхонаи андозчамъуний менишаст. Исо ба вай гуфт: «Биё, пайрави Ман шав». Матто бархесту аз паси ӯ равона шуд.

10 Вақте ки Исо ва шогирдонаш ба сари дастархон нишастанд, бисёр андозгиран ва дигар одамоне, ки гунаҳкор ҳисоб мешуданд, низ ба он хона даромада ба онҳо ҳамроҳ шуданд. **11** Баъзе аз фарисиён инро дида, ба шогирдони Исо гуфтанд: «Чаро устоди шумо бо андозгируну гунаҳкорон аз як дастархон ҳурок меҳурад?»

12 Исо ин суханонро шунида, ҷавоб дод: «Ба табиб на одамони солим, балки беморон мӯҳтоҷанд. **13** Рафта фаҳмед, ки чунин гуфтаҳои навиштаҷот чӣ маъно доранд: „Ман меҳоҳам, ки одамон раҳму шафқат нишон диханд, на қурбониҳо оваранд“. Ҳуллас, Ман ҳам барои он омадаам, ки на нақӯкорон, балки гунаҳкоронро даъват намоям».

Савол дар бораи рӯза

14 Сипас, баъзе аз шогирдони Яҳёи Таъмиддиҳанда ба Исо наздик шуда гуфтанд: «Чаро мо ва фарисиён одатан рӯза мегирemu шогирдони Шумо не?» **15** Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Оё дӯстони домод дар ҷашни арӯсӣ, модоме ки домод бо онҳост, ғамгин мешаванд? Албатта не. Вале вақте мерасад, ки домод аз байнашон гирифта мешавад ва он гоҳ онҳо низ рӯза мегиранд. **16** Охир ҳеч кас ба либоси кӯҳна аз матои нав ямоқ намекунад, ҷунки ямоқ дарида, ҷои он боз ҳам аёntар мешавад. **17** Инчунин шароби навтайёршударо ба машки ҷармини кӯҳна намерезанд, ҷунки ҳангоми ба ҷӯш омадани шароб машк медарауд шароб мерезад ва машк низ аз кор мебарояд. Баръакс, шароби навтайёршударо ба машки нав мерезанд, он гоҳ на шароб барбод мераваду на машк».

Зинда шудани дуҳтару шифо ёфтани зан

18 Ҳанӯз Исо суханонашро давом медод, ки марде аз ҷумлаи сардорон ба наздаш омад ва ба ӯ таъзим карда гуфт: «Ҳозиракак дуҳтарам мурд, аммо агар биёеду ба вай даст гузоред, вай зинда мешавад». **19** Исо аз ҷояш хеста, бо шогирдонаш ҳамроҳи ӯ рафт.

20-21 (20-21) Як зане, ки дувоздаҳ сол боз қасалии хунравӣ дошт, аз дилаш гузаронда буд, ки ақаллан ба ҷомаи Исо даст расонад, шифо мейбад. Бо ҳамин ният ӯ аз қафо ба Исои роҳ раftаистода наздик шуду ба домани ҷомааш даст расонд. **22** Исо ба қафояш рӯй гардонду занро дида, гуфт: «Эй зан, натар! Туро имонат шифо дод». Ҳуди ҳамон замон зан шифо ёфт.

23 Баъд Исо ба хонаи он сардор даромада, найнавозони барои азо омада ва мардуми гириёнро дида, **24** гуфт: «Ҳамаатон аз ин ҷо равед! Дуҳтар намурдааст, фақат хобидааст». Онҳо бошанд, Исоро масҳара карданд. **25** Аммо баъд аз он ки мардум берун баромаданд, Исо ба хонае, ки дуҳтарак он ҷо буд, даромада, дасти ўро гирифт ва дуҳтарак бархест. **26** Ин ҳабар дар тамоми он сарзамин паҳн гашт.

Шифо ёфтани ду марди нобино

27 Исо он чойро монда, ба роҳ даромада буд, ки ду марди нобино аз дунболи ӯ равон шуда фарёд мезаданд: «Эй Насли Довуд! Ба мо раҳм кунед!»

28 Вақте ки Исо ба хона даромад, он ду нобино ҳам ба наздаш омаданд. Исо аз онҳо пурсид: «Боварӣ доред, ки Ман шуморо шифо дода метавонам?» «Бале, Хоҳа!» — ҷавоб доданд онҳо.

29 Он гоҳ Исо ба ҷашмонашон даст расонда гуфт: «Аз рӯи имонатон ҳамин тавр шавад», **30** ва ҷашмони онҳо бино гаштанд. Исо онҳоро қатъӣ огоҳ кард, ки дар бораи ин ҳодиса зинҳор ба қасе ҷизе нагӯянд. **31** Онҳо аз он ҷо баромада рафтанду, баръакс, дар тамоми он сарзамин дар бораи ӯ овоза паҳн карданд.

Шифо ёфтани марди гунг

32 Ҳанӯз он ду мард дур нарафта, якчанд кас ба пеши Исо мардеро оварданد, ки аз сабаби дев доштанаш, гунг буд. **33** Лекин, вақте ки Исо аз он мард девро берун кард, мард ба гап даромад ва мардум бо изҳори ҳайрат хитоб мекарданд: «Ҳаргиз ҷунин ҳодисаро дар Истроил надида будем!»

34 Аммо фарисиён мегуфтанд, ки Исо девҳоро бо қудрати худи сардори девҳо берун мекунад.*

Ба мардум раҳм карданি Исо

35 Исо бошад, ба ҳамаи шаҳру деҳот рафта, дар ибодатхонаҳо ҳалқро таълим медод, ҳабари хушро дар бораи подшоҳии Худо эълон мекард ва ҳар дарду қасалии одамонро шифо мебахшид. **36** Вақте ки Исо ба мардум нигоҳ мекард, ба ҳоли онҳо раҳмаш меомад, ҷонки онҳо монанди гӯсфандони бе ҷӯпон, сарсону саргардон ва ноҷору нотавон буданд. **37** Пас Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳосили дарав фаровон аст, валие коргарон намерасанд. **38** Аз ин рӯ, аз соҳиби ҳосил илтимос қунед, ки барои ғундоштани ҳосилаш коргаронро фиристад!»

10

Дувоздаҳ вакили Исо

1 Исо ба наздаш дувоздаҳ шогирдашро даъват карда, ба онҳо қудрат дод, ки рӯҳҳои нопокро берун қунанд ва ҳар дарду қасалии одамонро шифо диханд. **2** Ана номҳои он дувоздаҳ вакилаш: аввалин Шимъӯн (ӯро боз Петрус меномиданд), бародари Шимъӯн Андриёс, баъд бародарон Ёкуб ва Юҳанно, ки писарони Забдой буданд, **3** Филиппус ва Барталмо, Тумо ва Матто (он ки андоз ҷамъ мекард), Ёкуби писари Ҳалфӣ ва Таддо, **4** Шимъӯни Ватандӯст ва Яҳудои Исқарют, ки баъдтар ба Исо хиёнат мекунад.

Вазифа дувоздаҳ вакил

5 Исо ба ин дувоздаҳ нафар вазифа дода, ба иҷро намудани он фиристод. Ӯ ин тавр гуфт: «Ба назди ҳалқҳои гайрияҳудӣ наравед ва ба шаҳрҳои сомариён надароед, **6** балки назди ҳалқи Истроил, ки монанди гӯсфандони гумроҳшуда ҳастанд, рафта **7** эълон қунед, ки подшоҳии Худо наздик аст. **8** Беморонро шифо дихед, мурдагонро зинда қунед, махавиёно пок созед ва девҳоро берун қунед. Ин қудрат ба шумо бепул дода шудааст, пас шумо низ инро бепул қунед. **9** Вақте ки ба сафар мебароед, бо худ дар камарбандатон на тангҳои тиллову нуқра ва на тангаҳои мисин гиред, **10** на борхалтаву на асо ва на либоси иловагиву на пойафзол гиред, зеро меҳнаткаш сазовори таъминот аст.

11 Ҳангоме ки ба ягон шаҳр ё қишлоқ медароед, одами шоистаро суроғ қунед ва то рӯзи аз он ҷо рафтанин дар хонаи ӯ бимонед. **12** Баробари ба он хона даромадан салом дихед, **13** Агар он хонадон шуморо нағз қабул қунад, барояшон

* **9:34** 9:34 Дар баъзе нусхаҳои қадими навишташот ояти 34 доҳил нашудааст.

баракат талаб кунед, дар акси ҳол, бигузор баракататон ба худатон баргардад. **14** Вале агар ҳеч кас шуморо қабул накунад ё ба суханонатон гүш надиҳад, он хонадон ё шаҳрро тарк карда истода, ҳамчун нишонаи огоҳӣ чанту хокашро аз поятон биафшонед. **15** Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар рӯзи ҷазо ахволи шаҳрвандони бадкирдори Садӯм ва Амӯро аз ҳоли он шаҳр сабуктар хоҳад буд.

Азобу уқубатҳои дарпешистода

16 Инак, Ман шуморо ба назди одамон, гӯё гӯсфандонро ба байни гургҳо мефиристам. Мисли мор хушёру мисли кабӯтар беziён бошед. **17** Аз одамон эҳтиёт шавед, чунки онҳо шуморо дастгири карда, назди шӯрои калонҳо мебаранд ва дар ибодатхонаҳо қамчинкорӣ мекунанд. **18** Ба хотири Маро пайравӣ карданатон шуморо дар назди ҳоқимону подшоҳон ба ҷавобгарӣ мекашанд, то ки дар пеши онҳо ва гайрияҳудиён дар бораи Ман шаҳодат дихед. **19** Ҳангоме ки шуморо назди шӯрои олӣ мебаранд, ғам нахӯред, ки ба онҳо чӣ бояд гӯед ё чӣ тавр бояд сухан ронед, чунки дар он вақт суханоне, ки бояд гӯед, ба дилатон андоҳта мешаванд. **20** Он гоҳ на ин ки шумо, балки Рӯҳи Падари осмониатон ба воситаи шумо сухан меронад.

21 Дар он айём бародар бародари худро ба қатл мерасонад ва инчунин падар фарзанди худро. Фарзандон ба падару модари худ муқобил мебароянд ва онҳоро ба дasti марг месупоранд. **22** Ба сабаби Маро пайравӣ карданатон ҳама шуморо бад мебинанд. Вале агар шумо то ба охир расидани азобу уқубатҳо ба Ман вафодор монед, наҷот ҳоҳед ёфт. **23** Вақте ки шуморо азоб додани шуда дар як шаҳр дунబолагирий кунанд, ба шаҳри дигар гурезед. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳаннӯз шумо ба ҳамаи шаҳрҳои Исроил нарафта Фарзандон Инсон меояд.

24 Шогирд аз устодаш баландтар нест, инчунин хизматтор аз ҳоҷааш. **25** Барои шогирд басанда аст, ки монанди устодаш шавад ва барои хизматтор коғист, ки монанди ҳоҷааш шавад. Агар сардори хонадонро Баал-Забул, сардори девҳо номида бошанд, пас аъзоёни хонадонро чӣ қадар бадтар меноманд.

Аз кӣ тарсидан лозим аст

26 Аз ин рӯ, аз одамон натарсед. Зоро ҳеч чизи пӯшидае нест, ки ошкор нашавад ва ҳеч чизи пинҳоне нест, ки маълум нагардад. **27** Он чӣ Ман ба шумо маҳфӣ мегӯям, кушоду равшан гӯед ва он чӣ дар пичиррос мешунавед, аз болои боми хонаҳо эълон намоед. **28** Аз одамон натарсед, ки онҳо ҷисмро мекушанду чонро кушта наметавонанд. Балки аз шахсе тарсед, ки ҳам ҷон ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд карда метавонад.

29 Арзиши ду гунчишк як танга аст, аммо ҳатто яктои он ба замин намеафтад, ки Падаратон аз он ҳабардор набошад. **30** Аз они шумо бошад, мӯйҳои саратон ҳам ба ҳисоб гирифта шудаанд. **31** Бинобар ин натарсед, шумо аз бисёр гунчишкҳо ҳам қиматттар ҳастед.

32 Пас, ҳар кӣ дар пеши мардум мегӯяд, ки пайрави Ман аст, Ман низ дар назди Падари осмониам пайрави Ман буданашро тасдиқ мекунам. **33** Лекин ҳар кӣ дар пеши мардум Маро рад мекунад, Ман низ ўро дар назди Падари осмониам рад мекунам.

На сулҳ, балки зиддият

34 Фикр накунед, ки Ман барои ба замин овардани сулҳ омадаам. Ман барои сулҳ не, балки барои овардани шамшери зиддият омадаам. **35** Ман омадаам, ки писарро ба падар, дuxттарро ба модар, келинро ба хушдоманаш зид гузорам. **36** Ҳуди аъзои хонадони одам душманони ўюн ҳоҳанд буд.

37 Касе ки падар ё модари худро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи шогирди Ман шудан нест. Инчунин, касе ки писар ё дuxтари худро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи шогирди Ман шудан нест. **38** Касе ки Маро пайравӣ карданӣ шуда

бо худ салиби азобу маргашро нагирад, лоиқи шогирди Ман шудан нест. ³⁹ Касе ки ҳәёташро нигоҳ доштан меҳоҳад, онро аз даст медиҳад, vale касе ки ба хотири Ман ҳәёташро фидо мекунад, онро нигоҳ медорад.

Гирифтани мукофот

⁴⁰ Касе ки шуморо қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад ва касе ки Маро қабул мекунад, дар асл шахсеро, ки Маро фиристодааст, қабул мекунад. ⁴¹ Касе ки пайғамбарро ба хотири пайғамбар буданаш қабул мекунад, мукофоти пайғамбаронаро ҳоҳад гирифт. Касе ки одами накӯкорро ба хотири нақӯкор буданаш қабул мекунад, мукофоти нақӯкоронро ҳоҳад гирифт. ⁴² Ҳамчунин, касе ки ба яке аз пайравони хурдтарини Ман ба хотири шогирд буданаш ақаллан як пиёла оби хунук диҳад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, бе мукофот наҳоҳад монд».

11

Омадани шогирдони Яҳё

¹ Баъд аз ба дувоздаҳ шогирд вазифа додан Исо аз он чо ба шаҳрҳои гирду атроф барои таълим додан ва эълон кардани хушхабар равона шуд.

² Вақте ки Яҳёи Таъмиддиҳанда дар ҳабсона меништас, ҳабари корнамоии Исои Масех ба гӯшаш расид. Он тоҳ ӯ чанд нафар шогирдашро назди Исо фиристод. ³ Онҳо омада аз Исо пурсиданд: «Оё Шумо ҳамон шахсе ҳастед, ки омаданашро пешгӯй карда буданд ё мояд мунтазири каси дигар бошем?»

⁴ Исо ба онҳо дар ҷавоб гуфт: «Он чӣ мешунаведу мебинед, рафта ба Яҳё нақл бикиунед. ⁵ Яъне бигӯед, ки ҷашмони қӯрон бино мешаваду лангон роҳ мегарданд, маҳавиён пок мешаванду карҳо мешунаванд, мурдаҳо аз нав зинда мешаванд ва ба бенавоён хушхабар эълон карда мешавад. ⁶ Пас, хушбахт аст касе, ки дар ҳаққи Ман шакку шубҳа намекунад».

⁷ Ҳангоме ки шогирдони Яҳё ба роҳ даромаданд, Исо ба мардум дар бораи Яҳё суханашро оғоз кард: «Назди Яҳё ба биёбон барои дидани чӣ рафта будед? Барои дидани қамише, ки аз вазидани бод мечунбад? ⁸ Бигӯед, чаро рафта будед? Магар барои дидани одаме, ки либоси бошуқӯҳ мепӯшад? Охир, онҳое, ки либоси бошуқӯҳ мепӯшанд, дар қасрҳо зиндагӣ мекунанд. ⁹ Ҳуллас, барои чӣ рафта будед? Барои дидани пайғамбар? Дуруст, аммо ба шумо мегӯям, ки шумо каси бузургтар аз пайғамбарро диданд. ¹⁰ Яҳё ҳамон як одам, ки Худо дар борааш дар навиштаҷот гуфта буд:

„Ана, Ман пешопеши Ту як одамамро мефиристам,
то ба омаданат роҳ тайёр кунад“.

¹¹ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар байни ҳамаи онҳое, ки аз модар ба дунё омаданд, бузургтар аз Яҳёи Таъмиддиҳанда касе пайдо нашудааст. Аммо шахси хурдтарин дар подшоҳии Худо бузургтар аз Яҳё аст. ¹² Аз рӯзе, ки Яҳё ба эълон кардани пайғомри худ шурӯъ намуд, то ба имрӯз подшоҳии Худо аз зӯроварӣ азоб қашид ва одамони боқудрат онро зӯран ба даст оварданӣ ҳастанд. ¹³ Дар навиштаҷоти пайғамбарон ва шариати Мӯсо то замони Яҳё пешгӯҳо омаданд; ¹⁴ агар шумо ба гуфтаҳои онҳо бовар кардан ҳоҳед, Яҳё ҳамон Илёс пайғамбар аст, ки омаданашро пешгӯй карда буданд. ¹⁵ Ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!

¹⁶ Ҳӯш, ин наслро бо кӣ муқоиса намоям? Онҳо монанди кӯдаконе ҳастанд, ки дар кӯча бозӣ мекунанду як гурӯҳи онҳо ба гурӯҳи дигар мегӯяд: ¹⁷ „Мо бароятон карнай навоҳтем, аммо шумо рақс накардед! Суруди мотам хондем, нагиристед“. ¹⁸ Инак, Яҳё омада, рӯза медошт ва май наменӯшид, аммо ҳама мегуфтанд, ки ӯ дев дорад. ¹⁹ Баъд Фарзанди Инсон омаду ҳам меҳӯрад ва ҳам менӯшид, аммо ҳама мегӯянд: „Ана одами пурхӯру майзада, чӯраи андоғирони

бейнсофу рафиқи одамони радди маърака!“ Лекин ҳақ будани ҳикмати Худо аз натиҷаҳояш маълум мегардад».

Шаҳрҳо имон наоварда

20 Аҳолии шаҳрҳое, ки дар он Исо мӯъцизоти зиёд нишон дода буд, тавба накарданд ва аз гуноҳҳояшон даст накашиданд. Бинобар ин Исо онҳоро таъна зада гуфт: **21** «Эй аҳли Кўрозину аҳли Байт-Сайдо, вой бар ҳоли шумо! Зеро агар он мӯъцизоте, ки Ман дар байни шумо нишон додам, дар шаҳрҳои худобехабари Сур ва Сидун рӯй медоданд, одамони он кайҳо тавба карда, бар тан либоси дағал пӯшида мўйканон нишон медоданд, ки онҳо аз гуноҳҳояшон даст кашидаанд. **22** Лекин ҳаминиро бидонед, ки дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони Сур ва Сидун аз ҳоли шумо сабуктар ҳоҳад буд! **23** Инчунин шумо, эй аҳли Кафарнаҳум! Гумон мекунед, ки саратон то ба осмон мерасад, аммо шумо ба дўзах партофта мешавед. Зеро, агар он мӯъцизоте, ки Ман дар байни шумо нишон додам, дар шаҳри Садўм рӯй медоданд, ин шаҳр то ҳол аз рӯи замин нест намешуд. **24** Лекин ҳаминиро бидонед, ки дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони Садўм аз ҳоли шумо сабуктар ҳоҳад буд!»

Ваҳда оромӣ

25 Сипас Исо гуфт: «Шуқри Туро мекунам, эй Падар — Худованди замину осмон, ки он чи аз одамони маълумотноку хирадманд пинҳон кардӣ, ба одамони оддӣ ошкор намудаӣ. **26** Оре, Падар, чунин буд хости Ту.

27 Падарам ҳама чизро ба Ман додааст. Ба гайр аз Падар дигар ҳеч қас Писарро нағз намешиносад. Инчунин, Падарро ҳеч қас нағз намешиносад, гайр аз Писар ва онҳое, ки Писар интихоб кардааст, то барояшон Падарро зоҳир қунад.

28 Ҳамаи шумое, ки аз бори вазнин монда шудаед, ба назди Ман биёed ва Ман ба шумо оромӣ мебахшам. **29** Чунончи барзагов барои андохтани юғ гардан мефурорад, шумо низ ба юғи Ман сар фуроред ва аз Ман таълим бигиред, чунки Ман нармдилу хоксор ҳастам, он гоҳ ҷони шумо оромӣ мейбад. **30** Зеро таҳти юғи Ман будан осон аст ва боре, ки Ман медиҳам, сабук аст».

12

Савол дар бораи рӯзи истироҳат

1 Дере нагузашта, Исо аз назди киштзори гандум мегузашт. Ин рӯзи истироҳат буд ва шогирданаш гурусна монда, ҳӯшаҳои гандумро меканданду донаҳояшро мехӯрданд. **2** Инро дида баъзе аз фарисиён назди Исо омада гуфтанд: «Инро бинед-а, шогирдони Шумо кореро карда истодаанд, ки дар рӯзи истироҳат кардани он раво нест». **3** Исо дар ҷавоб гуфт: «Магар шумо дар навиштаҷот наҳондаед, ки шоҳ Довуд, вақте ки бо ҳамроҳонаш гурусна монд, чӣ кор карда буд? **4** Ӯ ба хонае, ки ҳузури Худоро дошт, даромада nonи ба Худо тақдимшударо гирифту ҳӯрд. Ҳол он ки аз рӯи шариат ӯ ва ҳамроҳонаш ба ин ҳақ надоштанд, чунки фақат ба рӯҳониён ҳӯрдани он нон мумкин буд. **5** Ё наҳод дар шариати Мӯсо наҳонда бошед, ки рӯҳониён ҳангоми дар Ҳонаи Худо иҷро кардани вазифаҳои худ, қоидаҳои рӯзи истироҳатро вайрон мекунанд, valee айбдор ҳисоб намешаванд? **6** Аммо ҳаминиро дониста бошед, ки чизи бузургтар аз Ҳонаи Худо дар ин ҷост. **7** Дар навиштаҷоти Худо гуфтааст: „Ман меҳоҳам, ки одамон раҳму шағқат нишон дижанд, на қурбониҳо оваранд“. Агар шумо маънои ин гуфтаҳоро мефаҳмидед, одамони беайбро айбдор намекардед. **8** Охир Фарзанди Инсон соҳиби рӯзи истироҳат аст».

Шифо ёфтани марди дасташ хушкшуда

9 Исо роҳашро давом дода ба ибодатхона рафт. **10** Дар байни одамони он ҷо марде ҳузур дошт, ки дасташ хушк шуда буд. Баъзе аз ҳозирон, ки меҳостанд ба

сари Исо айб монаңд, аз Исо пурсыдан: «Оё аз рўи шариат дар рўзи истироҳат одамро шифо додан мумкин аст?»

11 Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Фарз кардем, ки шумо як гўсфанде дореду он ҳам бошад дар рўзи истироҳат ба ҷоҳ меафтад. Наход шумо рафта, онро аз ҷоҳ қашида нагиред? **12** Қадри инсон бошад аз гўсфанд чӣ қадар баландтар аст. Пас, дар рўзи истироҳат некӣ кардан равост». **13** Баъд ба марди дасташ хушкшуда гуфт: «Дастатро дароз кун!». Вай дасташро дароз кард, ки он мисли дасти дигараш сиппа-сиҳат шуд. **14** Фарисиён бошанд, баромада рафтанд ва нақшай қуштани Исоро қашиданд.

Хизматгори интихобшудаи Худо

15 Исо аз нақшан фарисиён оғоҳ шуда, аз он маҳалла баромада рафт. Одамони зиёд низ аз паяш рафтанд ва Ў ҳамаи беморонро шифо дода, **16** ба онҳо фармон дод, ки дар бораи Ў овоза паҳн нақунанд. **17** Инро Исо барои ба амал омадани суханони Худо кард, ки ба восити Ишаъе пайғамбар гуфта буд:

18 «Ана он хизматгорам, ки Ман интихоб кардам.

Ўроҳати ҷонам аст ва Ман Ўро азиз медонам.

Ман Рӯҳамро бар Ў мефиристам

ва Ў ба ҳамаи ҳалиқҳо адолатамро эълон мекунад.

19 Ў бо ҳеч кас муноқиша намекунад ё доду вой намебардорад,
ё ҳеч кас дар кӯчаҳо бо овози баланд сухан гуфтани Ўро намешунавад.

20 Ў касеро, ки мисли қамиши ҳамшуда аст, намешиканаду
касеро, ки мисли пилтаи нимсӯҳтаи ҷароғ аст, ҳомӯш намекунад,
то даме ки пойдор намудани адолат ба Ў мусассар мегардад.

21 Ва ҳамаи ҳалиқҳо рўи замин умеди начотро дар Ў мебинанд».

Исо ва Баал-Забул*

22 Сипас ба наазди Исо марди девонаеро оварданд, ки аз сабаби дев доштанаш кўр ва гунг буд. Исо вайро шифо бахшид ва Ў ҳам гап зада ва ҳам дида метавонистагӣ шуд. **23** Тамоми мардум аз ин ҳодиса ба ҳайрат афтода метуфтанд: «Шояд Ў ҳамон Насли Довуд бошад, ки мо интизораш ҳастем?» **24** Лекин фарисиён инро шунида чунин метуфтанд: «Ў бо қудрати Баал-Забул, сардори девҳо девҳоро берун мекунад».

25 Исо, ки аз фикрҳои фарисиён боҳабар буд, ба онҳо гуфт: «Ҳар давлате, ки дар доҳили худ аз ҳам чудо шуда ҷанг мекунад, ба зудӣ барҳам меҳӯрад ва ҳар шаҳр ё хонаводае, ки дар доҳили худ аз ҳам чудо шуда ҷанг мекунад, вайрон ҳоҳад шуд. **26** Инак, агар шайтон худашро берун кунад, магар ин нишонай он нест, ки Ў дар доҳили худ ба ду қисм чудо шудааст. Пас, наҳод ҳукмронии ў давом мейёфта бошад? **27** Аз гуфти шумо Ман девҳоро бо қудрати Баал-Забул берун мекунам, пас пайравони худатон-чӣ? Онҳо бо қадом қудрат берун мекунанд? Ана, амали онҳо ишбот мекунад, ки шумо нодуруст фикр мекунед.

28 Аммо, агар Ман бо қудрати Рӯҳи Худо девҳоро берун мекарда бошам, аз ин бармеояд, ки подшоҳии Худо аллакай ба ҳаётӣ шумо омадааст. **29** Инчунин ҳеч кас наметавонад ба хонаи шахси пурзӯр зада даромада, молу мулкашро гирифта барад, то аввал дасту пои шахси пурзӯрро набандад. Ана баъд хонаашро ғорат карда метавонад.

30 Касе ки тарафдори Ман нест, дар асл муқобили Ман аст ва касе ки дар ҷамъ овардани одамон ба Ман ёрӣ намедиҳад, дар асл онҳоро пароканда мекунад. **31** Аз ин рӯ, ба шумо мегӯям, ҳар гуноҳ ва сухани кофиронаи инсон барояш бахшида мешавад, vale касеро, ки бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухани кофиронае мегӯяд,

* **12:21** 12:21 Баал-Забул – ниг. 10:25.

Худо ҳаргиз намебахшад. ³² Ҳар кас ки бар зидди Фарзанди Инсон сухан мегүяд, баҳшида мешавад, vale касе ки бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухане мегүяд, Худо ўро дар ду дунё намебахшад.

Дараҳт ва меваи он

³³ Ҳудатон мулоҳиза кунед, дараҳти солим меваи нағз медиҳад, дараҳти касал бошад, меваи бад медиҳад. Пас, чӣ хел будани дараҳт аз мевааш маълум мегардад. ³⁴ Эй морзодагони маккор! Чӣ хел шумо суханони нек гуфта метавонед, дар сурате ки ҳудатон бад ҳастед. Охир, он чи дилатонро пур мекунад, баъд лабрез шуда аз забонатон берун мебарояд. ³⁵ Шахси нек аз хазинаи некаш чизҳои нек ва шахси бад аз хазинаи бадаш чизҳои бад берун меорад.

³⁶ Ҳаминро дониста бошед, ки дар рӯзи ҷазо шумо барои ҳар сухани ноҳаҷе, ки гуфтаед, ҷавоб ҳоҳед дод. ³⁷ Чунки аз рӯи суханони ҳудатон шумо ё беайб ва ё айборд ҳисоб мешавед».

Талаб карданни нишона

³⁸ Он гоҳ баъзе аз фарисиён ва шариатдонон ба Исо гуфтанд: «Устод, меҳостем, ки ягон нишонае ба мо дихед». ³⁹ Лекин Исо ҷавоб дод: «Эй насли одамони баду ба Ҳудо бевафо! Шумо нишона талаб мекунед?! Бароятон ҳеч нишонае гайр аз он чи бо Юнус пайғамбар рӯй дода буд, дода намешавад. ⁴⁰ Чи тавре ки Юнус се шабу се рӯзро дар шиками наҳанг гузаронда буд, ҳамон тавр Фарзанди Инсон се шабу се рӯзро зери хоки замин мегузаронад.

⁴¹ Дар рӯзи ҷазо бошад, шаҳрвандони Нинве барҳеста, насли шуморо айборд мекунанд, зеро онҳо бо шунидани пайғоми Юнус тавба карданду аз гуноҳҳояшон даст қашиданд. Ҳол он ки чизи бузургтар аз Юнус дар ин чост! ⁴² Дар рӯзи ҷазо малиқаи сарзамини Сабо барҳеста насли шуморо айборд мекунад, зеро ў аз як гӯшаи дунё барои шунидани ҳикмати шоҳ Сулаймон омада буд. Ҳол он ки чизи бузургтар аз Сулаймон дар ин чост!

Баргаштани рӯҳи нопок

⁴³ Фарз кардем, рӯҳи нопок аз шахсе берун карда мешавад. Баъд ин рӯҳ бо нияти пайдо карданни манзили зист ҷойҳои беобро давр мезанаду онро намёбад. ⁴⁴ Нихоят ҳуд ба ҳуд мегүяд: „Э, ба хонаи пештараам бармегардам“, — ва баргашта мебинад, ки ин хона ҳолӣ ва ба тартиб овардаву рӯбучиншуда аст. ⁴⁵ Пас рӯҳи нопок рафта, ҳафт рӯҳи аз ҳудаш ҳам бадтарро ҳамроҳаш гирифта меорад ва ҳамаи онҳо ба он хона даромада зиндагӣ мекунанд. Дар натиҷа аҳволи он шахс аз ҳолати аввалиаш бадтар ҳоҳад буд. Айнан ҳамин ҳодиса бо одамони бади ин замон рӯй ҳоҳад дод».

Модар ва бародарони Исо

⁴⁶ Исо ҳанӯз ба мардум сухан гуфтанро давом медод, ки модару бародаронаш омаданд. Онҳо берун аз хона истода, ҳоҳиш карданд, ки бо Исо гап зананд. ⁴⁷ Касе аз байни ҳалиқ ба Исо гуфт: «Устод, модар ва бародаронатон дар берун истодаанд ва меҳоҳанд, ки бо Шумо гапзанон кунанд».

⁴⁸ Исо дар ҷавоб гуфт: «Модари Ман кист ва бародарони Ман кистанд?» ⁴⁹ Баъд бо дасташ сӯи шогирдонаш ишора карда, суханашро давом дод: «Ана инҳо модар ва бародарони Ман ҳастанд! ⁵⁰ Зеро ҳар касе, ки хости Падари осмониамро иҷро мекунад, бародар, ҳоҳар ва модари Ман аст».

13

Масал дар бораи дехҷон

¹ Ҳуди ҳамон рӯз Исо аз хона баромаду барои таълим додани мардум сӯи кӯл рафт. ² Аммо дар гирдаш чунон одамони зиёд ҷамъ омаданд, ки ў ҳалқро

дар соҳил монда, худаш ба қаиқе савор шуд. ³ Исо ба онҳо бисёр чизҳоро бо масалҳо нақл карда мегуфт: «Рӯзе як дехқон барои кишт кардан мебарояд. ⁴ Вақте ки дона мепошад, як миқдори он ба пайраҳа меафтад ва паррандаҳо омада, онҳоро аз замин чида пок-покиза меҳуранд. ⁵ Миқдори дигари он ба замини санглоҳу камхок меафтад. Аз сабаби чуқур набудани хоки замин онҳо зуд месабзанд. ⁶ Вале бо баромади офтоб майсаи навхез пажмурда шуда, аз сабаби решава мустаҳкам надоштан хушк мешавад. ⁷ Миқдори дигарашиб ба замини хордор меафтад ва хорҳо қад кашида майсаи навсабзиҳаро пахш мекунанд. ⁸ Лекин баъзе донаҳо ба замини хуби ҳосилхез афтода, баъзе сад, баъзе шаст ва баъзе сӣ баробар зиёдтар ҳосил медиҳанд».

⁹ Боз гуфт: «Пас ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!»

Сабаби нақл кардан масалҳо

¹⁰ Баъдтар шогирдони Исо ба наздаш омада пурсиданд: «Чаро Шумо мардумро бо масалҳо таълим медиҳед?» ¹¹ Ў ба онҳо ҷавоб дод: «Худо ба шумо имконияти фаҳмидани сирру асрори подшоҳии худро додааст, аммо аз онҳо ин чизҳо пинҳон ҳастанд. ¹² Чунки ҳар кӣ чизе дорад, ба ў боз ва аз ҳад зиёд дода мешавад, аммо касе, ки надорад, ҳатто он андаке, ки дорад, аз ў кашида гирифта мешавад. ¹³ Ана барои чӣ Ман ба онҳо бо масалҳо нақл мекунам: онҳо дида метавонанду намебинанд, шунида метавонанд, вале на мешунаванду на мефаҳманд. ¹⁴⁻¹⁵ (14-15) Ишаъе пайғамбар пешгӯй карда гуфта буд:

„Ин одамон ҳарчанд гӯш кунанд ҳам, намефаҳманд;

ҳарчанд нигоҳ кунанд ҳам, намебинанд,

чунки ин одамон кунdfaҳм шудаанд,

гӯшҳояшон мадори шунидан надоранд

ва ҷашмонашонро онҳо пӯшидаанд.

Агар ин тавр намекарданд, ҷашмонашон дида,

гӯшҳояшон шунида

ва ақлашон дарк карда метавонист.

Он гоҳ онҳо сӯй Ман — Худо рӯй меоварданد,

то ки Ман онҳоро шифо дихам“.

Ин пешгӯй ҳақиқатан дар ҳаёти онҳо амалий мегардад.

¹⁶ Шумо бошед, хушбахт ҳастед, чунки ҷашмонатон дида ва гӯшҳояшон шунида метавонанд. ¹⁷ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёр пайғамбарон ва нақӯкорон дар орзуи дидан ва шунидан он чи, ки шумо мебинед ва мешунавед, буданд. Вале онҳо на диданду на шунианд.

Маънидод кардан масал дар бораи дехқон

¹⁸ Хуб, маъни масалро дар бораи дехқон гӯш кунед. ¹⁹ Ба пайраҳа афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе қасон қаломро дар бораи подшоҳии Худо мешунаванду онро намефаҳманд. Шахси Бад омада қаломи ба дили онҳо кошташударо кашида мегирад. ²⁰ Ба замини санглоҳ афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе қасон қаломро мешунаванду дарҳол бо хушҳолӣ онро қабул мекунанд. ²¹ Вале азбаски решава надоранд, муддати кӯтоҳ бардошт мекунанд. Баъд вақте ки аз барои қалом ба душворӣ ва азоб дучор мешуванд, зуд имони худро аз даст медиҳанд. ²² Ба замини хорзор афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе қасон қаломро мешунаванд, аммо ғаму ташвиши зиндагӣ ва орзуи бойигарӣ қаломро пахш менамояд ва дар натиҷа он ҳеч ҳосиле намеорад. ²³ Вале ба замини ҳосилхез афтодани донаҳо монанди он аст, ки баъзе қасон қаломро мешунаванду онро мефаҳманд. Ана онҳо баъзан сад, баъзан шаст ва баъзан сӣ баробар бештар самара медиҳанд».

Масал дар бораи алафи бегона

²⁴ Ў боз дигар масалро нақл карда гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: шахсе ба заминаш донаҳои киштбобро мекорад. ²⁵ Лекин, вақте ки ҳама хоб мераванд, душман меояду дар байни гандум тухми алафи бегонаро пошида, меравад. ²⁶ Сипас, баробари сабзидаву сарак баровардани гандум, алафи бегона низ намоён мегардад. ²⁷ Хизматгородон назди соҳиби киштзор омада мегӯянд: „Хоча, шумо дар киштзоратон донаҳои гандумро кошта будеду ин алафи бегона аз кучо пайдо шуд?“ ²⁸ Ў ба онҳо ҷавоб дода мегӯяд: „Ин кори душман аст“. Хизматгородон боз мепурсанд: „Мехоҳед, ки мо рафта онҳоро канда партоем?“ ²⁹ „Не, — мегӯяд соҳиби киштзор, — чунки алафи бегонаро кандан шуда мабодо боз баъзе гандумро ҳам канда напартоед. ³⁰ Бигзор, то вақти ҳосилғундорӣ ҳам гандум ва ҳам алафи бегона истад. Баъд ба даравгарон фармон медиҳам, ки аввал алафи бегонаро канда, даста карда сӯзонанд, сонӣ гандумро даравида, ба анборам ҷамъ кунанд“.

Масалҳо дар бораи донаи ҳардал ва ҳамиртуруши

³¹ Исо ба онҳо боз масали дигареро нақл карда гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: шахсе донаи ҳардалро гирифта, дар замини худ мекорад. ³² Ин дона аз ҳамаи донаҳои дунё майдатарин мебошад, вале вақте ки он месабзад, аз ҳамаи гиёҳҳо қалонтар шуда, ба дараҳт мубаддал мегардад ва паррандаҳо омада, дар шоҳаҳои он лона месозанд».

³³ Масали дигаре, ки Вай ба онҳо нақл кард, ин буд: «Подшоҳии Худоро боз чунин тасвир кардан мумкин: Зане каме ҳамиртуруши мегираду бо як тағора орд омехта, ҳамир мекунад ва баъд тамоми ҳамир мерасад».

³⁴ Исо ҳамаи ин чизҳоро фақат бо масалҳо ба мардум нақл кард ва бе масал сухане ҳам ба онҳо нагуфт. ³⁵ Пайгамбаре чунин гуфта буд:

«Ман ба онҳо ба масалҳо сухан мeronанд;

Ман ба онҳо чизҳои аз аввали оғариниш пинҳонбударо нақл мекунам».

Барои амалӣ гаштани ин суханон Исо бо масалҳо гап мезад.

Маънидод кардани масал дар бораи алафи бегона

³⁶ Вақте ки Исо мардумро монда, ба хона рафт, шогирдонаш ба наздаш омада ҳоҳиш карданд, ки Ў масали дар бораи алафи бегона нақлкардаашро ба онҳо маънидод кунад.

³⁷ Вай дар ҷавоб гуфт: «Шахсе, ки донаҳои киштбобро мекорад, Фарзанди Инсон аст; ³⁸ киштзор ин ҷаҳон аст; донаҳои гандум одамони аз они подшоҳии Худо ҳастанд; алафи бегона бошад, одамони аз они Шахси Бад ҳастанд; ³⁹ ва душмане, ки тухми алафи бегонаро мекорад, иблис мебошад. Вақти ҳосилғундорӣ охирзамон аст, даравгарон бошанд, фариштаҳоянд. ⁴⁰ Чи тавре ки алафи бегонаро ҷамъ карда, дар оташ месӯzonанд, айнан ҳамин тавр дар охирзамон рӯй медиҳад. ⁴¹ Яъне Фарзанди Инсон фариштаҳои худро мефиристад, то ки ҳамаи бадкорон ва ҳамаи васвасакоронро аз доҳили подшоҳии Вай ҷудо карда гирифта ⁴² ба оташи сӯзон партоянд. Дар он ҷо бошад, одамон аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунанд.

⁴³ Аммо нақӯкорон дар подшоҳии Падарашибон мисли офтоб медураҳшанд. Пас ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!

Давоми масалҳо дар бораи подшоҳии Худо

⁴⁴ Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: рӯзе як мардикор дар саҳро ганҷинаи касе пинҳонкардaro мейбаду онро боз пинҳон мекунад. Аз шодӣ ў рафта тамоми дороияшро мефурӯшаду ҳамон саҳро меҳарад.

⁴⁵ Подшоҳии Худоро боз ин тавр тасвир кардан мумкин: савдогаре марворидҳои зебо мекобаду мекобад ⁴⁶ ва ҳангоме ки марвориди аҷаб зеборо мейбад, рафта, тамоми молу мулкашро фурӯхта, онро меҳарад.

47 Ана масали дигар, ки бо он подшохии Худоро тасвир кардан мумкин: якчанд мөхигир түрхой худро ба күл мепартоянду ба түрашон ҳар гуна мөхихо меафтанд. **48** Вақте ки түрхо пур аз мөхий мешаванд, мөхигирон онхоро ба сохил мекашанду нишаста мөхихоро ба нағзу бад чудо мекунанд; нағзашро ба сабадхо меандозанду бадашро мепартоянд.

49 Дар охирзамон низ ҳамин тавр рүй медиҳад: фариштаxo баромада, одамони бадкирдорро аз байни накүкорон чудо мекунанд. **50** Сонй одамони бадкирдорро ба оташи сүзөн мепартоянд, ки дар он чо одамон аз дард дандон ба дандон зада гирия мекунанд.

Чизҳои нав ва қўҳна

51 Исо аз шогирдонаш пурсид: «Шумо ин гуфтаҳоямро фаҳмидед?» «Фаҳмидем», — чавоб додаанд онҳо.

52 Ў давом дода гуфт: «Пас, ҳар шариатдоне, ки дар бораи подшохии Худо таълим ёфтааст, монанди соҳиби хона аст, ки аз анбори худ чизҳои нав ва қўҳнаро берун мебарорад».

Аз Исо рўй гардондан ҳамдиёронаш

53 Исо нақл кардани масалҳоро тамом карду аз он чо баромада **54** ба диёраш баргашт. Ў дар ибодатхона он чо таълим методу онҳое, ки таълимоташро мешуниданд, ангушти ҳайрат газида ба якдигар мегуфтанд: «Аз кучо Вай ин қадар ҳикмат дорад-а?» «Қобилияти мӯъчиликории Ў аз кучо бошад-а? **55** Магар Ў ҳамон Исои писари дурдегар нест, ки модарашиб Марям ва бародаронаш Ёкубу Юсуфи Шимъўну Яхудо ҳастанд? **56** Магар ҳамаи хоҳаронаш дар шахри мо зиндагӣ намекунанд? Пас, аз кучо Ў ин ҳикмату ин қудратро дорад?» **57** Инак, онҳо дар ҳаққи Исо шакку шубҳа карданд.

Ў бошад, ба онҳо гуфт: «Пайғамбар дар диёри худ ва дар байни хонадони худ қадр надорад, вале дар ҳама чои дигар ўро бо эҳтиром қабул мекунанд». **58** Ва аз сабаби он ки онҳо ба Исо боварӣ надоштанд, Ў дар он чо кам мӯъчиза кард.

14

Марги Яхёи Таъмиддиҳанда

1 Дар он айём овоза дар бораи Исо то ба гўши Ҳиродус, ки ҳокими вилояти Ҷалил буд, рафта расид. **2** Ҳиродус ба мансабдоронаш гуфт, ки дар асл ин Яхёи Таъмиддиҳанда аст, ки аз нав зинда шудааст, барои ҳамин ҳам Ў чунин қудрати мӯъчиликорӣ дорад.

3-4 (3-4) Пеш аз марги Яхёи Таъмиддиҳанда Ҳиродус Ҳиродия, зани бародараш Филиппусро ба занӣ гирифта буд. Гаштаю баргашта Яхё ба ў мегуфт: «Аз рўи шариати мо ба шумо гирифтани зани бародаратон раво нест». Бинобар ин Ҳиродус фармон дод, ки Яхёро дастгир кунанду дасту поясро баста, ба ҳабс андозанд. **5** Ҳиродус меҳост Яхёро ба қатл расонад, аммо аз халқ метарсид, зеро халқ Яхёро пайғамбар мөҳисобид.

6 Бо вучуди ин, боре дар ҷашнгирини рўзи таваллуди Ҳиродус духтари Ҳиродия дар пеши меҳмонон раксу бозӣ карда, Ҳиродусро чунон мафтун кард, ки **7** ў қасам ёд карда ба духтар вайда дод: «Ҳар чӣ аз ман талаб кунӣ, бароят медиҳам!» **8** Духтар аз рўи маслиҳати модарашиб гуфт: «Бароям сари Яхёи Таъмиддиҳанда дар рўи табақе оварда дидҳед».

9 Ҳоким ғамгин гашт, вале ба хотири ваъдаи дар пеши меҳмонон додааш, фармон дод, ки гуфти духтарро ичро кунанд. **10** Ҷаллоди фиристодааш рафта, дар ҳабсхона сари Яхёро аз танаш чудо кард **11** ва дар рўи табақе ба духтар оварда дод. Духтар бошад, онро ба дасти модарашиб супорид. **12** Баъд аз ин шогирдони

Яхё омада, часади ўро бурда гўрониданд ва ҳодисаи рўйдодаро рафта ба Исо нақл карданд.

Бо панҷ нону ду моҳӣ сер кардани зиёда аз панҷ ҳазор кас

13 Ин ҳодисаро шунида, Исо ба қαιқ савор шуду худаш танҳо ба чои хилвате рафт. Мардум аз ин оғоҳ шуданду аз шаҳроҳи худ баромада пиёда аз пайи ў рафтанд. 14 Вақте ки Исо ба соҳил фаромад, мардуми зиёдеро дида, ба ҳоли онҳо раҳмаш омад ва беморони дар байнашон бударо шифо дод.

15 Рўз ба охир мерасид ва шогирдони Исо ба наздаш омада гуфтанд: «Устод! Ин як чои беодам аст, рўз дер шуд. Мардумро ҷавоб намедиҳед, ки ба қишлоқҳои гирду атроф рафта, барояшон ҳӯрокворӣ ҳаранд?» 16 «Ба ҳеч ҷо рафтанашон лозим нест, — ҷавоб дод Вай. — Шумо ба онҳо ҳӯрок дихед!» 17 Онҳо гуфтанд: «Охир мо дар ин ҷо фақат панҷ нону ду моҳӣ дорем». 18 «ОНҲОРО ба Ман оварда дихед», — гуфт Исо.

19 Ў ба мардум гуфт, ки рўи сабза нишинанд. Баъд он панҷ нону ду моҳиро ба дасташ гирифта, ба осмон нигаристу аз Худо баракат талабид ва нонҳоро пора карда, ба шогирдонаш дод, то ки ба мардум тақсим карда диханд. 20 Ҳама то сер шудан ҳӯрданду шогирдон боз дувоздаҳ сабади пур аз нонпораҳо ҷамъ карданд. 21 Шумораи онҳое, ки нону моҳӣ ҳӯрда буданд, гайр аз занону қўдакон, тақрибан панҷ ҳазор нафар буд.

Дар рўи об роҳ рафтани Исо

22 Сипас Исо ба шогирдонаш фармуд, ки ба қαιқ савор шаванду пешопеши ў ба дигар тарафи қўл раҳсипор шаванд, то худаш ҳам баъд аз мардумро ҷавоб доданаш назди онҳо биравад. 23 Вақте ки Вай мардумро ҷавоб дод, барои дар танҳои дуо кардан ба теппае баромад. Баъд аз нишасти офтоб ҳам ў яккаву танҳо дар он ҷо буд. 24 Қαιқ бошад, аз соҳил ҳеле дур рафта буд ва аз сабаби боди саҳте, ки муҳолифи он мевазид, мавҷҳои қўл қаиқро алвонҷ медоданд.

25 Ҳанӯз ҷашми рўз накафида, Исо рў-рўи об қадамзанон ба тарафи шогирдонаш rawona шуд. 26 Шогирдон Исои дар рўи об роҳ рафтаистодаро дида, «Ин арвоҳ! Арвоҳ!» гўён аз тарсу ваҳм дод заданд. 27 Аммо ў зуд ба онҳо гуфт: «Натарсед! Ин Манам. Ором шавед».

28 Он гоҳ Петрус овоз бароварда гуфт: «Хоча, агар дар ҳақиқат ин Ту бошӣ, ба ман амр намо, ки рў-рўи об назди Ту биёям». 29 «Биё», — амр дод ў. Инақ, Петрус аз қαιқ баромада дар рўи об қадам занон ба Исо наздик мешуд. 30 Саҳт вазидани шамолро дида тарсид ва қариб гарқ шуда буд ки, фарёд зад: «Хоча, маро начот дех!» 31 Исо зуд дасташро дароз карда, Петрустро дошта гирифт ва гуфт: «Ин қадар имонат суст аст? Чаро шубҳа кардӣ?»

32 Бо ин суханон онҳо ба қαιқ савор шуданд ва шамол аз вазидан бозмонд. 33 Он гоҳ онҳое, ки дар қαιқ нишаста буданд, ба Исо саҷда карда хитоб намуданд, ки ў дар ҳақиқат Писари Худо аст.

Шифо ёфтани беморони Ҷинесор

34 Онҳо аз қўл гузашта, ба сарзамини Ҷинесор омада расиданд. 35 Мардуми он ҷо Исоро шинохтанд ва ба гирду атрофи он сарзамин одамонро фиристоданд, то ки bemorонро назди ў гирифта биёранд. 36 Онҳо аз Исо илтимос мекарданд, ки ақаллан ба лаби доманаш даст расонанд ва ҳар касе ки даст мерасонд, шифо меёфт.

1 Сипас, ба назди Исо аз Ерусалим чанд нафаре аз фарисиёну шариатдонон омада пурсыдан: **2** «Чаро шогирдони Шумо урфу одатхой ачдодони моро вайрон мекунанд? Онҳо бетаҳорат сари дастархон мешинанд!»

3 Ўчабоб дод: «Худи шумо-чӣ? Чаро барои иҷро кардани урфу одатхой худ шуда, фармудаҳои Худоро вайрон мекунед? **4** Худо ба мо фармудааст: „Падару модари худро эҳтиром кунед“ ва „ҳар кӣ дар ҳаққи падар ё модарааш сухани қабех гӯяд, ҷазояш марг аст“. **5** Шумо бошед, таълим медиҳед, ки агар қасе ба падару модарааш бо ҷизе ёрӣ расонда тавонад, валие ёрӣ нарасонда гӯяд, ки ман инро ба Худо мебахшам, **6** он гоҳ ҳоҷат нест, ки ба падарааш изҳори эҳтиром кунад. Ҳамин тавр шумо барои риоя кардани урфу одатхой худ шуда, фармудаҳои Худоро барҳам медиҳед, **7** Эй одамони дурӯя! Ҳақ буд Ишаъё пайғамбар, вақте ки оид ба шумо пешгӯй карда гуфта буд:

8, „Худо мегӯяд:

«Ин одамон бо суханонашон Маро таъриф мекунанд,
вале дар асл дилашон аз Ман дур аст.

9 Онҳо Маро бефоида парастиш мекунанд,
чунки қонуну қоидои инсониро „қонуни Худо“ гуфта таълим
медиҳанд!»».

Чизҳои одамро ҳаромкунанда

10 Баъд Исо мардумро ба наздаш ҷеф зада гуфт: «Ҳамин чизро бидонед, ки **11** он чи аз даҳони одам ба дарунаш медарояд, ўро ҳаром намекунад, балки он чи аз даҳонаш берун мебарояд, ўро ҳаром мекунад».

12 Он гоҳ шогирдонаш ба Ӯ наздик шуда гуфтанд: «Медонед, фарисиён аз суханони Шумо ранҷиданд».

13 Исо дар ҷавоб гуфт: «Ҳар гиёҳе, ки Падари осмониям нашинондааст, бо решаша қанда партофта мешавад. **14** Ба фарисиён аҳамият надиҳед. Онҳо хушашон кӯр ҳастанду боз дигар кӯронон роҳнамо мекунанд. Агар кӯр ба кӯри дигар роҳ нишон дижад, ҳардуяшон рафта ба ҷоҳ меафтанд».

15 Дар ин вақт Петрус ба Исо мегӯяд: «Ба мо маъни масали пештар овардаатонро шарҳ дижед». **16** Ӯ ба онҳо мегӯяд: «Наход то ҳол нафаҳмида бошед? **17** Магар намедонед, ки он чи шумо меҳӯред, аз даҳон медарояду баъд аз меъда гузашта берун мебарояд? **18** Лекин он чи аз даҳон мебарояд, одамро ҳаром мекунад, чунки он аз дили одам бармеояд. **19** Зеро аз дил фикрҳои бад берун меоянд, ки сабаби одамқушӣ, алоқаи беникоҳ, фисқу фучур, дуздиву шаҳодати дурӯғдӣӣ ва тӯҳматкунӣ мегарданд. **20** Ана ин чизҳо одамро ҳаром мекунанд. Аммо бетаҳорат ба сари дастархон нишастан одамро ҳаром намекунад».

Имони як зан

21 Исо аз он чо баромада, ба наздикиҳои шаҳрҳои Суру Сидун рафт. **22** Инак, як занни канъонӣ, ки дар он маҳал зиндагӣ мекард, додзанон назди Исо рафта истода гуфт: «Эй Насли Довуд! Илтимос, Ҳочаам, ба ман раҳм кунед! Духтарам дев дорад ва аҳволаш бениҳоят вазнин аст».

23 Аммо аз Исо садое ҳам набаромад. Шогирдонаш ба Ӯ наздик шуда, ҳоҳиш карда гуфтанд: «Ин зан доду войқунон аз дунబоли мо омада истодааст. Ба вай гӯед, ки биравад!» **24** Исо ҷавоб дод: «Ман фақат ба назди гӯсфандони гумроҳшуда — ҳалқи Исройл фиристода шудаам!»

25 Дар ин мобайн зан ба Ӯ расида омаду ба пеши пойҳояш худро партофта зориву илтиҷо кард: «Ҳочаам, ба ман ёрӣ дижед!» **26** Вай ҷавоб гардонд: «Нони фарзандонро гирифта ба сагон партофтан дуруст нест».

27 «Рост мегӯед, Ҳочаам, — гуфт дар ҷавоб зан, — лекин сагон ҳам нонрезаҳои аз дастархони соҳибашон боқимондаро меҳӯранд-ку». **28** Исо ба ин ҷавоби ӯ

гүфт: «Имонат бениҳоят бокувват будааст, хоҳар! Он чи мехостй бароят ичро мешавад». Худи ҳамон лаҳза дуҳтари зан шифо ёфт.

Шифо ёфтани бисёр беморон

29 Исо он чойро тарк карду қад-қади кӯли Чалил рафта ба теппае баромада нишаст. **30** Ба назди Вай тӯда-тӯда одамон омада, бо худ одамони лангу маъюб, кӯру гунг ва боз дигар хел касалонро оварда пеши пойҳояш мегузоштанд ва Ў ҳамаи онҳоро шифо медод. **31** Дар пеши назари ҳама гунгҳо гап задаву лангҳо роҳ рафтаву кӯрон дида метавонистагӣ шуданд, маъюбон сиҳат гаштанд. Инро дида ҳама ҳайрон монданд ва Худои Истроил ситоиш карданд.

Бо ҳафт нону якчанд моҳӣ сер кардан зиёда аз чор ҳазор кас

32 Исо шогирдонашро ба наздаш даъват карда гүфт: «Ба ин одамон раҳмам меояд, онҳо се рӯз боз бо Ман ҳастанд ва ҳеч ҳӯрдание надоранд. Ман намехоҳам, ки онҳоро аз пеши худ гурусна ҷавоб диҳам, мабодо дар роҳ аз ҳол нараванд».

33 Шогирдонаш ба Ў гүфтанд: «Дар ин биёбон мо аз кучо ин қадар нон мейбем, ки ба ҷунин тӯдаи одамон расонда тавонем?» **34** Исо дар навбати худ аз онҳо пурсид: «Шумо ҷанд нон доред?» «Ҳафтто, — ҷавоб доданд онҳо, — ва якчанд моҳии ҳурд ҳам дорем».

35 Ў мардумро фармуд, ки рӯи замин бишинанд. **36** Баъд он ҳафт нону моҳиҳоро ба даст гирифта, Ҳудоро шукргӯён онҳоро пора кард ва ба шогирдонаш дод. Шогирдонаш нонпораҳоро гирифта ба мардум тақсим карданд. **37** Ҳамаи то сер шудан ҳӯрданду шогирдон боз ҳафт сабади қалон пур аз нонпораҳо боқимонда ҷамъ карданд. **38** Шумораи онҳое, ки нону моҳӣ ҳӯрда буданд, ғайр аз занону кӯдакон, чор ҳазор нафар буд.

39 Пас Исо мардумро ҷавоб дода, ба қаиқ savор шуду ба сарзамини Мачдал раҳсипор гашт.

16

Талаб карданни нишона

1 Баъд аз ҷанд вақт ба назди Исо баъзе аз фарисиён ва саддуқиён омаданд. Онҳо Вайро озмудани шуда, талаб намуданд, ки ба онҳо ягон нишонае аз ҷониби Ҳудо диҳад. **2** Аммо Исо дар ҷавоб гүфт: «Агар шомгоҳон осмон қушода бошад, шумо мегӯед, ки пагоҳ ҳавои нағз мешавад. **3** Агар субҳидам осмон тираву гирифта бошад, мегӯед, ки имрӯз шамолу боронгари мешавад. Шумо нишонаҳои осмонро дида чӣ гуна шудани ҳаворо фаҳмида метавонеду нишонаҳои ҳозиразамонро дида, онҳоро муайян карда наметавонед. **4** Ғақат насли ба Ҳудо бевафою бадон нишона мечӯяд! Ҳудо ба ин насл ҳеч нишонаи дигаре ба ғайр аз он ки бо Юнус пайгамбар рӯй додааст, намедиҳад».

Инро гуфта Ў аз наздашон рафт.

Ҳамиртуруши фарисиёну саддуқиён

5 Вақте ки шогирдон ба дигар тарафи кӯл расида омаданд, дидаанд, ки бо худ нон гирифтандро фаромӯш кардаанд.

6 Исо ба онҳо гүфт: «Хушёр бошед! Ҳудро аз ҳамиртуруши фарисиёну саддуқиён эҳтиёт кунед». **7** Он гоҳ шогирдонаш ба муҳокима даромада, ба яқдигар мегуфтанд: «Ў аз сабаби бо худ нон нагирифтамон инро гуфт».

8 Лекин Исо аз муҳокимаи онҳо дарак дошт ва пурсид: «Ҳой, барои чӣ шумо набудани нонро бо яқдигар муҳокима мекунед? Имонатон ин қадар суст аст?!?

9 Наход то ҳол ҳеч чиз нафаҳмида бошед? Магар он панҷ нонро дар ёд надоред, ки чӣ хел панҷ ҳазор нафар ҳӯрданду боз боқимондаашро дар ҷанд сабад ҷамъ кардед? **10** Ён ҳафт нонро, ки чор ҳазор нафар ҳӯрданду боз боқимондаашро дар

чанд сабади калон чамъ кардед? **11** Чй тавр шумо намефаҳмед, ки Ман нонро дар назар надорам? Балки гуфтани ҳастам, ки худро аз хамиртуруши фарисиён ва саддуқиён эҳтиёт кунед!»

12 Он гоҳ шогирдон фахмидаңд, ки ӯ на аз хамиртуруши нон, балки аз таълимоти фарисиёну саддуқиён эҳтиёт шудани онҳоро дар назар дошт.

Кӣ будани Исоро эълон кардан Петрус

13 Исо бо шогирдонаш ба маҳаллаи назди шаҳраки Қайсарияи Филиппус рафт. Дар он что ӯ ба онҳо савол дод: «Одамон дар бораи кӣ будани Фарзанди Инсон чӣ мегӯянд?» **14** Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки ӯ Яхёи Таъмиддиҳанда аст, қисми дигари одамон мегӯяд, ки Илес ё Ирмиё ва ё яке аз дигар пайғамбарони гузашта омадааст». **15** Исо аз онҳо пурсид: «Шумо чӣ? Шумо Маро кӣ мешуморед?» **16** Шимтӯни Петрус ба ӯ ҷавоб дод: «Ту ҳамон Таъиншуда ва Писари Худо зинда ҳастӣ».

17 Он гоҳ Исо ба Петрус гуфт: «Чӣ хел хушбахт ҳастӣ, Шимтӯн, писари Юҳанно! Чунки инро ба ту на одамизод, балки Падари Ман, ки дар осмон аст, ошкор кардааст. **18** Бинобар ин ба ту мегӯям, ки ту Петрус — санг ҳастӣ* ва дар болои ин санг Ман ҷамоати имондорони худро пойдор менамоям ва онро ҳатто қувваҳои марг мағлуб карда наметавонанд. **19** Ман ба ту калидҳои подшоҳии Худоро медиҳам ва ҳар чиро, ки ту дар замин манъ кунӣ, Худо аз осмон онро манъ мекунад ва ба ҳар чӣ, ки иҷозат дихӣ, Худо аз осмон ба он иҷозат медиҳад».

20 Баъд Исо ба шогирдонаш қатъӣ таъкид кард, ки Таъиншудаи Худо будани ӯро ба касе нагӯянд.

Марги худро пешегӯй карданни Исо

21 Аз ҳамон вақт сар карда ӯ ба шогирдонаш күшоду равшан мегуфт, ки бояд ба Ерусалим равад ва дар он что аз дасти пирони қавм, сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон бисёр азоб мекашад. Оқибат ӯ күшта мешавад, вале баъд аз се рӯз аз нав зинда мегардад.

22 Петрус бошад, Исоро як сӯ бурда сарзаниш карда гуфт: «Худо нишон надиҳад! Эй Худованд, он чи гуфтӣ, бигзор ба сарат наояд!» **23** Лекин Вай ба Петрус рӯй оварда гуфт: «Дур шав аз Ман, шайтон! Ту ба Ман ҳалал расонда истодай, чунки ту фикри Худоро надорӣ, балки фикри инсонӣ мекунӣ!»

24 Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳар каси шумо, ки пайрави Ман шудан ҳоҳад, бояд аз манғиатҳои худ даст қашид, салиби азобу маргашро бардошта барад ва он гоҳ Маро пайравӣ кунад. **25** Зеро касе, ки ҳаёташро нигоҳ доштан меҳоҳад, онро аз даст медиҳад, вале ҳар касе, ки ба хотири Ман аз баҳри ҳаёти худаш мегузарад, ҳаёти абадӣ ба даст меоварад. **26** Ба одам чӣ фоидае дорад, ки тамоми дунёро ба даст овараду ҷонашро аз даст диҳад? Одамизод бар ивази ҷони худ ҳеч товоне дода наметавонад. **27** Фарзанди Инсон бо шӯҳрату ҷалоле, ки Падараш ба ӯ медиҳад, ҳамроҳи фариштаҳои худ меояд ва ба ҳама он чиро, ки мувофиқи амалашон сазовор мешаванд, медиҳад. **28** Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ин что чанд касе ҳастанд, ки ҳанӯз дар қайди ҳаёт буданашон мебинанд, ки чӣ тавр Фарзанди Инсон барои подшоҳӣ кардан меояд».

17

Дигаргун шудани намуди зоҳирӣ Исо

1 Пас аз шаш рӯз Исо Петрус ва бародарон ёқубу Юҳанноро ҳамроҳаш гирифта ба баландии кӯҳе бурд, ки он что онҳо танҳо буданд. **2** Баъд дар пеши назари шогирдон намуди зоҳирӣ ӯ дигаргун шуд. Чехрааш монанди офтоб дураҳшид,

* **16:18** 16:18 Петрус — аз юнонӣ санг тарҷума мешавад.

либосаш ҳам мисли равшани нур сап-сафед шуд. ³ Ногаҳон Мӯсо ва Илёс пайғамбар дар пеши назари шогирдон пайдо шуданд ва бо Исо сӯҳбат мекарданд.

⁴ Петрус ба сухан даромада ба Исо гуфт: «Худовандо, чӣ хуб аст, ки мо ин ҷо ҳастам. Агар ҳоҳӣ ман дар ин ҷо се хайма месозам, яке барои Ту, дигаре барои Мӯсо ва сеюм барои Илёс».

⁵ Ҳанӯз вай суханашро тамом накарда, абри тобоне пайдо шуда, онҳоро бо сояш фаро гирифт ва аз даруни он овозе шунуда шуд: «Ин Писари азизи Ман аст ва Ман аз ӯ хушнудам. Ӯро гӯш кунед». ⁶ Аз шунидани ин овоз шогирдонро ваҳм фаро гирифт ва онҳо худро рӯй замин партофтанд. ⁷ Аммо Исо ба наздашон омаду ба онҳо даст расонда гуфт: «Бархезед ва аз ҳеч ҷиз натарсед». ⁸ Онҳо ба боло нигоҳ карданд ва ғайр аз Исо касеро надиданд.

⁹ Аз кӯҳ поён фаромада истода Исо ба шогирдон фармуд, ки то Фарзанди Инсон мурда аз нав зинда нашавад, ба ҳеч қас аз ҷизи дидагиашон даҳон нақушоянд. ¹⁰ Он гоҳ шогирдон аз ӯ пурсиданд: «Чаро шариатданон мегӯянд, ки пеш аз Масеҳ бояд Илёс биёяд?»

¹¹ «Дуруст, — ҷавоб дод ӯ, — аввал бояд Илёс биёяд ва ҳама ҷизро барқарор намояд. ¹² Ба шумо мегӯям, ки Илёс аллакай омадааст ва одамон вайро нашинохтанду ҳар коре, ки хостанд, бо вай карданд. Бо Фарзанди Инсон низ ҳамон тавр рафтор ҳоҳанд кард».

¹³ Он вақт шогирдон фаҳмидаанд, ки Исо Илёс гуфта Яҳёи Таъмиддиҳандаро дар назар дошт.

Шифо ёфтани бачаи девона

¹⁴ Ҳангоме ки онҳо назди мардум баргаштанд, марде пеши Исо омаду ба сари зону истода ¹⁵ гуфт: «Хоҷа, ба писарам раҳм бикиун! Вай қасалии эпилепсия дорад ва бениҳоят азоб мекашад. Аз ин рӯ, ӯ худро зуд-зуд ба оташ ё ба об мепартояд. ¹⁶ Вайро ба назди шогирдонат овардам, лекин онҳо ӯро шифо дода натавонистанд».

¹⁷ Исо ҷавоб дод: «Эй насли беимонону гумроҳон! То кай бо шумо бошам? То кай шуморо тоқат кунам? Канӣ, рафта бачаро ба наздам биёред!» ¹⁸ Бачаро гирифта ба наздаш оварданд ва ӯ ба дев фармон дод, ки аз бача берун барояд. Дев берун баромад ва бача ҳуди ҳамон лаҳза сиҳат гашт.

¹⁹ Сипас шогирдон аз мардум ҷудо шуда, пеши Исо омада пурсиданд: «Чаро мөдэрво берун карда натавонистем?»

²⁰ Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Аз барои сустии имонатон. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар имонатон донаи ҳардал барин бошад, он гоҳ ба ин кӯҳ, „Аз ин ҷо ба он ҷо гузар“ гӯед, кӯҳ мегузард. Пас, бароятон ҳеч ҷиз имконнопазир намешавад. ²¹ Аммо ин зот фақат бо дуо ва рӯза берун карда мешавад».

²² Ҳангоме ки шогирдон дар Ҷалил ҷамъ омаданд, Исо ба онҳо гуфт: «Фарзанди Инсон ба дasti одамон супорида мешавад ²³ ва онҳо ӯро мекушанд, лекин дар рӯзи сеюм ӯ аз нав зинда мегардад». Шогирдон аз шунидани ин суханон саҳт ғамгин гаштанд.

Барои Ҳонаи Ҳудо супориданни андоз

²⁴ Вақте ки Исо бо шогирдонаш ба Кафарнаҳум омад, қасоне ки барои Ҳонаи Ҳудо андоз ҷамъ мекарданд, назди Петрус омада пурсиданд: «Магар устоди ту андоз намесупорад?» ²⁵ «Албатта месупорад», — ҷавоб дод Петрус.

Баъд Петрус ба ҳона даромад ва ҳанӯз ӯ даҳон нақушода, Исо ба вай гуфт: «Шимъӯн, бигӯй, ба фикрат подшоҳон андозу хироҷро аз кӣ меситонанд? Аз шаҳрвандони ҳудӣ ё бегона^{*}?» ²⁶ «Аз бегона», — ҷавоб гардонд Петрус.

* ^{17:25} 17:25 Дар империяи Рум андозу хироҷро ҳалқҳои мустамликашуда месупориданд, ҳуди шаҳрвандони румӣ аз ин озод буданд.

«Пас, шаҳрвандони худӣ аз ин вазифа озоданд. ²⁷ Лекин барои наранҷонидани ин одамон сӯи кӯл рафта бо шасти моҳигирӣ сайд кун. Аз даҳони моҳии аввалине, ки сайд меқунӣ, тангаero мейбӣ ва ин тангаро гирифта аз номи Ман ва худат андозро супор».

18

Кӯ аз ҳама бузургтар аст?

¹ Аз мобайн вақти зиёде нагузашта, ба пеши Исо шогирдонаш омада пурсиданд: «Дар подшоҳии Худо кӣ бузургтар аст?»

² Исо ба наздаш як кӯдакро хонда, ўро дар пеши шогирдонаш гузошту ³ ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, то тарзи фикррониятонро тағиیر дода, монанди кӯдакон нашавед, ҳаргиз ба подшоҳии Худо доҳил шуда наметавонед. ⁴ Аз ин рӯ, он кас дар подшоҳии Худо бузургтар аст, ки худро монанди ин бача хоккор мегирад. ⁵ Ҳар касе ки чунин кӯдакро ба хотири номи Ман қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад.

⁶ Лекин вой бар ҳоли касе, ки яке аз пайравони хурдтарини ба Ман боваркардаро аз роҳи имон занад. Барои вай беҳтар мешуд, ки ба гарданаш сангӣ осиёбро баста, ба баҳри чукур партоянд.

⁷ Вой бар ҳоли одамони ин олам аз дасти васвасаҳо! Васвасаҳо ҳамеша пайдо мешаванд, вале вой бар ҳоли васвасакорон!

⁸ Агар даст ё поят туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида парто, зеро бароят беҳтар аст, ки бе як даст ё пой буда, соҳиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду дасту пой дошта бошию ба оташи абадии дӯзах биафти. ⁹ Инчунин, агар ҷашнат туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро канда парто, зеро бароят беҳтар аст, ки як ҷашн дошта бошию соҳиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду ҷашн дошта бошиву ба оташи дӯзах партофта шавӣ».

Масал дар бораи гӯсфанди гумроҳшуда

10-11 (10-11) Ӯ суханашро давом дода гуфт: «Эҳтиёт бошед, ки ҳатто бо яке аз пайравони хурдтаринам хунукназарона рафтор накунед, зеро ба шумо мегӯям, ки фариштаҳои нигаҳбони онҳо ҳамеша дар назди Падари осмониам ҳузур дошта метавонанд.*

¹² Фарз кардем, ки як мард сад сар гӯсфанд дораду якеаш аз рама ақиб монда роҳро гум мекунад. Он мард чӣ кор мекунад? Магар наваду нӯҳ гӯсфандро дар теппаҳои ҷароғоҳо монда ба ҷустуҷӯи гӯсфанди гумроҳшудааш намеравад? ¹³ Ва баъд аз ёфтаниш, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки барои ин гӯсфанд назар ба он наваду нӯҳ гӯсфанди гумроҳнашуда бештар хурсандӣ мекунад. ¹⁴ Падари осмонӣ шумо низ ҳаргиз намехоҳад, ки яке аз пайравони хурдтарини Ман гумроҳ шавад.

Фармон дар бораи баҳшидани бародар

¹⁵ Агар ягон бародаратон бар зидди яке аз шумо гуноҳ қунад, ба назди ҳамон бародар рафта, якка ба якка айбашро ба рӯяш гӯед, агар айбашро ба гардан гираф, донед, ки вайро аз нав ҳамчун бародар пайдо кардаед. ¹⁶ Вале, агар ба гапатон гӯш надиҳад, рафта як ё ду бародари дигарро ҳамроҳатон биёред, то ҳақ будани суханатон бо ду ё се шоҳид исбот гардад. ¹⁷ Агар ба гапи онҳо ҳам гӯш надиҳад, ба ҷамоати имондорон дар ин ҳусус гӯед. Аммо агар ба гапи тамоми ҷамоат низ гӯш надиҳад, бигзор вай бароятон ҳамчун андозигири беинсофу одами беимон бошад.

¹⁸ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар чиро, ки шумо дар замин манъ қунед, Худо аз осмон онро манъ мекунад ва ба ҳар чӣ, ки иҷозат дихед, Худо аз осмон ба он

* **18:10-11 18:10-11** Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот доҳил шудааст: «Зеро Фарзанди Инсон барои начот додани одамони гумроҳшуда омадааст».

иҷозат медиҳад. ¹⁹ Боз илова мекунам, агар дар замин ду каси шумо бо розигии яқдигар барои ягон чиз ду кунед, Падари осмониам ҳатман бароятон ҳамон чизро иҷро мекунад. ²⁰ Зоро дар ҷое, ки ду ё се кас ба хотири номи Ман ҷамъ мешаванд, Ман ҳам дар байни онҳо мешавам».

Масал дар бораи қарздиҳандаи беинсоф

²¹ Баъдтар Петрус назди Исо омада пурсид: «Худованд, агар бародаре бар зидди ман гуноҳ кардан гирад, ҷанд маротиба вайро бахшиданам даркор? Ҳафт маротиба?»

²² «Не, — ҷавоб дод ӯ. — Ҳафт маротиба нею ҳафтод қарат ҳафт маротиба бубахш. ²³ Зоро подшохии Худоро ҷунин тасвир кардан мумкин: Рӯзе як подшоҳ хост, ки қарзҳои хизматгоронашро ба ҳисоб гирад. ²⁴ Вақте ки ҳисобу китобро сар кард, ба наздаҳи хизматгореро оварданд, ки аз шоҳ маблаги бениҳоят қалоне[†] қарздор буд. ²⁵ Азбаски хизматтор аз ўҳдаи баргардондани қарз баромада наметавонист, шоҳ амр дод, ки ба ҷони ӯ бо зану фарзандонаш ва тамоми молу мулкаш фурӯҳта шавад. ²⁶ Он хизматтор худро пеши пойҳои шоҳ партофта зориу тавалло карда гуфт: „Тақсирам, илтимос, ба ман мӯҳлат диҳед ва ман тамоми қарзамро бармегардонам“. ²⁷ Шоҳ ба ҳоли хизматтор раҳм карду қарзашро ба вай бахшида ҷавоб дод.

²⁸ Хизматтор бошад, берун баромада ҳамхизматашро дид. Ин ҳамхизматаш аз вай маблаги нисбатан камтаре[‡] қарздор буд. Вай аз гулӯи ҳамхизматаш дошта, ўро буғӣ карда истода талаб кард, ки қарзашро гардонда диҳад. ²⁹ Ҳамхизматаш худро ба рӯи замин партофта, ба зориву тавалло кардан даромад: „Илтимос, мӯҳлат дех ва ман албатта қарзамро бармегардонам“. ³⁰ Аммо хизматтор розӣ нашуда, ҳамхизматашро ба ҳабсхона супорид ва ӯ то қарзро гардонда надиҳад, ҳамон ҷо мемонд. ³¹ Дигар хизматторон ин ҳодисаро дид, саҳт ранҷиданд ва рафта ба шоҳ буду шуди воқеаро нақл карданд. ³² Шоҳ он хизматторро ба наздаҳи хонда гуфт: „Эй хизматтори бад! Ту маро зориву тавалло кардӣ ва ман ба ту тамоми қарзатро бахшидам. ³³ Ман ба ту раҳм кардам. Пас, ту ҳам бояд ба ҳамхизматат раҳм мекардӣ“. ³⁴ Шоҳ дар ғазаб шуда, амр дод, ки ин хизматторро то пурра супоридани қарзаш ба ҳабс партоянд, то азобашро қашад.

³⁵ Ҳуллас, Падари осмониам низ то бародаратонро аз самими дил набахшед, бо ҳар яки шумо айнан ҳамин тавр рафтор мекунад».

19

Таълимот дар бораи талоқ

¹ Исо суханонашро ба охир расонда, аз вилояти Ҷалил сӯй сарзамини Яхудия, ки дар дигар тарафи дарёи Үрдун ҷойгир буд, раҳсипор шуд. ² Аз паси ӯ тӯдатӯдди одамон низ рафтанд ва дар он ҷо ӯ онҳоро шифо бахшид.

³ Баъд ҷанд нафаре аз фарисиён Исоро озмуданӣ шуда, савол доданд: «Оё аз рӯи шариат мумкин аст, ки мард бо ҳар сабабе, ки ҳоҳад, аз занаш ҷудо шавад?»

⁴ Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Магар дар навиштаҷот наҳондаед, ки „Оഫарондаи одамизод аз ибтидо онҳоро мард ва зан оғардидааст“? ⁵ Боз дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки „Бинобар ин мард бояд аз падару модараш ҷудо шуда, бо ҳамсараш бипайвандад, то ки на ду нафар, балки як тан шаванд“. ⁶ Акнун онҳо на ду тан, балки якто ҳастанд. Пас, бигзор касе зану шавҳарро аз ҳамдигар ҷудо нақунад, зоро Худо он ду нафарро бо ҳам пайвастааст».

[†] **18:24** 18:24 Дар нусхай аслӣ «даҳ ҳазор талант» омадааст. Арзиши як талант ба маоши понздаҳсолаи коргар баробар буд. [‡] **18:28** 18:28 Дар нусхай аслӣ «сад динор» омадааст. Арзиши як динор ба маоши якӯзai коргар баробар буд.

7 Фарисиён боз саволе доданд: «Пас, чаро Мӯсо фармудааст, ки барои чудо шудан мард бояд ба занаш талоқномае навишта ҷавоб диҳад?» **8** Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Ба сабаби сангдилиатон Мӯсо иҷозати чудо шуданро додааст, аммо аз аввал ин тавр набуд. **9** Ман ҳоло ба шумо мегӯям, агар мардё бо ҳар сабабе (ғайр аз сабаби бевафоии занаш) аз занаш чудо шуда, зани дигар гирад, вай гуноҳи алоқаи беникоҳро мекунад».

10 Шогирдони Исо гуфтанд: «Устод, агар вазифаи шавҳар нисбат ба зан ин хел бошад, он ғоҳ ба мард беҳтар аст, ки тамоман зан нагирад». **11** «На ҳама ин гуфтаҳоро қабул карда метавонанд, — ҷавоб дод Вай, — фақат қасоне, ки Худо ба онҳо насиб гардондааст. **12** Зоро мардон бо сабабҳои гуногун зан намегиранд: баъзеҳо мисли ахташуда таваллуд мешаванд, баъзеҳо одамон ахта мекунанд ва баъзеҳо бо нияти ба Худо хизмат кардан зан намегиранд. Бигзор касе, ки ин гуфтаҳоро қабул карда метавонад, қабул кунад».

Баракат ёфтани қӯдакон

13 Баъзе қасон ба назди Исо қӯдаконро оварданд, то ки Ӯ ба сари онҳо даст гузошта барояшон дуо кунад. Шогирдон инро дида, онҳоро сарзаниш намуданд. **14** Аммо Исо гуфт: «Монед, ки қӯдакон назди Ман оянд, пеши роҳи онҳоро нагиред, зоро Худо дар ҳаёти онҳое подшоҳӣ мекунад, ки мисли ин қӯдакон ҳастанд». **15** Баъд бо нияти баракат додан ба сари қӯдакон даст гузошту аз он ҷо рафт.

Таълимот дар бораи ҳаёви сарват

16 Боре як мард пеши Исо омада, аз Ӯ пурсид: «Устод, барои ба даст овардани ҳаёти абадӣ чӣ некие бояд кунам?» **17** Ӯ ба мард ҷавоб дод: «Чаро аз Ман дар бораи чизи нек метпурсӣ?Faқат як қас нек аст. Агар ҳоҳӣ, ки ҳаёти абадӣ насибат гардад, фармоишҳоро риоя намо». **18** «Қадом фармоишҳоро?» — пурсид мард.

Исо ба номбар кардани фармоишҳо даромада гуфт: «Одамкуший накун, алоқаи беникоҳ накун, дуздӣ накун, шаҳодати бардуруғ надех, **19** падару модаратро ҳурмату эҳтиром намо ва шахсеро, ки наздики ту аст, мисли ҳудат дӯст бидор». **20** Ҷавонмард ҷавоб дод: «То ба имрӯз ҳамаи ин фармоишҳоро риоя кардаам. Ғайр аз ин боз ҷиҳо карданам лозим аст?» **21** Исо ба вай гуфт: «Агар ҳоҳӣ, ки комил бошӣ, рафта, тамоми молу мулкатро фурӯшу пулашро ба камбағалон тақсим бикун. Он ғоҳ соҳиби мукофоти осмонӣ мегардӣ. Баъд омада, Маро пайравӣ намо».

22 Ҷавонмард хеле сарватманд буд, бинобар ҳамин бо шунидани ин суханон андуҳигин гашта, аз он ҷо рафт.

23 Он ғоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ба подшоҳии Худо дохил шудани шаҳси сарватманд бениҳоят душвор аст. **24** Боз мегӯям, ки аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аз он, ки шаҳси сарватманд ба подшоҳии Худо дохил шавад».

25 Шунидани ин суханон шогирдонро ба ҳайрат оварду онҳо пурсиданд: «Пас кӣ начот ёфта метавонад?» **26** Исо ба шогирдонаш бодиққат нигоҳ карда гуфт: «Ба инсон ин корро кардан ғайриимкон аст, вале бо Худо аз ӯҳдаи ҳар кор баромадан мумкин аст».

27 Он ғоҳ Петрус гуфт: «Ана, мо аз баҳри ҳама чиз баромада, Шуморо пайравӣ кардем. Пас насиби мо чист?» **28** Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, вақте ки давраи нав сар мешаваду Фарзанди Инсон бар таҳти пуршуқӯҳи ҳуд менишинад, дувоздаҳ нафари шумо низ, ки Маро пайравӣ кардаед, бар таҳтҳо нишаста ба дувоздаҳ қабилаи Истроил ҳукмронӣ ҳоҳед кард. **29** Инчунин, ҳар касе ки барои Ман шуда аз баҳри ҳонаҳо, бародарон ё ҳоҳарон, падар ё модар, фарзандон ё заминҳояш гузашта бошад, ҳамаи инро сад маротиба зиёдтар пайдо мекунад ва дар оянда зиндагии абадӣ низ насибаш мегардад. **30** Лекин бисёри

онҳое, ки ҳоло дар сафи пеш ҳастанд, дар сафи ақиб мешаванд ва онҳое, ки дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш мешаванд».

20

Масал дар бораи мардикорони токзор

1 Исо суханашро давом дода гуфт: «Подшохии Худоро чунин тасвир кардан муумкин: як заминдор барои ба токзораш киро кардани мардикорон саҳарии барвақт ба бозор баромад. **2** Ў якчанд мардикорро ёфта, онҳоро бо яқдинорӣ ба рӯзи кориашон киро карду ба токзораш фиристод. **3** Соати қариби нӯҳ вай боз ба бозор рафт ва дар он ҷо якчанд марди бекористодаро дида, **4** ба онҳо гуфт: „Шумо ҳам ба токзори ман рафта кор кунед, баъд ман шуморо розӣ мекунам“. Онҳо рафтанд. **5** Заминдор соатҳои тақрибан дувоздаҳ, ва се низ рафта мардикоронро киро кард. **6** Қариби соати панҷ буд, ки вай боз ба бозор рафт ва боз якчанд марди бекористодаро дида пурсид: „Чаро шумо тамоми рӯзатонро бе кор гузаронда истодаед?“ **7** Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: „Чунки ҳеч кас моро киро накард“. „Хайр, набошад, ба токзори ман рафта кор кунед“, – таклиф кард соҳиби токзор.

8 Бо наздикишавии шом соҳиби токзор ба назоратчиаш гуфт: „Рафта мардикоронро ҷеф зану аз онҳое, ки охирин киро кардам, сар карда то ба онҳое, ки аввал киро кардам, бо навбат музди корашонро дех“. **9** Мардикороне, ки соати панҷ киро шуда буданд, ҳар қадоме яқдинорӣ музд гирифтанд. **10** Инак, онҳое, ки аввал киро шуда буданд, фикр карданд, ки бештар музд мегиранд, аммо бо расидани навбати онҳо, ҳар қадоме аз онҳо низ яқдинорӣ гирифтанд. **11** Онҳо пулашонро гирифта, аз соҳиби токзор шикоят карданд: **12** „ОНҲОЕ, ки охирин киро шуда буданд, фақат як соат кор карданд. Мо бошем, дар оғтоби сӯзон рӯзи дароз арақи ҷабин рехта кор кардему шумо ба онҳо баробари мо музд додед!“ **13** Лекин соҳиби токзор ба яке аз онҳо ҷавоб дода гуфт: „Хой, ҷӯра! Ман ҳаққатро нахӯрдаам. Магар худат розӣ нашудӣ, ки ба як рӯзи кориат як динор дихам? **14** Ана, пулатро гиру ба хонаат рав. Ба ин марди охирин киро кардаам бошад, ман хостам баробари ту музд дихам. **15** Чӣ магар ман ҳақ надорам, чи хеле ки хоҳам, ҳамон хел пуламро сарф кунам? Ё ба саҳоватмандии ман ҳасад мебарӣ?“

16 Дар хотима Исо гуфт: «Пас, қасоне, ки ҳоло дар сафи пеш истодаанд, дар сафи ақиб ҳоҳанд шуд ва қасоне, ки ҳоло дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш ҳоҳанд шуд*.»

Марги худро пешгӯй кардани Исо

17 Исо ба сӯи Ерусалим роҳравон шогирдонашро ба як тарафе бурда танҳо ба онҳо гуфт: **18** «Ана, мо ба Ерусалим рафта истодаем. Дар он ҷо Фарзанди Инсон ба дasti сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон супорида мешавад. Онҳо Ӯро ба марг маҳқум карда, **19** ба дasti беимонон месупоранд. Беимонон бошанд, Ӯро масхараву қамчинкорӣ карда, оқибат ба салиб меҳкӯб менамоянд. Лекин Вай дар рӯзи сеюм аз нав зинда мешавад».

Хоҳии модари ду шогирд

20 Дар ин миён зани Забдой бо ду писараш назди Исо омада, ба Ӯ таъзим карду ҷизе ҳоҳиш кардани шуд.

21 Исо пурсид: «Ту чӣ меҳоҳӣ?» «Меҳоҳам, амр кунӣ, ки ҳангоми подшоҳӣ карданат писарони ман аз дasti чапу рости Ту бишинанд», – ҷавоб дод зан.

22 Исо ба писарони зан гуфт: «Шумо намефаҳмад, ки чиро талаб карда истодаед. Магар аз он косаи азобе, ки Ман менӯшам, шумо нӯшида метавонед?»

* **20:16** 20:16 Дар баязе нусхаҳои қадим дохил шудааст: «Зеро даъватшудагон бисёранд, аммо интихобшудагон каманд».

«Метавонем», — ҹавоб доданд онҳо.

23 Ўгүфт: «Бале, шумо дар ҳақиқат аз косаи Ман ҳоҳед нӯшид. Аммо ба интихоб карданни касоне, ки аз дasti чапу рости Ман мешинанд, ҳақ надорам. Ин ҷойҳо насиби онҳое мешаванд, ки Падарам барояшон тайёр кардааст».

24 Даҳ шогирди дигар ин гуфтугӯро шунида, ба ин ду бародар саҳт ҳаҳрашон омад. **25** Он гоҳ, Исо ҳамаи онҳоро ба наздаш ҷеф зада гуфт: «Шумо хуб медонед, ки подшоҳон ва ҳокимони ҳалқҳо ба мардуми худ зӯроварӣ мекунанд ва ҳукмашонро бар онҳо мегузаронанд. **26** Лекин дар байнин шумо набод ин тавр бошад. Баръакс, ҳар кас ки дар байнин шумо бузург будан меҳоҳад, бояд хизматгори дигарон бошад **27** ва ҳар кас ки меҳоҳад дар сафи пеш истад, бояд гуломи дигарон бошад. **28** Айнан чӣ тавре ки Фарзанди Инсон на барои он омадааст, ки касе ба Ӯ хизмат кунад, балки омад, то ки ба дигарон хизмат кунад ва барои наҳри начоти бисёру одамонро супоридан ҷонашро фидо кунад».

Шифо ёфтани ду марди нобино

29 Баъдтар Исо бо шогирдонаш аз шаҳри Ерихӯ ба роҳ баромада буд, ки мардуми зиёде аз пайи онҳо рафтанд. **30** Воқеан ду нобиное дар канори роҳ менишастанд. Онҳо гузашта истодани Исоро шунида, зуд фарёд заданд: «Эй Насли Довуд! Эй Ҳоҷа ба мо раҳм кун!»

31 Мардум бошанд, онҳоро сарзаниш карда мегуфтанд, ки ҳомӯш шаванд. Аммо онҳо боз баландтар дод зада мегуфтанд: «Эй Насли Довуд! Эй Ҳоҷа ба мо раҳм кун!»

32 Исо аз роҳаш бозистода онҳоро ба наздаш хонд ва пурсид: «Шумо чӣ меҳоҳед? Бароятон чӣ кор кунам?» **33** Онҳо ҹавоб дода гуфтанд: «Ҳоҷа, меҳоҳем, ки ҷашмонамонро бино кунед».

34 Дили Исо ба ҳоли онҳо сӯхту ба ҷашмонашон даст гузашт. Худи ҳамон лаҳза ҷашмони он ду мард бино шуданд ва онҳо аз паси Исо рафтанд.

21

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо

1 Исо ва шогирдонаш ба шаҳри Ерусалим наздик шуда истода, ба деҳаи Байт-Фочии назди теппай Зайтун расида омаданд. Пас, Ӯ ду шогирдашро пешопеши худ фиристода, **2** ба онҳо чунин гуфт: «Ба қишилоқи дар пешистода равед ва ҳамин ки ба он ки рафта расидед, модаҳари басташудаэро якҷоя бо бачааш мейёбед. Банди вайро қушоеду ҳардуяшро ба наздам биёред. **3** Агар касе ягон гап занад, гӯед, ки онҳо ба Ҳудованд даркор шуданд ва ӽ даррав ба бурдан иҷозат медиҳад».

4 Ин ҳодиса барои ба амал омадани суханони пайғамбар рӯй дод, ки чунин гуфта буд:

5 «Ба сокинони шаҳри Ерусалим бигӯед:
„Ана, Шоҳи шумо ба наздатон омада истодааст.
Шоҳи ҳоккор, ки ҳарсавор,
болови бачаи модаҳаре омада истодааст“.

6 Инак, ду шогирдаш рафта гуфтаи Исоро иҷро карданд. **7** Онҳо модаҳарро бо бачааш оварда, ҷомаҳои худро ба болои онҳо партофтанд ва Исо савор шуд.

8 Мардуми зиёде, ки бо Исо буданд, ҷомаҳои худро пеши роҳи Ӯ пойандоз мекарданд, баъзеашон бошанд, навдаҳои дараҳтонро бурида, аз рӯи иззат сари роҳаш мегузаштанд. **9** Мардум аз пешу ҷафои Исо роҳравон бо овози баланд дод мезаданд: «Шаъну шараф ба Насли Довуд! Баракат ёбад касе, ки аз номи Ҳудованд меояд! Шаъну шараф ба Ҳудо дар осмон!»

10 Вақте ки ӯ ба Ерусалим ворид гашт тамоми шаҳр ба ҳаячон омад. Одамон «Ин кист?» гуфта мепурсиданд. **11** Мардуме, ки аз пайи Исо меомаданд, ҷавоб медоданд, ки ин Исо пайғамбар аз шаҳри Носираи вилояти Ҷалил аст.

Пок намудани Хонаи Ҳудо

12 Сипас, Исо ба ҳавлии Хонаи Ҳудо даромада, ҳамаи онҳоеро, ки бо ҳариду фурӯш машғул буданд, аз он ҷо берун ронд. Мизҳои пуливазкунандагон ва курсиҳои кафтарфурӯшонро чаппа карда **13** гуфт: «Дар навиштаҷот гуфтаҳои Ҳудо омадаанд, ки „Хонаи Ман ҷои дуогӯй номида мешавад“. Шумо бошед, онро ба паноҳоҳои дуздон табдил додаед».

14 Дар ин мобайн қўрон ва лангон дар Хонаи Ҳудо назди Исо омаданд ва ӯ онҳоро шифо дод.

15 Сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон бо дидани мӯъчизаҳои аҷоиби Исо ва аз шунидани доди қӯдакон, ки дар Хонаи Ҳудо «Шаъну шараф ба Насли Довуд!» мегуфтанд, ба ғазаб омаданд. **16** Онҳо ба Вай гуфтанд: «Магар Ту намешунавӣ, ки қӯдакон чӣ гуфта истодаанд?»

«Албатта мешунавам, — ҷавоб дод Исо ва илова кард, — Магар шумо дар навиштаҷот ин гуфтаҳоро наҳондаед:

„Забони қӯдакону тифлҳои ширхорро
Ту асбоби ситоши худ гардондӣ?“

17 Boeh ин суханон Исо онҳоро тарқ карду аз шаҳр берун шуда, ба деҳаи Байт-Ҳинӣ рафт ва шабро дар он ҷо гузаронд.

Хуш шудани дарахти анҷир

18 Бомдодон ӯ ба шаҳр баргашта истода буд, ки гурусна монд. **19** Воқеан дар сари роҳаш дарахти анҷирро дида, ба назди он омад. Аммо ба ғайр аз барғҳо дар он ҳеч чиз наёфта, ба дарахт гуфт: «Акнун, ту ҳарғиз мева наҳоҳӣ дод». Фавран дарахт аз бехаш хуш шуд.

20 Шогирдон ин ҳодисаро дида, бо таачҷуб пурсиданд: «Устод, чӣ хел шуд, ки дарахти анҷир яқбора аз бехаш хуш шуд?» **21** Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар шумо бовар кунед шубҳа надошта бошед, он гоҳ, он кореро, ки Ман бо дарахти анҷир кардам, шумо ҳам карда метавонед. Ва на фақат ин корро, балки, агар шумо ҳатто ба кӯҳ гӯед, ки барҳеста ба баҳр биафтад, сухани гуфтаатон ичро мешавад. **22** Агар шумо бовар кунед, он гоҳ ҳар чӣ дар дуо талаб кунед, ба даст меоваред».

Савол дар бораи ҳуқуқи Исо

23 Исо ба Хонаи Ҳудо баргашта, машғули таълимдиҳӣ шуд, ки сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм ба наздаш омада пурсиданд: «Ту бо қадом ҳуқуқ чунин корҳоро мекунӣ? Кӣ ба Ту ин ҳаққу ҳуқуқро додааст?» **24** Исо ба онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо як саволе дорам. Агар ба он ҷавоб дихед, он гоҳ мегӯям, ки бо қадом ҳуқуқ чунин корҳоро мекунам. **25** Бигӯед, ба Яҳӯӣ кӣ ҳуқуқ дода буд, ки одамонро таъмид дихад: Ҳудо ё инсон?»

Онҳо байни яқдигар баҳс карда гуфтанд: «Агар „Ҳудо дода буд“ гӯем, ӯ мепурсад, ки ҷаро ба Яҳӯӣ бовар нақардем. **26** Аммо агар „инсон“ гӯем, ҳалиқ зидди мөмбарояд, чунки ба пайғамбар будани Яҳӯӣ эътиқод дорад». **27** Оқибат, онҳо ба Исо «намедонем» гуфта ҷавоб доданд.

Ӯ низ ба онҳо гуфт: «Пас, Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо қадом ҳуқуқ ин корро мекунам».

Масал дар бораи ду писар

28 Исо суханашро давом дода гуфт: «Дар бораи ин ҳикоя чӣ фикр доред? Марде ду писар доштааст. Рӯзе вай пеши писари калониаш омада мегӯяд: „Писарам, имрӯз ба токзор рафта кор кун“. **29-30**(29-30) Писараш бошад, „намеравам“ мегӯяд.

Баъд падараш рафта, аз писари дуюмаш хоҳиш мекунад. Писари дуюмаш „хуб шудааст“ гуфта чавоб медиҳад. Лекин баъдтар писари калонӣ аз фикраш гашта ба токзор меравад. Писари дуюмаш бошад, намеравад». ³¹ Исо аз сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм пурсид: «Инақ, қадоме аз писарон хости падарашро ичро кард?» «Писари калониаш», — чавоб доданд онҳо.

Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки одамони радди маърака, яъне андозигирон ва фоҳишаҳо пеш аз шумо ба подшоҳии Худо доҳил шуда истодаанд. ³² Зоро Яҳёи Таъмиддиҳонда ба назди халқамон барои роҳи ростро нишон додан омад, аммо шумо ба ў бовар накардед, андозигирон ва фоҳишаҳо бошанд, бовар карданд. Ҳатто баъд аз дидани ҳамаи ин шумо аз фикратон нагаштед ва бовар накардед.

Масал дар бораи иҷоракорон

³³ Ба масали дигаре гӯш андозед, — гуфт ў. Як заминдор токзор бунёд карда, гирди онро девор мегирад. Барои фишурдани ангур ҳавз мекобад ва дидбонгоҳе месозад. Баъд токзорашро ба ҷанд нафаре иҷора медиҳаду хонаашро монда ба кишиви дигар сафар мекунад.

³⁴ Бо фаро расидани вақти ҳосилгундорӣ соҳиби токзор барои гирифтани ҳаққи ҳосил ҳизматгоронашро назди иҷоракорон мефиристад. ³⁵ Аммо иҷоракорон ҳизматторони ўро дастгир карда, якеашро мезананд, дигареро мекушанд ва сеюмро сангсор мекунанд. ³⁶ Соҳиби токзор аз дафъаи аввал дида бештар ҳизматгоронашро мефиристад. Аммо иҷоракорон бо онҳо низ ҳамон тавр рафтор мекунанд. ³⁷ Оқибат, соҳиби токзор „писарамро ҳатман иззату эҳтиром мекунанд“ гуфта, писарашро назди онҳо мефиристад. ³⁸ Лекин иҷоракорон писарро диди, ба яқдигар мегӯянд: «Вай меросхӯр аст! Биёд, ўро мекушем ва ба меросаш соҳиб мешавем!» ³⁹ Бо ин қарор онҳо писарро дастгир мекунанду вайро аз токзор берун бароварда мекушанд.

⁴⁰ Баъд Исо савол дод: «Хӯш, вақте ки худи соҳиби токзор бармегардад, бо ин иҷоракорон чӣ ҳел рафтор мекунад?» ⁴¹ Онҳо дар чавоб гуфтанд: «Ҳатман он бадонро бераҳмона хоҳад қушт. Токзорро бошад, ба иҷоракорони дигар медиҳад, ки ҳаққи ҳосилашро дар вақташ медиҳанд».

⁴² Исо ба онҳо гуфт: «Магар шумо дар навиштаҷот чунин гуфтаҳоро боре ҳам нахондаед:

„Он сангро, ки бинокорон нодаркор ҳисоб карда, як сӯ партофтанд,
санги асосии таҳкурсии бино гардид.

Ин кори Худованд аст

ва ба назарамон ачиб менамояд“?

⁴³ Бинобар ин, ба шумо мегӯям, ки имконияти аз они подшоҳии Худо будан аз шумо гирифта мешавад ва ба халқҳо дода мешавад, ки хости Худоро ичро мекунанд. ⁴⁴ Ҳар касе, ки ба болои он санг мегалтад, шикаста майдо-майдо мешавад, вале агар ин санг ба болои касе афтад, вайро маҷақ мекунанд».

⁴⁵ Сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён масалҳои Исоро шунида, фахмиданд, ки Вай дар бораи онҳо нақл карда истодааст. ⁴⁶ Аз ин рӯ, онҳо кӯшиш карданд, ки Ўро дастгир намоянд, аммо аз мардуми ҷамъомада метарсиданд, чунки онҳо Исоро пайғамбар ҳисоб мекарданд.

22

Масал дар бораи базми тӯй

¹ Исо боз ба сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм рӯ оварда гуфт: ² «Подшоҳии Худоро бо чунин масал тасвир кардан мумкин: подшоҳе писарашро хонадор карданӣ шуда, базм барпо мекунад ³ ва ҳизматгоронашро барои даъват кардани меҳмонон мефиристад. Аммо даъватшудагон омадан наҳостанд. ⁴ Шоҳ дигар

хизматгоронашро фиристода мегүяд: „Рафта ба даъватшудагон гўед, ки ба тўй биёянд, чунки барзагову гўсолаҳои беҳтарин аллакай кушта шудаанду ҳама чиз барои зиёфат тайёр аст“. ⁵ Лекин даъватшудагон ба суханони хизматторон эътибор надода, ҳар якеашон бо кори худашон машғул мешаванд; як қисмашон ба саҳроҳои худ мераванд, қисми дигарашон ба дўконҳои худ, ⁶ баъзеашон бошанд, хизматторонро дошта, латуқуб мекунанду мекушанд.

⁷ Шоҳ ба қаҳру ғазаб омада, сарбозонашро назди он одамқушон мефиристад, ки онҳоро нобуд карда шаҳрашонро сўзонанд. ⁸ Ба хизматгоронаш бошад, мегүяд: „Зиёфати тўй тайёр аст, аммо ин даъватшудагон садқаи зиёфатам шаванд. ⁹ Ҳоло ба қўчаҳои серодам раведу чй қадар бисёртар одамонро ёфта тавонед, ҳамаашонро таклиф кунед“. ¹⁰ Хизматторон ба қўчаҳо рафта, ҳар касеро, ки мейғтанд, баду некро фарқ накарда ба тўйхона чамъ меоварданд. Оқибат тўйхона пурни одам шуд.

¹¹ Вақте ки шоҳ барои дидани меҳмонон ба тўйхона медарояд, чашмаш ба марде меафтад, ки либосаш идона нест. ¹² „Эй ҷўра, — мурочиат мекунад ба ў шоҳ, — чй тавр ту ба ин чо бе либоси идона даромада омадӣ?“ Вале он мард чй гуфтанашро нағедонист.

¹³ Он гоҳ шоҳ ба хизматгоронаш фармон дода мегүяд: „Дасту пои ин мардро баста ба торикии берун партоед, ки дар он чо одамон аз дард дандон ба дандон зада гиря мекунанд“. ¹⁴ Исо суханонашро хотима дода гуфт: «Донед, ки бисёр касон даъват шудаанд, лекин интихобшудагон кам ҳастанд».

Вазифаи одамон назди ҳокимон ва Ҳудо

¹⁵ Он гоҳ фарисиён як тараф чамъ шуда, нақша қашиданд, ки чй тавр Исоро бо сухан ба дом афтонанд. ¹⁶ Пас, онҳо чанд нафар аз шогирдонашон ва аъзоёни ҳизби ҳиродиёнро назди Ў фиристоданд. Фиристодашудагон гуфтанд: «Устод, мо медонем, ки Шумо ростқавл ҳастед ва ба мавқею дараҷаи одамон эътибор надода, бе ҳушомадгўй роҳҳои Ҳудоро аз рӯи ҳақиқат таълим медиҳед. ¹⁷ Бигўед, ба фири Шумо, оё раво аст, ки мо ба императори Рум андозу хироҷ супорем ё не?»

¹⁸ Исо, ки аз нияти бади онҳо боҳабар буд, ҷавоб дод: «Ҳой, дурӯйҳо! Чаро Маро ба дом афтонданӣ ҳастед?! ¹⁹ Каний, динори андоз месупоридагиро ба Ман оварда нишон дихед-чӣ!» Онҳо динорро ба Исо нишон доданд ²⁰ ва Ў пурсид: «Дар он акс ва номи киро мебинед?» ²¹ «Императорро», — ҷавоб доданд онҳо.

Он гоҳ Ў ба онҳо гуфт: «Он чи аз они император аст, бояд ба император баргардонда шавад ва он чи аз они Ҳудост, ба Ҳудо».

²² Аз шуниданчи чунин ҷавоб онҳо бениҳоят ҳайрон шуданд ва бо ҳамин ҳолат аз наздаш рафтанд.

Савол дар бораи аз нав зиндашавӣ

²³ Ҳуди ҳамон рӯз баъзе аз саддуқиён (онҳо аз нав зиндашавиро инкор мекарданд) ба назди Исо омада, ба Вай чунин савол доданд: ²⁴ «Устод, Мӯсо дар қонун ба мо чунин навиштааст, ки агар касе зан гираду фарзанд надида аз олам гузарад, бародараш бояд зани ўро ба никоҳи худ дарорад ва фарзандони ба дунё омадаро ҳамчун насли бародари марҳумаш бидонад. ²⁵ Инак, бо мо ҳафт бародар буданд ва қалониаш зан гирифт, аммо фарзанд надида аз олам чашм пӯшид. Он гоҳ бародари дуюм бевазанро ба никоҳаш даровард. ²⁶ Баъд бо бародари дуюм, сеюм ва то ҳафтум бо ҳамаашон айнан ҳамон ҳодиса рӯй дод. ²⁷ Оқибат зан ҳам вафот кард. ²⁸ Пас, рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, вай занни қадоме аз ҳафт бародарон мешавад? Охир ҳамаи онҳо ўро ба занни гирифта буданд!»

²⁹ Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Шумо хато мекунед, чунки на мазмуни навиштачотро медонеду қудрати Ҳудоро. ³⁰ Зоро дар рӯзе, ки мурдаҳо аз

нав зинда мешаванд, онҳо зан намегиранду шавҳар намекунанд, балки мисли фариштаҳои осмон мегарданд. ³¹ Дар бораи аз нав зиндашавии мурдагон бошад, магар гуфтаҳои Худоро боре ҳам нахондаед, ки гуфтааст: ³² „Ман Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Ёкуб ҳастам“. Ўна Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст».

³³ Мардум ин суханонро шунида аз таълимоти Ў дар тааҷҷуб монданд.

Муҳимтарин қонуни Худо

³⁴ Вақте фарисиён шуниданд, ки Исо саддуқиёро бо ҷавоби худ забонкӯтоҳ кард, як гурӯҳ шуда омаданд. ³⁵ Ва қонуншиносе аз байни онҳо барои озмудани Исо чунин савол дод: ³⁶ «Устод, бигӯед, қадом қонуни шариат дар ҷои аввал меистад?»

³⁷⁻³⁸ ⁽³⁷⁻³⁸⁾ Исо ҷавоб дода гуфт: «Қонуни аввалин ва муҳимтарин чунин мебошад, ки „Худованд Худои хурди бояд бо тамоми дилу ҷонамон ва бо тамоми ақлу ҳушамон дӯст бидорем“. ³⁹ Дуюмаш ҳам монанди он: „Ҳар шахсоро, ки наздики мост, бояд мисли худ дӯст бидорем“. ⁴⁰ Ин ду қонун асоси тамоми шариати Мӯса ва гуфтаҳои пайғамбарон аст».

Савол дар бораи Масех

⁴¹ Ҳанӯз ки фарисиён ҷамъ буданд, Исо аз онҳо пурсид: ⁴² «Шумо дар бораи Масех, яъне Таъиншудаи Худо чӣ ақида доред? Ба фикратон Вай аз насли кист?» «Аз насли шоҳ Довуд», — ҷавоб доданд онҳо. ⁴³ Ўоз пурсид: «Пас, ҷаро худи Довуд бо таъсири Рӯҳи Муқаддас Ўро Худованд хондааст? Охир Довуд гуфта буд:

⁴⁴ „Худованд ба Худованд ман гуфт:

«То вақте ки душманонатро зери поят нагузорам,
аз дasti ростам бишин».

⁴⁵ Агар Довуд Таъиншудаи Худоро „Худованд“ номида бошад, пас чӣ тавр Вай аз насли Довуд шуда метавонад?»

⁴⁶ Касе ба саволи Исо ҷавобе дода натавонист ва аз он лаҳза дигар ҳеч кас чуръат накард, ки ба Ў саволе дихад.

23

Огоҳӣ аз худнамоии роҳбарони динӣ

¹ Сипас Исо ба мардум ва шогирдонаш гуфт: ² «Шариатдонон ва фарисиён барои шарҳ додани шариати Мӯса ҳақ доранд. ³ Он чи онҳо шарҳ медиҳанд, гӯш қунед ва иҷро намоед. Бо вучуди ин, ба рафторашон тақлид ҳакунед, ҷонки худи онҳо гуфтаҳояшонро иҷро намекунанд. ⁴ Онҳо борҳои гаронеро, ки бардоштанашон вазнин аст, ба дӯши одамон мегузоранд, аммо барои бардошта бурдани онҳо дasti ёрӣ ҳам дароз намекунанд. ⁵ Кору борашон фақат дар назди мардум худнамой кардан аст. Ана, ба қуттичаҳои оятдори пешониашон нигоҳ қунед, чӣ хел васеанд! Ё ба пӯпакҳои домани либосашон нигоҳ қунед, чӣ хел дарозанд! ⁶ Онҳо дар базмҳо болонишиниро нағз мебинанд ва дар ибодатхонаҳо ба ҷойҳои беҳтарин мешинанд. ⁷ Ба онҳо маъқул аст, ки ҳалқ дар бозорҳо бо иззату эҳтиром онҳоро „устод“ гуфта саломашон диханд. ⁸ Аммо шуморо набояд унвонҳои „устод“ диханд, зеро шумо барои яқдигар бародар ҳисоб мешавед ва фақат як устод доред. ⁹ Унвони „падар“-ро низ ба касе дар рӯи замин надиҳед, азбаски фақат як Падар дар осмон доред. ¹⁰ Шуморо „раис“ ҳам набояд хонанд, ҷонки Масех раиси яккаву ягонай шумо аст. ¹¹ Каси бузургтарин дар байни шумо бояд хизматторатон бошад. ¹² Ҳар касе, ки худро қалон мегирад, паст мешавад ва баръакс, ҳар касе, ки худро хоккор мегирад, сарбаланд мешавад».

Айборд намудани дурӯяғии роҳбарони динӣ

13-14 (13-14) «Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо дари подшоҳии Худоро ба рӯи одамон баста, на худатон аз он медароеду на ба дигарон, ки даромадан меҳоҳанд, роҳ медиҳед.*

15 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо бо баҳру ҳушкӣ роҳҳои дуру дароз тай менамоед, то ақаллан касеро пайдо кунед, ки ба дини шумо мегузашта бошад. Лекин, вақте ки чунин одамро пайдо мекунед, вайро аз худатон ду маротиба зиёдтар сазовори дӯзах мегардонед.

16 Вой бар ҳоли шумо, роҳнамоёни кӯр! Шумо таълим медиҳед, ки агар касе ба Ҳонаи Худо қавлу қасам ҳӯрад, қасамаш эътибор надорад, аммо агар ба тиллое, ки дар Ҳонаи Худо ҳаст, қавлу қасам ҳӯрад, қавлашро ҳатман бояд ичро кунад.

17 Эй кӯрони беақл! Охир қадри чӣ баландтар аст: тилло ё ин ки Ҳонаи Худо, ки тиллои дар он бударо муқаддас мегардонад? **18** Шумо боз таълим медиҳед, ки агар касе ба қурбонгоҳ қавлу қасам ҳӯрад, қасамаш эътибор надорад, аммо агар ба қурбонии болои қурбонгоҳ буда қавлу қасам ҳӯрад, қавлашро ҳатман бояд ичро кунад. **19** Эй кӯрон! Охир чӣ қадри бештаре дорад: қурбонӣ ё қурбонгоҳе, ки қурбониро муқаддас мегардонад?

20 Инак, касе ки ба қурбонгоҳ қасам ҳӯрад, вай ҳам ба қурбонгоҳ ва ҳам ба ҳар қурбоние, ки болои он аст, қасам меҳӯрад; **21** ва касе ба Ҳонаи Худо қасам ҳӯрад, вай ҳам ба Ҳонаи Худо ва ҳам ба Худо, ки дар он ҷо макон дорад, қасам меҳӯрад. **22** Инчунин, касе ба осмон қасам ҳӯрад, вай ба таҳти Худо ва ҳам ба касе, ки бар он таҳт менишинаид, қасам меҳӯрад.

23 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо аз ҳосили зираву шибиту пудина хиссаи даҳумро месупоред, аммо таълимоти муҳимтарини шариатро дар бораи нишон додани адолат, раҳм ва вафодорӣ пурра риоя намекунед. Шумо мебоист ин қонунҳоро риоя мекардеду қонунҳои дигарро низ беэътибор намемондед. **24** Эй роҳнамоёни кӯр! Шумо нӯшокиатонро аз дока мегузаронед, ки мабодо магас дар дарунаш набошад, аммо шутурро фурӯ мебаред.

25 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо беруни косаву пиёларо мешӯеду дарунашон бошад, аз он ҷизҳое, ки шумо бо зулму ҷашнгуруснагӣ ба даст овардаед, пур аст. **26** Эй фарисиёни кӯр! Аввал даруни косаро аз ифлосӣ тоза кунед, он гоҳ беруни он ҳам тоза мешавад!

27 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонон ва фарисиёни дурӯя! Чунки шумо мисли мақбараҳои сафедкардашуда ҳастед, ки аз беруни намуди хуб доранд, аммо дарунашон пур аз устухонҳои мурдаҳо ва ҳар гуна ифлосиҳост. **28** Айнан ҳамин тавр намуди зоҳирӣ шумо низ дар назари одамон ба нақӯкорон монанд аст, аммо дарунатон пур аз дурӯягиву гуноҳ мебошад.

29 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо барои пайғамбарон ва нақӯкорон мақбараҳои зебо соҳта онҳоро оро медиҳед. **30** Боз мегӯед, ки агар дар замонҳои аҷдодонатон зиндагӣ мекардед, ҳаргиз ҳамроҳи онҳо ба ҳунрезии пайғамбарон даст намезадед. **31** Бо ин суханонатон бар зидди ҳуд шаҳодат медиҳед, ки шумо дар ҳақиқат фарзандони ҳамон кушандагони пайғамбарон ҳастед. **32** Ҳӯш, кори сар кардаи аҷдодонатонро ҳоло шумо ба охир расонед! **33** Эй морон ва морзодагони маккор! Наход гумон кунед, ки аз ҳукми ба дӯзах рафтан ҳалосӣ ёфта метавонед? **34** Инак, ба шумо мегӯям, ки ба наздатон пайғамбарону ҳақимону муаллимонро мефиристам ва шумо бъазеи онҳоро мекушеду бъазеашонро ба салиб мекӯб мекунед, бъазеашонро дар ибодатхонаҳои ҳуд қамчинкорӣ карда, шаҳр ба шаҳр дун болагирӣ мекунед.

* **23:13-14** 23:13-14 Дар бъазе нусхаҳои дигари навиштаҷот доҳил шудааст: «Вой бар ҳоли шумо, шариатдонону фарисиёни дурӯя! Чунки шумо намоишкорона дуру дароз дуо меҳонед, вале дар асл ҳонаҳои бевазанонро ҳӯрда горат мекунед! Барои ин коратон ҷазои саҳттар мебинед!»

35 Ман онҳоро барои он мефиристам, ки чавобгари маги ҳамаи одамони бегуноҳ, аз Ҳобили беайб сар карда то Закарёи писари Баракё, ки байни муқаддастарин ҷои Ҳонаи Худо ва қурбонгоҳ қушта шуда буд, ба гардани шумо афтад. ³⁶ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ин насл барои ҳамаи ин қушторҳо ҷазо мебинад!»

Дилсӯзи Исо дар ҳаққи Ерусалим

³⁷ Исо суханонашро давом дода гуфт: «Эй Ерусалим, Ерусалим! Пайғамбаронро мекушиву онҳоеро, ки Худо ба наздат мефиристад, сангсор мекунӣ! Ман борҳо орзу доштам, мисли мурғе, ки чӯчаҳояш зери болҳояш ҷамъ мекунад, сокинонатро дар гирди худ ҷамъ оварам, вале ту роҳ надодӣ! ³⁸ Акнун Ҳонаи Худо дар ту ҳолӣ ва бепарастор мемонад. ³⁹ Ҳоло ба шумо мегӯям, ки минбаъд то „Баракат ёбад касе, ки аз номи Ҳудованд моеяд!“ нагӯед, Маро наҳоҳед дид».

24

Азобу уқубатҳои дарпешистода

¹ Исо Ҳонаи Худоро тарқ карда, ба роҳ баромада буд, ки шогирдонаш ба наздаш омаданду дигқаташро ба биноҳои Ҳонаи Худо ҷалб карданӣ шуданд. ² Ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо ҳоло ин биноҳоро мебинед? Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки санг бар болои сангшам намонда, ҳамааш ба замин яксон мешавад».

³ Ҳангоме ки Исо ба теппай Зайтун баромада нишасти, шогирдонаш дар танҳоӣ ба пешӣ Ӯ омада пурсиданӣ: «Ба мо бигӯед, ки ин ҳодиса кай рӯй медиҳад ва омадани Шумому наздиқшавии охирзамонро аз қадом нишона мэфаҳмем?»

⁴ Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Эҳтиёт шавед, ки мабодо касе шуморо гумроҳ нақунад. ⁵ Зоро бисёр қасоне пайдо мешаванд, ки гӯё аз номи Ман омада бошанду „Ман Таънишудаи Худо“ мегӯянд ва бисёр одамонро гумроҳ мекунанд. ⁶ Шумо садоҳо ва овозаҳои ҷангҳоро мешунавед, лекин ба воҳима наафтед. Чунин ҳодисаҳо бояд рӯй диханд, вале ин маънои фаро расидани охирзамонро надорад. ⁷ Як ҳалқ бо ҳалқи дигар ҷанг мекунанд ва як давлат ба давлати дигар ҳуҷум мекунанд. Дар ҳар ҷо қаҳтию гурснагӣ ба амал моеяд ва заминчунбихо рӯй медиҳанд. ⁸ Ҳамаи ин ҳодисаҳо монанди саршавии дарди зоидан мебошанд.

⁹ Баъд шуморо дастгир карда, азоб медиҳанд ва ҳатто ба дasti марг месупоранд. Ба сабаби Маро пайравӣ карданатон ҳамаи ҳалқҳо ба шумо бо ҷашми нафрат нигоҳ мекунанд. ¹⁰ Он гоҳ бисёр қасон имонашонро аз даст медиҳанду ба яқдигар хиёнат мекунанд ва яқдигарро бад мебинанд. ¹¹ Дар он айём пайғамбарони бардуруғи зиёд пайдо мешаванд ва бисёр қасонро гумроҳ мекунанд. ¹² Бадиву разилӣ то андозае меафзояд, ки дар дили бисёр одамон муҳаббат намемонад. ¹³ Вале касе, ки то ба охир истодагарӣ намояд, начот ҳоҳад ёфт. ¹⁴ Ин ҳушҳабар дар бораи подшоҳии Худо бошад, дар саросари дунё Ҷълон карда мешавад, то ки ҳар ҳалқ имконияти шунидани онро пайдо кунад. Танҳо баъд аз ин охирзамон моеяд.

Ифлосии ҳаромкунанда

¹⁵ Шумо дар ҷои муқаддас ҳамон „ифлосиҳоеро, ки Ҳонаи Худоро ҳаром мекунанд“ ва Дониёл пайғамбар дар бораашон пешгӯй карда буд, мебинед». (Бигзор ҳонанда бифаҳмад, ки ин чӣ маънои дорад). ¹⁶ «Он вақт, агар касе дар Яхудия бошад, ба қӯҳистон гурезад. ¹⁷ Агар касе дар болои бом бошад, бараи гирифтани ҷизе аз ҳона поён нафарояд. ¹⁸ Агар касе дар саҳро бошад, ҳатто бараи гирифтани ҷома ҳам барнагардад. ¹⁹ Вой бар ҳоли заноне, ки он рӯзҳо ҳомиладор ҳоҳанд буд ва модароне, ки кӯдаки ширхор ҳоҳанд дошт! ²⁰ Дуо кунед, ки гурехтани шумо ба зимистон ё рӯзи истироҳат рост наояд. ²¹ Зоро азобу даҳшати он айём ба дараҷае мерасад, ки аз рӯзи оғариниши дунё то ба имрӯз

монанди он ҳеч рӯй надодааст ва дигар рӯй нахоҳад дод. ²² Аммо Худо он рӯзҳои азобро кӯтоҳ кардааст, чунки агар кӯтоҳ намекард, дар рӯи замин касе зинда намемонд. Ба хотири интихобкардагонаш Худо он рӯзҳоро ҳатман кӯтоҳ хоҳад кард.

²³ Пас, агар касе ба шумо гӯяд, ки „Бинед, ана Таъиншудаи Худо дар ин чост!“ ё „Ӯ ана дар он чост!“, бовар накунед. ²⁴ Зеро одамоне пайдо мешаванд, ки худро Таъиншудаи Худо ва пайғамбар меноманд, аммо дар асл чунин нестанд. Онҳо ба фиреб додани ҳама ва ҳатто одамоне, ки Худо барои худ интихоб кардааст, кӯшиш карда, мӯҷизаҳои ачиби ғароиб нишон медиҳанд. ²⁵ Ана, Ман пешакӣ шуморо огоҳ карда мондам.

²⁶ Агар одамон ба шумо гӯянд, ки „Бинед, Масех дар биёбон аст!“, ба он ҷо наравед. Ё агар гӯянд, ки „Бинед, Вай дар ҷои пинҳонӣ аст!“, бовар накунед.

²⁷ Чунки омадани Фарзанди Инсон мисли дурахши барқе мешавад, ки тамоми осмонро аз шарқ то ба ғарб фаро мегирад.

²⁸ Ҷои ҷасади мурда аз он маълум аст, ки паррандаҳои лошаҳӯр он ҷо гирд меоянд.

Нишонаи омадани Фарзанди Инсон

²⁹ Баъд аз азобу даҳшати он рӯзҳо фавран офтоб тира мегардад ва моҳ дигар равшанӣ намедиҳад, ситораҳо аз осмон поён меафтанд ва ҳама чиз дар осмон ба ҷунбиш меояд. ³⁰ Он вақт нишонаи омадани Фарзанди Инсон дар осмон намоён мегардад ва дар болои абр бо қудрат ва шӯҳрату ҷалол омадани Ӯро ҳамаи одамони рӯи замин дида гирияву нола мекунанд. ³¹ Фарзанди Инсон фариштаҳои худро бо садои баланди карнай барои аз ҳар гӯшаву канори дунё ҷамъ кардани интихобкардагонаш мефиристад.

Масал дар бораи дараҳти анҷир

³² Аз дараҳти анҷир ибрат гиред. Ҳамин ки шоҳаҳояш муғча карда барг бароварданро сар қунанд, шумо аниқ медонед, ки ба қарибӣ тобистон меояд.

³³ Айнан ҳамин тавр, ҳангоме ки ба амал омадани ин ҳодисаҳоро мебинед, донед, ки вақт наздик, дар дами остона аст. ³⁴ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳанӯз одамони ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин ҳодисаҳо ба амал меоянд.

³⁵ Замину осмон нест мешаванд, аммо гуфтаҳои Ман то абад мемонанд.

Маълум набудани рӯзу соати омадани Фарзанди Инсон

³⁶ Лекин кай ғаро расидани он рӯзу соатро ғайр аз Падар касе намедонад: на фариштаҳои осмон на Писар. ³⁷ Ҳангоми омадани Фарзанди Инсон бошад, айнан ҳамон воқеае рӯй медиҳад, ки дар замони Нӯҳ пайғамбар рӯй дода буд. ³⁸ Дар он рӯзҳо ҳам пеш аз саршавии тӯғон ва обхезӣ одамон меҳӯрданду менӯшиданд, зан мегирифтанду ба шавҳар мебаромаданд. То он рӯзе, ки Нӯҳ ба қишти даромад, ҳамин тавр давом медод. ³⁹ Баъд аз он ҳам одамон аз дунё бехабар буданд, то даме ки тӯғон сар шуду об ҳамаи онҳоро несту нобуд кард. Ҳангоми омадани Фарзанди Инсон низ чунин ҳодиса рӯй медиҳад. ⁴⁰ Он вақт ду кас дар саҳро кор мекунанд ва якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад. ⁴¹ Ду зан дар осиёб гандум орд мекунанд ва якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад. ⁴² Пас, ҳушӯр бошед, чунки рӯзи омадани Худовандатонро намедонед. ⁴³ Бидонед, ки агар соҳибона вақти омадани дуздро донад, вай тамоми шаб бедор мемистад ва намегузорад, ки дузд ба хонааш зада дарояд. ⁴⁴ Аз ин рӯ, шумо низ бояд ба омадани Фарзанди Инсон ҳамеша тайёр бошед, чунки Вай соате меояд, ки шумо мунтазираш нестед.

Хизматгорони бовафо ва бевафо

⁴⁵ Хизматтори бовафо ва дурандеш кист? Касест, ки соҳибаш ӯро дар ҳочагии худ назоратчӣ таъин мекунад ва ба хизматгорон дар вақташ тақсим карда

додани хўрокро ба ўҳдааш мегузорад. **46** Хушо хизматгоро, ки ўро соҳибаш ҳангоми баргаштан дар сари ичрои вазифааш мейбад. **47** Ба ростй ба шумо мегўям, ки соҳибаш вайро бар тамоми молу мулкаш назоратчӣ таъин менамояд. **48** Аммо агар вай хизматгоро бад бошад, фикр мекунад, ки соҳибаш дер меояд ва **49** хизматгорони дигарро латуқуб карда, ҳамроҳи майзадаҳо машгули хўрдану нўшидан мешавад. **50** Ана, дар вақту соате, ки хизматгоро аз он бехабару мунтазираш нест, соҳибаш баргашта, **51** ин хизматгоро ду пора мекунад ва вай ба чое, ки дурӯяҳо аз дард дандон ба дандон зада тиря мекунанд, партофта мешавад».

25

Масал дар бораи даҳ духтар

1 Исо суханашро давом дода гуфт: «Подшоҳии Худоро чунин тасвир кардан мумкин: даҳ духтар ҷароғ ба даст гирифта, ба пешвози домод мебароянд. **2-4** (**2-4**) Панҷ нафари онҳо қўтоҳандеш буданд, чунки дар вақти гирифтани ҷароғҳояшон равғани иловагӣ намегираанд. Аммо панҷ нафари дигарашон дурандеш буданду дар зарфҳо барои ҷароғҳояшон боз равғани иловагӣ мегираанд.

5 Онҳо домодро мунтазир мешаванд, vale ўхелे дер мекунад ва духтарон пинак рафта, оқибат хобашон мебарад.

6 Нисфи шаб садои баланд шунида мешавад: „Ана домод омада истодааст! Ўро пешвоз гиред!“ **7** Духтарон бедор шуда, зуд ҷароғҳояшонро тайёр мекунанд. **8** Он гоҳ қўтоҳандешон ба дурандешон мегўянд: „Аз равғанатон камтар диҳед, вагарна ҷароғҳоямон ҳомӯш мешаванд“. **9** „Не, — ҷавоб медиҳанд дурандешон, — ин равған ба ҳамаамон намерасад. Беҳтараш рафта, аз дўкон ҳарида биёед“. **10** Кўтоҳандешон барои ҳаридани равған сўйи дўкон равона мешаванд. Онҳо рафтан замон домод ҳам расида меояд. Панҷ духтаре, ки ба пешвозаш тайёр буданд, ҳамроҳи домод ба тўйхона медароянд ва дарҳои тўйхона баста мешаванд.

11 Дертар он панҷтои боқимонда ҳам расида меоянд ва дод мезананд: „Хоча, эй ҳоҳа! Дарҳоро бароямон күшоед!“ **12** Аммо ўдар ҷавоб ба онҳо мегўяд: „Ба ростй мегўям, ки шуморо намениносам“.

13 Хуллас, — гуфт Исо, — ҳуշёру бедор бошед, чунки вақту соати омадани Фарзанди Инсонро намедонед.

Масал дар бораи се хизматгоро

14 Дар вақти подшоҳии Худо ҳодисае рӯй медиҳад, ки монанди ин масал аст: марде ба сафар баромадани шуда хизматгоронашро ба наздаш датъват мекунад ва масъулияти идора кардани тамоми молу мулкашро ба ўҳдаи онҳо мегузорад. **15** Инчунин, ба ҳар хизматгоро мувофиқи қобилиятиш тангаҳои тилло медиҳад: ба якеава панҷ ҳазор, ба дуюмаш ду ҳазор ва ба сеюмаш ҳазор танга. Баъд роҳи сафарро пеш мегирад.

16 Хизматгоро, ки панҷ ҳазор танга гирифта буд, онҳоро зуд ба муомилот медарораду аз он панҷ ҳазори дигар фойда мебинад. **17** Хизматгоро, ки ду ҳазор танга гирифта буд, низ ҳамин тавр амал карда боз ду ҳазори дигар фойда мебинад. **18** Аммо хизматгоро, ки ҳазор танга гирифта буд, рафта чоҳе меканаду тангаҳои ҳочаашро дар ҳамон ҷо пинҳон мекунад.

19 Баъд аз гузаштани вақти зиёд ҳочаи он хизматгорон баргашта бо онҳо ҳисобу китоб мекунад. **20** Хизматгоро, ки панҷ ҳазор танга гирифта буд, омада ба ҳочааш тангаҳоро бо панҷ ҳазор фойдааш супорида мегўяд: „Ҳочаам, шумо ба ман панҷ ҳазор тангаи тилло дода будед. Ана дар ин ҷо боз панҷ ҳазор фойдае, ки ба даст овардам“. **21** „Офарин, хизматгоро неку вафодорам, — таъриф мекунад ўро ҳочааш. — Ту дар ичрои вазифаи хурд вафодориатро нишон додӣ,

пас ба ту вазифаи калонро боварӣ мекунам. Биё, ба хурсандии ман шарик шав!“ ²² Инчунин хизматгоре, ки ду ҳазор танга гирифта буд, даромада мегӯяд: „Хочаам, шумо ба ман ду ҳазор тангаи тилло дода будед. Ана дар ин ҷо боз ду ҳазор фоидае, ки ба даст овардам“. ²³ „Офарин, хизматтори неку вафодорам, — таътиф мекунад ўро ҳоҷааш. — Ту дар иҷрои вазифаи хурд вафодориатро нишон додӣ, пас ба ту вазифаи калонро боварӣ мекунам. Биё, ба хурсандии ман шарик шав!“ ²⁴ Он хизматгоре, ки ҳазор танга гирифта буд, низ ба пеш баромада мегӯяд: „Хочаам, ман медонистам, ки шумо одами саҳтгир ҳастед; аз он ҷое, ки накоштаед, ҳосил ҷамъ мекунеду аз он ҷое, ки дон напошидаед, ғалла мегиред. ²⁵ Ман аз тарс рафта тангаҳоятонро дар замин пинҳон кардам. Ана он пули шумо додагӣ“. ²⁶ „Ту хизматгори баду танбал будай! — ҷавоб медиҳад ҳоҷааш. — Ту медонистӣ, ки ман аз он ҷое, ки накоштаам, ҳосил ҷамъ мекунаму аз он ҷое, ки дон напошидаам, ғалла мегирам, ҳамин тавр не?“ ²⁷ Пас, ту бояд пули маро ба муомилот медодӣ ва ман ҳангоми баргаштанам пуламро бо фоидааш мегирифтам. ²⁸ Ҳоло пулро аз вай гирифта ба хизматторе дихед, ки даҳ ҳазор танга дорад. ²⁹ Зеро ба ҳар касе, ки ҷизе дорад, боз ҳам ва аз ҳад зиёдтар дода мешавад. Лекин аз касе, ки ҷеч ҷизе надорад, ҳатто он ҷизи андаке, ки дорад, гирифта мешавад. ³⁰ Ин хизматгори нобакорро бошад, ба торикии берун партоед, ки дар он ҷо одамон аз дард дандон ба дандон зада гирия мекунанд“.

Ҷавобдиҳӣ дар охирзамон

³¹ Вақте ки Фарзанди Инсон ҳамчун Шоҳ ҳамроҳи ҳамаи фариштаҳо меояд, ӯ бар таҳти шоҳонаи худ мешинад ³² ва ҳамаи ҳалқиятҳои рӯи замин дар пешӣ ӯ ҷамъ меоянд. Он гоҳ, Вай мисли ҷӯпоне, ки гӯсфандонро аз бузҳо чудо мекарда бошад, одамонро ба ду тараф тақсим мекунад. ³³ Одамони нақӯкорро Вай аз тарафи дasti росташ меғузораду боқимондаҳоро аз тарафи дasti ҷапаш. ³⁴ Баъд Шоҳ ба одамони дар тарафи росташ буда мегӯяд: „Хуш омадед, шумо, ки Падарам баракат додааст! Одама дар подшоҳии Ҳудо, ки аз вақти оғариниш бароятон насиб гардидааст, баҳраву ҳаловат баред. ³⁵ Чунки вақте гурусна будам, ба Ман ҳӯрок додед, ташна будам, нӯшоқӣ додед, бегона будам, Маро дар хонаатон меҳмон кардед, ³⁶ баражна будам, ба Ман либос пӯшондед, бемор будам, ба Ман ғамхорӣ кардед ва дар ҳабс будам, Маро хабар гирифтед“. ³⁷ Накӯкорон бошанд, аз ӯ мепурсанд: „Ҳудованд, кай мо Туро гуруснаву ташна дида будем, ки бароят ҳӯроку нӯшоқӣ дода бошем?“ ³⁸ Ё кай Туро бегонаву баражна дида будем, ки меҳмон карда ба Ту либос пӯшонда бошем? ³⁹ Кай Туро бемор ё дар ҳабс дида будем, ки хабар гирифта бошем?“ ⁴⁰ Шоҳ ҷавоб медиҳад: „Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар дафъае, ки шумо ҳамаи инро ба яке аз одамони ҳурдтарини Ман мекардед, шумо инро ба Ман мекардед!“

⁴¹ Сипас ба одамони дар тарафи ҷапаш буда мегӯяд: „Дафъ шавед аз пешӣ назарам, лаънатиҳо! Гум шавед ба оташи абадие, ки барои иблис ва фариштаҳои вай тайёр шуда буд!“ ⁴² Чунки вақте гурусна будам, ҳӯроке надодед, ташна будам, нӯшоқӣ надодед, ⁴³ бегона будам, дар хонаатон меҳмон накардед, баражна будам, ба Ман либос напӯшондед, бемор ва дар ҳабс будам, Маро хабар нагирифтед“. ⁴⁴ Он гоҳ онҳо ҳам мепурсанд: „Ҳудованд, мо кай Туро гуруснаву ташна, бегонаву баражна ё бемору дар ҳабсона дида будем, ки хизмат накарда бошем?“ ⁴⁵ Шоҳ ба онҳо ҷавоб медиҳад: „Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар дафъае, ки шумо ҳамаи инро ба яке аз одамони ҳурдтарини Ман намекардед, пас гӯё барои Ман накардаед“. ⁴⁶ Нихоят, ин одамон ба ҷое меафтанд, ки то абад ҷазо мебинанд, аммо нақӯкорон соҳиби ҳаёти абадӣ мешаванд“.

26

Нақшаш күштани Исо

1 Исо таълим додани ҳамаи ин чизҳоро ба охир расонда, ба шогирдонаш гуфт: **2** «Чунон ки медонед, баъд аз ду рӯз ҷашигири рӯзи Балогардон сар мешавад. Он вақт Фарзанди Инсон ба дасти душманонаш таслим карда мешаваду Ўро ба салиб меҳкӯб мекунанд».

3 Он гоҳ дар қасри Қаёфо ном сарвари рӯҳониён сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм ҷамъ омаданд. **4** Онҳо нақша қашиданд, ки бо ҳила Исоро дастгир мекунанду Ўро ба қатл мерасонанд. **5** Аммо қарор карданд, ки ин корашонро дар рӯҳоид ид нақунанд, чунки ҳалқ шӯриш бардоштанаш мумкин буд.

Ба сари Исо рехтани атри қиматбаҳо

6 Исо он вақт дар деҳаи Байт-Ҳинӣ, дар хонаи Шимъӯн ном марде, ки пештар махав буд, меҳмон шуд. **7** Ҳангоми таомхӯрӣ ба назди Ў зане омад, ки дар даст як қӯзачаи сангини гаронбаҳои пур аз атри қиматбаҳо дошт. Вай он аттро ба сари Исо рехт. **8** Шогирдон аз ин кори зан ба ғазаб омада гуфтанд: «Ин чӣ искрофкорист?! **9** Охир ин аттро ба нархи қимат фурӯҳта, пулашро ба камбағалон тақсим кардан мумкин буд!»

10 Аммо Исо, ки аз суханони онҳо боҳабар буд, гуфт: «Чаро ин занро ташвиш медиҳед? Ў бароям кори қалон кард. **11** Камбағалон ҳамеша бо шумо ҳастанд, вале Ман бо шумо ҳамеша намемонам. **12** Ин зан аттро ба танам рехта Маро ба гӯронидан тайёр кард. **13** Ҳӯш, ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ҳар гӯшаву канори дунё, ки ҳуҷабар эълон карда мешавад, кори кардаи ин занро барои ба ёд овардани ў нақл ҳоҳанд кард».

Нияти хиёнаткоронаи Яҳудо

14 Яке аз шогирдони Исо, ки Яҳудои Исқарют ном дошт, назди сардорони рӯҳонӣ рафта **15** пурсид: «Агар Исоро ба шумо таслим кунам, ба ман чӣ медиҳед?» Онҳо ба Яҳудо сӣ тангаи нуқра шумурда доданд. **16** Аз ҳамон лаҳза сар карда, Яҳудо барои таслим кардани Исо фурсати қулай мечуст.

Ҳӯроки идона

17 Рӯзи аввали иди Фатир шогирдони Исо ба наздаш омада пурсиданд: «Дар қучо меҳоҳед, ки бароятон дастарҳони иди Балогардонро тайёр намоем?» **18** Ў ба онҳо гуфт, ки ба шаҳр, назди фалон кас рафта гӯянд: «Устодамон мегӯяд, ки вақту соати Ў наздик омадааст ва Ў бо мо, шогирдонаш дар хонаи шумо иди Балогардонро қайд мекунад».

19 Шогирдон ҳамаи гуфтаҳои Исоро иҷро карда ҳӯроки иди Балогардонро тайёр намуданд.

20 Бегоҳӣ Исо бо дувоздаҳ шогирдаш сари дастарҳон нишасту **21** ҳангоми таомхӯрӣ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо ба Ман хиёнат мекунад».

22 Шогирдонаш хеле ғамгин шуда, пайдарҳам ба пурсидан даромаданд: «Худованд, мабодо ин ман набошам?»

23 Ў дар ҷавоб гуфт: «Касе, ки луқмаашро ҳамроҳи Ман ба як коса тар мекунад, ба Ман хиёнат мекунад. **24** Бо Фарзанди Инсон он чӣ дар навиштаҷот дар борааш навишта шудааст, рӯй медиҳад. Аммо вай бар ҳоли он касе, ки ба Фарзанди Инсон хиёнат мекунад. Барои вай беҳтар мешуд, ки ҳарғиз ба дунё наояд!»

25 Яҳудои хиёнаткор ба сухан даромада гуфт: «Мабодо ман набошам, устод?» Исо дар ҷавоб гуфт: «Худат ҳамин тавр гуфтӣ».

Таоми шоми Ҳудованӣ

26 Онҳо хўрдани хўрокро давом медоданд, ки Исо нонро ба даст гирифта, шукрғүен баракат талабид. Баъд онро пора карда ба шогирданаш тақсим намуду гуфт: «Нонро бигиреду бихўред, ки ин бадани Ман аст».

27 Пас косаро гирифта, шукири Худо карду онро ба шогирданаш дода гуфт: «Ҳамаши шумо аз ин коса бинўшед». **28** Ин хуни Ман аст, ки бо он Худо бо халқ аҳду паймон мебандад ва он барои баҳшида шудани гуноҳҳои одамони зиёде рехта мешавад. **29** Ба шумо мегўям, акнун Ман аз меваи нави токи ангур ҳамроҳи шумо фақат дар подшоҳии Падарам ҳоҳам нўшид, лекин то он рӯз ҳаргиз наменўшам».

30 Сипас онҳо Худоро ҳамду саногўён ба теппаи Зайтун равона шуданд.

Пешгўй дар бораи инкори Петрус

31 Баъд Исо ба шогирдан гуфт: «Имшаб аз барои ҳодисае, ки бо Ман рӯй медиҳад, ҳамаи шумо пайравӣ кардани Маро бас мекунед, чунки дар навиштаҷот пешгўйини Худо омадааст: „Ҷўпонро мекушам ва гўсфандони рама пароқонда мешаванд“». **32** Аммо, вақте ки аз нав зинда мешавам, пеш аз он ки шумо ба вилояти Ҷалил биравед, Ман ба он ҷо меравам». **33** Петрус ба Вай эълон карда гуфт: «Агар аз барои ҳодисае, ки бо Шумо рӯй медиҳад, ҳамаи пайрави кардани Шуморо бас қунад ҳам, ман ҳаргиз ин корро намекунам».

34 Исо ба ў гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегўям, худи имшаб, ҳанӯз хурӯс ҷеғ назада, ту се бор Маро инкор мекунӣ». **35** Аммо Петрус гуфт: «Не, ҳатто агар бо Шумо мурданам лозим ояд, ҳаргиз инкор намекунам».

Шогирдони дигар низ айнан ҳамин чизро гуфтанд.

Дуои Исо дар Чатсамон

36 Исо ва шогирданаш ба ҷое рафтанд, ки Чатсамон ном дошт ва ў ба онҳо гуфт: «Шумо дар ҳамин ҷо бошед, Ман он сӯтар рафта дуо мекунам». **37** Вай ҳамроҳаш Петрус ва ду писари Забдойро бурд. Дарду аламаш шиддат меёфт ва **38** ў ба онҳо гуфт: «Аз шиддати ғаму гусса ҷонам ба лаб расидааст. Ин ҷо бимонеду ҳамроҳи Ман бедор бошед».

39 Инро гуфта Исо каме дурттар рафт ва худро рӯи замин партофта дуо кард: «Падарҷонам, агар илоҷе бошад, бигзор ин косаи азоб аз сари Ман дур шавад! Лекин бигзор на хости Ман, балки хости Ту иҷро шавад».

40 Баъд ў ба назди он се шогирдаш баргашта дид, ки онҳо хобидаанд. Он гоҳ ба Петрус гуфт: «Ҷӣ шумо ақаллан як соат ҳамроҳи Ман бедор истода натавонистед? **41** Ҳоло бедор бошаду дуо қунед, то ки ба васваса наафтед. Чунки рӯҳатон ба ин тайёр аст, аммо табиати инсониатон нотавон».

42 Бори дигар Вай каме дурттар рафта дуо кард: «Падарҷонам, агар ғайр аз косаи азобро нўшидан бароям дигар илоҷе набошад, пас, бигзор иродай Ту иҷро шавад».

43 Баъд баргашта омаду онҳоро боз дар хоб дид, чунки онҳо ҳатто ҷашмонашонро кушода наметавонистанд.

44 Бори сеюм Вай онҳоро монда рафту айнан мисли пештара дуо кард. **45** Сипас назди шогирданаш баргашта гуфт: «Шумо ҳанӯз хоб рафта дам мегиред? Ана вақту соати он ҳам расид, ки Фарзанди Инсон ба дasti гунаҳкорон таслим карда мешавад. **46** Биёed, бархезед, меравем. Нигоҳ кунед, ана таслимкунданаи Ман ҳам наздик омад».

Дастгир шудани Исо

47 Ҳанӯз ў суханашро тамом накарда, Яхудо, яке аз дувоздаҳ шогирдаш ҳамроҳи як тӯдаи калони одамони чӯбу шамшер дар даст аз ҷониби сардорони рӯҳонӣ ва пирони ҷавм расида омад. **48** Инак, хиёнаткор ба онҳо пешакӣ ҷунин шарт карда буд: «Бидонед, касеро, ки бӯсидам, ҳамон шахсест, ки бояд дастгир кунед».

49 Яхудо рост пеши Исо омада «Салом, устод» гӯён ўро бӯсид. **50** Исо ба вай гуфт: «Чӯра, мақсадатро иҷро намо!»

Он гоҳ он одамон Исоро дастгир карда дасту поящро бастанд. ⁵¹ Ногаҳон яке аз ҳамроҳони Исо шамшерашро аз гилоф кашида ба гуломи сарвари рӯҳониён ҳамла оварду гӯшаширо бурида партофт. ⁵² Исо ба вай гуфт: «Шамшератро ба ҷояш гузор, чунки ҳар касе, ки шамшер ба даст мегирад, аз теги шамшер мемирад. ⁵³ Ё ба фикрат Ман аз Падарам мадад талаб карда наметавонам? Агар талаб қунам, Вай дарҳол зиёдтар аз дувоздаҳ лашкари фариштагонро мефиристад. ⁵⁴ Лекин гуфтаҳои навиштаҷот он гоҳ чӣ ҳел иҷро мешаванд, охир гуфта шудааст, ки ҳамааш ҳамин тавр бояд рӯй дихад?»

⁵⁵ Баъд Исо ба он тӯдай одамон гуфт: «Шумо магар Маро роҳзан гумон мебаред, ки барои дастгир карданам бо таёку шамшерҳо омадаед? Ман ҳар рӯз дар Хонаи Ҳудо нишаста таълим медодам, аммо шумо Маро дастгир намекардед. ⁵⁶ Вале ҳамаи ин ҳодисаҳо барои он рӯй доданд, ки пешғӯиҳои пайғамбарон, ки дар навиштаҷот омадаанд, иҷро шаванд».

Он вақт ҳамаи шогирдонаш Ӧро танҳо монда гурехтанд.

Дар назди шӯро

⁵⁷ Сипас онҳое, ки Исоро дастгир карданд, Ӧро ба назди Қаёфо, сарвари рӯҳониён бурданд. Дар хонаи Қаёфо шариатдонону пирони қавм аллакай ҷамъ омада буданд. ⁵⁸ Петрус бошад, то ба назди ҳавлии сарвари рӯҳониён аз пайи Исо дар масофаи каме дурттар меомад. Вай ба даруни ҳавлий даромада, бо мақсади анҷоми корро дидан дар байни посбонон нишаст.

⁵⁹ Сардорони рӯҳонӣ ва дигар ҳамаи аъзоёни шӯро бо нияти ба қатл расондани Исо кӯшиш карданд, ки бар зидди Ӧ ягон далели дурӯғеро пайдо қунанд. ⁶⁰ Лекин ҳеч далеле ёфта наметавонистанд, гарчи бисёр қасон ба пеш баромада, зидди Ӧ тӯҳмат мекарданд. Оқибат ду қас ба пеш қадам монда ⁶¹ гуфтанд: «Ин одам гуфта буд, ки Хонаи Ҳудоро вайрон карда, онро дар мобайни се рӯз аз нав барпо карда метавонад».

⁶² Бо шунидани ин суханони сарвари рӯҳониён аз ҷояш барҳеста ба Исо гуфт: «Ба ин далеле, ки Туро айборд мекунанд, ягон гапи гуфтанӣ дорӣ?» ⁶³ Вале Исо ҳомӯш буд. Бори дигар сарвари рӯҳониён ба Ӧ гуфт: «Ба Ҳудои зинда бигӯ, ки Ту ҳамон Таъиншууда ва Писари Ҳудо ҳастӣ?» ⁶⁴ Исо дар ҷавоб ба вай гуфт: «Ҳудатон ҳамин тавр гуфted. Аммо ҳамиро ба ҳамаи шумо мегӯям, ки минбаъд шумо Фарзанди Инсонро аз дasti рости Ҳудои Пуркудрат нишаста ва дар болои абрӯи осмон омада истода ҳоҳед дид!»

⁶⁵ Он гоҳ сарвари рӯҳониён либоси танашро дарронда гуфт: «Ӧ суханони коғирона гуфт. Дигар ба мо ҳеч шоҳиде лозим ҳам нест! Шумо ҳудатон ҳоло суханони коғиронаи Ӧро шунидед. ⁶⁶ Пас чӣ ҳукм мебароред?» «Ҷазояш марг», — ҷавоб доданд дигарон.

⁶⁷ Баъзеҳо ба рӯи Исо туғ карда Ӧро мезаданд. Баъзеҳо торсакӣ зада ⁶⁸ меғуфтанд: «Ҳой Масех, Ту пайғамбарӣ-ку! Канӣ, гӯй-чи Туро кӣ зад?!»

Инкори Петрус

⁶⁹ Петрус дар рӯи ҳавлий менишаст, ки яке аз канизакон ба наздаш омада гуфт: «Ту ҳам ба Исои Ҷалилӣ шарик будӣ». ⁷⁰ Аммо Петрус дар ҳузури ҳама суханони Ӧро инкор карда гуфт: «Намефаҳмам, чӣ мегӯй». ⁷¹ Сипас вай аз он чо назди дарвазаи ҳавлий равона шуд.

Хизматгорзани дигаре низ Ӧро дида ба одамони дар он чо истода гуфт: «Вай ҳамроҳи Исои Носирӣ буд». ⁷² Петрус боз инкор карда гуфт: «Қасам меҳӯрам, ки ин одамро намешиносам».

⁷³ Баъд аз муддате чанд мардоне, ки дар ҳамон чо буданд, назди Петрус омада гуфтанд: «Аниқ ту ҳам шарики онҳо ҳастӣ, чунки аз лаҳҷаат маълум аст». ⁷⁴ Вале Петрус қасамҳо хӯрда гуфт: «Ман ин одамро намешиносам».

Ҳамин лаҳза хурӯс ҷеф зад ⁷⁵ ва суханони Исо ба хотири Петрус омаданд. Ӧ гуфта буд, ки ҳанӯз хурӯс ҷеф назада, вай се бор шинохтани Исоро инкор мекунад. Петрус аз ҳавлӣ берун баромада, зор-зор гиря кард.

27

Дар назди Пилотус

¹ Пагоҳии барвақт ҳамаи сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм нақшай ба дасти марг супоридани Исоро қашиданд. ² Бо фармони онҳо дасту пои Исоро баста Ӧро аз ҳавлии Қаёфо бароварданд ва ба дасти Пилотус, ки ҳокими румӣ буд, супориданд.

Худкушии Яхудо

³ Вақте Яхудои хиёнаткор дид, ки Исо ба марг маҳқум шуд, аз кори кардааш тавба кард. Ӧ он сӣ тангаи нуқрато назди сардорони рӯҳонӣ ва пирон баргардонда оварду ⁴ ба онҳо гуфт: «Ба марги ин одами беайб ман гунаҳкор, чунки Ӧро ман таслим кардам».

Лекин онҳо ҷавоб доданд: «Ин ба мо ҷӣ даҳл дорад? Ин кори худат».

⁵ Яхудо он сӣ тангаи нуқрато ба рӯи фарши Ҳонаи Ҳудо партофту аз он ҷо баромада рафта худро овехт.

⁶ Сардорони рӯҳонӣ он тангаҳоро чида гирифта қарор қарданд, ки аз рӯи шариат ин пулро ба ҳазинаи Ҳонаи Ҳудо андохтан мумкин нест, чунки бар ивази ин пул ҳуни одам реҳта шудааст. ⁷ Баъд бо розигии ҳама онҳо саҳрои қӯзагарро ҳарид, аз он барои мусофирон қабристон соҳтани шуданд. ⁸ Ана барои ҳамин он саҳро то ба имрӯз «Саҳрои Ҳунн» номида мешавад.

9-10(9-10) Ҳанӯз Ирмиё пайғамбар пешгӯй карда гуфта буд: «Аз рӯи фармоне, ки Ҳудо ба ман гуфт, онҳо сӣ тангаи нуқрато, яъне ҳамон маблаге, ки ҳалқи Истроил Ӧро баҳо доданд, гирифта ба ҳаридани саҳрои қӯзагар сарф қарданд». Пас, ин пешгӯй ба амал омад.

Исоро пурсиши кардани Пилотус

¹¹ Акунун, ки Исо дар назди ҳокими румӣ меистод, ҳоким аз Ӧ пурсид: «Магар Ту Шоҳи Яхудиён ҳастӣ?»

Исо ҷавоб дод: «Худатон ҳамин тавр мегӯед». ¹² Лекин, ҳангоме ки сардорони рӯҳонӣ ва пирон Ӧро айбор мекарданд, Ӧ ҳеч ҷавобе намедод.

¹³ Пас Пилотус ба Ӧ гуфт: «Магар намешуванӣ, ки Туро то ҷӣ андоза айбор мекунанд?»

¹⁴ Аммо Вай ҳатто ба яке аз ин айборкуниҳо ҷавобе надод. Ва ин боиси тааҷҷуби зиёди Пилотус гардид.

Ба марг маҳқум шудани Исо

¹⁵ Ҳокими румӣ одате дошт, ки дар ҷашни ин ид маҳбусеро, ки ҳалқ талаб мекард, озод намояд. ¹⁶ Он вақт як маҳбуси номдоре буд, ки Бараббос ном дошт. ¹⁷ Инак, ҳангоме ки мардум ҷамъ омаданд, Пилотус аз онҳо пурсид: «Киро меҳоҳед, ки бароятон озод қунам: Бараббосро ё Исоеро, ки Таъиншудаи Ҳудо меноманд?» ¹⁸ Пилотус хуб медонист, ки Исоро аз рӯи ҳасад ба дасти ӯ супорида буданд.

¹⁹ Ҳанӯз ҳоким дар курсии ҳукмбарорӣ менишаст, ки ҳамсараш ба ӯ ҷунин ҳабар фиристод: «Бар зидди ин одами бегуноҳ ҳеч коре нақунед, чунки имшаб дар ҳобам ман аз барои Вай бисёр азоб қашидам».

²⁰ Дар ин мобайн сардорони рӯҳонӣ ва пирони қавм мардумро розӣ қунонданд, ки аз Пилотус озод кардани Бараббос ва ба қатл расондани Исоро талаб намоянд.

21 Пилотус бори дигар аз мардум пурсид: «Аз ҳардуяшон киро меҳоҳед, ки бароятон озод кунам?»

«Бараббосро!» — ҷавоб доданд онҳо.

22 «Пас, бо Исое, ки Таъиншуада Худо меноманд, чӣ кор кунам?» — боз аз онҳо пурсид Пилотус.

«Ӯро мекӯб кунед!» — бо як овоз ҷавоб доданд ҳамаи онҳо.

23 Лекин Пилотус савол дода гуфт: «Чаро? Охир Вай чӣ бадие кардааст?»

Мардум бошанд, бо буду шуди овозашон дод мезаданд: «Бигзор Ӯ ба салиб мекӯб карда шавад!»

24 Пилотус дид, ки дигар ҳеч ҷорае надорад, дар акси ҳол шӯриш сар шуданаш мумкин буд, дар пеши назари тамоми мардум об гирифта дастонашро шуста гуфт: «Ба хунрезии ин одам ман ҷавобгар нестам! Шумо худатон қарор кунед!»

25 Тамоми мардум ҷавоб доданд: «Ба марги Ӯ мо ва фарзандонамон ҷавобгар ҳастем!»

26 Бинобар ин Пилотус Бараббосро барояшон озод кард ва Исоро ба дasti сарбозон супорид, то ки Ӯро қамчинкорӣ намуда, ба салиб мекӯб кунанд.

Исоро масҳара карданি сарбозон

27 Сарбозони ҳоким Исоро ба ҳавлии дарбор бурданд ва аскарони зиёд он ҷо гирд омаданд. **28** Онҳо Ӯро бараҳона карда ба танаш ҷомаи суп-сурхро пӯшонданд.

29 Баъд аз навдаҳои ҳор тоҷе бофта, ба сараш гузоштанду ба дasti росташ ҷӯб доданд. Онҳо масҳарақунон «Зинда бод Шоҳи Яҳудиён!» гуфта дар пеши Ӯ ба сари зону меистоданд. **30** Сарбозон Исоро туфборон карда, бо ҷӯб ба сараш задан гирифтанд. **31** Вақте ки онҳо масҳара додани Ӯро бас карданд, ҷомаро аз танаш қашида, либоси худашро пӯшонданд. Сипас Ӯро барои ба салиб мекӯб кардан бурданд.

Ба салиб мекӯб карда шудани Исо

32 Дар аснои роҳ онҳо бо Шимъён ном марди қурини дучор омаданд ва Ӯро маҷбур карданд, ки ҷӯби салиби Исоро бардошта барад. **33** Вақте ки онҳо ба ҷоे бо номи Ҷолҷото, ки маънояш «Чои косахонаи сар» аст, расида омаданд, **34** сарбозон ба Исо майи бо моддai талҳ омехташударо доданд. Ӯ аз он ҷашида, дигар наనӯшид.

35 Онҳо Ӯро ба салиб мекӯб карданду либосашро байни худ тақсим карданӣ шуда, барои муайян намудани соҳибшаванди либос, қуръа партофтанд. **36** Сипас нишаста Вайро назорат карда истоданд. **37** Аз болои сари Исо айномае бар Ӯ навишта шуда буд: «Ин Исо Шоҳи Яҳудиён аст». **38** Ҳамроҳи Ӯ ду дуздро низ дар салибҳои дигар аз тарафҳои ҷапу росташ мекӯб карданд.

39 Одамоне, ки аз он ҷо мегузаштанд, сар ҷунбонда Иисоро мазоқ карда **40** мегуфтанд: «Ту мегуфтӣ, ки Ҳонаи Худоро вайрон карда, дар мобайни се рӯз онро барро карда метавонӣ? Каний, набошад худатро начот дех-чи! Агар Ту Писари Худо бошӣ, каний аз салиб поён фаро-чи!»

41 Айнан ҳамин тавр сардорони рӯйхонӣ, шариатдонон ва пирон низ Иисоро масҳарақунон мегуфтанд: **42** «Дигаронро начот медоду худашро начот дода наметавонад. Ана Шоҳи Истроил. Агар Вай ҳоло аз салиб поён фарояд, мо ба Вай имон меоварем. **43** Ӯ ба Худо умед мебаст ва мегуфт, ки Писари Худо аст. Каний ҳоло мебинем, ки Худо Вайро начот додан меҳоҳад ё не?!»

44 Ҳатто дуздоне, ки ҳамроҳаш ба салибҳо мекӯб шуда буданд, монанди дигарон Ӯро таҳқир мекарданд.

Марги Исо

45 Нисфирүэй буд, ки тамоми рўи заминро торикй фаро гирифт ва се соат давом ёфт. **46** Қариби соати сеюм Исо бо овози баланд дод зада гуфт: «Элӣ, Элӣ! Лама сабактани!», ки маънояш «Эй Худои Ман! Эй Худои Ман! Чаро Маро тарк кардӣ?!» аст.

47 Баъзе аз ҳозирон суханони Ӯро шунида гуфтанд: «Ӯ Илёс пайғамбарро ҷег зада истодааст». **48** Он гоҳ яке аз онҳо давида рафту латтаеро гирифта ба сирко тар намуд ва бо нӯги чӯб дароз карда онро ба Исо нӯшонданӣ шуд. **49** Лекин дигарон гуфтанд, ки ӯ ин корро накунад, то бубинанд, ки оё Илёс омада Вайро начот медиҳад ё не.

50 Исо бори дигар бо овози баланд дод зада чон дод. **51** Инак, пардае, ки ҷои муқаддастарини Хонаи Худоро чудо мекард, аз боло то ба поёнаш дарида, ду пора шуд. Замин ба ҷунбиш омаду сангҳо ба қисмҳо тақсим шуданд. **52** Қабрҳо кушода шуданду ҷасадҳои бисёр одамони муқаддас аз нав зинда гаштанд. **53** Баъз аз он ки Исо аз байнин мурдагон боз зинда шуд, онҳо аз қабрҳои худ берун баромада ба Ерусалим, шаҳри муқаддас даромаданду бисёр касон онҳоро диданд.

54 Вақте сардори лашкар ва ҳамроҳонаш, ки Исоро назорат мекарданд, заминчунбии дигар ҳодисаҳоро диданд, саҳт тарсида гуфтанд, ки Исо дар ҳақиқат Писари Худо будааст.

55 Бисёр заноне, ки дар Ҷалил ба Исо ҳамроҳ шуда ба Ӯ хизмат мекарданд, низ дар ҳамон ҷо буданд. Онҳо дар масофае истода, ба ҳамаи ин нигоҳ мекарданд. **56** Дар байнин онҳо Марями Маҷдалия, Марями модари Ёқубу Юсуф ва боз ҳамсари Забдой буданд.

Дафни Исо

57 Бо фаро расидани шом аз шаҳри Аромот як марди сарватманде бо номи Юсуф омад. Ӯ ҳам шогирди Исо буд. **58** Юсуф пеши Пилотус рафта, ҳоҳиш кард, ки ҷасади Исоро ба ӯ дижанд. Пилотус фармон дод, ки ҷасадро ба ӯ дижанд. **59** Юсуф Вайро гирифта ба кафани тоза печонд **60** ба ба қабри худ, ки навакак дар горе сохта шуда буд, гузошт. Баъд сангӣ калонеро ба дари қабр ғелонда, аз он ҷо рафт. **61** Дар рӯ ба рӯи он қабр Марями Маҷдалия ва дигар Марям нишаста буданд.

Посбонӣ карданӣ қабр

62 Рӯзи дигар, ки рӯзи истироҳат буд, сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён ҷамъ шуданду пеши Пилотус рафта **63** ба ӯ гуфтанд: «Тақсир, ба хотири мо омад, ки он фиребгар ҳанӯз дар қайдӣ ҳаёт буданаш гуфта буд, ки дар рӯзи сеюм баъд аз маргаш аз нав зинда мешавад. **64** Бинобар ин фармон дижед, ки қабри Ӯро то рӯзи сеюм посбонӣ кунанд, мабодо шогирдонаш омада ҷасадашро дузданду ба ҳалқ овоза паҳн кунанд, ки Ӯ аз байнин мурдагон зинда шудааст. Он гоҳ ин дурӯғ аз дурӯғи аввал дида бадтар мешавад». **65** Пилотус ба онҳо гуфт: «Посбононро гиреду рафта, ба чи тарз ки тавонед, қабрро нигаҳбонӣ кунед».

66 Инак, онҳо рафта, сангӣ дари қабрро мӯҳр кардану барои нигаҳбонии он посбонон гузоштанд.

28

Аз нав зинда шудани Исо

1 Фардои рӯзи истироҳат, офтоб ҳанӯз набаромада, Марями Маҷдалия ва дигар Марям барои хабар гирифтани қабр ба роҳ баромаданд. **2** Ногаҳон заминчунбии саҳт ба вучуд омад, ҷунки фариштаи Худованд аз осмон поён фаромада, сангӣ дари қабрро як тараф ғелонда, бар болояш нишастан. **3** Намуди вай барқ барин буду либосаш монанди барф сап-сафед. **4** Посбонон аз тарси ӯ дарақ-дарақ ларзида мурда барин ба рӯи замин дароз қашиданд.

5 Фаришта бошад, ба он занон гуфт: «Натарсед, ман медонам, ки шумо Исои ба салиб межүбушударо чустучү карда истодаед. **6** Лекин Ў дар ин чо нест. Чунон ки Ў гуфта буд, айнан ҳамон тавр Вай зинда шуд. Ана омада чоеро, ки Ў гузозта шуда буд, бубинед. **7** Акнун, зуд назди шогирдонаш рафта бигүед, ки Исо аз байни мурдагон зинда шуда, акнун пешопеши онҳо ба Ҷалил меравад. Онҳо Ӧро дар он чо хоҳанд дид. Ана ин буд хабаре, ки ман ба шумо гуфтани будам».

8 Пас, он занон бо тарс, vale шодикунон саросема аз назди қабр сўи шогирдон давида рафтанд, то ки ба онҳо нақл кунанд.

9 Банохост Исо бо онҳо вохӯрда саломашон дод. Онҳо ба Вай наздик омаданду сачда карданӣ шуда аз пойҳояш дошта гирифтанд. **10** Исо ба онҳо гуфт, ки натарсанд, балки рафта ба бародаронаш гӯянд, ки онҳо ба Ҷалил раванд ва Ӧро дар он чо хоҳанд дид.

Ҳабари посбонон

11 Занон ба роҳ баромада буданд, ки баъзе аз посбонон ба шаҳр рафта тамоми воқеаи рӯйдодаро ба сардорони рӯҳонӣ ҳикоят карданд. **12** Сардорони рӯҳонӣ барои маслиҳат кардан бо пирони қавм вохӯрданд ва баъд аз маслиҳат ба посбонон пули калон дода **13** гуфтанд: «Рафта ба мардум гӯед, ки шабона шогирдони Исо омаданду аз фурсати хоб буданатон истифода бурда, часади Ӧро дуздида рафтанд. **14** Агар ин ҳабар то ба гӯши ҳоким рафта расад, ғам нахӯред; мо ба ў гапамонро маъқул мекунонем».

15 Посбонон пулро гирифтанду рафта, чунон ки онҳоро ёд доданд, ҳамон тавр карданд. Бинобар ҳамин яхудиён ин ҳикояро то ба имрӯз мегуфтагӣ шуданд.

Зоҳиршавии Исо

16 Инак, он ёздаҳ шогирд ба Ҷалил рафта ба кӯҳе, ки Исо ба онҳо гуфта буд, баромаданд. **17** Онҳо Ӧро дидан замон ба Ў сачда карданд, аммо баъзеашон шубҳа доштанд. **18** Исо ба шогирдонаш наздик шуда гуфт: «Тамоми ҳукму қудрат дар замину осмон ба ихтиёри Ман дода шудааст. **19** Пас, равед ва ҳамаи ҳалқҳои рӯи заминро ба Ман шогирд созед: онҳоро аз номи Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид дихед **20** ва ичро кардани ҳама чизеро, ки ба шумо фармудаам, ёд дихед. Инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо мемонам».

Хушхабар аз Маркӯс Пешгуфтор

Ин Хушхабарро яке аз имондорони аввал ба номи Юҳанни Маркӯс аз рӯи гуфтаҳои Петрус, шогирди Исои Масех навиштааст. Аз рӯи замони навиштавуданашон Хушхабар аз Маркӯс пештар аз се Хушхабари дигар навишта шудааст.

АЗБАСКИ ДАР КИТОБИ МАРКӮС КАЛИМАҲОИ ЗИЁДИ АРАМЕЙ ВА РАСМУ ОИНҲОИ ЯХУД ШАРҲ ДОДА ШУДААНД, БИНОБАР ИН ФАҲМИДА МЕШАВАД, КИ ХУШХАБАР АЗ МАРКӮС БАРОИ ХАЛҚҲОИ ГАЙРИЯҲУД НАВИШТА ШУДААСТ. МУАЛЛИФ БО НАҚЛӢ ХУД ДАР ДИЛИ ХОНДАНАҶО БОВАРИ ҲОСИЛ КАРДАН МЕХОҲАД, КИ ИСО БОҚУДРАТ АСТ, КИ ОДАМОНРО АЗ РӯҲҲОИ НОПОК, КАСАЛИҲО ВА МАРГ ХАЛОС ҚУНАД. ИНЧУНИН МУАЛЛИФ ХОТИРРАСОН КАРДАН МЕХОҲАД, КИ ПАЙРАВИ ИСО БУДАН ОСОН НЕСТ, ЧУНКИ ПАЙРАВ БОЯД МОНАНДИ ИСО БА ДИГАРОН ХИЗМАТ ҚУНАД ВА БА РАНЧУ АЗОБ КАШИДАН ТАЙЁР БОШАД.

ДАР БАЙНИ ЧОР ХУШХАБАРИ АҲДИ НАВ ИН КИТОБИ ХУШХАБАР АЗ РӯИ ҲАҶМАШ КҮТОҲТАРИН МЕБОШАД. ДАР ВАҚТИ НАҚЛӢ КАРДАНИ АЗ ҲАЁТ ВА ТАЪЛИМОТИ ИСО МУАЛЛИФ БЕШТАР БА ҲОДИСАҲОИ АҶИБУ МŪҶИЗАВАР ДИҚҚАТӢ ХОНДАРДО ЧАЛӢ МЕКУНАД. БИНОБАР ИН НАҚЛӢ ВОҶЕАҲО АЗ ОҒОЗИ ХИЗМАТИ ИСО САР МЕШАВАД ВА АЛЛАКАӢ АЗ БОБИ АВВАЛИН МОДАР БОРАИ МŪҶИЗАҲОИ БУЗУРГӢ ҲМЕХОНЕМ, КИ: Ӧ БАҶД АЗ ИНТИХОБИ ЧОР ШОГИРДША ДАРҲОЛ МАРДЕРО, КИ ГИРИФТОРИ РӯҲӢ НОПОК БУД ШИФО МЕДИҲАД; ХУШДОМАНИ ШИМҮҮНРО, ТӯДАИ ОДАМОНӢ БЕМОРРО ВА ИНЧУНИН МАРДИ МАХАВРО ШИФО МЕДИҲАД. ГАШТАО БАРГАШТА МАРКӮС АЗ МŪҶИЗАҲОИ ШИФОБАХШИ ИСО НАҚЛӢ МЕКУНАД ВА АЗ ИН НАҚЛӢ МАҶЛУМ МЕШАВАД, КИ ИСО БО ҚУДРАТИ ХУДО ШИФО МЕДОД.

ДАР АЙНИ ҲОЛ РОҲБАРОНИ ДИНӢ ИСОРО ҶАБУЛ НАМЕКАРДАНД ВА НИЗОҶ БА МИЁН ОВАРДА, РОҲИ КУШТАНИ ИСОРО МЕЧУСТАНД. ДАР СУРАТЕ КИ ДЕВҲО ДАР ПЕШИ ҚУДРАТИ ИСО САРХАМ МЕШУДАНД ВА МЕДОНИСТАНД, КИ Ӧ НАЧОТДИҲАНДА АЗ ТАРАФИ ХУДО АСТ, ВАЛЕ ИСО БА ОНҲО ИҶОЗАТ НАМЕДОД, КИ ИНРО БА ДИГАРОН ГЎЯНД. ИН КИТОБ ПУР АЗ ТАСВИРИ МŪҶИЗОТЕСТ, КИ ҲАМ ОДАМОНИ ОДДӢ ВА ҲАМ ПАЙРАВОНИ ИСОРО БА ҲАЙРАТ МЕОВАРДАНД. АММО, МУВОФИҚИ КИТОБИ МАРКӮС, МŪҶИЗАИ КАЛОНТАРИНИ ИСО ИН БУД, КИ ЧӢ ТАВР Ӧ РАНЧУ АЗОБИ ЗИЁД КАШИД ВА ЧОНИ ХУДРО ФИДО КАРД. АВВАЛИН ШУДА ИН МŪҶИЗАРО САРДОРИ ЛАШКАРҲОИ РУМӢ ФАҲМИД. ВАЙ ТАРЗИ ДАР САЛИБ ЧОН ДОДАНИ ИСОРО ДИДА, ГУФТ: «ИН ОДАМ ДАР ҲАҶИҚАТ ПИСАРИ ХУДО БУД» (МАРКӮС 15:39).

Таълимоти Яҳёи Таъмиддиҳанда

¹ Хушхабар дар бораи Исои Масех, ки Писари Худо аст, чунин сар мешавад:

² Дар китоби Ишаъё пайғамбар суханони Худо омадаанд:

«Ана, Ман пешопеши Ту як одамамро мефиристам,
то ба омаданат роҳ тайёр қунад.

³ Касе дар биёбон фарёд зада мегӯяд:

„Барои Худованд роҳ тайёр қунед! Онро рост намоед!“».

⁴ Ин шахс Яҳё пайғамбар буд, ки ба биёбон омада, ба эълон кардан даромад, ки мардум барои баҳшида шудани гуноҳҳояшон бояд тавба карда, аз гуноҳҳояшон даст кашанд ва таъмид бигиранд.

⁵ Аҳолии шаҳри Ерусалим ва мардуми тамоми сарзамини Яҳудия пеши Яҳё ба биёбон меомадаанд. Онҳо ба гуноҳҳои худ иқрор мешуданд ва Яҳё онҳоро дар дарёи Урдун таъмид медод.

⁶ Яҳё либосе аз пашми шутур ва камарбанди ҷармӣ дошт. Ҳӯрокаш малаҳу асали сахрой буд. ⁷ Ӧ ба мардум эълон карда мегуфт: «Аз паси ман як нафаре меояд, ки аз ман тавонотар аст. Вай он қадар тавононст, ки ман ҳатто сазовори ҳам

шуда күшодани банди пойафзоли ӯ нестам. ⁸ Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, vale ӯ шуморо бо Рӯҳи Муқаддас таъмид медиҳад».

Таъмиди Исо

⁹ Рӯзе Исо аз шаҳри Носира, ки дар сарзамини Чалил буд, ба назди Яхё рафт ва Яхё ӯро дар дарёи Урдун таъмид дод. ¹⁰ Вақти аз об баромадан Исо дид, ки осмон күшода шуд ва Рӯҳи Муқаддас ба сурати кабӯтаре поён фаромада, дар болои Вай қарор гирифт. ¹¹ Сипас аз осмон овозе садо дод: «Ту Писари азизи Ман ҳастӣ ва Ман аз Ту хушнудам».

¹² Рӯҳи Муқаддас фавран Исоро ба биёбон равона қунонд. ¹³ Ӯ дар он ҷо чил рӯз монд ва иблис ӯро меозмуд. Дар биёбон Исо дар байни ҳайвоноти ваҳшӣ буд ва фариштагон ба ӯ хизмат мекарданд.

Оғози хизмати Исо

¹⁴ Пас аз дастгири шудани Яхё Исо ба сарзамини Чалил омад, то ки хушхабари Худоро ба мардум эълон бикиунад. ¹⁵ Ӯ мегуфт: «Вақт фаро расид ва подшоҳии Худо наздик аст. Тавба карда, аз гуноҳҳоятон даст кашед ва ба ин хушхабар имон оваред».

¹⁶ Рӯзе Исо аз назди қӯли Чалил мегузашт, ки ба об тӯр андоҳта истодани Шимъӯн ва бародари ӯ Андриёсро дид, чунки онҳо моҳигир буданд. ¹⁷ Исо ба онҳо гуфт: «Омада Маро пайравӣ қунед, то ба ҷои моҳӣ ҷамъ кардани мардумро ба шумо омӯзам». ¹⁸ Дарҳол онҳо тӯрҳои худро монда, ӯро пайравӣ карданд.

¹⁹ Каме дурттар рафта Исо писарони Забдойро дид, ки Ёкуб ва Юҳанно ном доштанд. Онҳо дар қаиқи худ тӯрҳои моҳигирро таъмир мекарданд. ²⁰ Дарҳол онҳоро даъват намуд ва онҳо падарашон Забдойро бо мардикорон дар қаиқ монда, ӯро пайравӣ карданд.

Шифои марди девона

²¹ Сипас онҳо ба шаҳри Кафарнаҳум омада, дар рӯзи истироҳат, ба ибодатхона рафтанд. Дар он ҷо Исо ба таълим додани мардум оғоз намуд. ²² Мардум аз таълими ӯ қоил монданд, чунки ӯ бо қудрат таълим медод, ки шариатдонон ин тавр набуданд.

²³ Айнан ҳамон вақт марде гирифтори рӯҳи нопок, ки дар ибодатхона буд, фарёд зад: ²⁴ «Эй Исои Носири, Ту ба мо чӣ кор дорӣ?! Магар барои нобуд кардани мо омадай?! Туromo медонам! Ту Шахси муқаддаси Худо ҳастӣ!»

²⁵ Вале Исо рӯҳи нопокро сарзаниш карда фармуд, ки хомӯш шавад ва аз даруни он одам берун барояд. ²⁶ Рӯҳи нопок ӯро ба замин афтонда, бо овози баланд фарёд заду аз вай берун шуд. ²⁷ Ҳама дар ҳайрат монданд ва ба яқдигар мегуфтанд: «Ин чист? Ин як таълимоти навест! Ӯ ҳатто ба рӯҳҳои нопок чунон бокудратона амр медиҳад, ки онҳо ба Вай итоат мекунанд?» ²⁸ Овозаи Исо зуд дар тамоми гӯшаву канори сарзамини Чалил паҳн шуд.

Исо беморонро шифо медиҳад

²⁹ Ҳамин ки Исо аз ибодатхона баромад бо ҳамроҳии Ёкуб ва Юҳанно ба хонаи Шимъӯну Андриёс рафт. ³⁰ Вақте ба он ҷо расиданд, ба Исо зуд хабар доданд, ки хушдомани Шимъӯн таб карда, дар бистар хобидааст. ³¹ Вай назди бемор омад ва аз дасташ гирифта, ӯро бархезонд. Таби бемор паст шуд ва ӯ машгули меҳмоннавозӣ гардид.

³² Ҳамон бегоҳ, ҳангоми нишасти офтоб мардум ҳамаи беморону девонагонро ба назди Исо оварданд. ³³ Тамоми аҳолии шаҳр ҳам назди дари хонаи онҳо ҷамъ омаданд. ³⁴ Ӯ одамони зиёдро аз бемориҳои гуногун шифо дод, бисёр девҳоро берун кард ва нагузошт, ки девҳо чизе бигӯянд, зеро онҳо кӣ будани ӯро медонистанд.

Дуои Исо дар хилватгоҳ

³⁵ Саҳарии барвақт, ҳанӯз субҳ надамида, Исо бархесту ба ҷои хилвате рафта, дуо кард. ³⁶ Шимъӯн ва ҳамроҳонаш бошанд, ба ҷустуҷӯи Исо баромаданд. ³⁷ Ӯро ёфта, ба Вай гуфтанд: «Ҳама Шуморо ҷустуҷӯ мекунанд». ³⁸ Вале Исо гуфт: «Биёед, ба шаҳру деҳоти гирду атроф низ биравем, то ки Ман ба мардуми он ҷо ҳам хушхабарро эълон намоям, чунки барои иҷрои ҳамин кор Ман омадаам».

³⁹ Баъд Ӯ ба тамоми гӯшаву канори сарзамини Чалил сафар карда, дар ибодатхонаҳо мардумро таълим медод ва девҳоро аз одамон берун мекард.

Покшавии марди маҳав

⁴⁰ Рӯзе ба назди Исо марди маҳав омад. Вай ба зону нишаста зорӣ карда гуфт: «Агар ҳоҳед, метавонед маро пок созед». ⁴¹ Дили Исо ба ҳоли мард сӯҳт ва дасташро ба вай расонда гуфт: «Албатта, меҳоҳам! Пок шав!» ⁴² Фавран қасалии мард нест шуда, баданаш пок гашт.

⁴³ Исо ӻро зуд ҷавоб дода таъкидкунон ⁴⁴ гуфт: «Дар ин бора зинҳор ба ҳеч қас нагӯй, балки рост назди рӯҳонӣ рафта, ҳудро нишон дех ва барои пок шудани ҳуд, ҳамон тавре ки Мӯсо фармудааст, қурбонӣ биқун, то ба онҳо шаҳодате гардад». ⁴⁵ Вале он мард берун баромада ошкоро ин ҳабари хушро паҳн мекард. Барои ҳамин Исо дигар озодона ба шаҳр даромада натавонист, балки дар саҳро монд. Бо вучуди ин, мардум аз ҳама ҷо ба назди Ӯ меомаданд.

2

Шифо ёфтани марди шал

¹ Пас аз ҷанд рӯз Исо ба шаҳри Кафарнаҳум баргашт ва овозаи дар хона буданаш зуд дар ҳама ҷо паҳн шуд. ² Хона ва беруни он чунон пуродам шуд, ки ҳатто ҷои сӯзан афтодан намонда буд. Исо ба онҳо қаломи Ҳудоро таълим медод. ³ Ҳамин вақт боз одамоне омаданд, ки чор нафаре аз онҳо шалеро бо ҷойгаҳаш бардошта назди Исо меоварданд. ⁴ Вале аз бисёрни мардум ба Ӯ наздик шуда натавониста, боми ҳонаро аз болои сари Исо кушоданд ва дар он шикофе карда, шалро якҷоя бо ҷойгаҳаш поён фароварданд. ⁵ Исо имони онҳоро дид, ба шал гуфт: «Додар, гуноҳҳоят баҳшида шуданд!»

⁶ Баъзе аз шариатдононе, ки дар он ҷо нишаста буданд, аз дили ҳуд ҷунин фикрҳо мегузаронданд: ⁷ «Ӯ ҷаро чунин суханони кофирона мегӯяд! Ҳеч қас ба гайр аз Ҳудо гуноҳи инсонро баҳшида наметавонад».

⁸ Исо ҳамон лаҳза дар дилаш фикри онҳоро фаҳмида гуфт: «Ҷаро чунин фикрҳо доред? ⁹ Кадомаш осонтар аст: ба шал гуфтани он ки „гуноҳҳои ту баҳшида шуданд“ ё ки „бархез, ҷойгаҳатро бардошта роҳ гард?“ ¹⁰ Пас, Ман ба шумо исбот мекунам, ки Фарзанди Инсон дар рӯи замин қудрати баҳшидан гуноҳҳоро дорад». Сипас ба шал нигариста гуфт: ¹¹ «Ба ту мегӯям, бархез, ҷойгаҳатро бардошта ба хонаат рав».

¹² Он мард аз ҷояш ҳеста, фавран ҷойгаҳашро ҷамъ карду дар пеши назари мардуми дарҳайратмонда равона шуд. Ҳама Ҳудоро ситоиш карда, ба яқдигар мегуфтанд: «То ҳол монанди ин ҷизе надида будем!»

Шогирди Исо шудани Левӣ

¹³ Исо боз ба соҳили кӯл рафт. Мардум дар гирди Ӯ ҷамъ омаданд ва Ӯ онҳоро таълим дод. ¹⁴ Ҳангоме Исо роҳашро давом дод Левии писари Ҳалфиро дид, ки ба ҷамъоварии андозу хироҷ машғул буд, ба Ӯ гуфт: «Биё, пайрави Ман шав». Левӣ бархест ва аз паси Ӯ равона шуд.

15 Вақте ки Исо бо шогирдонаш дар хонаи Левӣ таом меҳӯрд, бисёр андозигрон ва онҳое, ки гунаҳкор ҳисоб мешуданд, низ дар сари он дастархон буданд, чунки бисёриҳо из пайи Исо мерафтанд.

16 Баъзе шариатдонон, ки фарисӣ буданд, Исоро бо «гунаҳкорону» андозигрон дар сари як дастархон дида, ба шогирдони Ӯ гуфтанд: «Чаро Ӯ бо андозигрону гунаҳкорон аз як дастархон ҳӯрок меҳӯрад?»

17 Исо инро шунида, ба онҳо гуфт: «Ба табиб на одамони солим, балки беморон мӯҳтоҷанд. Ман ҳам барои он омадаам, ки на накӯкорон, балки гунаҳкоронро даъват намоям».

Савол дар бораи рӯза

18 Дар он айём ҳам пайравони Яҳё ва ҳам фарисиён рӯза гирифта буданд. Баъзе касон назди Исо омада пурсиданд: «Чаро пайравони Яҳё ва пайравони фарисиён рӯза мегиранду шогирдони Шумо намегиранд?»

19 Исо ба онҳо гуфт: «Оё дӯстони домод дар ҷашни арӯсӣ, ки домод ҳанӯз ҳамроҳашон аст, рӯза мегиранд? То домод бо онҳост, онҳо рӯза гирифта наметавонанд? **20** Ваъте вақте мерасад, ки домод аз байнашон гирифта мешавад ва он рӯз онҳо низ рӯза мегиранд.

21 Касе аз матои нав ба либоси кӯҳна ямоқ намекунад. Чун қунад ямоқи нав аз либоси кӯҳна чудо шуда, ҷои даридаи он боз ҳам аёntар мешавад. **22** Инчунин касе шароби навтайёршударо ба машки ҷармини кӯҳна намерезад, чун бирезад ҳангоми ба ҷӯш омадани шароб машк дарида, ҳам шароб мерезад ва ҳам худи машк аз кор мебарояд. Бинобар ин шароби навтайёршударо ба машки нав мерезанд».

Савол дар бораи рӯзи истироҳат

23 Як рӯзи истироҳат Исо ва шогирдонаш аз киштзори гандум мегузаштанд ва дар аснои роҳ шогирдон ҳӯшаҳои гандумро мечиданд. **24** Баъзе аз фарисиён ба Исо гуфтанд: «Барои чӣ онҳо кори дар рӯзи истироҳат раво набударо мекунанд?»

25 Исо дар ҷавоб гуфт: «Магар дар навиштаҷот наҳондаед, ки шоҳ Довуд вақте ки бо ҳамроҳонаш гурусна монд ва эҳтиёҷ дошт, чӣ кор кард? **26** Ваъте ки Абётор сарвари рӯҳониён буд, Довуд ба хонае, ки ҳузури Ҳудоро дошт, даромада, нони ба Ҳудо тақдимшударо гирифта ҳӯрд ва ба ҳамроҳонаш низ дод. Ҳол он ки аз рӯи шариат фақат рӯҳониён ҳақ доштанд он нонро бихӯранд».

27 Боз давом дод: «Рӯзи истироҳат барои инсон оғарида шудааст, на инсон барои рӯзи истироҳат. **28** Бинобар ин Фарзанди Инсон соҳиби ҳатто рӯзи истироҳат аст».

3

Шифо додан дар рӯзи истироҳат

1 Бори дигар Исо ба ибодатхона рафт ва дар он ҷо марди дасташ хушкшуdae буд. **2** Баъзе одамон Исоро мушоҳида мекарданд, ки оё он мардро дар рӯзи истироҳат шифо мебахшад ё не. Агар шифо баҳшад, Ӯро айбдор кунанд. **3** Исо ба он марди дасташ хушкшуdae гуфт, ки дар назди ҳама рост истад.

4 Сипас ба тарафи онҳо нигоҳ карда гуфт: «Ба фикри шумо дар рӯзи истироҳат чӣ равост: некӣ ё байдӣ кардан; наҷот додани ҷон ё нобуд карданӣ он?» Аммо онҳо хомӯш буданд. **5** Исо бо газаб ба онҳо нигоҳ карду аз якравиашон ғамгин гашт ва ба он мард гуфт: «Дастатро дароз кун!» Вай дасташро дароз карду дасташ сиҳат шуд. **6** Фарисиён аз ибодатхона баромада, зуд бо аъзоёни ҳизби ҳиродиён муҳокима карда, нақшаша күштани Исоро кашиданд.

Мардум аз пайи Исо мераванд

⁷ Ҳангоме ки Исо бо шогирдонаш ба тарафи күл равона шуд, мардуми бисёре аз сарзамини Чалилу Яхудия, ⁸ аз шаҳри Ерусалим, инчунин аз сарзамини Адўму атрофи дарёи Урдун ва аз Суру Сидун аз паси Ӯ мерафтанд. Мардуми зиёд дар бораи корҳои Исо шунида, ба гирди Ӯ ҷамъ меомаданд. ⁹ Аз сабаби бисёрии мардум Исо ба шогирдонаш фармуд, ки барояш қаиқе тайёр кунанд, то ки одамон Ӯро пахш накунанд. ¹⁰ Азбаски Исо беморони зиёдеро шифо баҳшида буд, ҳамаи беморон аз ҳар тараф Ӯро пахш мекарданд, то дасташон ба Ӯ расаду шифо ёбанд. ¹¹ Рӯҳҳои нопок баробари дидани Ӯ худро дар наздаш ба замин мепартофтанд ва фарёдзанон мегуфтанд: «Ту Писари Худо ҳастӣ!» ¹² Вале Исо бо таъкиди қатъӣ ба онҳо амр мекард, ки Ӯро маълум накунонанд.

Интихоби дувоздаҳ вакил

¹³ Сипас Исо ба баландие баромада, онҳоеро ки меҳост, ба наздаш даъват кард ва онҳо омаданд. ¹⁴ Баъд аз байни онҳо дувоздаҳ нафарро вакил таъин намуд, ки доимо бо Ӯ бошанд, то ки онҳоро барои ба мардум эълон кардани хушҳабари Худо фиристад. ¹⁵ ва онҳо қудрати берун кардани девҳоро дошта бошанд.

¹⁶ Он дувоздаҳ нафар инҳоянӣ: Шимъӯн, ки Исо Ӯро Петрус меномид, ¹⁷ Ёкуб ва Юҳанно, ки писарони Забдой буданд ва Исо онҳоро «писарони раъд» меномид, ¹⁸ Андриёс, Филиппус, Барталмо, Матто, Тумо, Ёкуб, ки писари Ҳалғӣ буд, Таддо, Шимъӯни Ватандӯст ¹⁹ ва Яхудои Исқарют, ки баъдтар ба Исо хиёнат мекунад.

Тӯҳмат дар ҳаққи Исо

Баъд Исо ба хона рафт. ²⁰ Мардуми зиёде боз ҷамъ омадаанд, ки Ӯ ва шогирдонаш ҳатто фурсати ҳӯрок ҳӯрдан наёфтанд. ²¹ Бо шунидани ин ҳабар аҳли оилаи Исо ба наздаш омада, хостанд Ӯро бо худ баранд, зеро одамон мегуфтанд, ки Ӯ аз ақл бегона шудааст. ²² Гурӯҳе аз шариатдонон, ки аз Ерусалим омада буданд, чунин мегуфтанд: «Ӯ дар худ Баал-Забул, сардори девҳоро дорад ва бо қудрати вай девҳоро берун мекунад».

²³ Исо онҳоро ба наздаш даъват карда, бо масал гуфт: «Ҷӣ тавр шайтон худашро берун карда метавонад? ²⁴ Давлате, ки дар доҳили худ аз ҳам чудо шуда ҷанг мекунад, устувор намемонад. ²⁵ Хонаводае, ки байни аъзоёнаш ҷудоӣ афтодааст, устувор намемонад. ²⁶ Агар шайтон бар зидди худаш бичанганд ва дар худ ҷудоӣ дошта бошад, устувор намемонад, балки нобуд мешавад.

²⁷ Ҳеч кас наметавонад ба хонаи шахси пурзӯр зада даромада, молу мулкашро гирифта барад, то аввал дасту пои шахси пурзӯрро набандад, ана баъд хонаашро горат карда метавонад.

²⁸ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар гуноҳе, ки инсон мекунад ва ҳар сухани кофиринае, ки мегӯяд, баҳшида мешавад. ²⁹ Вале агар касе бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухани кофирина гӯяд, ҳаргиз баҳшида намешавад ва ин гуноҳаш то абад ҳоҳад монд». ³⁰ Ин суханонро Исо ба хотири он гуфт, ки баъзеҳо дар борааш «Ӯ дар худ рӯҳи нопок дорад» мегуфтанд.

Модар ва бародарони Исо

³¹ Он гоҳ модар ва бародарони Исо омада, дар берун истода, шахсеро фиристоданд, ки Ӯро даъват кунад. ³² Исо дар байни мардум нишаста буд, ки онҳо ба Ӯ гуфтанд: «Модар ва бародарону ҳоҳаронатон дар берун истодаанд ва Шуморо мепурсанд». ³³ Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Модар ва бародарони Ман кистанд? — ³⁴ ва ба атрофиёнаш нигоҳе карду давом дод, — Ана, инҳо модар ва бародарони Ман ҳастанд. ³⁵ Ҳар кӣ хости Ҳудоро ба ҷо орад, бародар, ҳоҳар ва модари Ман аст».

4

Масал дар бораи деҳқон

¹ Бори дигар Исо дар канори күл ба мардум таълим медод ва тұда-тұдаи одамон дар гирдаш чамъ омаданд. Бинобар ин Ү маңбур шуд, ки ба қаиқ нишаста, аз күл ба мардуме, ки дар соҳил буд, сухан гүяд. ² Ү таълим додани бисёр чизҳоро ба онҳо бо масалҳо сар кард. Ү гүфт:

³ «Гүш кунед! Рұзе як деҳқон барои кишт кардан мебарояд. ⁴ Вақте ки дона мепощад, як микдори он ба пайраҳа меафтағад ва паррандаҳо омада, онро аз замин чида пок-покиза мекүранд. ⁵ Микдори дигари он ба замини санглоху камхок меафтағад. Аз сабаби чукур набудани хоки замин он зуд месабзад. ⁶ Вале бо баромади офтоб майсаи навхез пажмурда шуда, аз сабаби решай мустақам надоштан хушк мешавад. ⁷ Як микдори дигарашиба ба миёни хорҳо меафтағад ва хорҳо қад кашида майсаи баромадаро паш мекунанду намегузоранд, ки он ҳосил дихад. ⁸ Лекин як ҳиссаи донаҳо ба замини хуби ҳосилхез афтода, месабзад ва қад кашида сй, шаст ва сад баробар зиёдтар ҳосил медиҳад».

⁹ Боз гүфт: «Пас ҳар кй Маро мешунавад, бигзор гүш кунад!»

¹⁰ Вақте ки Ү танҳо буд, он дувоздаҳ нафар ва пайравонаш аз Ү маъни масалро пурсиданд. ¹¹ Исо қавоб дод: «Худо ба шумо сирру асрори подшохии худро ошкор кардааст. Вале барои онҳое, ки бо мо нестанд, ҳама чиз бо мақолу масалҳо таълим дода мешавад, ¹² то ки онҳо „бо қашмони худ нигоҳ кунанду набинанд, бо гүшқои худ шунаванду нафаҳманд ва сүи Худо рў нагардонанд, то Худо гуноҳояшонро бубахшад“».

Маъниидод карданы масал дар бораи деҳқон

¹³ Баъд аз онҳо пурсид: «Магар маъни масалро нафаҳмидед? Пас ҳамаи масалҳо дигарро чи тавр мефаҳмад?

¹⁴ Деҳқон каломи Худоро мекорад. ¹⁵ Он ҳиссаи донаҳо, ки ба пайраҳа меафтанд, монанди он аст, ки баъзе касон каломро мешунаванд, vale шайтон зуд омада, каломи дар дили онҳо кошта шударо медуздад. ¹⁶ Донаҳо ба замини санглох афтода касоне мебошанд, ки каломро шунида, якбора бо хушқоли онро қабул мекунанд, ¹⁷ vale азбаски решай надоранд, муддати күтоҳ бардошт мекунанд. Баъд вақте ки аз барои калом ба душвори ва азоб дучор мешаванд, зуд имони худро аз даст медиҳанд. ¹⁸ Донаҳо, ки ба замини хорзор меафтанд, монанди он аст, ки баъзе касон каломро мешунаванд, ¹⁹ аммо ғаму ташвиши зиндагӣ, орзуи бойигарӣ ва майлу рағбат ба чизҳои дигар фикру хаёлашонро ба худ банд карда, каломро паш менамоянд ва дар натиҷа онҳо ҳеч ҳосиле намеоранд. ²⁰ Vale донаҳо, ки ба замини ҳосилхез меафтанд, монанди он аст, ки баъзе касон каломро мешунаванду қабул мекунанд ва сй, шаст ва сад баробар бештар ҳосил медиҳанд».

Дар бораи ҷароғ

²¹ Баъд аз онҳо пурсид: «Магар ҷароғро барои он меоранд, ки зери тағора ё кате гүзоранд? Оё онро ба ҷароғпоя намегузоранд? ²² Ҳамин тавр, ҳар чи пинҳон ва пӯшида аст, ошкор ва равшан мегардад. ²³ Пас, ҳар кй Маро мешунавад, бигзор гүш кунад!

²⁴ Суханони мешунидаатонро бо диққат мuloҳиза намоед. Бо қадом санги тарозу шумо баркашед, бо ҳамон санги тарозу ва ҳатто зиёдтар аз он ба шумо баркашида мешавад. ²⁵ Зеро ҳар кй чизе дорад, ба ү боз ҳам зиёдтар дода мешавад ва касе, ки надорад, ҳатто он андаке, ки дорад, аз ү кашида гирифта мешавад».

Масал дар бораи сабзиши дона

26 Исо суханони худро давом дода гуфт: «Подшоҳии Худо монанди он аст, ки шахсе ба замин донаҳо мепошад **27** ва шабҳо хоб мераваду рӯзҳо бедор мешавад, донаҳо бошанд, сабзида нашъунамо мейбанд. Вале он шахс намедонад, ки сабзиш чӣ тавр сурат мегирад. **28** Чунки худи замин донаҳоро месабзонад. Аввал дона сабзида қад мекашад, баъд ҳӯша пайдо шуда, аз дона пур мешавад. **29** Ҳамин ки ҳӯшаҳо пухта мерасанд, вай бо дос меояд, чунки мавсими ҳосил расидааст».

Масал дар бораи донаи ҳардал *

30 Инчунин Исо гуфт: «Подшоҳии Худоро ба чӣ монанд қунем? Бо қадом масал онро шарҳ диҳем? **31** Вай монанди донаи ҳардалест, ки ҳангоми коштан аз ҳамаи донаҳои рӯи замин майдатарин мебошад, **32** вале баъд аз кошта шудан, қалон мешаваду аз ҳама гиёҳҳо баландтар мегардад ва шоҳаҳояш то андозае баланд мешаванд, ки паррандаҳо дар сояш лона месозанд».

33 Ҳамин тавр, ба қадре ки мардум фаҳмида метавонист, Ӯ қаломи Худоро ба тариқи чунин масалҳои зиёд баён мекард. **34** Исо ба онҳо ҳама чизро бо масал таълим медод, вале маъни масалҳоро ба шогирдонаш дар танҳои мефаҳмонд.

Исо тӯғонро ором мекунад

35 Бегоҳии ҳамон рӯз Ӯ ба шогирдонаш гуфт: «Биёед, ба канори дигари кӯл гузарем». **36** Сипас, онҳо мардуми дар соҳил ҷамъомадаро тарқ карданд ва ба қаиқе, ки Исо дар он нишаста буд, савор шуда, ба роҳ даромаданд. Бо Ӯ қаиқҳои дигар ҳам равона шуданд.

37 Ногаҳон тӯғони саҳте сар шуд. Мавҷҳо бо зарб ба қаиқ бармехӯрданд ва оқибат қаиқ аз об пур шуд. **38** Аммо Исо дар қафои қаиқ сарашро ба болишт гузашта меҳобид. Шогирдонаш Ӯро бедор карда гуфтанд: «Устод! Магар парво надоред, ки мо мемирим?!»

39 Ӯ барҳест ва бодро таъна зада, ба кӯл фармон дод: «Хомӯш шав! Ором бош!» Ҳамон лаҳза бод аз вазидан бозмонд ва дар ҳама ҷо оромии том ҳукмфармо шуд.

40 Исо ба шогирдонаш гуфт: «Чаро ин қадар тарсиded? Оё ҳоло ҳам боварӣ надоред?» **41** Вале онҳо, дар ҳолате ки тарсу ҳарос тамоми вучудашонро фаро гирифта буд, ба яқдигар мегуфтанд: «Ин кӣ аст, ки ҳатто бод ва кӯл ба Ӯ итоат мекунанд!»

5

Исо девонаро шифо медиҳад

1 Ҳамин тавр, Исо ва шогирдонаш ба тарафи дигари кӯл, ба сарзамини Ҷадариён расидаанд. **2** Ҳангоми ба соҳил фаромадани Исо, якбора як шахсе, ки гирифтори рӯҳи нопок буд, аз қабристон берун баромада, ба тарафи Ӯ давид. **3** Ин мард дар қабристон зиндагӣ мекард ва ҳеч кас ӯро бо занҷир ҳам баста, нигоҳ дошта наметавонист. **4** Борҳо дасту пояшро бо занҷирҳо баста ва завлона карда буданд, вале ӯ завлонаҳоро шикаста, занҷирҳоро пора-пора мекард. Касе барои ром кардани вай қувват надошт. **5** Ӯ шабӯ рӯз доимо дар қабристон ва теппаҳо дод зада мегашту худро бо сангҳо зада, мачрӯҳ мекард.

6 Вақте ки ӯ Исоро аз дур дид, давон-давон ба наздаш омада саҷда кард. **7-8(7-8)** Исо ба вай фармон дод: «Эй рӯҳи нопок, аз ин мард берун шав». Вай бошад, бо тамоми овозаш фарёд зада гуфт: «Эй Исо, Писари Худои Таоло, ба ман чӣ кор дорӣ? Аз барои Худо маро азоб надех!»

* **4:29 4:30** Ҳардал — (горчитса) гиёҳе, ки баландиаш аз 120 см. то ба ҷору ним метр рафта мерасад, донааш бошад, аз ҳамаи донаҳо ва тухмҳои растаниҳои дигар хурдтар аст.

⁹ Исо аз ӯ пурсид: «Номат чист?» Ӯ ҷавоб дод: «Номам Лашкар аст, чунки мо бисёрем». ¹⁰ Вай аз Исо зориу тавалло кард, ки онҳоро аз он маҳалла берун накунад.

¹¹ Ҳамин вақт я галаи қалони хукон дар болои теппае мечарид. ¹² Рӯҳҳои нопок аз Исо ҳоҳиш карда гуфтанд: «Моро ба мобайни хукҳо фирист ва иҷозат дех, ки ба онҳо доҳил шавем». ¹³ Исо ба онҳо иҷозат дод. Он ғоҳ рӯҳҳои нопок аз он мард берун баромада, доҳили хукҳо шуданд. Тамоми галаи хукон, ки тақрибан ду ҳазор сар буд, аз баландӣ ҷаста ҳудро ба кӯл партофта ғарқ шуданд.

¹⁴ Ҳукбонҳо бошанд, ба шаҳру дехоти атроф ғурехта, дар ҳама ҷо ин ҳодисаро ба мардум нақл карданд. Мардум берун баромаданд, то бубинанд, ки чӣ ҳодиса рӯй додааст. ¹⁵ Пас онҳо дар гирди Исо ҷамъ омада, диданд, ки ҳамон девонае, ки гирифтори лашкари девҳо буд, акнун дар тан либос дораду бо ақли солим нишастааст ва ҳеле тарсиданд. ¹⁶ Шоҳидони ин воқеа, ҳодисаи бо девонаву хукҳо рӯйдодаро нақл мекарданд. ¹⁷ Он ғоҳ мардум аз Исо ҳоҳиш карданд, ки аз сарзаминашон биравад.

¹⁸ Ҳангоме ки Исо ба қаиқ савор мешуд, марде, ки пештар гирифтори девҳо буд, аз Вай илтимос кард, ки ӯро ҳам бо ҳуд бубараад. ¹⁹ Аммо Исо ҳоҳиши ӯро рад карда гуфт: «Ба ҳонаат баргард ва ба ҳешу таборат нақл кун, ки Ҳудованд дар ҳаққи ту чӣ кор ва чӣ ғамхории бузурге кард». ²⁰ Ӯ низ равона шуд ва дар тамоми гӯшаву канори Даҳ Шаҳр ба ҳама эълон карда мегуфт, ки Исо барояш чӣ кори бузурге кардааст ва ҳама аз шунидани ин дар ҳайрат мемонданд.

Духтари Ёир ва шифо ёфтани занӣ бемор

²¹ Исо ба қаиқ савор шуда, ба тарафи дигари кӯл рафт. Вақте ки ба соҳил расид, мардуми зиёде назди ӯ ҷамъ омаданд. ²² Дар ҳамин вақт марде бо номи Ёир, ки яке аз сардорони ибодатхонаи он шаҳр буд, омада Исоро дидан замон, ҳудро пеши пойҳои ӯ партофт. ²³ Ӯ зорикунон гуфт: «Духтарам дар дами марг аст. Аз Шумо ҳоҳиш мекунам, ки биёед ва дастатонро бар ӯ бигузоред, то шифо ёбаду зинда монад». ²⁴ Исо бо ӯ ба роҳ даромад ва аз паси онҳо мардуми бешуморе ҳам равона шуданд, ки аз ҳар тараф Исоро фишор медоданд.

²⁵ Дар он ҷо як зане буд, ки дувоздаҳ сол бо қасалии ҳунравӣ дошт. ²⁶ Ҳарчанд вай аз муолиҷаи табиони зиёд дард қашида, тамоми дорояшро сарф карда буд, саломатиаш ҳуб намешуд. Баръакс, аҳволаш торафт бадтар мешуд.

²⁷⁻²⁸ (²⁷⁻²⁸) Вақте ки ӯ дар бораи Исо шунид, аз дилаш гузаронд: «Агар ақаллан ба либосаш даст расонам, шифо мейбам». Бораи ҳамин он зан аз байни тӯдаи одамон гузашта, аз ақиб ба Исо наздик шуду ба ҷомааш даст расонд. ²⁹ Худи ҳамон лаҳза ҳунравиаш бозмонд ва ӯ ҳис кард, ки шифо ёфтааст.

³⁰ Ҳамон лаҳза Исо низ ҳис кард, ки аз ӯ қуввае берун рафт ва ба мардуми гирду атрофаши нигоҳ карда пурсид: «Кӣ ба ҷомаам даст расонд?»

³¹ Шогирдонаш ба ӯ гуфтанд: «Мебинед, ки ба Шумо аз ҳар тараф фишор меоранд ва боз мепурсед, ки ба Шумо кӣ даст расонд?»

³² Вале Исо ба атрофиён нигоҳ мекард, то қасеро, ки ба ҷомааш даст расонда буд, пайдо қунад. ³³ Зане, ки аз шифоёбиаш оғоҳ буд, ҷуръат карда, тарсону ларзон ба Исо наздик омад ва ҳудро пеши пойҳои ӯ партофта, ҳақиқати ҳолро нақл кард. ³⁴ Исо ба ӯ гуфт: «Эй зан, туро имонат шифо дод! Рав ва дар амон бошу саломат гард!»

³⁵ Ҳанӯз ки ӯ ғал мезад, ҷанд нафар аз ҳонаи Ёир ҳабар оварда, гуфтанд: «Духтаратон гузашт. Ба заҳмат додани устод дигар ҳоҷате нест».

³⁶ Исо инро шунида, ба сардори ибодатхона гуфт: «Натарс! Ғақат имон дошта бош». ³⁷ Инро гуфт ва ба ғайр аз Петрус, Ҷӯб ва бародари ӯ Юҳанно ба дигарон иҷозат надод, ки ҳамроҳаш бираванд.

38 Вақте ба хонаи Ёир расиданд, диданд, ки одамони зиёде бо шўру ғавғо гиряву нола мекарданд. **39** Исо ба хона даромада ба онҳо гуфт: «Чаро шўру ғавғо бардошта, гиря мекунед? Духтар намурдааст, фақат хобидааст».

40 Бо шунидани ин суханон мардум ба ҳолаш хандиданд. Вале Исо ҳамаро берун карда, бо падару модари духтар ва ҳамроҳонаш ба хонае, ки духтар хобида буд, даромад. **41** Исо дасти беморро гирифта гуфт: «Талита қуми!», ки маънояш «Эй духтар, бархез!» аст. **42** Он духтар, ки дувоздаҳсола буд, зуд бархест ва ба роҳ гаштан даромад. Онҳо аз дидани ин дар ҳайрат монданд. **43** Исо онҳоро ҷиддӣ таъкид карда гуфт, ки ин воқеаро ба касе нагӯянд ва хоҳиш кард, ки ба духтар хўрек бидиҳанд.

6

Халқи Носира Исоро рад карданд

1 Исо бо шогирдонаш аз он чо баромада, ба шаҳри Носира, ки дар он чо ба воя расида буд, баргашт. **2** Рӯзи истироҳат ў дар ибодатхона ба таълим додани мардум шурӯъ кард. Бисёр қасоне, ки ўро мешуниданд, ба ҳайрат афтода, чунин мегуфтанд: «Аз кучо Вай ҳамаи ин чизҳоро дорад? Ин чӣ ҳикмате ба ў дода шудааст? Чӣ хел мӯъчизаҳои бузург бо дастони ў ичро шудаанд? **3** Магар ў ҳамон дурдегар нест, ки модараши Марям, бародаронаш Ёкуб, Юшо, Яҳудо ва Шимъён ҳастанд ва хоҳаронаш ҳам дар байнин мо зиндагӣ мекунанд?» Пас ўро рад карданд.

4 Исо ба онҳо гуфт: «Пайғамбар беифтиҳор намешавад, магар ин ки дар диёр, байни хешон ва хонадони худ қадр надорад».

5 Бинобар ин Исо дар он шаҳр мӯъчизаи бузурге нишон дода натавонист, танҳо ба чанд бемор даст расонда, онҳоро шифо дод. **6** Ўаз беимонии онҳо дар ҳайрат буд.

Исо дувоздаҳ вакилашро мефиристад

Исо ба деҳоти атроф рафта, мардумро таълим медод. **7** Вай дувоздаҳ вакилашро ба пешаш датъват кард ва ба онҳо қудрати ба рӯҳҳои нопок амр карданро дода, чуфт-чуфт ба ҳар тараф фиристод. **8-9** (**8-9**) Ў ба онҳо фармуд: «Ба ғайр аз асо ҳамроҳи худ чизе нагиред: на хўрек, на борхалта, на ҳамёни пул ва на либоси иловагӣ. Танҳо пойафзоли оддӣ бипӯshed. **10** Ба ҳар ҷое, ки расидед, то вақти рафтанинтон фақат дар як хона бимонед ва онро иваз нақунед. **11** Агар дар он чо шуморо қабул нақунанд ва ба суханони шумо гӯш надиҳанд, аз он чо биравед ва ҷангӣ он ҷойро аз пойҳои худ биафшонед, то шаҳодати айбдор будани онҳо гардад».

12 Пас онҳо рафта, эълон мекарданд, ки ҳама бояд тавба карда ба Худованд рӯй оваранд. **13** Онҳо девҳои зиёдеро берун карда, бисёр беморонро бо молидани равған шифо баҳшиданд.

Марғи Яҳёи Таъмиддиҳанда

14 Шоҳ Ҳиродус* аз ин корҳо боҳабар шуд, чунки номи Исо дар ҳама чо шӯҳрат мейғфт. Баъзеҳо дар бораи Исо мегуфтанд, ки ин Яҳёи Таъмиддиҳанда зинда шудааст ва барои ҳамин ҳам чунин қудрати мӯъчизакорӣ дар ҳаёташ амал мекунад. **15** Баъзеи дигарон мегуфтанд, ки ин Илёс пайғамбар аст. Қисми дигари одамон мегуфтанд, ки ў яке аз пайғамбарони давраҳои қадим аст.

16 Аммо вақте Ҳиродус инро шунид, гуфт: «Ин Яҳё аст, ки ман сарашро аз танаш ҷудо карда будам ва ҳоло ў аз нав зинда шудааст».

* **6:14** 6:14 Шоҳ Ҳиродус – дар ин чо Ҳиродус Антипас мебошад, ки ҳокими сарзамини Ҷалил буд.

17-18 (17-18) Зеро чунин ҳодиса рўй дода буд: Ҳиродус ба занй Ҳиродияро, ки зани бародараши Филиппус буд, гирифт. Барои ҳамин Яхё ба Ҳиродус мегуфт: «Хонадоршавии шумо бо Ҳиродия, ки зани бародаратон аст, раво нест». Аз ин рўй, Ҳиродус як даста одамонро барои дастгир кардани Яхё фиристод. Онҳо ўро дастгир карда, баста ба ҳабс андохтанд.

19 Дар дили Ҳиродия зидди Яхё кина пайдо шуд ва ў хост, ки Яхёро бикушад, лекин ин корро карда наметавонист, **20** чунки Ҳиродус аз Яхё метарсид. Вай медонист, ки Яхё марди худотарс ва муқаддас аст, барои ҳамин ҳам ўро эҳтиёт мекард. Гарчанде суханони Яхё ўро нороҳат мекарданд, ба ҳар ҳол онҳоро гүш кардан барояш маъқул буд.

21 Рўзе барои Ҳиродия фурсати муносибе фаро расид: Ҳиродус дар рўзи таваллуди худ зиёфате ороста, ҳамаи мансабдорон, сарлашкарон ва мардуми баобруи сарзамини Чалилро датъват намуд. **22** Вақте ки дуҳтари Ҳиродия ба базм омада рақсид, ў Ҳиродус ва меҳмононашро мафтун кард. Аз ин рўй, Ҳиродус ба вай гуфт: «Ҳар чӣ аз ман талаб кунӣ, бароят медиҳам». **23** Подшоҳ Ҳиродус қасам хўрда гуфт: «Ҳар чӣ ки пурсӣ медиҳам, то ҳатто нисфи мамлакатамро».

24 Дуҳтар рафта аз модараши маслиҳат пурси, ки чӣ талаб кунад. Ҳиродия ҷавоб дод: «Сари Яхёни Таъмиддихандаро талаб кун».

25 Дуҳтар базудӣ назди шоҳ омада гуфт: «Мехоҳам, ки худи ҳозир сари Яхёни Таъмиддихандаро дар рӯй табаке ба ман ҳадя кунед».

26 Шоҳ хеле ғамгин шуд, vale аз барои қасами хўрдааш ва меҳмононаш ҳоҳиши дуҳтарро рад кардан наҳост. **27** Бинобар ин шоҳ даррав ба ҷаллод фармуд, ки сари Яхёро барояш гирифта биёрад. Ҷаллод ба ҳабсхона рафта, сари Яхёро аз танаш чудо карду **28** рӯй табақ гузошта ба дуҳтар оварда дод. Дуҳтар бошад, онро ба модараши дод.

29 Ҳангоме ки шогирдони Яхё аз ин хабар ёфтанд, омада, ҷасади ўро гирифтанду бурда гўронданд.

Бо панҷ нону ду моҳӣ сер кардани зиёда аз панҷ ҳазор қас

30 Вакилон ба назди Исо баргашта кори кардаашон ва ба мардум чизи таълим додаашонро нақл карданд.

31 Азбаски рафтуомади мардум чунон зиёд буд, ки Исо ва вакилонаш ҳатто фурсати хўрок хўрдан надоштанд, Исо ба онҳо гуфт: «Танҳо худатон биёд, ки ҷои хилвате биравем ва каме истироҳат кунед». **32** Пас, ба қаиқ савор шуда, худашон танҳо ба ҷои хилвате рафтанд.

33 Бисёр одамон рафтани онҳоро диданд ва онҳоро шинохта, аз ҳар қишлоқ пиёда аз пасашон шитофтанду пеш аз онҳо ба он маҳал омада расиданд. **34** Вақте ки Исо ба соҳил фаромад, мардуми зиёдеро дид, ба ҳолашон раҳмаш омад, зеро ки онҳо монанди гўсфандони бе чўпон буданд ва ба онҳо таълим додани чизҳои зиёдеро сар кард.

35 Бегоҳӣ шогирдон назди Исо омада гуфтанд: «Ин як ҷои беодам аст, вақт ҳам дер шуд. **36** Мардумро фиристед, ки ба дехоту қишлоқҳои атроф рафта, барои худ хўрдание ҳаранд». **37** Вале Исо гуфт: «Шумо ба онҳо хўрок дихед». Шогирдон пурсианд: «Ба фикри шумо, мо бояд рафта ба дусад динор[†] нон ҳарид, ба онҳо дихем?» **38** Исо гуфт: «Рафта бинед, ки шумо чӣ қадар нон доред». Онҳо фаҳмида омада ба ў гуфтанд: «Ҳамагӣ панҷ нону ду моҳӣ ҳаст».

39 Он гоҳ Исо фармуд, ки шогирдонаш мардумро гурӯҳ-гурӯҳ рӯй сабза шинонанд. **40** Одамон бо гурӯҳҳо панҷоҳ ва саднафарӣ нишастанд. **41** Исо он панҷ нон ва ду моҳиро ба дасташ гирифта, ба осмон нигаристу аз Ҳудо баракат талабид ва нонҳоро пора карда, бо моҳӣ ба шогирдонаш дод, онҳо бошанд, ба

[†] **6:37** 6:37 Динор – дар ин ҷо танга румӣ мебошад, ки арзишаш ба маоши якрузаи коргар баробар буд.

мардум тақсим карданد. ⁴² Ҳама то сер шудан хұрданду ⁴³ шогирдон аз нонпора ва мөхіҳои бокимонда боз дувоздақ сабадро пур кардан. ⁴⁴ Шуморай мардоне, ки нон хұрданд, панч ҳазор нафар буд.

Дар рүй об роҳ рафтани Исо

⁴⁵ Баъд аз он Исо зуд ба шогирдонаш фармуд, ки ба қаиқ савор шуда, пешопеш ба сүй Байт-Сайдо раҳсипор шаванд, то худаш мардумро қавоб диҳад. ⁴⁶ Пас аз қавоб додани мардум Исо барои дуо кардан ба күх баромад.

⁴⁷ Шомгоҳон қаиқ ба миёни күл расид, Исо бошад, дар соҳил танҳо монда буд. ⁴⁸ Вақте Исо дид, ки шогирдонаш бо азоб зидди боди мухолиф шино мекунанд, субхидам рӯ-рӯй об қадамзанон ба тарафи онҳо равона шуд. Вай аз назди онҳо гузашта рафтани буд, ⁴⁹ vale шогирдон дар рӯй об роҳ рафтани Ӯро дида, фикр карданд, ки ин арвоҳ аст ва аз тарс фарғед заданд.

⁵⁰ Азбаски ҳама Ӯро дида тарсиданд, Исо фавран ба онҳо гуфт: «Натарсед! Ин Манам. Ором шавед». ⁵¹ Баъд ба қаиқ савор шуд ва ҳамон замон бод аз вазидан монд. Шогирдон бениҳоят ҳайрон монданд, ⁵² чунки аз сабаби якравиашон ҳаныўз ҳодисаи зиёд шудани нонро нафаҳмиданд.

Шифоёфтани беморон

⁵³ Онҳо ба соҳили дигар расида, дар сарзамини Ҷинесор қарор гирифтанд.

⁵⁴ Ҳамин ки онҳо аз қаиқ фаромаданд одамон Исоро шинохтанд. ⁵⁵ Онҳо зуд ба тамоми гирду атроф рафта, беморонро, ҳатто бо қойғашашон бардошта, ба ҳар چое, ки мешуниданд Исо буд, меоварданд. ⁵⁶ Ба ҳар چое, ки Исо мерафт, чи дар деҳоту чи дар шаҳрҳо, одамон беморонро сари роҳи Ӯ гузашта, илтимос мекарданд, ки ақаллан ба лаби доманаш даст расонанд ва ҳар касе ки даст мерасонд, шифо мейeft.

7

Поку нопок

¹ Рӯзе чаңд нафар аз фарисиён ва шариатдонон аз Ерусалим ба назди Исо омаданд. Онҳо гирди Ӯ ҷамъ омада ² диданд, ки баъзе шогирдонаш бо дасти «бетаҳорат», яъне ношуста хұрок мекұранд.

³ Ҳол он ки яхудиён, маҳсусан фирқаи фарисиён, то даме ки дастхояшонро мувоғиқи урғу одатҳои ачдодон нашұйанд, ҳаргиз хұрок намекұранд. ⁴ Инчунин ҳеч чизро аз бозор то нашұйанд намекұранд. Боз бисёр урғу одатҳои дигарро риоя мекарданд, монанди шустани пиёла ва дегу табақҳои бириңчй.

⁵ Фарисиён ва шариатдонон аз Исо пурсианд: «Барои чй шогирдони Шумо урғу одатҳои ачдодони моро риоя накарда, бо дастҳои бетаҳорат хұрок мекұранд?»

⁶ Исо дар қавоби онҳо гуфт: «Ҳақ буд Ишає пайғамбар, вақте оид ба шумо, дүрүяҳо пешгүй карда гуфта буд:
„Худо мегүяд:

«Ин одамон бо суханонашон Маро таъриф мекунанд,
вале дилашон аз Ман дур аст.

⁷ Онҳо Маро бефойда парастиш мекунанд,

чунки қонуну қоңдаҳои инсониро „қонуни Худо“ гуфта таълим медиҳанд!»»

⁸ Шумо фармудаҳои Худоро як тараф гузашта, ба урғу одатҳои инсонй пайравй мекунед. ⁹ Шумо барои нигоҳ доштани урғу одатҳои худ шуда мөхирона фармудаҳои Худоро безътибор мемонед.

¹⁰ Масалан, Худо ба воситай Мұсой фармудааст: „Падару модари худро эхтиром күнед“ ва „ҳар кий дар ҳаққи падар ё модараш сухани қабех гүяд, қазояш марг аст“. ¹¹ Шумо бошед, таълим медиҳед, ки агар касе ба падару модараш бо чизе

ёй расонда тавонад, vale ёй нарасонда гүяд, ки ман инро ба Худо мебахшам, 12 шумо дигар намегузоред, ки вай ба падару модараш ягон күмаке кунад. 13 Ҳамин тавр шумо суханони Худоро бо урғу одатқои худ барҳам дода, насл ба насл инро ёд медиҳед ва бисёр корқои мисли ин мекунед».

14 Исо мардумро боз наздаш даъват намуда гуфт: «Ҳамаатон Маро гүш карда, биғаҳмед.

15-16 (15-16) Ҳар чизе ки аз берун ба даруни одам медарояд, вайро ҳаром карда наметавонад, аммо он чизе, ки аз даруни одам берун мебарояд, вайро ҳаром мекунад*».

17 Вақте ки Исо аз назди мардум рафта, ба хона даромад, шогирдонаш аз Ү маңын ин масалро пурсиданд. **18** Вай ба онҳо гуфт: «Наход шумо ҳам инро нағаҳмида боshed? Магар намедонед, ки он чай ба даруни одам аз берун медарояд, ўро ҳаром карда наметавонад? **19** Чунки хўрок ба дили шумо дохил намешавад, балки аз меъдан шумо гузашта, берун мебарояд» (бо ин суханон Исо эълон кард, ки ҳар гуна хўрок ҳалол аст).

20 Баъд илова кард: «Он чизе, ки аз даруни худи инсон мебарояд, ўро ҳаром мекунад. **21-22 (21-22)** Чунки маҳз аз дохил, аз дили инсон ниятҳои бад берун меоянд, ба монанди алоқаи беникоҳ, дуздиву одамкушӣ ва баҳиљӣ, фиребу найранг, бадкориву бадаҳлоқӣ, ҳасаду тӯҳматкунӣ, мағрурӣ ва бефаросатӣ. **23** Ҳамаи ин бадиҳо аз даруни инсон берун баромада, ўро ҳаром мекунанд».

Имони як зан

24 Аз он ҷо Исо ба шаҳри Сур рафт. Ӯ ба хонае даромад ва наҳост, ки касе омаданашро фаҳмад. Вале ин кор ба Ӯ мусассар нашуд.

25 Зане, ки духтари хурдсолаш гирифтори рӯҳи нопок буд, аз омадани Исо зуд боҳабар шуда, ба назди Ӯ омад ва ба пеши пойҳояш афтод. **26** Вай зани юнонӣ, зодай Финикияи Сурғия буд. Ӯ илтимос кард, ки Исо девро аз духтараш берун кунад.

27 Исо ба Ӯ гуфт: «Бигзор аввал фарзандон сер шаванд, чунки нони фарзандонро гирифта ба сагон додан нодуруст аст».

28 Вале зан ҷавоб дод: «Дуруст аст, ҳоҷаам, vale сагон ҳам нонпораҳои аз дастарҳони қӯдакон афтодаро ҷида мөхӯранд».

29 Он гоҳ Исо ба зан гуфт: «Барои чунин ҷавобат метавонӣ ба хонаат баргардӣ, ки дев аз духтарат дур шудааст».

30 Зан ба хонааш омада дид, ки дев аз духтараш берун шуда, вай ором хобидааст.

Шифо ёфтани марди кар

31 Сипас, Исо аз Сур баромада, бо роҳи Сидун ба тарафи кӯли Ҷалил ба ноҳияи Даҳ Шаҳр равона шуд. **32** Дар он ҷо ба наздаш мардеро оварданд, ки кар буду забонаш мегирифт. Онҳо илтимос карданд, ки Исо бар Ӯ даст гузашта, шифояш дихад.

33 Исо ўро аз байни мардум ба як тараф бурда, ангуштонашро ба гӯши вай гузашт ва туғ карда, ангуштонашро ба забони мард расонд. **34** Баъд ба осмон нигариста оҳе кашиду гуфт: «Ифатаҳ!», ки маънояш «Кушода шав!» мебошад. **35** Он мард зуд шифо ёфта, гӯшояш кушода шуданд, забонаш озод гашт ва Ӯ бурро гап зада метавонистагӣ шуд.

36 Исо ба онҳо гуфт, ки ба касе чизе нагӯянд, vale ҳар қадар бештар онҳоро таъкид мекард, онҳо ҳамон қадар зиёдтар овозаҳо паҳн мекарданд. **37** Мардум

* **7:15-16** 7:15-16 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштачот дохил шудааст: «Пас ҳар кий Маро мешунавад, бигзор гүш кунад».

қоил шуда, ба яқдигар мегуфтанд: «Хар коре, ки мекунад, хуб аст. Ў ҳатто кархоро шунаво мекунаду забони гүнгхоро мекушояд».

8

Сер карданы тақрибан чор ҳазор кас

¹ Дар яке аз ҳамин рүзғо боз тұда-тұдаи одамон ба назди Исо чамъ омаданд ва чизи хұрданше надоштанд. Исо шогирдонашро ба наздаш даъват карда гүфт: ² «Ба ин одамон раҳмам меояд, онҳо се рүз боз бо Ман ҳастанд ва ҳеч хұрданше надоранд. ³ Агар онхоро гурусна ба хонахояшон фиристам, дар роҳ аз ҳол мераванд ва баъзеи онҳо аз роҳи дур омадаанд».

⁴ Шогирдонаш гүфтанд: «Магар касе метавонад дар ин биёбон ин қадар одамро аз нон сер кунад?»

⁵ Исо пурсид: «Шумо чанд нон доред?» Гүфтанд: «Ҳафтто».

⁶ Ӯ ба мардум фармуд, ки ба рүй замин шинанд. Баъд он ҳафт нонро гирифта, ба Худо шукр гүфт ва онро пора карда, ба шогирдонаш дод, ки тақсым кунанд ва онҳо нонро ба мардум тақсым карданд. ⁷ Онҳо инчунин чанд моҳии майда ҳам доштанд. Исо Худоро барои онҳо шукр гүфта, фармуд, ки он моҳиҳо низ байни мардум тақсим шаванд. ⁸ Мардум хұрда сер шуданд ва аз ҳұроки бөкимонда ҳафт сабади қалонро пур карданд. ⁹ Дар он қарип чор ҳазор нафар буданд ва Исо онхоро қавоб дод.

¹⁰ Баъд якбора Ӯ бо шогирдонаш ба қаиқ савор шуда, ба нохияи Далмонуто раҳсипор гашт.

Фарисиён нишона талаб мекунанд

¹¹ Сипас чанд нафаре аз фарисиён назди Исо омада, бо Ӯ баҳсу мунозираро сар карданд ва Ӷро озмудан шуда, талаб намуданд, ки ба онҳо ягон нишонае аз ҷониби Худо дихад.

¹² Исо аз дилаш оҳи вазнине қашида гүфт: «Барои чӣ ин насл нишонае талаб мекунад? Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ба ин насл ягон нишона дода намешавад?»

¹³ Пас онхоро монда, ба қаиқ савор шуду ба тарафи дигари кўл рафт.

Ҳамиртуруши фарисиён ва Ҳиродуд

¹⁴ Шогирдони Исо фаромӯш карданд, ки ба қаиқ бо худ нон бигиранд ва ҳоло фақат як нон доштанд. ¹⁵ Исо ба онҳо гүфт: «Ҳушёр бошед! Ҳудро аз ҳамиртуруши шоҳ Ҳиродусу фарисиён эҳтиёт кунед».

¹⁶ Шогирдон бо яқдигар муҳокима карда мегуфтанд: «Ӯ аз сабаби нон надоштанамон инро гүфт». ¹⁷ Вале Исо аз суханони онҳо дарак дошта гүфт: «Чаро муҳокима мекунед, ки нон надоред? Магар то ҳол дарк намекунед ва нафаҳмидед? Ё гарданшах шудаед? ¹⁸ Шумо, ки ҷашм доред, чаро намебинед? Гӯш дореду ҷаро намешунавед? Оё фаромӯш кардед? ¹⁹ Ҳангоми панҷ ҳазор мардро бо панҷ нон сер карданам чанд сабадро аз нонпораҳо пур кардед?» Ҷавоб додаанд: «Дувоздаҳ сабад».

²⁰ Гүфт: «Вақте ки бо ҳафт нон чор ҳазор нафарро сер кардам, чанд сабадро аз нонпораҳо пур кардед?» Гүфтанд: «Ҳафт сабад!» ²¹ Ба онҳо гүфт: «Оё то ҳол намефаҳмед?»

Шифо ёфтани кўр

²² Вақте ки онҳо ба Байт-Сайдо расиданд, чанд нафаре марди кўреро ба назди Исо оварда, хоҳиши карданд, ки ба вай даст расонда шифо дихад. ²³ Исо дасти он мардро гирифта аз деҳа берун бурд. Баъд оби даҳонашро ба ҷашмони мард молида, дастонашро бар Ӯ гузошту пурсид: «Ягон чиз мебинй?»

²⁴ Мард боло нигариста гуфт: «Мардумро мисли дарахтоне мебинам, ки роҳ мераванд». ²⁵ Исо бори дигар дастонашро ба ҷашмони он мард гузошт. Ин дафъа мард бо диққат нигоҳ кард ва ҷашмонаш шифо ёфтанду ў ҳама чизро хуб дид. ²⁶ Исо ўро ба хонааш фиристода таъкид кард, ки ба деҳа барнагардад.

Фикри Петрус дар бораи Исо

²⁷ Исо бо шогирдонаш ба деҳаҳои атрофи шаҳраки Қайсаияи Филиппус сафараширо давом дод. Дар роҳ аз шогирдонаш пурсид: «Одамон дар бораи кӣ будани Ман чӣ мегӯянд?»

²⁸ Онҳо ҷавоб доданд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Шумо Яҳёи Таъмидиҳонда ҳастед, дигарон, ки Илёс пайғамбаред, қисми дигари одамон мегӯянд, ки Шумо яке аз пайғамбарони гузашта ҳастед».

²⁹ Он гоҳ Исо пурсид: «Шумо чӣ? Шумо Маро кӣ мешуморед?» Петрус гуфт: «Ту Масех, яъне Таъинишудаи Худо ҳастӣ». ³⁰ Исо онҳоро таъкид кард, ки дар ин бора ба касе ҷизе нагӯянд.

Пешгӯйии Исо дар бораи марги ҳуд

³¹ Баъд Исо ба шогирдонаш таълим додани онро сар кард, ки Фарзанди Инсон бояд ранҷу азоби зиёде қашад ва пирони қавм, сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон аз Вай рӯ мегардонанд ва ў кушта мешавад, vale баъд аз се рӯз аз нав зинда мегардад.

³² Исо ин суханонро қушоду равшан гуфт, vale Петрус ўро ба як сӯ қашида, ба сарзаниши кардан даромад. ³³ Лекин Исо рӯяшро гардонда ба шогирдонаш нигоҳ карду Петрусро сарзаниш намуда гуфт: «Дур шав аз Ман, шайтон! Ту фикри Худоро надорӣ, балки фикри инсонӣ мекунунӣ».

³⁴ Баъд Исо шогирдон ва мардумро ба наздаш ҷамъ карда гуфт: «Ҳар касе аз шумо, ки меҳоҳад пайрави Ман башад, бояд аз манғиатҳои ҳуд даст қашида, салиби азобу маргашро бардошта барад, он гоҳ Маро пайравӣ кунад. ³⁵ Ҳар кас, ки ҳёташро нигоҳ доштан меҳоҳад, онро аз даст медиҳад, vale ҳар кас, ки ба хотири Ман ва ин ҳуҷабар аз баҳри ҳаёти ҳудаш мегузараид, онро нигоҳ медорад. ³⁶ Ба одам чӣ фоидае дорад, ки тамоми дунёро ба даст овараду ҷонашро аз даст дихад? ³⁷ Одамизод бар ивази ҷони худ ҳеч товоне дода наметавонад. ³⁸ Касе, ки дар ин рӯзгори пур аз ғуноҳу беимонӣ аз Ман ва суханонам шарм кунад, Фарзанди Инсон низ, ҳангоме ки бо шӯҳрату ҷалоли Падараш, ҳамроҳи фариштаҳои муқаддас меояд, аз ў шарм ҳоҳад кард».

9

¹ Исо ба онҳо боз ин тавр гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҷонд нафароне, ки дар ин ҷо ҳастанд, ҳанӯз дар қайди ҳаёт буданашон бо тамоми қудрат омадани подшоҳии Худоро мебинанд».

Дигаргун шудани Исо

² Пас аз шаш рӯз Исо танҳо Петрус, Ёкуб ва Юҳанноро ҳамроҳаш гирифта, ба болои кӯҳи баланд баромад. Дар он ҷо рангу рӯи Исо дар пешӣ назари шогирдонаш дигаргун шуд. ³ Либоси ў дураҳшида, аз барф ҳам сафедтар гашт, то ба дараҷае, ки дар рӯи замин ҳеч кас аз он сафедтар карда наметавонад. ⁴ Он гоҳ барояшон Илёс ва Мӯсо намудор шуданд, ки бо Исо сӯҳбат мекарданд.

⁵ Он гоҳ Петрус ба Исо гуфт: «Устод, бароямон хуб аст, ки ин ҷо бошем. Биёд се ҳаймае месозем, яке барои Шумо, дигаре ба Мӯсо ва боз ба Илёс». ⁶ Петрус намедонист, ки чӣ гӯяд, ҷониши ҳамаи онҳо саҳт тарсида буданд. ⁷ Баъд абре пайдо шуда, онҳоро бо сояши фаро гирифт ва овозе аз он шунида шуд: «Ин Писари азизи Ман аст, суханони ўро гӯш кунед». ⁸ Ногаҳон онҳо ба атроф назар андохта, ғайр аз Исо касеро надиданд.

⁹ Вақте ки аз күх мифаромаданд, Исо онҳоро таъкид кард, ки то аз нав зинда шудани Фарзанди Инсон аз он чий диданд, ба касе чизе нагӯянд. ¹⁰ Барои ҳамин онҳо ба касе дар ин бобат даҳон намекушоданд, агарчи дар байнин худ маънии ибораи «аз нав зинда шудан»-ро муҳокима мекарданд.

¹¹ Шогирдон аз Исо пурсиданд: «Чаро шариатдонон мегӯянд, ки пеш аз Масех бояд Илёс биёяд?»

¹² Исо ҷавоб дод: «Дуруст, аввал Илёс омада, ҳама чизро барқарор мекунад. Вале Фарзанди Инсон, чунон ки дар борааш навишта шудааст, азоб кашида, хору зор мегардад. ¹³ Аммо дар бораи Илёс мегӯям, ки ў омада буд ва айнан ҳамон тавре, ки дар бораи ў навишта шуда буд, дар ҳаққи ў ҳар чий ки хостанд, карданд».

Аз рӯҳи нопок шифо ёфтани писарбача

¹⁴ Вақте ки онҳо ба назди шогирдони дигар омаданд, диданд, ки мардуми зиёде дар гирди онҳо ҷамъ шудаанд ва ҷанд нафар аз шариатдонон бо онҳо баҳсу мунозира доранд. ¹⁵ Ҳамин ки мардум Исоро диданд, хеле ҳайрон шуда, давондавон ба истиқболаш рафтанд.

¹⁶ Исо пурси: «Дар бораи чий бо онҳо баҳс мекунед?» ¹⁷ Марде аз байнин мардум ҷавоб дод: «Устод, писарамро назди Шумо овардам. Ў гап зада наметавонад, зеро гирифтори рӯҳи нопок аст. ¹⁸ Ҳар гоҳ ки рӯҳи нопок писарамро бигирад, ўро бар замин мезанад ва даҳонаш кафк мекунад, дандонҳояш ба яқдигар мечаспанд ва баданаш мисли ҷӯб қароҳт мешавад. Аз шогирдони Шумо ҳоҳиш кардам, ки рӯҳи нопокро аз ў берун кунанд, вале онҳо натавонистанд».

¹⁹ Исо гуфт: «Эй насли беймон! То кай ҳамроҳи шумо бошам ва то кай ҳамаи шуморо тоқат кунам? Писарро пеши Ман биёред».

²⁰ Пас ўро оварданд ва ҳамин ки рӯҳ Исоро дид, писарро саҳт ларzonд. Бача ба рӯй замин ғалтида гел мезад ва аз даҳонаш кафк мебаромад. ²¹ Исо аз падари ў пурси: «Ў кай боз ба ин дард гирифтор аст?» Ҷавоб дод: «Аз бачагиаш. ²² Рӯҳи нопок борҳо ўро ба обу оташ андоҳта, меҳост нобудаш кунад. Ба мо раҳм кунед ва агар илоҷашро ёбед ба мо мадад кунед».

²³ Исо ба мадр гуфт: «Чий? „Агар илоҷашро ёбам“? Ба касе, ки имон дорад, ҳама чиз имконпазир аст». ²⁴ Падари бача дарҳол ниҳо кард: «Бале, имон дорам, вале ёрӣ дихед, ки имонам қавитар гардад».

²⁵ Вақте Исо дид, ки мардуми зиёд давон омада ҷамъ мешаванд, бо сарзаниш ба рӯҳи нопок амр кард: «Эй рӯҳи қариву гунгӣ! Ба ту мегӯям, аз ин бача берун баро ва дигар ба ў надаро!» ²⁶ Рӯҳи нопок наърае зада, бори дигар бачаро саҳт ларzonда, аз ў берун шуд. Ранги бача монанди мурда шуд, барои ҳамин бисёриҳо «Вай мурдааст» гуфтанд. ²⁷ Вале Исо дасти ўро гирифта, аз ҷояш хезонд ва бача ба пояш истод.

²⁸ Баъдтар, вақте ки Исо ба хона даромад шогирдон дар танҳоӣ аз ў пурсиданд: «Чаро мо рӯҳи нопокро берун карда натавонистем?»

²⁹ Исо гуфт: «Ин зот танҳо бо дую* берун карда мешавад».

Исо бори дигар дар бораи маргаи нақл мекунад

³⁰ Исо ҳамроҳи шогирdonаш он чоро монда, аз Чалил гузашта рафт. Вай намехост, ки касе аз ин боҳабар шавад, ³¹ чунки ў шогирdonашро таълим дода мегуфт: «Фарзанди Инсон ба дасти одамон супорида мешавад ва онҳо ўро мекушанд, вале баъд аз се рӯз Вай аз нав зинда мешавад».

³² Вале онҳо маънии суханони ўро нафаҳмиданду аз пурсидан тарсиданд.

Кӯ аз ҳама бузургтар аст?

* ^{9:29} 9:29 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «бо дую ва рӯза» омадааст.

33 Онҳо ба шаҳри Кафарнаҳум расида, ба хонае даромаданд ва Исо аз шогирданаш пурсид: «Дар роҳ бо яқдигар дар бораи чӣ баҳс мекардед?» **34** Онҳо хомӯш буданд, зеро дар роҳ баҳс мекарданд, ки кӣ аз ҳама бузургтар аст. **35** Пас, Исо нишасту дувоздаҳ шогирдро ҷамъ карда гуфт: «Ҳар кӣ дар сафи пеш шудан ҳоҳад, бояд аз ҳама ақиб ва дар хизмати ҳама бошад».

36 Баъд кӯдакеро гирифта дар байни онҳо гузошт. Сипас, ўро ба бағал гирифта, ба шогирданаш гуфт: **37** «Ҳар қасе ки чунин кӯдакро ба хотири Ман қабул мекунад, дар асл Маро қабул мекунад. Ҳар қасе, ки Маро қабул мекунад, на Маро, балки фиристандаи Маро қабул мекунад».

Kase, ки бар зидди мо нест, тарафдори мост

38 Сипас Юҳанно ба Исо гуфт: «Устод, мардеро дидем, ки аз номи Шумо девҳоро берун мекард, valee азбаски ў бо мо набуд, кӯшиш кардем, ки ўро аз ин кор боздорем».

39 Аммо Исо гуфт: «Ўро аз ин кор бознадоред! Ҳар қасе, ки аз номи Ман мӯъчиза мекунад, наметавонад баъд аз фурсате дар бораи Ман сухани баде бигӯяд. **40** Зеро қасе ки бар зидди мо нест, тарафдори мост. **41** Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар қасе ба шумо фақат ба хотири он, ки шогирди Масеҳ ҳастед, ақаллан як пиёла об диҳад, ҳаргиз бе мукофот наҳоҳад монд».

Он ҷизе, ки моро гирифтори гуноҳ мекунад

42 «Вале агар шахсе сабабгори он гардад, ки яке аз ин пайравони хурди Ман гумроҳ шавад, беҳтар аст, ки ба гардани он шахс сангӣ осиёбро баста, ба баҳр партоянд.

43-44 (**43-44**) Агар дастат туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида парто, зеро бароят беҳтар аст, ки бе як даст буда, соҳиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду даст дошта бошию ба оташ дӯзах афтий.[†]

45-46 (**45-46**) Агар поят туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро бурида парто, зеро бароят беҳтар аст, ки бе як по буда, соҳиби ҳаёт шавӣ, аз он ки ду по дошта бошию ба дӯзах партофта шавӣ.[‡]

47 Агар ҷашмнат туро ба гуноҳ кардан водор созад, онро қанда парто, зеро бароят беҳтар аст, ки як ҷашм дошта бошию ба подшоҳии Худо дароӣ, аз он ки ду ҷашм дошта бошиву ба дӯзах партофта шавӣ, **48** „ки дар он ҷо кирмҳо ҳаргиз намемираанд ва оташ ҳеч гоҳ хомӯш намегардад“.

49 Чун ҳар қасе бо оташ намакин мешавад.[§] **50** Намак ҷизи хуб аст, valee агар сифаташро гум кунад, бо чӣ онро намакин карда метавонед? Пас шумо низ дар худ намак дошта бошед ва бо яқдигар дар сулҳу салоҳ зиндагӣ қунед».

10

Таълими Исо дар бораи талоқ

1 Исо он ҷоро монда, ба тарафи сарзамини Яхудия ва қисми шарқии дарёи Үрдун рафт. Боз мардуми зиёде дар он ҷо ҷамъ омаданд ва ў низ аз рӯи одат ба таълими онҳо шурӯй кард.

2 Он гоҳ ҷанд нафар фарисиён омада, ўро озмуданӣ шуда, савол доданд: «Оё аз рӯи шариат мумкин аст, ки мард аз занаш ҷудо шавад?»

3 Исо ҳам аз онҳо пурсид: «Мӯсо дар ин бораи чӣ фармудааст?» **4** Ҷавоб доданд: «Мӯсо иҷозат додааст, ки мард талоқномае навишта, аз занаш ҷудо шавад».

[†] **9:43-44** 9:43-44 Дар баъзе нусхаҳои қадими навишташот дохил шудааст: «ки дар он ҷо кирмҳо ҳаргиз намемираанд ва оташ ҳеч гоҳ хомӯш намегардад» (Ниг. ояти 48). [‡] **9:45-46** 9:45-46 Дар баъзе нусхаҳои қадими навишташот дохил шудааст: «ки дар он ҷо кирмҳо ҳаргиз намемираанд ва оташ ҳеч гоҳ хомӯш намегардад» (Ниг. ояти 48). [§] **9:49** 9:49 Дар баъзе нусхаҳои қадими навишташот дохил шудааст: «ва ҳар курбонӣ бо намак намакин карда мешавад».

5 Исо бошад, ба онҳо гуфт: «Мӯсо аз сабаби гарданшахии шумо бароятон чунин иҷозатро навишта буд. **6** Вале аз ибтиди оফариниши ин дунё Худо „онҳоро мард ва зан оғаридааст“.

7-8 (7-8) „Бинобар ин мард аз падару модараш чудо шуда, бо ҳамсараш мепайвандад, то ки на ду нафар, балки як тан шаванд“. Акнун онҳо на ду тан, балки якто ҳастанд. **9** Пас, он чиро ки Худо бо ҳам пайвастааст, инсон набояд чудо кунад.

10 Вақте ки онҳо ба хона баргаштанд, шогирдонаш дар ин бора аз Исо пурсианд.

11 Исо ба онҳо гуфт: «Ҳар марде, ки аз занаш чудо шуда, зани дигар мегирад, нисбат ба ҳамсари аввалиаш гунаҳкор дар алоқаи беникоҳ ҳисоб мешавад.

12 Ҳамчунин агар зан аз шавҳараш чудо шуда, ба марди дигар ба шавҳар барояд, гунаҳкор дар алоқаи беникоҳ ҳисоб мешавад».

Исо қўдаконро баракат медиҳад

13 Рӯye одамон фарзандонашонро назди Исо оварданд, то ки Ў ба онҳо даст гузошта, баракат диҳад. Вале шогирдон онҳоро сарзаниш карданд.

14 Исо рафтори шогирдонашро диду ба ғазаб омада гуфт: «Монед, ки қўдакон назди Ман оянд ва пеши роҳи онҳоро нагиред, зеро Худо дар ҳаёти онҳое подшоҳӣ мекунад, ки мисли ин қўдакон ҳастанд. **15** Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар касе, ки подшоҳии Худоро монанди қўдак қабул нақунад, ҳеч гоҳ ба ин подшоҳӣ дохил намешавад».

16 Баъд қўдаконро ба оғӯш гирифт ва ба болои сарашон даст гузошта, онҳоро баракат дод.

Марди сарватманӣ

17 Вақте ки Исо ба роҳ баромад, марде ба наздаш давида омада дар пешаш ба зон афтод ва пурсид: «Эй устоди нек! Чӣ кор бояд бикунам, ки ҳаёти абадӣ насибам гардад?»

18 Исо гуфт: «Чаро Маро нек мегӯй? Файр аз Худо каси нек нест. **19** Худат фармоиши Худоро медонӣ: одамкушӣ нақун, алоқаи беникоҳ нақун, дузӣ нақун, шаҳодати бардуруӯғ надех, касеро фиреб надех, ва падару модаратро ҳурмату эҳтиром намо».

20 Мард ҷавоб дод: «Эй устод! Ҳамаи ин фармоишҳоро аз хурдсолиам риоя кардаам».

21 Исо ба ў бо нигоҳи гарму пурмehr гуфт: «Ба ту фақат як чиз намерасад: бирав, ҳар чӣ, ки дорӣ, бифурӯш ва пулашро ба бечорагон тақсим биқун, он гоҳ соҳиби ганҷинаи осмонӣ мегардӣ. Баъд омада, Маро пайравӣ намо».

22 Вале он мард, ки бойигарии зиёде дошт, аз шунидани чунин суханон рӯҳафтода шуду ғамгин ба хонааш баргашт.

23 Исо ба гирду атроф нигоҳ карда, ба шогирдонаш гуфт: «Ба подшоҳии Худо дохил шудани одамони бой чӣ душвор аст». **24** Шогирдон аз суханони Исо ба ҳайрат афтоданд. Пас Исо такрор карда гуфт: «Эй фарзандонам! Ба подшоҳии Худо дохил шудан чӣ душвор аст. **25** Аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аз он, ки шахси сарватманӣ ба подшоҳии Худо дохил шавад».

26 Шогирдон беш аз пеш дар ҳайрат монда, ба яқдигар мегуфтанд: «Пас кӣ начот ёфта метавонад?» **27** Исо ба шогирдониши нигоҳ карда гуфт: «Ба инсон ин корро кардан ғайриимкон аст, вале на ба Худо; бо Худо аз ўҳдаи ҳар кор баромадан мумкин аст».

28 Он вақт Петрус ба Исо гуфт: «Ана, мо аз баҳри ҳама чиз баромада, Шуморо пайравӣ кардем». **29** Исо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар касе ба хотири Ман ва ин хушхабар аз баҳри хона, бародарон ё хоҳарон, падар ё модар, фарзандон ё заминҳояш гузашта бошад, **30** ҳоло дар вақти ҳозира сад баробар зиёдтар хонаҳо, бародарону хоҳарон, модарону фарзандон, заминҳо ва баробари

ҳамаи ин азобҳо низ пайдо мекунад ва дар оянда ҳаёти абадӣ низ насибаш мегардад.

31 Лекин бисёри онҳое, ки ҳоло дар сафи пеш ҳастанд, дар сафи ақиб мешаванд ва онҳое, ки дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш мешаванд».

Исо бори сеом дар бораи марги ҳуд нақл мекунад

32 Онҳо ба сӯи Ерусалим раҳсипор шуданд. Исо пешопеш мерафт. Шогирдони дарҳайратмонда ва одамон бо тарс аз паси Ӯ қадам мезаданд. Исо дувоздаҳ шогирдашро ба як тарафе бурда, бори дигар гуфт, ки дар Ерусалим Ӯро чӣ сарнавиште интизор аст. **33** Ӯ гуфт: «МО ба Ерусалим рафта истодаем, ки дар он ҷо Фарзанди Инсон ба дasti сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон фурӯхта мешавад. Онҳо Ӯро ба марг маҳкум мекунанду байд ба дasti беимонон месупоранд. **34** Беимонон бошанд, Ӯро масхара карда, ба Вай туғ мекунанд ва латуқӯб карда ба қатл мерасонанд, вале Ӯ пас аз се рӯз аз нав зинда мешавад».

Хоҳии Ёқуб ва Юҳанно

35 Ёқубу Юҳаннои писарони Забдой пеши Исо омада гуфтанд: «Устод, мо меҳоҳем, ки хоҳишамонро бароямон иҷро кунед».

36 Исо пурсид: «Чӣ хоҳиш доред? Бароятон чӣ кор кунам?» **37** Гуфтанд: «Вақте ки Шумо бо шӯҳрату ҷалол подшоҳӣ мекунед, иҷозат диҳед, яке аз дasti рост ва дигаре аз дasti ҷапатон бишинем».

38 Исо ҷавоб дод: «Шумо намефаҳмад, ки чиро талаб карда истодаед. Магар аз он косае, ки Ман бояд бинӯшам, нӯшида метавонед ва магар бо он азоби марговаре, ки Ман таъмид мегирам, шумо ҳам таъмид гирифта метавонед?»

39 Ҷавоб доданд: «Бале, метавонем». Аммо Исо ба онҳо гуфт: «Ҳӯш, аз косаи Ман хоҳед нӯшид ва бо азобе, ки Ман таъмид мегирам, шумо ҳам таъмид хоҳед гирифт. **40** Аммо ба интиҳоб кардани қасоне, ки аз дasti ҷапу рости Ман мешинанд, Ман ҳақ надорам. Ба ин ҷойҳо қасоне мешинанд, ки Худо онҳоро пешакӣ таъин кардааст».

41 Даҳ шогирдаҳ дигар инро шунида, ба Ёқубу Юҳанно саҳт қаҳрашон омад. **42** Пас, Исо ҳамаи онҳоро гирд оварда гуфт: «Шумо ҳуб медонед, ки подшоҳон ва бузургони ҳалиқҳо ба мардуми ҳуд зӯроварӣ мекунанд ва ҳукмашонро ба онҳо мегузаронанд. **43** Лекин дар байни шумо набояд ин тавр бошад. Баръакс, ҳар қасе ки дар байни шумо бузург будан меҳоҳад, бояд хизматтори шумо бошад **44** ва ҳар қасе, ки меҳоҳад дар сафи пеш истад, бояд гуломи ҳама бошад.

45 Ҳатто Фарзанди Инсон барои он наомадааст, ки қасе ба Ӯ хизмат кунад, балки омад, то ки ба дигарон хизмат кунад ва барои нархи наҷоти бисёр одамонро супоридан ҷонашро ғидо кунад».

Шифо ёфтани нобино

46 Баъд онҳо ба Ериҳӯ омада расиданд. Вақте ки Исо бо шогирданш ва мардуми зиёде аз ин шаҳр берун мерафтанд, дар канори роҳ Бартимай ном нобине, ки писари Тимай буд, нишаста садақа мепурсид.

47 Чун Бартимай шунид, ки Исои Носирий аз он роҳ мегузарад, фарёд зада гуфт: «Эй Исои насли Довуд, ба ман раҳм кунед!» **48** Бисёриҳо Ӯро сарзаниш карда гуфтанд, ки хомӯш шавад. Вале Ӯ овозашро боз ҳам баландтар карда фарёд мезад: «Эй Насли Довуд, ба ман раҳм кунед!»

49 Исо аз роҳаш бозистода гуфт: «Ба вай бигӯед, ки ин ҷо биёяд». Мардум нобиноро ҷеф зада гуфтанд: «Аз ҷоят ҳез, натарс, зеро Ӯ туро ба наздаш ҷеф мезанд».

50 Бартимай ҷомаашро қашида, аз ҷояш парида хест ва назди Исо омад. **51** Исо аз вай пурсид: «Ту чӣ меҳоҳӣ? Бароят чӣ кор кунам?» Нобино гуфт: «Устод,

мехоҳам бино шавам». ⁵² Исо ба ў гуфт: «Бирав, имонат туро шифо дод». Он мард ҳамон лаҳза бино шуд ва аз паси Исо рафт.

11

Ба Ерусалим омадани Исо

¹ Баъд Исо ва шогирдонаш ба наздикии Ерусалим, ба дехаҳои Байт-Фочӣ ва Байт-Ҳинӣ, ки дар доманаи теппаи Зайтун ҷойгир шудаанд, рафта расиданд. Ў ду шогирдашро пешопеши худ фиристода, ² ба онҳо гуфт: «Ба қишлоқи дар пешистода равед. Ҳамин ки ба он ҷо мерасед, ҳаркуrrаи бастаero мебинед, ки ҳанӯз ба он қасе савор нашудааст. Бандашро кушода, онро ба ин ҷо биёред. ³ Агар қасе бипурсад, ки ҷаро ин корро мекунед, бигӯед, ки вай ба Худованд даркор шуд ва Ӯ ба зудӣ онро ба ҷояш бармегардонад».

⁴ Он ду шогирд рафта, ҳаркуrrаero, ки дар канори қӯча, дар назди дарвозае баста шуда буд, ёфтанд. Вақте банди онро мекушоданд ⁵ баъзе аз одамони он ҷо истода пурсиданд: «Чӣ кор карда истодаед? Ҷаро банди ҳаркуrrаро мекушоед?» ⁶ Шогирдон суханони Исоро тақрор карданд ва одамон ба онҳо иҷозат доданд.

⁷ Пас онҳо ҳаркуrrаро ба назди Исо оварда, ҷомаҳояшонро ба болои ҳаркуrrа партофтанд ва Исо ба он савор шуд. ⁸ Бисёр одамон ҷомаҳои худро сари роҳи Ӯ пойандоз мекарданд, дигарон бошанд, навдаҳои сербарги аз саҳро буридашонро пеши роҳи Ӯ мегузоштанд.

⁹ Мардуме, ки аз пешу қафои Ӯ мерафтанд, фарёд мезаданд:
«Шаъну шараф ба Худо!»

Баракат ёбад қасе, ки аз номи Худованд меояд!

¹⁰ Муборак бошад подшоҳии аҷӯди мо Довуд, ки наздик омада истодааст!
Шаъну шараф ба Худо дар осмон!»

¹¹ Ҳамин тавр, Исо ба Ерусалим омада, ба Ҳонаи Худо рафт ва ҳама чизро аз назар гузаронд. Азбаски бевақт шуда буд, бо дувоздаҳ шогирди худ ба Байт-Ҳинӣ равона шуд.

Исо дарахти анҷирро лаънат мекунад

¹² Рӯзи дигар, вақте ки онҳо аз Байт-Ҳинӣ мерафтанд, Исо ғурусна монд. ¹³ Каме дурттар дарахти сербарги анҷирро дид, ба сӯяш рафт. Ӯ меҳост анҷире пайдо қунад, vale ба он наздик омада дид, ки дар шоҳаҳояш ғайр аз барг чизи дигаре набуд, ҷонки ҳанӯз вақти анҷир набуд. ¹⁴ Сипас, Исо дарахти анҷирро лаънат карда гуфт: «Аз ин қасе ҳаргиз аз ту дигар мева нахӯрад». Ва шогирдонаш инро шуниданд.

Исо Ҳонаи Худоро тоза мекунад

¹⁵ Ҳангоме ки ба Ерусалим даромаданд, Исо ба Ҳонаи Худо рафт ва онҳоеро, ки дар он ҷо машгули ҳариду фурӯш буданд, берун ронда, мизҳои пуливазқунандагон ва курсиҳои қабӯтарфурӯшонро ҷаппа кард. ¹⁶ Вай нагузошт, ки қасе чизро барои савдо аз саҳни Ҳонаи Худо гузаронад.

¹⁷ Сипас мардумро таълим дода гуфт: «Оё навишта нашудааст, ки „ҳонаи Ман ҷои дуогӯй барои тамоми ҳалқҳо номида мешавад“? Шумо бошед, онро ба лонаи дуздон табдил додаед».

¹⁸ Чун шариатдонон ва сардорони рӯҳонӣ ин суханонро шуниданд, роҳи ҷӣ тавр ба қатл расондани Исоро ҷустуҷӯ карданд. Онҳо аз Исо тарсиданд, зеро тамоми мардум аз таълимоти Ӯ дар ҳайрат монда буданд.

¹⁹ Худи ҳамон бегоҳ Исо бо шогирдонаш аз шаҳр берун рафт.

Дарахти ҳушиқидаи анҷир

20 Саҳарии рӯзи дигар онҳо дар роҳ ҳамон дарахти анҷирро диданд, ки аз решааш хушк шудааст. **21** Петрус ҳодисаи рӯзи гузаштаро ба ёд оварда гуфт: «Устод, нигоҳ қунед! Дарахти анҷир, ки онро лаънат кардед, хушк шудааст!»

22 Исо дар ҷавоб гуфт: «Ба Худо имон дошта бошед. **23** Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки агар қасе ба ин кӯҳ фармон дода гӯяд: „Бархезу ба баҳр биафт“ ва дар дилаш шубҳае надошта бошад, балки бовар қунад, ки он чӣ мегӯяд, ҳамон тавр мешавад, он гоҳ ҳамон чиз барояш рӯй медиҳад. **24** Барои ҳамин ҳам ба шумо мегӯям, ҳар чӣ дар дуо талаబ мекунед, бовар қунед, ки аллакай онро гирифтаед ва он аз они шумо мешавад. **25-26** (**25-26**) Вале ҳангоми дуо кардан, агар аз қасе хафагие дошта бошед, ўро бубахшед, то ки Падари осмонӣ низ гуноҳҳоятонро ба шумо баҳшида тавонад». *

Саволучавоб дар бораи ҳукуқи Исо

27 Онҳо боз ба Ерусалим омаданд. Вақте ки Исо дар саҳни Ҳонаи Худо рағтуо мекард, сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва пирони қавм назди Ӯ омада **28** пурсиданд: «Ту бо қадом ҳукуқ ин корҳоро мекунӣ? Ин ҳукуқро ба Ту кӣ додааст?»

29 Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман ба шумо саволе медиҳам. Агар ҷавоб дихед, Ман ҳам ба шумо мегӯям, ки бо қадом ҳукуқ ин корҳоро мекунам. **30** Ба Ман бигӯед, ки ҳукуқи таъмиддиҳиро ба Яҳё Худо ё инсон дода буд?»

31 Онҳо ба яқдигар гуфтанд: «Агар бигӯем, ки Худо дода буд, Ӯ мегӯяд: „Пас ҷаро ба ў бовар накардед?“ **32** Агар бигӯем: „Инсон“..., (онҳо аз мардум метарсидаанд, зеро ҳамаи мардум имон доштанд, ки Яҳё пайғамбари Худост).

33 Оқибат, онҳо ба Исо «намедонем» гуфта ҷавоб доданд. Исо низ ба онҳо гуфт: «Пас, Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо қадом ҳукуқ ин корҳоро мекунам».

12

Масал дар бораи иҷоракорони бераҳм

1 Баъд Исо ба мардум бо масалҳо ғап заданро сар кард: «Марде токзоре бунёд карда, атрофи онро девор гирифт. Барои фишурдани ангур ҳавзчае тайёр карда, дидбонгоҳе соҳт ва токзорро ба дехқонон иҷора дода ба сафар баромад.

2 Дар мавсими ҳосилғундорӣ соҳиби токзор хизматгорашро назди иҷоракорон фиристод, то ки ҳаққашро аз ҳосили боғ бигирад. **3** Вале онҳо он хизматторо гирифта заданду бо дасти хоҷӣ баргардонданд. **4** Соҳиби токзор хизматтори дигареро фиристод, вале онҳо ба сари вай зада, бо ў беномусона рафтор карданд. **5** Баъд боз хизматтори дигареро фиристод, лекин ўро күштанд. Бисёр хизматторони дигареро ҳам, ки мефирстод, ё мезанданд, ё мекуштанд.

6 Ҳамин тавр, дар ҳонаи соҳиби токзор ба ғайр аз писари азизаш каси дигаре намонд. Оқибат, „писарамро ҳатман иззату эҳтиром мекунанд“ гуфта, писарашро фиристод. **7** Вале иҷоракорон ба яқдигар гуфтанд: „Вай меросхӯр аст! Биёед, ўро мекушем ва токзор аз они мо мешавад!“ **8** Сипас, ўро дастгир карда күштанд ва часадашро берун аз токзор партофтанд.

9 Акнун соҳиби токзор чӣ кор мекунад? Мераваду он иҷоракоронро мекушад ва токзорро ба дигарон медиҳад.

10 Оё шумо дар навиштаот наҳондаед:
„Он сангери, ки бинокорон нодаркор ҳисоб карда, як сӯ партофтанд, сангии асосии таҳқурсии бино гардид.

11 Ин кори Худованд аст

* **11:25-26** **11:25-26** Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштаот дохил шудааст: «Аммо агар шумо дигаронро набахшед, Падари осмонӣ низ гуноҳҳои шуморо намебахшад».

ва ба назарамон ациб менамояд“».

12 Азбаски роҳбарони халқ фаҳмиданд, ки Исо бо ин масал онҳоро мисол овардааст, хостанд Ӯро дастгир кунанд, vale аз мардум метарсиданд, бинобар ин Ӯро ба ҳоли худ гузошта рафтанд.

Савол дар бораи супоридани андозу хироҷ

13 Дертар чанд нафар аз фарисиён ва ҳиродиён ба назди Исо фиристода шуданд, то ки Ӯро бо сухан ба дом афтонанд. **14** Онҳо омада гуфтанд: «Устод, мо медонем, ки Шумо ростқавл ҳастед ва хушомадгӯй мардум нестед, чунки ба мавқею дараҷаи онҳо эътибор намедиҳед, балки роҳҳои Худоро аз рӯи ҳақиқат таълим медиҳед. Ҳоло бигӯед, оё раво аст, ки мо ба императори Рум андозу хироҷ супорем ё не? **15** Мо бояд онро супорем ё не?» Исо аз дурӯяги онҳо бохабар буда чунин гуфт: «Чаро меҳоҳед Маро ба дом афтонед? Ба Ман динореро биёред, ки бубинам».

16 Вақте динорро ба Ӯ доданд, пурсид: «Дар рӯи ин акс ва номи киро мебинед?» Онҳо ҷавоб доданд: «Императорро».

17 Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Он чи аз они император аст, ба император бидиҳед ва он чи аз они Худост, ба Худо». Онҳо аз ҷавоби Исо дар ҳайрат монданд.

Савол дар бораи аз нав зиндашавӣ

18 Баъд бâъзе аз саддуқиён (онҳо аз нав зиндашавиро инкор мекарданد) ба назди Исо омада пурсиданд: **19** «Устод, Мӯсо дар шариат ба мо чунин навиштааст, ки агар бародари касе фарзанд наёфта бимирад, бигзор вай зани ӯро ба никоҳи худ дарорад ва фарзандони ба дунё омадаро ҳамчун насли бародари мархумаш бидонад. **20** Инак, ҳафт бародар буданд. Бародари калонӣ зан гирифт ва бефарзанд мурд. **21** Баъд бародари дуюм ҳамсари ӯро ба занӣ гирифта, ӯ ҳам бефарзанд мурд. Бо бародари сеюм ҳам ҳамин тавр рӯй дод. **22** Бо ҳамин сурат ҳамаи ҳафт бародарон бефарзанд вафот карданд. Баъд аз ҳама он зан ҳам аз дунё гузашт. **23** Пас, рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, вай зани қадоме аз онҳо мешавад? Охири ҳамаи ҳафт бародарон ӯро ба занӣ гирифта буданд!»

24 Исо ҷавоб дод: «Хатои шумо дар он аст, ки на мазмуни навиштачотро медонеду на қудрати Худоро. **25** Вақте ки мурдаҳо зинда мешаванд, дигар на зан мегиранд ва на шавҳар мекунанд, балки мисли фариштаҳои осмон мегарданд. **26** Вале дар бораи зинда шудани мурдаҳо магар аз қитоби Мӯсо дар бораи ҳодиса бо бутта наҳондаед, ки чӣ тавр Ҳудо ба Мӯсо гуфтааст: „Ман Ҳудои Иброҳим, Ҳудои Исҳоқ ва Ҳудои Ёкуб ҳастам“. **27** Ӯ на Ҳудои мурдагон, балки Ҳудои зиндагон аст. Шумо хатои калон мекунед».

Муҳимтарин қонуни Ҳудо

28 Яке аз шариатдонон ба назди онҳо омада баҳсу мунозирашонро шунид. Вақте ӯ дид, ки Исо ба онҳо чӣ ҷавоби хубе дод, пурсид: «Аз тамоми фармоишҳои Ҳудо қадомаш аз ҳама муҳимтар аст?»

29 Исо ҷавоб дод: «Аввалин фармоши муҳим ин аст: „Эй қавми Истроил, гӯш кунед! Ҳудованд Ҳудои мо Ҳудованди яккаву ягона аст. **30** Ҳудованд Ҳудои ҳудро бо тамоми дилу ҷонатон, бо тамоми ақлу ҳушатон ва бо тамоми қуввати худ дӯст бидоред“. **31** Дуюмаш чунин мебошад: „Ҳар шахсеро, ки наздики шумост, мисли худ дӯст бидоред“. Ҳеч фармоише аз ҳардую ин бузургтаре нест».

32 Шариатдон гуфт: «Устод, ҳақ ба ҷониби Шумост. Шумо бисёр хуб гуфтед, ки фақат як Ҳудо вучуд дорад ва ғайр аз Ӯ Ҳудои дигаре нест. **33** Инчунин, Ҳудоро аз таҳти дил, бо тамоми ақлу ҳуш ва қуввати худ дӯст доштан ва шахси наздики худ бударо ҳам мисли худ дӯст доштан муҳимтар аз қурбон кардані ҷонвар ва дигар намудҳои қурбонӣ мебошад».

34 Исо дид, ки шариатдон оқилона сухан меронад, бинобар ин ба ӯ гуфт: «Шумо ба подшохии Худо наздик ҳастед». Пас аз он дигар ҳеч кас чуръат накард, ки ба Исо саволе диҳад.

Масех аз қадом насл аст?

35 Вақте Исо дар Ҳонаи Худо ба мардум таълим медод, аз онҳо пурсид: «Барои чӣ шариатдонон мегӯянд, ки Масех, яъне Таъиншудаи Худо аз насли Довуд аст?»

36 Дар ҳоле ки худи Довуд бо таъсири Рӯҳи Муқаддас чунин гуфта буд:

„Худованд ба Худованд ман фармуд:

«То вақте ки душманонатро зери поят нагузорам,
аз дасти ростам бишинг».

37 Худи Довуд Таъиншудаи Худоро „Худованд“ номид, пас чӣ тавр Вай аз насли Довуд шуда метавонад?»

Мардуми зиёде суханони Ӯро бо хушнудӣ гӯш мекарданд.

38 Сипас Исо онҳоро таълим дода гуфт: «Аз шариатдонон эҳтиёт бошед. Ба онҳо маъкул аст, ки либосҳои қимат пӯшида гарданд ва мардум дар бозорҳо ба онҳо салом диханд. **39** Онҳо дӯст медоранд, ки дар ҷойҳои беҳтарини ибодатхонаҳо бишинанд ва дар тӯю зиёфатҳо бологузар бошанд. **40** Онҳо намоишкорона дуру дароз дуо меҳонанд, валие дар асл молу мулки бевазанонро ҳӯрда горат мекунанд! Онҳо ҷазои саҳттар мебинанд».

Ҳайрияни бевазани бечора

41 Баъд Исо рӯ ба рӯи сандуқи ҳайрия нишаста, ба сандуқ пул андохтани мардумро тамошо мекард. Баъзеҳо, ки бою бадавлат буданд, пули зиёде ҳайр мекарданд.

42 Ҳамин вақт як бевазани бечора ҳам омада, ду тангай ҳурди мисинро, ки арзиши кам дошт, ба сандуқ андохт. **43** Исо шогирдонашро ба наздаш даъват карда гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани бечора аз ҳамаи дигарон диди зиёдтар ҳайрот кард. **44** Чунки онҳо аз зиёдатии бойигариашон ҳайрия карданд, вай бошад, ҳамаи он ҷизеро, ки дошт, тамоми ризқу рӯзиашро ҳайрия кард».

13

Вайроншавии Ҳонаи Худо

1 Вақте Исо аз Ҳонаи Худо мебаромад, яке аз шогирдонаш гуфт: «Устод, бинед, ин биноҳои Ҳонаи Худо чӣ қадар боҳашамат ҳастанд! Чӣ сангҳои бузурге доранд!»

2 Исо ҷавоб дод: «Шумо ҳоло ин биноҳои бузургро мебинед? Санг бар болои сангаш намонда, ҳамааш ба замин яксон мешавад».

Азобу шиканҷаҳо

3 Вақте Исо дар болои теппай Зайтун, рӯ ба рӯи Ҳонаи Худо менишаст, Петрус, Ёкуб, Юҳанно ва Андриёс дар танҳоӣ аз Ӯ пурсиданд: **4** «Ба мо бигӯед, ки ҳамаи ин воқеаҳо кай рӯй медиҳанд ва ичро шудани ҳамаи инро аз қадом нишона мефаҳмем?»

5 Исо ҷавоб дод: «Эҳтиёт шавед, ки мабодо касе шуморо гумроҳ нақунад. **6** Зеро бисёр қасоне пайдо мешаванд, ки гӯё аз номи Ман омада бошанду „Ман ҳамонам“ мегӯянд ва бисёр одамонро гумроҳ мекунанд. **7** Вақте ки садоҳо ва овозаҳои ҷангҳоро мешунавед, ба воҳима наафтед. Чунин ҳодисаҳо бояд рӯй диханд, валие ин маънии фаро расидани охирзамонро надорад. **8** Як ҳалқ бо ҳалқи дигар ҷанг мекунад ва як давлати дигар ҳучум мекунад. Дар бисёр ҷойҳо заминчунбӣ рӯй дода, қаҳтию гуруснагӣ меояд. Ҳамаи ин монанди саршавии дарди зоидан аст.

9 Худатонро эҳтиёт кунед, зеро шуморо ба назди қозӣ бурда, дар ибодатхонаҳо қамчингорӣ мекунанд ва ба сабаби Маро пайравӣ карданатон шумо дар назди ҳокимону подшоҳон истода шаҳодат хоҳед дод. **10** Пеш аз ҳама хушхабар бояд ба тамоми ҳалқиятҳо эълон карда шавад.

11 Вақт шуморо дастгир карда ба ҷавобгарӣ мекашанд, ташвиш накашед, ки чӣ бояд бигӯед. Ҳар чӣ ҳамон лаҳза ба дилатон андохта мешавад, бигӯед, чунки он вақт на шумо, балки Рӯҳи Муқаддас ба воситаи шумо сухан меронад.

12 Бародар бародари худро ба қатл мефиристад ва инчунин падар фарзандони худро. Фарзандон ба падару модари худ муқобил мебароянд ва онҳоро ба дасти марг месупоранд. **13** Ба сабаби Маро пайравӣ карданатон ҳама шуморо бад мебинанд. Вале касе, ки то ба охир истодагарӣ намояд, начот хоҳад ёфт.

Ғаму андӯҳӣ бузург

14 Аммо вақте ки ҳаробазори нафратангезеро дар ҷое мебинед, ки он набояд бошад (бигзор хонанда бифаҳмад, ки ин чӣ маъно дорад), он гоҳ онҳое, ки дар Яхудия ҳастанд, бояд ба кӯҳистон гурезанд. **15** Агар касе дар болои бом бошад, барои гирифтани чизе поён нафарояд ва ба хона надарояд. **16** Агар касе дар саҳро бошад, барои гирифтани ҷома ҳам барнагардад. **17** Вой бар ҳоли заноне, ки он рӯзҳо ҳомиладор ҳоҳанд буд ва модароне, ки кӯдаки ширхор ҳоҳанд дошт!

18 Пас дуо кунед, ки ин ҳодиса ба зимистон рост наояд. **19** Зеро дар он айём чунон мусибате рӯй медиҳад, ки аз замони дунёро оғаридани Худо то ба ҳол чунин нашуда буд ва дигар ҳаргиз наҳоҳад шуд. **20** Агар Худованд он рӯзҳо мусибатро кӯтоҳ намекард, дар рӯи замин ягон инсон зинда намемонд. Вале ба хотири интихобкардагонаш Худованд он рӯзҳоро кӯтоҳ, кардааст.

21 Агар ҳамон вақт касе ба шумо гӯяд, ки „Ана, Таъиншудаи Худо дар ин ҷост“ ва ё „Нигоҳ кунед, ӯ дар он ҷост“, ба суханонаш бовар нақунед. **22** Зеро одамоне пайдо мешаванд, ки худро бардуруғ Таъиншудаи Худо ва пайғамбар меноманд ва чунин мӯъчизаҳу аҷойбот нишон медиҳанд, то ки агар шавад интихобшудагони Худоро гумроҳ кунанд. **23** Инак, боҳабар бошед. Ана Ман ҳамаашро ба шумо пешакӣ гуфтам.

Омадани Фарзанди Инсон

24 Дар ҳамон рӯзҳо, баъд аз он мусибатҳо, офтоб тира мегардад ва моҳ дигар равшаний намедиҳад,

25 ситораҳо аз осмон поён меафтанд ва ҳама ҷиз дар осмон ба ҷунбиш меояд.

26 Он вақт мардум Фарзанди Инсонро мебинанд, ки болои абрҳо бо қудрату ҷалоли бузург меояд. **27** Ӯ фариштаҳояшро мефиристад, то интихобкардагонашро аз ҷор тарафи дунё ва аз тамоми гӯшаву канори замину осмон гирд оваранд.

Масал дар бораи дарахти анҷир

28 Аз дарахти анҷир ибрат гиред. Ҳамин ки шохаҳояш муғча карда барг бароварданро сар кунанд, шумо аниқ медонед, ки ба қарибӣ тобистон меояд.

29 Ҳамин тавр, вақте мебинед, ки ин ҳодисаҳо ба амал меоянд, донед, ки вақт наздик, дар дами остона аст. **30** Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳанӯз одамони ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин ҳодисаҳо ба амал меоянд. **31** Замину осмон нест мешаванд, аммо гуфтаҳои Ман то абад мемонанд.

Маълум набудани рӯзу соати омадани Фарзанди Инсон

32 Лекин кай фаро расидани он рӯз ё он соатро гайр аз Падар касе намедонад: на фариштаҳои осмон на Писар.

33 Пас, ҳушӯру боҳабар бошед, зеро намедонед, ки он вақт кай фаро мерасад.

34 Ин монанди он аст, ки марде ба сафар рафта, барои ҳар як хизматтори худ вазифаи маҳсусе медиҳад ва ба дарвозабон мефармояд, ки посбонӣ кунад.

35 Пас шумо низ ҳушёр бошед, чун намедонед, ки соҳиби хона кай бармегардад, бегоҳӣ ё нимаи шаб, вақти ҷегзании хурӯс ё бомдодон. **36** Мабодо ў ногаҳон баргашта шуморо дар хоб наёбад. **37** Он чӣ ба шумо мегӯям ба ҳама даҳл дорад: ҳушёр бошед!»

14

Нақшаш қуштани Исо

1 То иди Балогардон ва иди Фатир ду рӯз монда буд. Сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон роҳӣ бо ҳила дастгири карда, ба қатл расондани Исоро ҷустуҷӯ мекарданд. **2** Онҳо мегуфтанд: «Дар рӯзҳои ид ин корро кардан мумкин нест. Шояд одамон шӯриши мебардоранд».

Аз рӯи ҳурмати рехтани атри қиматбаҳо

3 Исо дар Байт-Ҳинӣ, дар хонаи Шимъӯн ном маҳав меҳмон шуда буд. Дар вақти таомхӯрӣ зане омад ва як қӯзачаи сангини гаронбаҳоро пур аз атри қиматбаҳо оварда, онро шикасту ба сари Исо рехт.

4 Баъзеҳо аз ин кори зан ба ғазаб омада, ба яқдигар гуфтанд: «Чаро ў ин атри пурқиматро исроф кард? **5** Ин атрро ба маблағи зиёда аз сесад динор* фурӯҳта, пулашро ба камбағалон тақсим кардан мумкин буд». Ва занро саҳт сарзаниш мекардан.

6 Вале Исо гуфт: «Ӯро ба ҳолаш гузоред, ҷаро ўро ташвиш медиҳед? Вай бароям кори қалон кард. **7** Камбағалон ҳамеша бо шумо ҳастанд ва ҳар вақт, ки хоҳед, шумо метавонед ба онҳо ёрӣ кунед, вале Ман бо шумо ҳамеша намемонам.

8 Ин зан ҳар чӣ аз дасташ омад, кард. Ў атрро ба баданам рехт, то онро барои гӯронидан тайёр намояд. **9** Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ҳар гӯшаву канори дунё, ки ҳушҳабар эълон карда мешавад, кори карда ин занро барои ба ёд овардани ў нақл ҳоҳанд кард».

Хиёнати Яҳудо

10 Он гоҳ яке аз дувоздаҳ шогирдони Исо, ки номаш Яҳудои Исқарют буд, ба назди сардорони рӯҳонӣ рафт, то Исоро ба онҳо таслим кунад. **11** Онҳо аз шунидани ин хеле ҳушҳол шуда, ба ў пул ваъда карданд. Пас, Яҳудо фурсати қулагӣ мечуст, то ки Исоро ба дасти онҳо бисупорад.

Оҳирин ҳӯроки идонаи Исо бо шогирдон

12 Рӯзи аввали иди Фатир, ки мардум барраи балогардонро қурбонӣ мекардан, шогирдон аз Исо пурсиданд: «Дар кучо меҳоҳед, ки мо рафта бароятон дастарҳони иди Балогардонро тайёр намоем!»

13 Исо ду нафар шогирдашро фиристода гуфт: «Ба шаҳр равед ва мардери мебинед, ки қӯзай об мебарад. Аз паси ў биравед. **14** Ба ҳамон хонае, ки он мард медарояд, шумо ҳам дароед ва ба соҳиби хона бигӯед: „Устод мепурсад, ки қуҷӯст меҳмонҳонаи ў, ки дар он ҳамроҳи шогирданаш ҳӯроки иди Балогардонро ҳӯрда тавонад?“ **15** Вай ба шумо болоҳонаи қалонеро нишон медиҳад, ки аллакай ғундошта ба тартиб оварда шудааст ва шумо дар ҳамон ҷо бароямон дастарҳон тайёр кунед!».

16 Пас шогирдон ба шаҳр рафтанду ҳамон тавре, ки Исо гуфта буд, шуд ва онҳо ҳӯроки иди Балогардонро тайёр намуданд.

17 Бегоҳирӯзӣ Исо бо дувоздаҳ шогирдаш омад. **18** Вақте ки дар гирди дастарҳон нишаста ҳӯрок меҳӯрданд, Исо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, яке аз шумо, ки ҳоло бо Ман ҳӯрок ҳӯрда истодааст, ба Ман хиёнат мекунад».

* **14:5** 14:5 Динор – ниг. 6:37.

19 Онҳо хеле ғамгин шуда, пайдарҳам ба пурсидан даромаданд: «Мабодо ин ман набашам?» **20** Исо ҷавоб дод: «Ин корро яке аз дувоздаҳ нафари шумо мекунад, ки луқмаи нонашро бо Ман дар як коса тар карда истодааст.

21 Бо Фарзанди Инсон он чӣ дар навиштаҷот дар борааш навишта шудааст, рӯй медиҳад. Аммо вой бар ҳоли он қасе, ки ба Фарзанди Инсон хиёнат мекунад. Барои вай беҳтар мешуд, ки ҳаргиз ба дунё наояд».

Таоми шоми Худованд

22 Ҳангоме ки онҳо меҳӯрданд Исо нонро ба даст гирифта, шукри Худоро карду онро пора карда ба онҳо тақсим намуду гуфт: «Бигиред, ки ин бадани Ман аст».

23 Пас қосаро гирифта, шукри Худоро карду онро ба шогирдонаш дод ва ҳамаи онҳо аз он нӯшиданд. **24** Исо ба онҳо гуфт: «Ин хуни Ман аст, ки барои тасдиқ кардани аҳди Худо ба хотири одамони зиёде рехта мешавад». **25** Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки акнун Ман аз меваи нави токи ангур фақат дар подшоҳии Худо ҳоҳам нӯшид, лекин то он рӯй ҳаргиз наменӯшам».

26 Баъд онҳо Худоро ҳамду саногӯён ба теппай Зайтун равона шуданд.

Исо инкори Петрусро пешӯй мекунад

27 Пас Исо ба шогирдон гуфт: «Ҳамаи шумо пайравӣ кардани Маро бас мекунед, ҷунки дар навиштаҷот пешӯйии Худо омадааст: „Ҷӯпонро мекушам ва гӯсфандони рама пароканда мешаванд“». **28** Аммо, вақте ки аз нав зинда мешавам, пешопеши шумо ба вилояти Ҷалил меравам».

29 Петрус гуфт: «Ҳарчанд ки ҳама пайравӣ кардани Шуморо бас кунанд ҳам, ман ин корро намекунам».

30 Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, имрӯз, худи ҳамин шаб, ҳанӯз хурӯс ду бор ҷеф назада, ту се бор Маро инкор мекунӣ».

31 Вале Петрус бо қатъият гуфт: «Ҳатто агар ҳамроҳи Шумо ҷон додан лозим ояд, ҳаргиз Шуморо инкор намекунам». Дигарон низ ҷунин гуфтанд.

Оҳирин дуо дар боғи Ҷатсамонӣ

32 Онҳо ба ҷое рафтанд, ки Ҷатсамон ном дошт ва ӯ ба шогирдонаш гуфт: «Шумо дар ин ҷо бошед, Ман рафта дуо мекунам». **33** Ӯ бо худ Петрус, Ёкуб ва Юҳанноро бурд. Ғаму аламаш саҳт шиддат меёфт ва **34** ӯ ба онҳо гуфт: «Аз шиддати ғаму гусса ҷонам ба лаб расидааст. Ин ҷо бимонеду бедор бошед».

35 Инро гуфта Исо каме дурттар рафт ва худро рӯи замин партофта дуо кард, ки агар шавад он вақти азоб ба сараш наояд. **36** Сипас гуфт: «Эй Падарҷон, бароят ҳама чиз имконпазир аст. Ин косаи азобро аз сари Ман дур кун. Аммо на хости Ман, хости Ту шавад».

37 Баъд баргашта дид, ки шогирдонаш хобидаанд. Ӯ ба Петрус гуфт: «Шимъӯн, ту хобидай? Магар як соат бедор истода натавонистӣ? **38** Бедор бимонед ва дуо кунед, то ки ба васваса наафтед. Ҷунки рӯҳатон ба ин тайёр аст, аммо табииати инсониатон нотавон».

39 Пас, боз рафта бо ҳамон суханони пештарааш дуо кард. **40** Бори дигар баргашта омаду онҳоро боз дар хоб дид, ҷунки онҳо саҳт хоболуд буданд ва намедонистанд, ки ба Исо чӣ ҷавоб диданд.

41 Вай бори сеюм баргашта, ба онҳо гуфт: «Шумо ҳанӯз хоб рафта дам мегиред? Бас, акнун соати он расидааст, ки Фарзанди Инсон ба дасти гунаҳкорон таслим карда мешавад. **42** Биёед, бархезед, меравем. Нигоҳ кунед, ана таслимкунандай Ман ҳам нааздик омад».

Дастгиҳи кардани Исо

43 Якбора, ҳанӯз Ӯ суханашро тамом накарда, Яхудо, яке аз дувоздаҳ шогирдаш расида омад ва ҳамроҳаш як тӯда одамони чӯбу шамшер дар даст аз ҷониби сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва пирони қавм буданд. **44** Инак, хиёнаткор

ба онҳо пешакй чунин шарт карда буд: «Бидонед, касеро, ки бўсидам, ҳамон шахсест, ки бояд дастгир кунеду таҳти назорат гирифта баред».

45 Яхудо дарҳол ба Исо наздик шуду «Устод!» гуфта, Ӯро бўсид. **46** Пас онҳо Исоро дастгир карданд. **47** Ҳамон замон як нафар аз ҳозирон шамшерро аз ғилоф қашиду ба сўй гуломи сарвари рӯҳониён ҳамла карда, гўши вайро бурида палтофт.

48 Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Шумо магар Маро роҳзан гумон мебаред, ки барои дастгир карданам бо чўбӯ шамшерҳо омадаед? **49** Ман ҳар рӯз бо шумо дар Хонаи Ҳудо будам ва таълим медодам, аммо шумо Маро дастгир намекардед. Вале, бигзор гуфтаҳои навиштаот бу амал оянд». **50** Ҳамон вақт ҳамаи шогирдонаш Ӯро танҳо гузошта гурехтанд.

51 Як ҷавоне аз паси Исо рафт, ки дар танаш ҳеч чиз надошту фақат бо матои катонӣ худро печонда буд. Вақте сарбозон Ӯро дастгир карданд, **52** вай ҳалос ҳўрду матои катонӣ дар дasti онҳо монд, худаш тани бараҳна гурехт.

Исо дар ҳузури шўро

53 Исоро ба хонаи сарвари рӯҳониён бурданд. Ҳамаи сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва пирони қавм дар он ҷо ҷамъ шуданд. **54** Петрус ҳам, ки дурттар аз паси онҳо меомад, ба ҳавлии сарвари рӯҳониён даромада, дар наzdи хизматгорон нишастан, то ки дар оташи гулхан гарм шавад.

55 Сардорони рӯҳонӣ ва ҳамаи аъзоёни шўро кўшиш мекарданд, ки бар зидди Исо далеле ба даст оварда, Ӯро ба қатл расонанд, vale ҳеч далеле пайдо накарданд.

56 Бисёриҳо бар зидди Исо шаҳодати дурӯғ доданд, аммо гуфтаҳояшон ба ҳам мувофиқ намеомад. **57** Баъзеҳо аз ҷо барҳеста, ба Исо чунин тӯҳматҳо карданд:

58 «Мо шунидем, ки Ӯ мегуфт: „Ман ин Хонаи Ҳудоро, ки бо дасти инсон соҳта шудааст, вайрон мекунам ва баъд аз се рӯз дигаре бе қўмаки инсон месозам“».

59 Вале шаҳодати онҳо бар хилофи яқдигар буд.

60 Он вақт сарвари рӯҳониён дар ҳузури ҳама барҳеста, аз Исо пурсид: «Ин чӣ айномаҳое, ки бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд? Чаро Ту ҳеч ҷавобе намедиҳӣ?»

61 Аммо Исо хомӯш истода, ҳеч ҷавобе надод. Сарвари рӯҳониён боз пурсид: «Магар Ту Таъиншуда ва Писари Ҳудо ҳастӣ, ки ба Ӯ ҳамду сано меҳонем?»

62 Исо гуфт: «Ҳастам[†] ва рӯзе Фарзанди Инсонро мебинед, ки аз тарафи рости Ҳудои Пуркудрат нишастан дар рӯи абрӯҳои осмон меояд».

63 Он гоҳ сарвари рӯҳониён либосашро дарронда гуфт: «Дигар ба мо ҳеч шоҳиде лозим ҳам нест! **64** Ҳудатон шунидед, ки Ӯ суханони кофирона гуфт. Ба чӣ қарор меоед?» Пас ҳамаи онҳо Ӯро айборд карда, ба марғ маҳкум намуданд.

65 Баъд баъзеҳо ба туғ кардан ба Исо даромаданд. Онҳо ҷашмони Ӯро баста, ба рўяш торсакӣ зада мепурсиданд: «Агар пайғамбар бошӣ, бигӯй, ки Туро кӣ зад?» ва сарбозон ҳам Ӯро бурда заданд.

Исоро инкор кардан Петрус

66-67 (66-67) Петрус ҳоло ҳам дар ҳавлӣ наzdи гулхан нишастан, худро гарм мекард. Ҳамин вақт яке аз қанизакони сарвари рӯҳониён ӯро дид ва ба ў бо диққат нигоҳ карда гуфт: «Ту ҳам ҳамроҳи Исои Носирий будй!»

68 Петрус инро инкор карду «Намедонам ва намефаҳмам, ки чӣ мегӯй» гуфта, ба тарафи дигари ҳавлӣ гузашт.[‡]

69 Қанизак Петруслор бори дигар дид ва ба ҳозирбудагон гуфт: «Ин мард ҳам яке аз шарикони Исо аст!» **70** Петрус инро боз инкор кард. Дертар ҳозирбудагон ба Петрус гуфтанд: «Аниқ ту шарики онҳоӣ, чунки ҷалилӣ ҳаст!»

[†] **14:62** 14:62 «Ман ҳастам» — ин номест, ки Ҳудо бо он худро номида буд (ниг. Ҳуруч 3:14). [‡] **14:68**

14:68 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаот доҳил шудааст: «Ҳамон замон ҳурус чег зад».

71 Петрус бошад, ба сараш лаънатҳо хонда, қасам хўрда гуфт: «Ин одамеро, ки дар борааш мегўед, намениносам».

72 Худи ҳамон лаъза хурӯс бори дуюм чег зад ва Петрус суханони Исоро ба ёд овард, ки гуфта буд: «Пеш аз он ки хурӯс ду бор чег занад, ту се бор Маро инкор мекунй». Он гоҳ Петрус худро дошта натавониста ба гиря даромад.

15

Исо дар ҳузури Пилотус

1 Саҳарии барвақт сардорони рӯҳонӣ, пирони қавм бо шариатдонон ва тамоми аъзоёни шўро дар маҷлис ба як қарор омаданд. Онҳо Исоро баста, ба назди ҳокими румӣ Пилотус фиристоданд ва ба дasti ў супориданд.

2 Пилотус аз Исо пурсид: «Оё Ту Шоҳи Яхудиён ҳастӣ?» Исо ҷавоб дод: «Ҳамон тавре ки ҳудатон мегўед».

3 Сардорони рӯҳонӣ Исоро аз бисёр ҷиҳат айбдор мекарданд. **4** Пилотус аз ў пурсид: «Чаро ҷавоб намедиҳӣ? Бубин, Туро чӣ қадар айбдор мекунанд». **5** Вале Исо боз ҳам ҷизе нагуфт ва Пилотус дар ҳайрат монд.

6 Аз рӯи одат Пилотус дар ҳар ҷашигирӣ ин ид як нафар маҳбусеро, ки мардум талаб мекард, озод менамуд. **7** Дар он вақт Бараббос ном марде, ки бо шариконаш дар шаҳр шўриш бардошта одам кушта буд, дар ҳабс менишаст. **8** Мардум ҳоҳиш карданд, ки Пилотус мисли ҳарсола як нафар маҳбусро озод кунад. **9** Пилотус пурсид: «Мехоҳед, ки Шоҳи Яхудиёнро бароятон озод кунам?» **10** Чун мефаҳмид, ки сардорони рӯҳонӣ Исоро аз рӯй ҳасад ба дasti ў супорида буданд.

11 Вале сардорони рӯҳонӣ мардумро ба ошӯб оварданд, то ба ивази Исо озод кардани Бараббосро талаб кунанд. **12** Пилотус боз аз онҳо пурсид: «Пас, бо он қасе, ки шумо ўро Шоҳи Яхудиён меномед, чӣ кор кунам?»

13 Онҳо фарёд заданд: «Ба салиб меҳкӯб кунед!»

14 Пилотус гуфт: «Чаро? Охир Вай чӣ бадие кардааст?» Лекин онҳо боз баландтар фарёд заданд: «Ўро меҳкӯб кунед!»

15 Пилотус танҳо барои қонеъ гардондани талаботи ҳалқ Бараббосро барояшон озод карда, фармон дод, ки Исоро қамчинкорӣ намуда, ба салиб меҳкӯб кунанд.

Сарбозон Исо масҳара мекунанд

16 Сарбозон Исо бо ҳавлии дарбор бурда, аскарони зиёдро ҷамъ карданд.

17 Баъд ба Исо ҷомаи бунафшранг пӯшонданд ва аз ҳор тоҷе бофта, ба сараш гузоштанд. **18** Ба ў таъзим карда фарёд мезаданд: «Зинда бод Шоҳи Яхудиён!»

19 Онҳо бо чӯб ба сараш мезаданд, ба ў туғ мекарданд ва дар наздаш ба зону истода, ба ў саҷда менамуданд. **20** Вақте ки онҳо масҳара додани ўро бас карданд, ҷомаи бунафшранго аз танаши қашида, либоси ҳудашро пӯшонданд ва барои ба салиб меҳкӯб кардан ўро аз он ҷо берун бурданд.

Ба салиб меҳкӯб шудани Исо

21 Дар роҳ онҳо бо як роҳгузари қуриние воҳӯрданд, ки аз саҳро бармегашт. Он мард Шимъун ном дошт ва падари Искандару Руғис буд. Сарбозон ўро маҷбур

карданд, ки чӯби салиби Исо бардошта барад. **22** Баъд Исо бо ҷое оварданд, ки Ҷолҷото, яъне «Чои қосаҳона сар» ном дошт. **23** Сарбозон ба ў майи бо

мӯр* омехтаро доданд, вале ў онро қабул накард. **24** Он гоҳ Исо ба рӯи салиб меҳкӯб карданду либосашро байнӣ ҳуд тақсим карданӣ шуда, бо партофтани

қуръа соҳибшаванди онро муайян карданд. **25** Соати нӯҳи саҳар буд, ки ўро рӯи

* **15:23** 15:23 мӯр — моддаи равған монанди зардранг, ки аз бутта гирифта мешавад ва аз он доруворӣ барои сабуқ карданӣ дард тайёр мекунанд.

салиб мекӯб карданд. ²⁶ Дар лавҳаи айбнома бар зидди Исо навиштанд: «Шоҳи Яхудиён».

²⁷⁻²⁸ (27-28) Ҳамроҳи Исо боз ду дуздро аз тарафи чагу росташ ба салибҳои дигар мекӯб карданд.[†]

²⁹ Одамоне, ки аз он ҷо мегузаштанд, сар ҷунбонда Исоро мазоқ карда мегуфтанд: «Ту-ку меҳости Ҳонаи Худоро вайрон карда, дар муддати се рӯз онро аз нав созӣ, ³⁰ пас, ҳоло аз салиб поён фаромада, худатро начот дех?»

³¹ Сардорони рӯҷонӣ ва шариатдонон низ Ӯро масҳаракунон ба яқдигар мегуфтанд: «Дигаронро начот медоду худашро начот дода наметавонад.

³² Бигузор Таъиншудаи Худо, ки Шоҳи Яхудиён аст, акунун аз салиб поён фарояд, то мо инро дид, имон оварем!» Ҳатто онҳое, ки ҳамроҳаш мекӯб шуда буданд, Ӯро таҳқир мекарданд.

Марғи Исо

³³ Нисифирӯзӣ ҳама чоро торики фаро гирифт ва он то соати се давом кард.

³⁴ Дар соати се Исо бо садои баланд фарёд зад: «Элла! Элла! Лама сабактани?», яъне «Эй Худои Ман! Эй Худои Ман! Чаро Маро тарқ кардӣ?» ³⁵ Баъзе аз ҳозирон инро шунида, гуфтанд, ки Исо Илёс пайғамбарро садо мекунад. ³⁶ Сипас як нафар давида латтаеро ба сирко тар кард ва ба сари як ҷӯб гузошту барои нӯшидан ба Исо дароз кард ва гуфт: «Истед, бинем-чи, оё Илёс омада, Ӯро аз салиб гирифта поён мефарорад ё не?!» ³⁷ Баъд Исо нолаи баланде карда ҷон дод.

³⁸ Худи ҳамин вақт пардае, ки ҷои муқаддастарини Ҳонаи Худоро чудо мекард, аз боло то ба поёнаш дарида, ду пора шуд. ³⁹ Вақте сардори лашкари румии дар рӯ ба рӯи салибистода дид, ки Исо чӣ тавр фарёд зада ҷон дод, гуфт: «Дар ҳақиқат ин мард Писари Худо буд!»

⁴⁰ Чанд зан ҳам он ҷо буданд, ки аз дур ин ҳодисаҳоро мединанд. Дар байнини онҳо Марями Маҷдалия, Салӯмит ва Марям, ки модари Ёкуби хурдсол ва Юшо буд, низ ҳузур доштанд. ⁴¹ Онҳо дар Чалил Исоро пайравӣ мекарданд ва дар эҳтиёҷаш кӯмак мерасонданд. Бисёр занони дигар низ, ки ҳамроҳи Ӯ ба Ерусалим омаданд, дар он ҷо буданд.

Гӯронидани Исо

⁴² Шом шуд ва мардум ба рӯзи истироҳат тайёри мединанд. ⁴³ Юсуф ном шахс аз шаҳри Аромот, ки аъзои обруманд шӯро буд ва омадани подшоҳии Худоро интизорӣ мекашид, бочурват ба назди Пилотус рафт ва часади Исоро талаб кард.

⁴⁴ Пилотус ҳайрон шуд, ки Исо ба ин зудӣ мурдааст. Минобар ин сардори лашкаро даъват карда, аз ӯ пурсид, ки оё Исо аллакай мурдааст.

⁴⁵ Вақте он сардори лашкар тасдиқ кард, Пилотус часади Исоро ба Юсуф супорид. ⁴⁶ Юсуф суғи сафед ҳарид ва часадро аз салиб поён фароварда, кафангеч карду ба даруни қабре, ки дар форе канда шуда буд, гузошт. Баъд сангиги калонеро ба даромади қабр гелонда, онро маҳкам кард. ⁴⁷ Марями Маҷдалия ва Марям, модари Юшо диданд, ки часад ба кучо гузошта шуд.

16

Зиндашавии Исо

¹ Вақте ки рӯзи истироҳат ба охир расид, Марями Маҷдалия, Марям, ки модари Ёкуб буд ва Салӯмит рафта, равғани ҳушбӯй ҳариданд, то ки ба бадани Исо бимоланд. ² Ва саҳарии барвақти рӯзи якшанбе, баъд аз баромадани офтоб ба сӯи қабр раҳсипор шуданд.

[†] **15:27-28** 15:27-28 Дар баъзе нусхаҳо қадими навишташот дохил шудааст: «Ин ҳам дар навишташот пешӯй шуда буд: „Ӯ низ ба қатори ҷинояткорон дохил мешавад“».

3 Дар роҳ ба яқдигар мегуфтанд: «Кӣ санги калонро аз даромади қабр барои мо мебардорад?» **4** Вақте ки назди қабр расиданд, диданд, ки он санги бениҳоят калони қабр як сӯ гелонда шудааст.

5 Пас ба даруни қабр даромада диданд, ки як ҷавоне бо либоси сафед дар тарафи рост нишастааст. Занон ба ҳайрат афтоданд.

6 Вале ҷавон ба онҳо гуфт: «Ҳайрон нашавед! Шумо Исои Носирӣ ба салиб меҳкӯбшударо мечӯед. Вай аз нав зинда шуд ва дар ин ҷо нест! Ба ҷое, ки ҷасадашро гузошта буданд, нигоҳ қунед! **7** Ҳоло рафта, ба шогирдонаш ва ба Петрус бигӯед, ки Исо пешопеши шумо ба Ҷалил мераవад, то шуморо дар он ҷо бубинад, чунон ки ба шумо гуфта буд.

8 Занҳо тарсону ларзон берун баромада, аз назди қабр гурехтанд ва ба касе чизе нагуфтанд, чунки дар ҳарос буданд.

Зоҳиршавии Исо ба шогирдонаш

[**9** Исо субҳи рӯзи яқшанбе аз нав зинда шуд ва аввал ба Марями Мачдалия, ки аз вуҷуди ў ҳафт девро берун карда буд, худро зоҳир кард. **10** Марям назди шогирдони гирёну мотамзада рафта ин ҳабарро гуфт. **11** Вале онҳо суханони ўро шунида, бовар накарданд, ки Исо зинда асту Марям ўро дидааст.

12 Баъд Исо худро дар сурати дигар ба ду шогирдаш, ки ба деха мерафтанд, зоҳир кард. **13** Онҳо баргашта, инро ба дигарон нақл намуданд, аммо ҳеч кас ба суханони онҳо бовар накард.

14 Дар оҳир Исо ба он ёздаҳ шогирдаш, дар вақти ҳӯрок ҳӯрданашон, зоҳир шуд ва онҳоро ба сабаби беимонӣ ва яқравиашон сарзаниш кард, зоро ба суханони қасоне, ки ўро баъд аз марғ зинда диданд, бовар накарданд.

15 Баъд ба онҳо гуфт: «Ба тамоми дунё рафта, хушхабарро ба ҳама эълон бикунед! **16** Қасоне, ки имон биоваранд ва таъмид бигиранд, начот мейбанд, вале қасоне, ки имон наоваранд, маҳкум мешаванд. **17** Дар ҳаётӣ қасоне, ки имон меоваранд, чунин аломатҳо пайдо мешаванд: онҳо бо номи Ман девҳоро меронанд ва бо забонҳои нав сухан мегӯянд; **18** онҳо морҳоро бо даст мегиранд ва агар заҳр ҳӯранд, зараре намебинанд; даст бар беморон мегузоранд ва онҳо шифо мейбанд».

19 Вақте ки сӯҳбати Исои Худованд бо онҳо тамом шуд, Вай ба сӯи осмон бурда шуд ва аз тарафи рости Худо нишаст. **20** Шогирдон рафта, хушхабарро дар ҳама ҷо эълон мекарданд. Худованд ҳам мададгори онҳо буд ва бо мӯъцизаҳое, ки онҳо нишон медоданд, гуфтаҳояшонро тасдиқ мекард. Омин. *]

* **16:20** 16:9–20 Ин оятҳо на дар ҳамаи нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудаанд.

Хушхабар аз Луқо Пешгуфтор

Луқо, ки муаллифи ин китоб мебошад, аз рўйи касбаш духтур буд. Дар байнини ҳамаи муаллифони китоби Аҳди Нав ў ягона муаллифест, ки гайрияҳудӣ буд. Азбаски Луқо худ шоҳиди зиндагии Исо набуд, аз ин рӯ ҳангоми тартиб додани ин Хушхабар ба бисёр навиштаҳои дигарон дар бораи ҳаёт ва фаъолияти Исои Масеҳ муроҷиат кардааст. Баъдтар тамоми маълумоти гирифтаашро ботартиб ҷо ба ҷо карда, китоби Хушхабарро барои як нафари баобруи гайрияҳудӣ ба номи Теофилус менависад. Тахмин аст, ки ин Хушхабар тақрибан дар соли 75-и мелодӣ навишта шудааст ва маълумоти бештари он аз Хушхабар аз Марқӯс, ки пештар навишта шуда буд, гирифта шудааст. Бинобар ин Хушхабар аз Луқо бо Хушхабар аз Марқӯс бисёр монандӣ дорад.

Муаллиф воқеаҳои зиндагии Исоро дар саҳнаи ҳодисаҳои таърихии ҳамон замон баён намудааст, то нишон дихад, ки имони масеҳиён ба он воқеаҳое аст, ки дар асоси таърихӣ низ исбот доранд. Ҳамчунон ў қайд мекунад, ки зиндагии заминии Масеҳ ҳиссаи бисёр муҳимро дар таърихи тамоми башар гузоштааст.

Дар ин китоб Луқо ба чанд мавзӯй аҳамияти маҳсус медиҳад: яке ин аст, ки Исо барои наҷоти ҳамаи одамон ба замин омадааст: чи яхудӣ чи гайрияҳудӣ, чи сарватманду чи камбағал, чи диндору чи беимонон! Дигаре ин аст, ки дар зиндагии Исо дуо чӣ аҳамият дошт. Исо бисёр дуо мекард: баъд аз он ки дар об таъмид гирифт, пеш аз интихоб кардани шогирдонаш, пеш аз пурсиш кардани шогирдонаш, ки Ўро кӣ мешуморанд ва пеш аз дар салиб ҷон доданаш. Ҳамчунин аз ин Хушхабар мо се ҳикояи Исоро ёд мегирем, ки дар бораи дуо гуфтааст.

Чанд масалҳои беҳтарине, ки Исо барои таълим додан дар бораи муҳаббати Ҳудо истифода бурдааст, танҳо дар Хушхабар аз Луқо нақл шудаанд: масал дар бораи сомарии нақӯкор, масал дар бораи гӯсфанди гумшууда ва масал дар бораи писари гумроҳшуда.

Луқо боз дар китоби худ ғамхории Ҳудоро нисбат ба камбағалону бечорагон нишон медиҳад: ҳабари хуш ба камбағалону бечорагон бояд расонда шавад, онҳо соҳиби баракати Ҳудо мебошанд, онҳо ба базми бузург даъват ҳастанд.

Дар бобҳои оҳирини китоб Луқо дар бораи зинда шудани Исои Масеҳ ба тавре баён мекунад, то хонанда боварӣ ҳосил қунад, ки ба пеши шогирдон арвоҳи Исо не, балки Ҳуди Исо дар бадани худ зинда шуда омада буд. Ў зинда буд, ки луқмае аз мөҳӣ ҳӯрд. Луқо нишон додан меҳост, ки зиндашавии Исои Масеҳ тасаввуроти ҳайлии касе набуда, балки воқеаи ҳақиқӣ мебошад.

Дар хотимаи китоби худ Луқо дар бораи ба осмон рафтани Исо нақл мекунад. Аммо пеш аз ин ки ба осмон равад, ў ба шогирдонаш гуфтааст: «Мувофиқи гуфтаҳои навиштаҷот Таъиншудаи Ҳудо бояд азоб қашад ва дар рӯзи сеом аз мурдагон зинда шавад.

Ба номи Ў аз Ерусалим сар карда ба ҳамаи ҳалқҳо тавба ва баҳшоиши гуноҳҳо эълон карда мешавад ва шумо шоҳидони ҳамаи ин воқеаҳо ҳастед» (Луқо 24:46-48).

Пешгуфтор

1-3 (1-3) Теофилиуси мӯҳтарам!

Бисёр қасон ботартиб навиштани воқеаҳоеро сар карданд, ки дар байнини мо ба амал омада буданд. Онҳо аз рӯи нақлҳои тартиб медиҳанд, ки шоҳидону хизматчиёни аввалини Хушхабар ба мо расондаанд. Аз ин рӯ, ман ҳам ин воқеаҳоро аз аввал бодиққат тадқиқ карда, дуруст донистам, ки онҳоро як-як

ба шумо бинависам, ⁴ то дуруст будани таълимотеро, ки аз он хабар ёфтаед, бидонед.

Хабар дар бораи Яхёу Таъмиддиҳанда

⁵ Дар замони ҳукмронии Ҳиродус ном подшоҳи сарзамини Яхудия рӯҳоние зиндагӣ мекард, ки аз авлоди Абиёи рӯҳонӣ буд. Вай Закарё ном дошт ва занашро, ки аз авлоди Ҳоруни рӯҳонӣ буд, Элисобат меномиданд. ⁶ Ин зану шавҳар дар назари Ҳудо беайб буданд ва тамоми фармону қонунҳои Ҳудовандро пурра ба ҷо меоварданд. ⁷ Онҳо яғон фарзанди надоштанд, чунки Элисобат зани нозой буд, гайр аз ин ҳардуяшон аллакай пир шуда буданд.

⁸ Рӯзе наవбати хизмат ба гӯрӯҳи Закарё расид ва ў ҳамчун рӯҳонӣ дар пеши Ҳудо машгули иҷрои вазифааш шуд. ⁹ Барои муайян кардани касе, ки мувофиқи расми рӯҳониён ба Ҳонаи Ҳудованд даромада, ширеши ҳушбӯйро месӯzonад, қуръа партофта шуд ва он ба номи Закарё афтид. ¹⁰ Вақте ки Закарё машгули сӯзондани ширеши ҳушбӯй буд, тамоми мардум дар берун истода дуо мекарданд.

¹¹ Баногоҳ ба Закарё фариштаи Ҳудованд зоҳир шуд, ки дар тарафи рости қурбонгоҳи ширеши ҳушбӯй меистод. ¹² Ҳамин ки Закарё ўро дид, бекарор шуд ва вучудашро воҳима зер кард. ¹³ Аммо фаришта ба ў гуфт: «Ҳой Закарё, натарс. Дуюят ба даргоҳи Ҳудо қабул шуд. Ҳамсарат Элисобат писаре ҳоҳад зоид ва ту ўро Яхё ном ҳоҳӣ гузошт. ¹⁴ Шодиву ҳурсандӣ насибат мегардад ва таваллуди ин кӯдак боиси ҳуҷнудии бисёриҳо мешавад, ¹⁵ зоро ў дар назари Ҳудованд бузург ҳоҳад шуд. Ў бояд ҳеч шаробу май нанӯшад. Кӯдак ҳанӯз пеш аз таваллуд шуданаш аз Рӯҳи Муқаддас пур шуда, ¹⁶ аз байнин ҳалқи Истроил бисёр қасонро ба сӯи Ҳудованд Ҳудои онҳо бармегардонад. ¹⁷ Вай ҳам мисли Илёс пайғамбар дар рӯҳ ва қудрат пешопеши Ҳудованд қадам мезанад, то ки дилҳои падаронро ба фарзандонашон наздик карда, сарқашонро ба ҳикмати накӯкорон орад ва бо ин роҳ барои Ҳудованд ҳалқро тайёр кунад».

¹⁸ Закарё аз фаришта пурсид: «Аз кучо мефаҳмам, ки ин мешавад? Охир ману занам пир шудаем» ¹⁹ Фаришта ба ў ҷавоб дод: «Ман Ҷаброил ҳастам ва дар ҳузури Ҳудо меистам. Ў маро фиристод, то ки бо ту ғап зада, ин ҳабари ҳушро ба ту бирасонам. ²⁰ Вале чун ба суханонам, ки дар вақти муайяншуда иҷро ҳоҳанд шуд, бовар накардӣ, ҳоло гунг мешавӣ ва то он рӯзе, ки ҳамаи гуфтаҳоям ба амал наоянд, сухане гуфта наметавонӣ».

²¹ Мардуме, ки интизори Закарё буданд, ҳайрон шуданд, ки чаро ў вақти зиёде дар Ҳонаи Ҳудо мемонад. ²² Ҳангоме ки Закарё берун омад, ҳеч сухан гуфта наметавонист ва онҳо фаҳмиданд, ки дар Ҳонаи Ҳудо ба вай ҷизе аён шудааст. Ў гунг шуда буд, аз ин сабаб бо одамон бо имову ишора ғап мезад. ²³ Ҳамин ки вақти хизмати Закарё ба охир расид, вай ба ҳонааш баргашт.

²⁴ Баъд аз ин зани вай Элисобат ҳомиладор шуд ва аз ин рӯ, панҷ моҳ аз хона намебаромад. Ў гуфт: ²⁵ «Ин кори Ҳудованд аст, ки ҳоло ба ман назар андохта, нанги маро аз миёни мардум бардоштааст».

Хабар дар бораи таваллуди Исо

²⁶ Дар моҳи шашум Ҳудо фаришта Ҷаброилро ба шаҳри Носираи сарзамини Ҷалил фиристод. ²⁷ Ў ба назди Марям ном духтаре омад. Марям номзади Юсуф, як марде аз авлоди шоҳ Довуд буд. ²⁸ Фаришта пеши Марям омада, гуфт: «Салом, эй назаркардаи Ҳудо. Ҳудо бо туст». ^{*} ²⁹ Марям аз ин суханони фаришта безобита шуда, ҳуд ба ҳуд фикр мекард, ки чаро ў ба ман ҷунин салом дод. ³⁰ Фаришта бошад, ба ў гуфт: «Натарс, Марям, зоро Ҳудо бар ту назар кардаст; ³¹ ҳоло ту

* ^{1:28} 1:28 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Ту ҳушбахтарин дар байнин занон ҳастӣ».

ҳомиладор шуда, писаре таваллуд мекунй ви номашро Исо мегузорй. ³² Ү бузург мегардад ви Писари Худои Таоло хонда мешавад. Худованд Худо ўро ба тахти аҷодди Ӯ Довуд мешинонад. ³³ Ӯ то абад бар ҳалқи Ёкуб фармонфармой мекунаду подшоҳиаш ҳеч гоҳ ба охир намерасад».

³⁴ Марям ба фаришта гуфт: «Ман то ҳол бо ягон мард наздикий надоштам, пас чӣ тавр ҳомиладор шуда метавонам?» ³⁵ Фаришта ба ӯ ҷавоб дод: «Рӯҳи Муқаддас бар ту мефурояд ва қудрати Худои Таоло дар ту амал мекунад. Аз ин сабаб он кӯдаке, ки ту таваллуд мекунй, муқаддас ви Писари Худо номида ҳоҳад шуд. ³⁶ Охир ҳеши ту Элисобат ҳам дар пиронсолӣ писаре дар шикам дорад ва ҳоло аз ҳомиладор шуданаш шаш моҳ гузаштааст, ҳарчанд нозой шуморида шуда буд. ³⁷ Бидон, ки барои Худо ҳеч ҷизи ғайриимкон нест». ³⁸ Марям гуфт: «Ман бандай Худованд ҳастам ва бигзор ҳар ҷизе, ки шумо гуфтед, ба амал ояд». Сипас, фаришта аз пеши ӯ рафт.

Воҳӯрии Марям бо Элисобат

³⁹ Баъд аз ин Марям бошитоб ба шаҳре, ки дар қӯҳистони Яхудия воқеъ буд, равона шуд. ⁴⁰ Вақте ки ба он ҷо расид, ба хонаи Закарё даромада, бо Элисобат салом кард. ⁴¹ Саломи Марямо шунидан замон тифл дар шиками Элисобат ба ҷунбиш омад ва Элисобат аз Рӯҳи Муқаддас пур шуда, ⁴² бо овози баланд хитоб намуд: «Ту пурфайзтарин зани дунё ҳастӣ ва ҳушбахт аст он кӯдаке, ки дар шикам дорӣ! ⁴³ Ман кӣ ҳастам, ки модари Худовандам ба диданам омадааст? ⁴⁴ Нигоҳ кун! Ҳамин ки саломи ту ба гӯшам расид, аз шодӣ бача дар шикамам ба ҷунбиш омад. ⁴⁵ Ҳушбахт ҳастӣ ту, ки ба иҷро шудани гуфтаҳои Худованд бовар кардӣ».

Таронаи Марям

⁴⁶ Марям гуфт:

«Ҷони ман Худовандро ситоиш мекунад
⁴⁷ ва рӯҳам аз Худои Начотдиҳандам шод аст,
⁴⁸ ҷунки Худо ба ман барин бандай ҳокиаш назар андохтааст.
 Баъд аз ин ҳамаи наслҳо маро ҳушбахт ҳоҳанд ҳонд,
⁴⁹ зоро Худои Пуркӯдрат, ки номаш муқаддас аст,
 бароям корҳои бузурге кардааст.
⁵⁰ Вай насл ба насли қасоне, ки ҳудотарс ҳастанд,
 марҳамати ҳудро нишон медиҳад.
⁵¹ Ӯ бо дасташ корҳои бокӯдрат нишон дод
 ва онҳоеро, ки дилашон мағрур буд, ба ҳар сӯ парешон соҳт.
⁵² Ҳокимонро аз таҳтҳояшон ба зер афканд,
 вале одамони ҳоксорро сарбаланд кард;
⁵³ гуруснагонро аз нозу нетьматҳояш сер намуда,
 сарватмандонро аз пешаш бо дasti ҳолӣ фиристод;
⁵⁴⁻⁵⁵ (⁵⁴⁻⁵⁵) ба хотири марҳаматаш,
 ҳамон тавре ки ба аҷодони мо, яъне ба Иброҳим ва авлоди ӯ то ба абад ваъда
 дода буд,
 ба бандай ҳуд Истроил ёрӣ расонд».

⁵⁶ Марям қарип се моҳ дар наэди Элисобат монд ва баъд ба хонаи ҳуд баргашт.

Таваллуди Яҳё

⁵⁷ Вақти таваллуд кардани Элисобат фаро расид ва ӯ писаре зоид. ⁵⁸ Ҳамсаъҳо ва ҳешовандонаш фаҳмиданд, ки Худованд дар ҳаққи вай марҳамати бузурге кардааст ва ба шодии ӯ шарик шуданд.

⁵⁹ Вақте ки кӯдак ҳаштрӯза шуд, ҳамаи онҳо ҷамъ шуданд, то дар рӯзи ҳатнаи кӯдак иштирок кунанд ва хостанд ўро монанди падара什 Закарё ном гузоранд.

⁶⁰ Вале модара什 гуфт: «Не, номи ӯ Яҳё мешавад». ⁶¹ Онҳо ба ӯ гуфтанд: «Охир,

дар байни хешонат ҳеч кас ин хел ном надорад». ⁶² Баъд бо имову ишора аз Закарё пурсиданд, ки ў кўдакро чй ном мондан меҳоҳад? ⁶³ Вай тахтачаеро талаб карда, ба рӯи он навишт «Номи ў Яхё аст» ва ҳама ҳайрон шуданд. ⁶⁴ Ҳамин вақт забони Закарё күшода шуду ў ба гап даромада Худоро ҳамду сано хонд.

⁶⁵ Ҳамаи ҳамсоюҳо ба тарс афтоданд ва ин воқеаҳоро дар сар то сари қўҳистони Яхудия нақл мекарданд. ⁶⁶ Онҳое, ки нақлашонро мешуниданд, дар дили худ чунин мегуфтанд: «Хўш, ин кўдак кий мешуда бошад?» Худованд бошад, дар ҳақиқат кўдакро дастигирӣ мекард.

Пешгўйии Закарё

⁶⁷ Падари кўдак Закарё аз Рӯҳи Муқаддас пур шуду пешгўй карда, чунин мегуфт:

⁶⁸ «Шағну шараф ба Худованд Худои Истроил!

Зеро ў ба ёрии ҳалқи худ омада, онро озод кард.

⁶⁹ Ў барои мо аз авлоди бандаш Довуд

Начотдиҳандай пурқудратро пайдо кард,

⁷⁰ чун аз қадим ба забони пайғамбарони муқаддаси худ гуфта буд,

⁷¹ ки моро аз душманонамон

ва аз дасти ҳамаи онҳое, ки моро бад мебинанд, начот медиҳад.

⁷²⁻⁷³ (⁷²⁻⁷³) Ҳамин тавр Вай аз рӯи ваъдае, ки ба аҷдодонамон дода буд, ба мо раҳм нишон дод.

Инчунин он аҳду паймони муқаддаси худро аз хотир набаровард,

ки бо авлоди гузаштаи мо Иброҳим баста, қасам дод, ки ⁷⁴⁻⁷⁵ (⁷⁴⁻⁷⁵) моро аз дасти душманонамон раҳой медиҳад,

то ки тамоми умрамон бе тарсу ҳарос, дар покиву нақӯкорӣ

ба ў хизмат карда тавонем.

⁷⁶ Пас ту, эй фарзанд, пайғамбари Худои Таоло номида мешавӣ,

чунки барои тайёр кардани роҳи Худованд пешопеши ў қадам мезанӣ

⁷⁷ ва ба ҳалқи ў мефаҳмонӣ, ки ба воситай баҳшида шудани гуноҳҳояшон онҳо начот мёёбанд.

⁷⁸ Зеро аз раҳму шафқати Худои мо

офтоби субҳоҳӣ аз осмон бар мо нурафшонӣ мекунад,

⁷⁹ то бар қасоне, ки дар торикию сояи марғ мешинанд, равшаний кунад ва қадамҳои моро ба роҳи сулҳу осоиштагӣ ҳидоят намояд».

⁸⁰ Кўдак бошад, калон шуда, рӯҳаш қавӣ мегашт ва то рӯзи ба ҳалқи Истроил зоҳир гардидаш дар биёбон зиндагӣ мекард.

2

Таваллуди Исо

¹ Дар он вақтҳо император Августус фармон баровард, ки дар саросари империя саршумории аҳолӣ гузаронида шавад. ² Ин аввалин саршуморӣ буд, ки дар замони ҳукмронии Кириниос дар Сурия гузаронида мешуд. ³ Ҳар кас барои ба қайд гирифта шудани номаш бояд ба шаҳри худ мерафт. ⁴ Юсуф низ аз шаҳри Носира, ки дар сарзамини Чалил воқеъ гаштааст, ба сарзамини Яхудия сафар кард. Азбаски ў аз авлоди шоҳ Довуд буд, бояд номаш дар шаҳри Байт-Лаҳм, ки ҷои таваллуди Довуд аст, ба қайд гирифта мешуд. ⁵ Ў Марямро низ, ки номзадаш ва ҳамон вақт аллакай ҳомиладор буд, бо худ бурд, то ки номи ў ҳам ба қайд гирифта шавад.

⁶ Ҳангоме ки онҳо дар Байт-Лаҳм буданд, вақти таваллуди кўдак фаро расид. ⁷ Азбаски дар меҳмонхона барои онҳо ҷоёфт нашуд, Марям фарзанди аввалинашро, ки писар буд, таваллуд карда, парпеч намуда, дар охур хобонд.

Чўпонҳо ва фариштаҳо

⁸ Дар он сарзамин чўпонҳое буданд, ки шабона дар ҳавои кушод рамаи худро посбонӣ мекарданд. ⁹ Як фариштаи Худованд бар онҳо зоҳир гардида ва шўҳрату ҷалоли Худованд дар атрофашон дурахшид. Чўпонҳо саҳт тарсиданд. ¹⁰ Аммо фаришта ба онҳо гуфт: «Натарсед, ман ба шумо хушхабареро овардаам, ки аз шунидани он тамоми мардум беҳад шод мегарданд. ¹¹ Зеро имрӯз барои шумо дар шаҳри шоҳ Довуд Начотдиҳандае ба дунё омад, ки Ў Таъиншудаи Худо ва Худованд аст. ¹² Ба шумо ҳамин нишона мешавад, ки тифли парпечшударо дар охур хобида меёбед». ¹³ Ногаҳон бо он фаришта дар осмон ҳазор-ҳазор фариштаҳои дигар пайдо шуданд, ки Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд: ¹⁴ «Бигзор номи Худо дар осмонҳо шўҳрату ҷалол ёбад ва дар байни онҳое, ки дар рӯи замин писандидаи Ў ҳастанд, сулҳу осоиштагӣ бошад!»

¹⁵ Баъд фариштагон аз назди онҳо дур шуда, дар осмон нопадид гаштанд ва чўпонҳо ба яқдигар мегуфтанд: «Биёед, ба Байт-Лаҳм биравем ва он ҳодисаҳои рӯйдодаро, ки Худованд ба мо гуфт, бубинем». ¹⁶ Пас бошитоб рафта, Маряму Юсуф ва он қўдакро, ки дар охур хобида буд, ёфтанд. ¹⁷ Вақте ки қўдакро диданд, ҳар он чизеро, ки дар борааш шунида буданд, ба ҳама нақл карданд. ¹⁸ Ҳамаи шунавандагон аз нақли чўпонҳо ҳайрон шуданд. ¹⁹ Вале Марям чизи шунидаашро дар дили худ нигоҳ дошта, дар борааш фикру мулоҳизаҳои зиёде мекард.

²⁰ Чўпонҳо баргашта, барои чизҳои шунидаву дидашон Худоро ситоиш намуда, ба Ў ҳамду сано меҳонданд, зеро ҳамаи он чизе, ки ба онҳо гуфта шуда буд, ичро шуд.

Ба Ҳонаи Худо оварда шудани Исо

²¹ Баъд аз ҳашт рӯз вақти ҳатнаи қўдак фаро расид ва Ўро Исо номиданд. Ба Ў ҳамон номеро гузоштанд, ки фаришта ҳанӯз пеш аз дар шикам пайдо шудани Ў гуфта буд.

²² Ҳамин ки вақти покшавии онҳо фаро расид, Юсуфу Марям мувофиқи шариати Мўсо қўдакро ба Ерусалим оварданд, то ки ба Худованд пешкаш намоянд. ²³ Чунон ки дар шариати Худованд навишта шудааст: «Ҳар писари аввалин бояд ба Худо баҳшида шавад» ²⁴ ва аз рӯи қонун падару модари қўдак бояд ҳатман як чуфт мусича ва ё ду чўчаи қабўтарро курбонӣ кунанд.

²⁵ Дар Ерусалим Шимъён ном марде зиндагӣ мекард, ки худотарсу нақӯкор буд. Вай вақти тасаллӣ ёфтани ҳалқи Истроилро интизор буд. Рӯҳи Муқаддас бо Шимъён буд ²⁶ ва аз он Рӯҳ бар ў маълум шуд, ки то Шимъён Таъиншудаи Худованд, яъне Масехро набинад, намемирад. ²⁷ Он Рӯҳ ба Шимъён илҳом баҳшид ва ў ба Ҳонаи Худо рафт. Ҳуди ҳамон рӯз падару модари Исо ҳам қўдакро барои ичро намудани маросими шариат ба он ҷо оварданд.

²⁸ Шимъён қўдакро ба оғӯш гирифт ва Худоро ҳамду сано хонда гуфт:

²⁹ «Холо, эй Худованд, бандгаатро аз рӯи ваъдаи худ

бо сулҳу саломатӣ ҷавоб дех,

³⁰ зеро ҷашмонам начотеро диданд, ки аз тарафи Ту меояд.

³¹ Ту онро дар ҳузури ҳамаи ҳалқҳо мухайё соҳти.

³² Вай нурест, ки барои ғайрияҳудиён роҳи Туро равшан мекунад ва ба ҳалқи Истроилат шўҳрат меорад».

³³ Падару модари Исо аз чунин суханони дар бораи қўдак гуфташуда ҳайрон шуданд. ³⁴ Шимъён онҳоро баракат дода, ба Марям, модари Исо гуфт: «Ин қўдак дар Истроил барои нобуд соҳтан ва начот додани бисёриҳо таъин шудааст.

Ӯ нишонае аз Худо мешавад, ки бар зиддаш сухан ҳоҳанд гуфт,

35 то ки фикрҳои дили бисёриҳо ошкор шавад ва ту ҳам бисёр азоб мекашӣ».

36 Дар Ҳонаи Ҳудо Ҳано ном пайғамбарзане буд, ки падараши Фануил ном дошт. Онҳо аз авлоди Ошер буданд. Ҳано хеле пир шуда буд. Вай баъд аз ба шавҳар баромадан ҳамагӣ ҳафт сол бо ҳамсараш зиндагӣ қарда буд. 37 Ин зани ҳаштгоду чорсола, ки бева монда буд, ҳеч вақт аз Ҳонаи Ҳудо берун намерафт ва шабу рӯз бо дувову рӯза хизмату ибодат мекард. 38 Вай ҳам якбора пеш омаду Ҳудоро шукргӯён ба ҳамаи онҳо, ки интизори озод шудани Ерусалим буданд, дар бораи он кӯдак нақлҳои зиёде кард.

Бозгашт ба Носира

39 Баъд аз он ки Юсуф ва Марям ҳамаи корҳоро аз рӯи шариати Ҳудованд ичро карданд, ба шаҳри худ, ки Носираи Ҷалил аст, баргаштанд.

40 Кӯдак калон шуда, қувват мегирифт ва пур аз ҳикмат мешуд. Ӯ писандидиа Ҳудо буд.

Исои наврас дар Ҳонаи Ҳудо

41 Ҳар сол падару модари Исо барои қайд карданӣ иди Балогардон ба Ерусалим мерафтанд. 42 Вақте ки Исо дувоздаҳсола шуд, онҳо аз рӯи одат ҳамроҳи Ӯ ба он ҷо рафтанд. 43 Баъд аз он ки рӯҳои ид ба охир расиданд, онҳо ба шаҳри худ раҳсипор гаштанд, вале Исои наврас дар Ерусалим монд. Падару модараши аз ин бехабар буданд. 44 Онҳо гумон доштанд, ки Ӯ ҳамроҳи дигарон равона аст ва тамоми рӯз сафараишонро давом доданд. Дертар Ӯро дар миёни дӯстону хешони худ ҷустуҷӯй карданд 45 ва ҷун наёфтанд, ба Ерусалим барои ҷустуҷӯяш баргаштанд. 46 Баъд аз се рӯз Ӯро дар Ҳонаи Ҳудо ёфтанд, ки дар байни муаллимон нишаста, суханоношонро гӯш мекард ва ба онҳо савол медод. 47 Ҳамаи шунавандагон аз барои доной ва ҷавобҳояш ҳайрон монданд. 48 Падару модараши Ӯро дида, ҳайрон шуданд ва Марям ба Вай гуфт: «Писарам, ҷаро бо мо ҷунин рафттар кард? Ману падарат дар ҷустуҷӯй Ту бисёр азоб қашидем». 49 Исо гуфт: «Ҷаро Маро ҷустуҷӯй кардед? Магар шумо намедонистед, ки Ман бояд дар ҳонаи Падарам бошам?» 50 Вале онҳо маъниони суханони Ӯро нафаҳмиданд.

51 Ӯ бо падару модараши ба Носира баргашт ва аз гуфтаи онҳо берун намебаромад. Марям бошад, ҳамаи инро дар дили худ нигоҳ медошт.

52 Исо сол ба сол дар ҳикмат ва қомат бузург шуда, торафт бештар писандидиа Ҳудову мардум мегашт.

3

Паёми Яҳҷ

1-2 (1-2) Дар замони сарвари рӯҳониён будани Ҳонон ва Қаёфо каломи Ҳудо дар биёбон ба гӯши Яҳҷи писари Закарё расид. Ин воқеа дар соли понздаҳуми ҳукмронии император Тибариюс рӯй дод. Дар он айём Понтхиос Пилотус фармонравои Яҳудия ва Ҳиродус ҳокими Ҷалил буданд. Бародари Ҳиродус Филиппус бошад, дар Итурияву вилояти Тархонитус ҳукмронӣ мекард ва Лисониос ҳокими Абилин буд.

3 Яҳҷ тамоми ноҳияҳои атрофи дарёи Урдунро тай намуда, эълон мекард, ки мардум барои бахшида шудани гуноҳҳояшон бояд тавба қарда, аз гуноҳҳояшон даст қашанд ва таъмид бигиранд. 4 Дар бораи вай дар китоби Ишаъё пайғамбар ҷунин навишта шудааст:

«Касе дар биёбон фарёд зада мегӯяд:

„Барои Ҳудованд роҳ тайёр қунед! Онро рост намоед!

5 Бигзор ҳар водӣ баланд шавад,

ҳар кӯҳу теппа ба ҳамворӣ мубаддал гардад.

Бигзор роҳҳои печ дар печ рост шуда, роҳҳои паству баланд ҳамвор шаванд,

6 он гоҳ ҳар як чони зинда начоти Худоро мебинад!“

7 Мардуми зиёде назди Яхё меомаданд, то аз дасти ў таъмид бигиранд ва ў ба онҳо мегуфт: «Эй морони маккор! Кй ба шумо гуфт, ки аз ҷазои дарпешистодаи Худо гурехта метавонед? **8** Асло фикр накунед, ки ба сабаби аз насли Иброҳим буданатон ҷазо намебинед. Зеро ба шумо мегӯям, ки Худо аз ҳамин сангҳо барои Иброҳим насл ба вучуд оварда метавонад. Пас, чун дарахти мевадоре, ки меваи хуб медиҳад, дар амал нишон дихед, ки ҳақиқатан тавба кардаед. **9** Теша аллакай бар решай дараҳтон гузошта шудааст ва ҳар дараҳте, ки меваи хуб намеовараӣ, бурида ба оташ партофта мешавад».

10 Мардум аз ў мепурсиданд: «Пас, мо чӣ кор қунем?» **11** Яхё ҷавоб дод: «Касе, ки ду ҷома дорад, яктоашро ба касе дихад, ки ба он мӯҳтоҷ аст ва ҳар кӣ ҳӯрок дорад, низ ҷунин бикунад». **12** Андозигрон ҳам, ки барои таъмид гирифтган омада буданд, аз ў пурсиданд: «Устод, мо чӣ кор қунем?» **13** Ба онҳо гуфт: «Бештар аз он андозе, ки бароятон муайян карда шудааст, аз мардум наситонед». **14** Сарбозон низ аз ў пурсиданд: «Пас, мо чӣ кор қунем?» Яхё гуфт: «Касеро бо зӯриву тӯҳмати ноҳақ горат нақунед ва ба маоши худ қаноат намоед».

15 Мардум интизори омадани Масех, яъне Таъиншудаи Худо буданд ва барьд аз шунидани гуфтаҳои Яхё худ ба худ фикр мекарданд, ки шояд Яхё Таъиншудаи Худо аст. **16** Яхё бошад, ба онҳо гуфт: «Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, vale ҷавонотаре аз ман меояд, ки ман ҳатто сазовори кушодани банди пойафзоли ў нестам. Ў шуморо бо Рӯҳи Муқаддас ва оташ таъмид ҳоҳад дод. **17** Дар дасти ў бел барои бод кардан гандум тайёр аст. Вай бо он хирманӣ худро тоза карда, гандумро дар анбораш ҷамъ мекунад, vale қаҳро дар оташи ҳомӯшнашаванда месӯzonанд».

18 Ҳамин тавр Яхё мардумро панду насиҳат карда, ба онҳо хушхабарро мерасонд.

19 Яхё ҳоким Ҳиродусро ҳам барои он ки ҳамсари бародари худаш Ҳиродияро ба занӣ гирифта буд ва барои ҳамаи корҳои бадаш сарзаниш мекард. **20** Бинобар ин Ҳиродус, бар замми ҳамаи кирдори бадаш, боз Яхёро ба ҳабс андоҳт.

Таъмиди Исо

21 Инак, вақте ки ҳамаи мардум таъмид гирифта буданд, Исо низ таъмид гирифту ба дуогӯй машғул шуд. Дар ҳамин вақт осмон кушода шуда, **22** Рӯҳи Муқаддас дар шакли қабӯтаре фаромада, дар болои ў қарор гирифт ва садое аз осмон баромад, ки мегуфт: «Ту Писари азизи Ман ҳастӣ ва Ман аз Ту хушнудам!»

Авлоду аҷдодони Исо

23 Вақте ки Исо ба хизмати худ шурӯъ намуд, тақрибан сисола буд ва ҳама гумон мекарданд, ки ў писари Юсуф аст. Юсуф бошад, писари Элӣ, **24** Элӣ писари Маттот, Маттот писари Левӣ, Левӣ писари Малкӣ, Малкӣ писари Яннай, Яннай писари Юсуф, **25** Юсуф писари Матитё, Матитё писари Омӯс, Омӯс писари Наҳум, Наҳум писари Ҳеслӣ, Ҳеслӣ писари Наҷҷой, **26** Наҷҷой писари Маҳат, Маҳат писари Матитё, Матитё писари Шимъӣ, Шимъӣ писари Юсуф, Юсуф писари Юдо, **27** Юдо писари Юҳонон, Юҳонон писари Ресо, Ресо писари Зарубобил, Зарубобил писари Шаалтиил, Шаалтиил писари Нерӣ, **28** Нерӣ писари Малкӣ, Малкӣ писари Аддӣ, Аддӣ писари Қӯсом, Қӯсом писари Элмадом, Элмадом писари Эр, **29** Эр писари Юсе, Юсе писари Элизер, Элизер писари Юрим, Юрим писари Маттот, Маттот писари Левӣ, **30** Левӣ писари Шимъӯн, Шимъӯн писари Яҳудо, Яҳудо писари Юсуф, Юсуф писари Юном, Юном писари Элёқим, **31** Элёқим писари Малё, Малё писари Мино, Мино писари Матато, Матато писари Натан, Натан писари Довуд, **32** Довуд писари Йисой, Йисой писари Убид, Убид писари Бӯаз, Бӯаз писари Салмӯн, Салмӯн писари Наҳшӯн, **33** Наҳшӯн писари Аминодоб, Аминодоб писари

Адамин, Адамин писари Ҳорнӣ, Ҳорнӣ писари Ҳесрӯн, Ҳесрӯн писари Форас, Форас писари Яҳудо, ³⁴ Яҳудо писари Ёқуб, Ёқуб писари Исҳоқ, Исҳоқ писари Иброҳим, Иброҳим писари Тораҳ, Тораҳ писари Ноҳӯр, ³⁵ Ноҳӯр писари Саруч, Саруч писари Рау, Рау писари Фолаҷ, Фолаҷ писари Эбар, Эбар писари Шолаҳ, ³⁶ Шолаҳ писари Қенон, Қенон писари Арфакшад, Арфакшад писари Сом, Сом писари Нӯҳ, Нӯҳ писари Ломак, ³⁷ Ломак писари Матушолаҳ, Матушолаҳ писари Ҳанӯҳ, Ҳанӯҳ писари Ёрад, Ёрад писари Маҳалалъил, Маҳалалъил писари Қенон, ³⁸ Қенон писари Анӯш, Анӯш писари Шет, Шет писари Одам ва Одам писари Худо буданд.

4

Аз озмоши гузаштани Исо

¹ Исо аз Рӯҳи Муқаддас пур шуда, аз соҳили дарёи Урдун баргашт ва ин Рӯҳ Ӯро ба биёбон бурд. ² Он чо иблис дар муддати чил шабу чил рӯз Ӯро меозмоид. Ҳамон рӯзҳо Исо ҳеч чиз намехӯрд ва оқибат хеле гурусна монд.

³ Иблис ба Ӯ гуфт: «Ту Писари Худо ҳастӣ-ку, пас, ба ин санг фармон дех, ки нон шавад». ⁴ Исо ҷавоб дод: «Не, зеро дар навиштачот гуфта шудааст, ки инсон на фақат бо ҳӯрдани нон зинда аст». ⁵ Баъд иблис Вайро ба баландӣ бурда, аз он ҷо дар як лаҳза тамоми мамлакатҳои дунёро ба Ӯ нишон дода, ⁶⁻⁷⁽⁶⁻⁷⁾ гуфт: «Агар Ту ба ман саҷда кунӣ, ман тамоми ихтиёри ҳукмронӣ кардан ва ҳамаи шӯҳрату ҷалоли онҳоро ба Ту месупорам, зеро он ба ман дода шудааст ва ман метавонам онро ба қасе, ки ҳоҳам, тӯҳфа бикунам». ⁸ Исо ба вай ҷавоб дод: «Дар навиштачот гуфта шудааст, ки „мо бояд Худованд Худои худро бипарастем ва фақат ба Ӯ ҳизмат қунем“».

⁹ Баъд иблис Ӯро ба Ерусалим бурд ва ба нуқтаи баландтарини Ҳонаи Худо гузашта гуфт: «Ту Писари Худо ҳастӣ-ку, пас, худро аз ин ҷо ба поён парто.

¹⁰ Охир дар навиштачот гуфта шудааст, ки „Худо ба фариштагони худ фармон медиҳад, ки Туро муҳофизат қунанд ¹¹ ва онҳо Туро бар болои дастонашон ҳоҳанд бардошт, то ки поят ба санге назанад“.

¹² Исо ҷавоб дод: «Не, ҳамчунин гуфта шудааст, ки набояд Худованд Худои худро бисанҷем». ¹³ Баъд аз ин иблис васвасаҳои худро бас қард ва то пайдо шудани лаҳзаи мувоғӣ аз Исо дур шуд.

Хизматгузории Исо дар Ҷалил ва Носира

¹⁴ Исо бо қудрати Рӯҳи Муқаддас ба Ҷалил баргашт ва ин ҳабар дар сар то сари он ноҳия паҳн шуд. ¹⁵ Ӯ дар ибодатхонаҳо мардумро таълим медод ва ҳама Исоро ситоиш мекарданд.

¹⁶ Ҳамин тавр Ӯ ба шаҳри Носира омад, ки дар он ҷо ба воя расида буд. Вай дар рӯзи истироҳат аз рӯи одат ба ибодатхона даромада, барои бо овози баланд ҳондани навиштачот аз ҷояш барҳест. ¹⁷ Ба Ӯ китоби Ишаъё пайғамбарро доданд ва Исо онро күшода, ҷоёро ёфт, ки чунин навишта шуда буд:

¹⁸ «Рӯҳи Худованд дар Ман аст, зеро Ӯ Маро таъян намудааст, ки ба бенавоён ҳуҷабарро бирасонам. Ӯ Маро фиристодааст, то озодии асирон, бино шудани кӯрон ва раҳои ситетмидагону

¹⁹ соли файзбахши Худовандро эълон намоям».

²⁰ Баъд Вай китобро пӯшида, ба ҳодим дод ва ба ҷои худ нишаст. Дар ибодатхона ҳама бо диққат ба Ӯ нигоҳ мекарданд ²¹ ва Ӯ ба сухан оғоз намуд: «Он навиштаҳоеро, ки ҳоло шунидед, имрӯз амалий гаштанд».

22 Ҳама Исоро таъриф мекарданد ва аз суханони файзбахши Ӧ дар тааччуб монда, мегуфтанд: «Магар Ӧ писари Юсуф нест?»

23 Ӧ ба онҳо гуфт: «Медонам, ки дар бораи Ман чунин масалро хоҳед гуфт: „Эй табиб! Худатро шифо дех ва дар ватани худ низ мӯҷизаҳоеро бикун, ки шунидаем дар шаҳри Кафарнаҳум кардай!». **24** Баъд суханашро давом дод: «Ба ростӣ мегӯям, ки ягон пайғамбар дар диёраш қадр надорад. **25** Ҳақиқатан ҳам, дар замони Илёс пайғамбар, вақте ки дар муддати севу ним сол борон наборид ва дар рӯи замин гуруслагии саҳте ба вуҷуд омад, дар Истроил бевазанони бисёре буданд, **26** вали Илёс назди ҳеч яке аз онҳо фиристода нашуд. Ӧ танҳо ба назди як бевазане фиристода шуд, ки дар Сорфато ном шаҳри Сидун зиндагӣ мекард. **27** Дар замони Элишои пайғамбар ҳам дар Истроил маҳавиёни зиёде буданд, вали ба гайр аз Наамони сурӣӣ ҳеч қадоме аз онҳо шифо наёфтанд».

28 Онҳое, ки дар ибодатхона буданд, аз шунидани чунин суханҳо ба ғазаб омаданд. **29** Баъд аз ҷояшон барҳеста, Исоро аз шаҳр берун карда, ба болои теппае бурданд, ки шаҳр он ҷо соҳта шуда буд ва хостанд аз лаби ҷарӣ Ӧро партоянд.

30 Аммо Ӧ аз миёни онҳо гузашта, бо роҳи худ равона шуд.

Аз рӯҳи нопок озод шудани мард

31 Исо ба шаҳри Кафарнаҳум, ки дар Ҷалил аст, омада, дар рӯзи истироҳат мардумро таълим медод. **32** Одамон аз таълимоти Ӧ қоил мемонданд, чунки суханонаш боқудрат буданд, **33** Дар ибодатхона марде ҳузур дошт, ки дар вуҷудаш рӯҳи нопок, яъне дев ҷойгир шуда буд. Ӧ бо овози баланд фарёд зада гуфт: **34** «Моро ба ҳоламон гузор! Ту ба мо ҷӣ кор дорӣ, эй Исои Носири? Магар барои нобуд кардани мо омадай?! Туromo медонам! Ту Шахси муқаддаси Худо ҳастӣ!» **35** Вали Исо рӯҳи нопокро сарзаниш карда фармуд, ки хомӯш шавад ва аз даруни он одам берун барояд. Дев мардро дар пешӣ назари ҳама ба замин партофт ва ба он мард ҳеч зараре нарасонда, аз вай берун баромад. **36** Ҳама ҳайрон шуда ба яқдигар мегуфтанд: «Ин ҷӣ суханест, ки Ӧ бо қудрату қувват ба рӯҳҳои нопок амр мефармояд ва онҳо берун мебароянд?»

37 Овозаи Исо дар тамоми он ноҳия паҳн мешуд.

Шифои ёфтани бисёр дардмандон

38 Исо аз ибодатхона баромада, ба хонаи Шимъӯн рафт. Хушдомани Шимъӯн ба табларзai саҳте гирифтор буд ва аз Исо ҳоҳиш карданд, ки ба ин зан ёрӣ дихад.

39 Исо болои сари Ӧ ҳам шуда, табларзаро манъ кард ва он тамоман нест шуд. Зан дарҳол барҳеста, ба меҳмоннавозӣ машгул шуд.

40 Вақти ғуруби офтоб ҳамаи онҳоеро, ки ба қасалиҳои гуногун гирифтор буданд, ба назди Исо меоварданд. Ӧ дасти худро болои сари ҳар яке аз онҳо мегузошту шифояшон медод. **41** Ҳамчунон девҳо «Ту писари Худо ҳастӣ!» гуфта, фарёдзанон аз бисёр қасон берун мебаромаданд, чунки онҳо медонистанд, ки Ӧ Таъиншудаи Худо аст. Аммо Ӧ ба онҳо иҷозати гап заданро намедод.

Дар ибодатхонаҳо таълим додани Исо

42 Вақте ки субҳ дамид, Исо берун баромада, ба ҷои хилвате рафт. Вали мардум Ӧро ҷустуҷӯ карда, ба наздаш омаданд ва намегузоштанд, ки аз пешашон биравад.

43 Ӧ бошад, ба онҳо гуфт: «Ман бояд ҳушҳабари подшоҳии Худоро ба шаҳрҳои дигар ҳам бирасонам, чунки бо ҳамин мақсад Ман фиристода шудаам».

44 Ва Ӧ дар ибодатхонаҳои тамоми сарзамини Яхудия ҳушҳабарро эълон мекард.

1 Як рўз Исо дар канори кўли Чинесор меистод ва мардуми бисёре, ки меҳостанд қаломи Худоро бишнаванд, аз ҳар тараф ба Ўфишор мөоварданд. **2** Исо ду қаиқеро диð, ки дар соҳили кўл гузошта шуда буданд ва моҳигирон аз онҳо берун омада, тўрҳои моҳидориро мешустанд. **3** Ў ба яке аз қаиқҳо, ки соҳибаш Шимъён буд, савор шуда, аз ў хоҳиши кард, ки қаиқро аз соҳил каме дуртар ронад. Баъд нишаста, аз қаиқ мардумро таълим медод. **4** Дар охири суханаш ў ба Шимъён гуфт: «Қаиқро ба мобайни кўл бирон ва барои сайд тўрҳоятонро ба об андоzeð». **5** Шимъён чавоб дод: «Устод! Мо тамоми шаб заҳмат қашидем ва чизе сайд накардем, валие азбаски шумо мефармоед, ҳоло тўрро ба об меандозем». **6** Вақте ин корро карданд, он қадар моҳӣ сайд шуд, ки қариб буд тўрҳояшон қанда шаванд. **7** Пас, Шимъён ва рафиқонаш ба шарикони худ, ки дар қаиқи дигар буданд, ишорае карданд, то ба ёриашон биёянд. Онҳо омада, ҳар ду қаиқро то дарачае аз моҳӣ пур карданд, ки қариб гарқ мешуданд.

8 Шимъёни Петрус ин ҳолатро дида, пеши пойҳои Исо афтода гуфт: «Худовандо! Аз пеши ман бирав, чунки ман одами гунаҳкор ҳастам». **9** Ў инро барои он гуфт, ки худаш ва ҳамроҳонаш аз сайди бешумори ба дастовардашон ба ҳайрат афтода буданд. **10** Ёкубу Юҳанно низ, ки писарони Забдой ва шарикони Шимъён буданд, ҳайрон шуданд. Вале Исо ба Шимъён гуфт: «Натарс, баъд аз ин одамонро монанди моҳӣ ҷамъ ҳоҳӣ кард».

11 Сипас моҳигирон қаиқҳоро ба соҳил бароварданд ва ҳамаи корҳояшонро як сўгузошта, Исоро пайравӣ карданд.

Шифо ёфтани марди маҳав

12 Исо дар шаҳре буд, ки дар он ҷо марди гирифтори касалии маҳав буд. Он маҳав Исоро дида, сар ба пои ў ниҳоду илтимос кард: «Худовандо, агар ҳоҳӣ, метавонӣ маро пок созӣ!». **13** Исо дасташро ба ў расонда гуфт: «Албатта, меҳоҳам, пок шав!» ва касалии маҳав нест шуд.

14 Баъд Исо ба ў таъкид карда гуфт: «Дар бораи ин воқеа ба касе нагӯй, балки рост назди рӯҳонӣ рафта, худро нишон дех ва барои пок шудани худ, ҳамон тавре ки Мӯсо фармудааст, қурбонӣ бикиун, то ба мардум шаҳодате гардад». **15** Аммо ба ин нигоҳ накарда, овозай ў торафт паҳн мешуд. Барои шифо ёфтани аз бемориҳо ва шунидани сухани ў шумори зиёди мардум дар атрофи Исо ҷамъ меомаданд.

16 Исо бошад, барои дуо кардан ба ҷои хилват мерафт.

Шифо ёфтани марди шал

17 Рӯзе Исо машғули таълим буд. Фарисиён ва шариатдононе, ки аз тамоми дехоти Ҷалил, аз Яхудия ва аз Ерусалим омада буданд, дар назди ў нишастанд. Кудрати Худованд барои шифо додан бо Исо буд. **18** Ҳамин вақт чанд нафаре марди шалеро бо ҷойгаҳаш бардошта оварданд. Онҳо кўшиш мекарданд, ки ўро ба даруни хона дароварда, дар пеши Исо гузоранд, **19** вале аз сабаби бисёр будани мардум барои даровардани ўроҳе наёфтанд. Бинобар ин ба болои хона баромада, аз миёни сафолҳои бом шалро бо ҷойгаҳаш ба даруни хона, ба миёни мардум, пеши Исо фароварданд. **20** Исо имони онҳоро дида, ба он шал гуфт: «Дўстам! Гуноҳҳоят баҳшида шуданд».

21 Вале шариатдонону фарисиён ба яқдигар мегуфтанд: «Ин кист, ки суханони коғирона мегӯяд? Гайр аз Худо кӣ гуноҳҳоро баҳшида метавонад?» **22** Исо бошад, аз фикри онҳо дарак ёфта чавоб дод: «Чаро дар дилҳоятон чунин фикрҳо доред? **23** Кадомаш осонтар аст: гуфтани он, ки „гуноҳҳои ту баҳшида шуданд“ ё гуфтани он, ки „бархез ва роҳ гард“? **24** Пас, Ман ба шумо исбот мекунам, ки Фарзанди Инсон дар рӯи замин қудрати баҳшидани гуноҳҳоро дорад». Сипас ба шал нигариста гуфт: «Ба ту мегӯям, бархез, ҷойгаҳатро бардошта ба хонаат рав».

25 Он мард дар пеши ҳама дархол аз чояш бархест ва ҷойгаҳашро, ки дар рӯи он хобида буд, бардошта, Ҳудоро шукрғүён ба хонааш равона шуд.

26 Ҳама ба ҳайрат афтода, Ҳудоро ситоиш мекарданд ва дар ҳолате, ки пур аз тарсу ҳарос буданд, мегуфтанд: «Йирӯз ҷизҳои аҷоибо диdem».

Даъват шудани Левӣ

27 Баъд аз ин Исо берун рафт ва Левӣ ном андозигиреро диид, ки дар ҷои кораш нишаста буд. Исо ба вай гуфт: «Биё, пайрави Ман шав». **28** Левӣ бархест ва ҳама ҷизашро монда, аз паси ӯ равона шуд.

29 Левӣ дар хонаи худ барои Исо зиёфати калон орост. Шумораи зиёди андозигирон ва одамони дигар ҳамроҳашон дар гирди як дастархон менишастанд.

30 Фарисиён ва шариатдонон ба шогирдони Исо шикоят карда мегуфтанд: «Чаро шумо ҳамроҳи андозигирону гунаҳкорон аз як дастархон меҳӯреду менӯshed?»

31 Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба табиб на одамони солим, балки беморон мӯҳтоҷанд.

32 Ман ҳам барои он омадаам, ки на накӯкорон, балки гунаҳкоронро ба тавба даъват намоям».

Савол дар бораи рӯза

33 Ба Исо гуфтанд: «Чаро шогирдони Яҳё зуд-зуд рӯза мегиранду дуо меҳонанд, шогирдони фарисиён низ чунин меқунанд, вали шогирдони Шумо меҳӯранд ва менӯшанд?» **34** Исо ба онҳо гуфт: «Оё метавонед дӯстони домодро, модоме ки ӯ бо онҳост, маҷбур созед, ки рӯза бигиранд? **35** Вали вақте мерасад, ки домод аз байнашон гирифта мешавад ва он гоҳ онҳо низ рӯза мегиранд».

36 Баъд ба онҳо ин масалро гуфт: «Ҳеч қас аз ҷомаи нав пораэро канда, ҷомаи кӯҳнаро ямоқи намекунад, ҷунки ҳам ҷомаи ҳайф мешавад ва ҳам ямоқи нав ба ҷомаи кӯҳна мувофиқ намеояд. **37** Ҳамчунин ҳеч қас шароби навтийёрушударо ба машки ҷармини кӯҳна намерезад, ҷунки шароб мечӯшаду машкиро дарронда, ҳам худ мерезад ва ҳам машк бекора мешавад. **38** Пас, шароби нав бояд ба машки нав рехта шавад. **39** Ҳеч қас баъд аз нӯшиданни шароби кӯҳна шароби навро талаб намекунад, зеро мегӯяд, ки шароби кӯҳна хуб аст».

6

Савол дар бораи рӯзи истироҳат

1 Яке аз рӯзҳои истироҳат Исо аз миёни киштзорҳои гандум мегузашт. Шогирданаш хӯшаҳоро чида, бо кафи дасташон молида меҳӯранд. **2** Баъзе аз фарисиён гуфтанд: «Чаро шумо кореро меқунед, ки карданӣ он дар рӯзи истироҳат раво нест?» **3** Исо ҷавоб дод: «Магар шумо дар навиштаҷот нахондаед, ки шоҳ Довуд, вақте ки бо ҳамроҳонаш гурӯсна монд, чӣ кор карда буд? **4** Ӯ ба хонае, ки ҳузури Ҳудоро дошт, даромада, нони ба Ҳудо тақдимшударо гирифта хӯрд ва ба ҳамроҳонаш низ дод. Ҳол он ки аз рӯи шариат фақат рӯҳониён ҳақ доштанд он нонро бихӯранд». **5** Баъд ба онҳо гуфт: «Фарзанди Инсон соҳиби рӯзи истироҳат аст».

Шифо ёфтани марди дасташ хушкшууда

6 Боз як рӯзи истироҳат Исо ба ибодатхона рафта, машғули таълим шуд. Дар он ҷо як марде ҳузур дошт, ки дasti росташ ҳушк шуда буд. **7** Шариатдонон ва фарисиён меҳостанд бинанд, ки Исо дар рӯзи истироҳат касеро шифо медиҳад ё не, то тавонанд Ӯро дар ин кор айборд бикиунанд. **8** Аммо Исо фикри онҳоро медонист ва ба марди дасташ ҳушкшууда гуфт: «Бархез ва дар миёнҷо исто». Он мард бархесту истод. **9** Исо ба онҳо гуфт: «Ба шумо саволе медиҳам: оё дар рӯзи шанбе некӣ кардан равост ё бадӣ? Ҷони касеро начот ё барбод додан?» **10** Баъд ба ҳамаи онҳо нигоҳ карда, ба он мард гуфт: «Дастатро дароз кун». Вай дасташро

дароз карду дасташ сиҳат шуд. **11** Аммо шариатдонон ва фарисиён дар ғазаб шуда, бо ҳамдигар маслиҳат мекарданд, ки бар зидди Исо чӣ коре карда метавонанд.

Интихоб шудани дувоздаҳ вакили Исо

12 Дар он рӯэҳо Исо барои дуо кардан ба қӯҳ баромад ва тамоми шабро бо дуои Худо гузаронид. **13** Вақте ки субҳ дамид, шогирдонашро ба наздаш ҷеф зада, аз миёнашон дувоздаҳ нафарро интихоб кард ва онҳоро вакил номид, ки инҳоянд: **14** Шимъүн, ки Исо ўро Петрус номид ва бародари Шимъүн Андриёс, Ёкуб ва Юҳанно, Филиппус ва Барталмо, **15** Матто ва Тумо, Ёкуби писари Ҳалфӣ ва Шимъүн, ки ба ўлақаби Ватанӣ дурӯзи гузошта буданд, **16** Яхудои писари Ёкуб ва Яхудои Исқарют, ки оқибат хиёнаткор мешавад.

Исо дар ҳизмати мардум

17 Исо ва вакилонаш аз қӯҳ поён фаромада, дар ҳамворие ҷой гирифтанд. Шумораи зиёда пайравонаш ва мардуми бешуморе аз тамоми гирду атрофи сарзаминиҳои Яхудия, Ерусалим ва аз ноҳияҳои назди баҳрии Сурӯ Сидун ҷамъ омаданд, **18** то ки Исоро бишнаванд ва аз бемориҳо шифо ёбанд. Касоне, ки аз рӯҳи нопок азоб мекашиданд, низ шифо ёфтанд. **19** Бинобар ин ҳама кӯшиш мекарданд, ки дасти худро ба Исо бирасонанд, чун қуввае, ки аз Ӯ берун меомад, ҳамаро шифо мебахшид.

Одамони ҳушбахт ва бадбахт

20 Исо ба шогирдонаш ҷашм дӯҳта гуфт:
 «Ҳушбахтед шумо, ки ҳоло бечораед,
 чунки Худо дар ҳаётатон подшоҳӣ мекунад.
21 Ҳушбахтед шумо, ки ҳоло гуруснаед, чунки сер ҳоҳед шуд.
 Ҳушбахтед шумо, ки ҳоло гиря мекунед, зеро ҳандон мешавед.

22 Ҳушбахтед шумо, вақте ки мардум ба хотири Фарзанди Инсон аз шумо нафрат мекунанд, шуморо аз байнашон меронанд, дашном медиҳанд ва номатонро ба бадӣ бароварда аз шумо рӯй мегардонанд.

23 Дар он рӯз ҳурсанд бошед ва аз шодӣ бирақсаду бидонед, ки Худо дар осмон бароятон мӯкофоти қалон дорад. Зеро авлоди гузаштаи ин одамон низ бо пайғамбарон ҳамин тавр рафтор мекарданد.

24 Лекин вой бар ҳоли шумо, эй сарватмандон,
 зеро аллакай тасаллии дили худро ёфтаед.

25 Вой бар ҳоли шумо, ки ҳоло сер ҳастед,
 чунки гурусна ҳоҳед монд.
 Вой бар ҳоли шумо, ки ҳоло меҳандед, зеро гирёну нолон ҳоҳед шуд.

26 Вой бар ҳоли шумо, вақте ки ҳама шуморо таърифу тавсиф мекунанд, чунки авлоди гузаштаи ин одамон низ бо пайғамбарони бардуруғ ҳамин тавр рафтор мекардан.

Дӯст доштани душманон

27 Аммо ба шумо, ки ҳоло сухани Маро мешувавед, мегӯям: душманонатонро дӯст доред ва ба онҳое, ки шуморо бад мебинанд, некӣ кунед, **28** барои онҳое, ки шуморо лаънат меҳонанд, баракат талабед ва барои онҳое, ки шуморо дашном медиҳанд, дуои хайр гӯед.

29 Агар касе ба як тарафи рӯятон торсакӣ занад, тарафи дигари рӯятонро бар ӯ бигардонед ва агар касе чомаатонро кашида гирад, монед, ки куртаатонро ҳам бигирад.

30 Ҳар кӣ аз шумо чизе талаб кунад, ба ӯ бидиҳед ва ҳар кӣ чизи шуморо бигирад, баргардондани онро талаб нақунед.

31 Пас, чӣ гуна рафтторро аз дигарон нисбати худ дидан ҳоҳед, ҳамон тавр аввал ҳуди шумо нисбати онҳо рафтор кунед.

32 Агар танҳо онҳоеро дўст доред, ки шуморо дўст медоранд, чӣ фоида ба даст меоред? Зеро гунаҳкорон ҳам дўстдорандагони худро дўст медоранд.

33 Агар факат ба касоне, ки ба шумо некӣ мекунанд, некӣ кунед, шумо чӣ ифтихоре доред? Зеро гунаҳкорон низ чунин мекунанд.

34 Агар ба касе қарз дихеду умеди пас гирифтани онро дошта бошед, чӣ фоида дорад? Зеро гунаҳкорон низ ба гунаҳкорон қарз дода, интизори пас гирифтани он ҳастанд. **35** Вале шумо душманонатонро дўст доред, некӣ кунед ва қарз дихеду интизори пас гардонда гирифтани он нашавед. Он гоҳ мукофоти бузурге насибатон гашта, фарзандони Худой Таоло хоҳед буд. Зеро Худо ба одамони хасис ва қўрнамак ҳам меҳрубонӣ мекунанд. **36** Пас, ҳамон тавре ки Падари шумо раҳмидл аст, шумо низ раҳмидл бошед.

Айбдор кардани дигарон

37 Ҳукм нақунед ва ба ҳукм дучор намешавед. Касеро айбдор нақунед ва шумо низ айбдор карда намешавед. Ҳамаро бубахшед ва шумо низ баҳшида мешавед. **38** Бидиҳед ва ба шумо низ дода мешавад: ба андозаи хуби ҷунбонидаю фишурдашуда ва лабрезшуда ба доманатон меандозанд, зеро бо қадом сангি тарозу баркашед, бо ҳамон санг ба шумо баркашида мешавад».

39 Ҳамчунин Ў масалеро ба онҳо гуфт: «Оё як кўр ба қўри дигар роҳ нишон дода метавонад? Магар ҳардуяшон ба ҷоҳ намеафтанд? **40** Шогирд аз устодаш болотар нест. Аммо вақте ки донишашро пурра мекунад, ба устодаш баробар мешавад.

41 Чаро шумо ҳасро дар ҷашми бародаратон мебинеду чӯберо, ки дар ҷашми ҳудатон ҳаст, ҳис намекунед? **42** Чӣ тавр метавонед ба бародаратон бигӯед: „Эй бародар, иҷозат дех ҳасро аз ҷашмат барорам“, вақте ки чӯбро дар ҷашми ҳуд намебинед? Эй дурӯяҳо! Аввал чӯбро аз ҷашми ҳудатон дур кунед, он гоҳ дурусттар дида метавонед, ки чӣ хел ҳасро аз ҷашми бародаратон бароред.

Дараҳт ва меваи он

43 Ҳаргиз дараҳти хуб меваи бад ва ё дараҳти бад меваи хуб ба бор намеоварад, **44** ҷунки ҳар дараҳт аз мевааш шинохта мешавад. Аз буттаҳои хор анҷир намечинанд ва ё ҳосили ангур намегиранд. **45** Шахси нек аз ҳазинаи неки дилаш некиро ва шахси бад аз ҳазинаи бади дилаш бадиро берун меорад, зеро он чи дилашро пур мекунад, баъд лабрез шуда, аз забонаш берун меояд.

Бинокори дурандешу бинокори беақл

46 Чаро ба Ман „Худовандо! Худовандо!“ мегӯед, вале гуфтаҳоямро иҷро намекунед? **47** Ҳоло ба шумо ба кӣ монанд будани касеро мефаҳмонам, ки пеши Ман омада, сухани Маро мешувавад ва аз рӯи он амал мекунад. **48** Ў ба одаме монанд аст, ки барои соҳтани ҳонааш заминро чуқур канда, пойдеворашро болои сангэ мегузорад. Ҳангоме ки сел меояду оби пурталотумаш ҳонаро зер мекунад, ба он ҳеч осебе намерасад, ҷунки пойдевораш мустаҳкам соҳта шудааст. **49** Аммо касе, ки суханони Маро шунида, аз рӯи он амал намекунад, ба одаме монанд аст, ки ҳонаашро бе пойдевор болои хок соҳтааст. Пас, вақте ки сел омада, оби пурталотумаш ҳонаро зер мекунад, он ба зудӣ фурӯ рафта несту нобуд мешавад».

7

Шифо ёфтани хизматтори сардори лашкар

1 Баъд аз он ки Исо тамоми суханҳояшро ба мардум гуфта шуд, вориди шаҳри Кафарнаҳум гашт. **2** Дар он ҷо як сардори лашкар хизматторе дошт, ки барояш азиз буд. Ин хизматтор бемор шуда, дар бистари марғ меҳобид. **3** Он сардори лашкар овози Исоро шунида, пирони яҳудиро пеши Ў фиристод, то илтимос қунанд, ки омада хизматторашро шифо дихад. **4** Онҳо назди Исо омаданд ва бисёр илтимос карда гуфтанд: «Ин сардори лашкар сазовори он аст, ки барояш чунин

корро бикунед, ⁵ чунки вай халқи моро дўст медорад ва барои мо ибодатхонае соҳтааст».

⁶ Исо ҳамроҳи онҳо рафт. Ҳангоме ки ба хона наздик мешуд, сардори лашкар дўстонашро фиристод, ки аз номи вай ба Исо чунин бигўянд: «Хоҷа! Аз ин зиёд заҳмат накашед, зеро ман лоиқи он нестам, ки аз остана дарам гузаред. ⁷ Ба ҳамин сабаб худро муносиб надонистам, ки назди шумо биёям. Танҳо як амр кунед ва хизматтори ман шифо мёёбад. ⁸ Охир ман як фармонбардор ҳастам ва дар зери итоати худ низ сарбозонро дорам. Вақте ки ба яке „бирав“ мегӯям, меравад, ба дигаре „биё“ мегӯям, меояд ва агар ба хизматгорам „фалон корро бикун“ гӯям, ў албатта он корро ичро мекунад».

⁹ Исо инро шунида бисёр ҳайрон шуд ва ба мардуми бешуморе, ки аз паси ў меомаданд, рӯ оварда гуфт: «Ба шумо мегӯям, ки ҳатто дар байнин истроилиён касеро наидам, ки чунин имони саҳт дошта бошад».

¹⁰ Фиристодагони сардори лашкар ба хона баргашта, диданд, ки хизматгор сиҳат шудааст.

Зинда шудани писари бевазан

¹¹ Дере нагузашта Исо ҳамроҳи шогирдон ва шумораи зиёди мардум ба шахри Ноин рафт. ¹² Ў ба дарвозаи шаҳр наздик шуда, дид, ки мурдаэро мебароранд. Он мурда писари ягонаи бевазане буд ва сокинони зиёди шаҳр ҳамроҳи он зан равона буданд. ¹³ Худованд он занро дида, дилаш ба ҳоли вай сўхт ва ба ў гуфт: «Гиря накун». ¹⁴ Баяд наздик омада, дасти худро рӯи тобут гузошт ва тобутбардорон аз роҳ бозистоданд. Сипас ў гуфт: «Эй бародар! Ба ту мегӯям, бархез». ¹⁵ Мурда аз ҷояш бархеста нишасту ба сухан даромад ва Исо ўро ба модараш супорид.

¹⁶ Ҳамаро тарсу ҳарос фаро гирифт ва мардум Худоро ҳамду санохонон мегуфтанд: «Худо ба халқи худ назар андоҳт ва дар байнин мо пайғамбари бузурге пайдо шуд». ¹⁷ Одамон дар тамоми Яхудия ва гирду атрофи он дар бораи Исо нақл мекарданд.

Омадани шогирдони Яҳё

¹⁸ Шогирдони Яҳё низ ба устодашон ҳамаи воқеаҳоро нақл карданд. Яҳё ду нафар аз шогирданашро ҷеғ зада, ¹⁹ ба назди Худованд Исо фиристод, то бипурсанд: «Оё Шумо ҳамон шахсе ҳастед, ки омаданашро пешгӯй карда буданд ё мо бояд мунтазири каси дигар бошем?» ²⁰ Онҳо ба назди Исо омада, гуфтанд: «Яҳёни Таъмиддиҳанда моро пеши Шумо фиристод, то бипурсем, ки оё Шумо ҳамон шахсе ҳастед, ки омаданашро пешгӯй карда буданд ё мо бояд мунтазири каси дигар бошем?»

²¹ Ин ҳамон вақте буд, ки Исо мардуми зиёдеро аз бемориҳо, дарду азоб ва рӯҳҳои нопок шифо баҳшида, ҷашми нобинёни зиёдеро бино мекард.

²² Ў ба онҳо ҷавоб дод: «Ҳар чиро, ки дидаду шунидаед, рафта, ба Яҳё нақл бикиунед. Яъне бигӯед, ки ҷашмони кӯрон бино мешаванду лангон роҳ мегарданд, махавиён пок мешаванду карҳо мешунаванд, мурдаҳо аз нав зинда мешаванд ва ба бенавоён ҳушхабар эълон карда мешавад. ²³ Пас, ҳушбахт аст касе, ки дар ҳаққи Ман шакку шубҳа намекунад».

Шаҳодати Исо дар бораи Яҳё

²⁴ Баяд аз рафтани фиристодагони Яҳё Исо ба мардум дар бораи Яҳё суханашро оғоз кард: «Назди Яҳё ба биёбон барои дидани чӣ рафта будед? Барои дидани қамише, ки аз вазидани бод мечунбад? ²⁵ Агар не, пас барои дидани чӣ рафта будед? Магар барои дидани одаме, ки либоси қимат мепушад? Охир онҳо, ки либоси зебо мепушанд ва ҳаётин пур аз айшу ишрат доранд, дар қасрҳои подшоҳӣ зиндагӣ мекунанд. ²⁶ Пас, киро диданӣ будед? Пайғамбарро? Дуруст, аммо ба

шумо мегўям, ки шумо каси бузургтар аз пайғамбарро дидад. ²⁷ Яхё ҳамон як одамест, ки Худо дар борааш дар навишташат гуфта буд:

„Ана, Ман пешопеши Ту як одамамро мефиристам,
то ба омаданат роҳ тайёр кунад“.

²⁸ Ҳоло ба шумо мегўям, ки дар байни ҳамаи онҳое, ки аз модар ба дунё омадаанд, бузургтар аз Яхё касе пайдо нашудааст. Аммо шахси хурдтарин дар подшоҳии Худо бузургтар аз Яхё аст».

²⁹ Тамоми мардум ва андозигрон низ суханони ўро шунида, дуруст будани роҳи Худоро тасдиқ менамуданд ва аз ин сабаб аз дасти Яхё таъмид гирифта буданд. ³⁰ Вале азбаски фарисиён ва қонуншиносон таъмиди Яхёро нагирифта буданд, аз ниште, ки Худо нисбатан дошт, рўй гардонданд.

³¹ Исо суханашро давом дода гуфт: «Одамони ин наслро бо кўй муқоиса кунам? Онҳо ба кўй монандӣ доранд? ³² Онҳо монанди кўдаконе ҳастанд, ки дар кўча нишаста, яқдигарро чеф мезананд ва мегўянд:

„Мо бароятон карнай навоҳтем, аммо шумо рақс накардед!

Суруди мотам хондем, вале гирия накардед“.

³³ Ҳоло Яхёи Таъмиддиҳанда омадааст, ки нон намехӯраду шароб наменӯшад ва шумо мегўед, ки ў дев дорад. ³⁴ Фарзанди Инсон омадааст, ки ҳам меҳӯраду ҳам менӯшад ва шумо мегўед: „Ана марди пурхўр ва бадмаст дўсти андозигирону гунаҳкорон аст“. ³⁵ Вале дуруст будани ҳикмати Худо ба воситай корҳои тамоми фарзандонаш исбот мешавад».

Исо дар хонаи Шимъўни фарисӣ

³⁶ Яке аз фарисиён Исоро ба меҳмонӣ даъват намуд ва ў ба хонаи он фарисӣ рафта, дар назди дастархон паҳлӯ зада нишаст.

³⁷ Дар он шаҳр як зани пургуноҳе буд. Чун ў фаҳмид, ки Исо дар хонаи он фарисӣ хўрек меҳӯрад, кўзачаи сангини гаронбаҳоро, ки равғани хушбӯй дошт, гирифта ба он чо омад. ³⁸ Вай аз пушт, назди пойҳои Исо истода мегирист ва ашкҳояш ба пойҳои Исо мечакиданд. Зан бо мўйҳояш пойҳои ўро меҳушконид, бо эҳтиром онҳоро мебўсид ва ба онҳо равғани хушбӯйро мемолид. ³⁹ Инро дида, фарисие, ки Исоро даъват карда буд, чунин фикрро аз дил гузаронд: «Агар ин мард дар ҳақиқат пайғамбар мебуд, мефаҳмид, ки ин зан чӣ гуна аст. Чун зане, ки ҳоло ба ў даст мерасонад, гунаҳкор аст!» ⁴⁰ Вале Исо ба ў гуфт: «Шимъўн! Мехоҳам ба ту чизе бигўям». Гуфт: «Марҳамат, устод».

⁴¹ Пас Исо суханашро давом дода гуфт: «Ду кас аз як одам пул қарз гирифтанд. Яке аз ў панҷсад ва дигаре панҷоҳ тангаи нуқра қарздор буд. ⁴² Азбаски онҳо барои баргардондани қарз чизе надоштанд, он одам қарзи ҳардуру баҳшид. Ҳоло бигў, қадоме аз онҳо ўро бештар дўст медорад?» ⁴³ Шимъўн дар ҷавоб гуфт: «Ба гумонам он касе, ки ба ў қарзи зиёдтаре баҳшида шудааст». Исо гуфт: «Дуруст фаҳмидӣ». ⁴⁴ Баъд ба он зан рӯ оварда, ба Шимъўн гуфт: «Ин занро мебинӣ? Ман дар хонаи ту меҳмон шудам, вале барои пойҳоям об наовардӣ; ин зан бошад, пойҳои Маро бо ашкҳояш шуст ва бо мўйҳояш тоза кард. ⁴⁵ Ту Маро ҳатто набўсидӣ; ин зан бошад, аз вақти омаданам то ҳол бўсидани пойҳоямро бас намекунад. ⁴⁶ Ту ба саром ҳатто равғани оддиро намолидӣ; вай бошад, равғани қиматбаҳои хушбӯйро ба пойҳоям молид. ⁴⁷ Бинобар ин ба ту мегўям, азбаски гуноҳҳои зиёди вай баҳшида шудаанд, ў чунин муҳаббати зиёд дорад ва агар ба касе гуноҳи камтар баҳшида шавад, муҳаббаташ низ камтар аст». ⁴⁸ Баъд ба он зан гуфт: «Гуноҳҳоят баҳшида шуданд». ⁴⁹ Онҳое, ки бо ў дар сари як дастархон нишаста буданд, худ ба худ мегуфтанд: «Вай кист, ки гуноҳҳоро мебахшад ҳам?» ⁵⁰ Вале Исо ба зан гуфт: «Туро имонат начоғт додааст. Рав ва дар амон бош!»

8

Занхое, ки пайрави Исо буданд

1 Баъд аз ин Исо шаҳр ба шаҳру деҳа ба деҳа гашта, ба мардум хабари хуши подшоҳии Худоро мерасонд. Дар ин кор Ўро дувоздаҳ шогирд **2** ва якчанд зан, ки аз рӯҳҳои нопок ва бемориҳо шифо ёфта буданд, ҳамроҳӣ мекарданд. Яке аз он занҳо Марям буд, ки Мачдалия номида мешуду аз ў ҳафт дев берун рафта буд. **3** Дигаре Юҳона буд, ки шавҳарашиб Кузо ном дошту дар дарбори Хиродус вазифаи назоратчиро иҷро мекард. Ҳамчунин Сусан ва бисёр дигарон, ки бо пулу молашон онҳоро дастигирӣ мекарданд.

Масал дар бораи деҳҳон

4 Вақте ки мардуми бисёре аз шаҳрҳои гирду атроф ҷамъ шуда, ба назди Исо омаданд, ў масалеро гуфт: **5** «Рӯзе як деҳқон барои қиштани донаҳои худ мебарояд. Вақте ки дона мепошад, миқдоре аз онҳо ба пайраҳа афтода поймол мешавад ва паррандаҳо омада, онҳоро аз замин чида пок-покиза меҳӯранд. **6** Миқдори дигари донаҳо ба замини санглоҳо афтода месабзанд, вале аз беобӣ хушк мешаванд. **7** Боз як миқдори донаҳо ба миёни ҳорҳо афтода месабзанд, вале ҳорҳо қад кашида онҳоро пахш мекунанд. **8** Аммо қисми донаҳое, ки ба замини хуби ҳосилхез меафтанд, сабзида, сад баробар зиёдтар ҳосил медиҳанд». Инро гуфту хитоб кард: «Ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!»

Маънидод қарданӣ масал дар бораи деҳҳон

9 Шогирдон аз Исо маъни ин масалро пурсиданд **10** ва ў гуфт: «Худо ба шумо имконияти фаҳмидани сирру асрори подшоҳии худро додааст, аммо ба дигарон бо масалҳо мегӯям, то ки „онҳо нигоҳ кунанду набинанд, гӯш кунанду нашунаванд“.

11 Маъни ин масал ин аст: дона — қаломи Худост. **12** Донаҳое, ки ба пайраҳа афтодаанд, онҳо мебошанд, ки қаломро мешунаванд, вале иблис онро аз дилашон медузад, то ки имон наоваранд ва начот наёбанд. **13** Донаҳое, ки ба замини санглоҳо афтодаанд, онҳо мебошанд, ки қаломро шунида, онро бо шодӣ қабул мекунанд, вале азбаски решা надоранд, муддати қутоҳе имондор буда, дар вақти озмоиш зуд аз имони худ мегарданд. **14** Донаҳое, ки ба миёни ҳорҳо афтодаанд, онҳо мебошанд, ки қаломро мешунаванд, вале ташвиши бойигарӣ ва қайғу сафои зиндагӣ онҳоро пахш мекунанд ва онҳо ҳеч самаре ба бор намеоваранд. **15** Аммо донаҳои ба замини ҳосилхез афтода онҳоянд, ки қаломро мешунаванд ва онро дар дили неку самимиашон нигоҳ дошта, бо сабру тоқат самар ба бор меоваранд.

Масал дар бораи ҷароҷ

16 Ҳеч кас ҷароҷро даргиронда, онро бо косае намепӯшонад ва ё ба зери кат намегузорад. Баръакс, онро ба ҷароҷро мегузорад, то ҳар кӣ дарояд, равшаниашро бубинад. **17** Зоро ҳеч чизи маҳфие нест, ки ошкор нашавад ва чизи пинҳоне нест, ки маълум ва равшан Nagarad. **18** Пас, аҳамият дихед, ки суханони Маро чӣ хел гӯш мекунед, зоро ҳар кӣ чизе дорад, ба ў боз зиёд дода мешавад, аммо аз он касе, ки надорад, ҳатто он чизе, ки ба гумони худ дорад, аз вай кашида гирифта мешавад».

Модар ва бародарони Исо

19 Ҳамин вақт модару бародарони Исо ба наздаш омаданд, аммо аз сабаби бисёрии мардум ба ў наздик шуда натавонистанд. **20** Ба Исо гуфтанд: «Модар ва бародаронатон дар берун истодаанду меҳоҳанд Шуморо бубинанд». **21** Ў ҷавоб дод: «Модар ва бародарони Ман онҳо ҳастанд, ки қаломи Худоро мешунаванд ва онро ба ҷо меоранд».

Ором шудани тұғон

22 Рұзә аз рүэхो Исо бо шогирдонаш ба қаиқ савор шуда ба онҳо гуфт: «Биёед, ба он тарафи күл мегузарем». Онҳо равон шуданду **23** дар аснои роҳ Исоро хоб бурд. Баногоҳ, дар күл тұғони сахте бархест ва қаиқ аз об пур мешуду өнім одамон дар хатар мемонд. **24** Шогирдон пеши Исо омада, бо суханони «Устод! Устод! Ҳалок мешавем!» Үро бедор карданد. Ү аз хоб хеста, боду мавчхой пурталотумро таъна зад, баъд тұғон хомыш шуда, ҳама чоро оромы фаро гирифт. **25** Сипас Вай ба шогирдонаш гуфт: «Имонатон күчост?! Шогирдон бо тарсу ҳарос ва тааҷҷуб ба яқдигар мегуфтанд: «Ин кист, ки ҳатто ба боду об фармон медиҳад ва онҳо ба Ү итоат мекунанд?»

Шиғо ёфтани марди девона

26 Баъд аз ин онҳо ба сарзамини Ҷадариён, ки дар рў ба рўи ноҳияи Ҷалил воқеъ аст, омада расиданд. **27** Вақте ки Исо ба соҳил фаромад, бо марде аз аҳли он шаҳр вохӯрд, ки гирифтори девҳо буд. Ү дер боз дар танаш либос надошт ва на дар хона, балки дар қабрҳо зиндаги мекард. **28** Ҳамин ки ү Исоро дид, бо доду фигон ба пеши пойхой Ү афтид ва бо овози баланд гуфт: «Эй Исо, Писари Ҳудои Таоло, ба ман чй кор дорӣ? Илтимос мекунам, маро азоб надех». **29** Ү инро гуфт, чунки Исо аллакай ба рўхи нопок фармон дода буд, ки аз он мард берун барояд. Дар гузашта дев чандин бор ба он мард ҳамла меовард ва ҳарчанд девонаро асир намуда, бо занчиру бандҳо мебастанд, мард онҳоро пора-пора мекард ва дев үро ба биёбон мебурд. **30** Исо аз ү пурсид: «Номи ту чист?» Ү гуфт: «Лашкар», чунки девҳои бисёре ба даруни он мард дохил шуда буданд. **31** Девҳо аз Исо илтимос мекарданд, ки онҳоро чазо дода, ба ҷоҳи бепоён нафиристад. **32** Ҳамон ҷо, дар болои теппа галаи қалони ҳукҳо мечарид. Девҳо аз Исо ҳоҳиш карданд, ки ба даруни ҳукҳо ҷо шаванд ва Ү ба онҳо иҷозат дод. **33** Девҳо аз он мард берун шуда, ба даруни ҳукҳо даромаданд ва он гала аз баландӣ давон-давон ҳудро ба күл партофта, ғарқ шуд.

34 Ҳукбонон инро дида гурехтанд ва ҳамаи воқеаро дар шаҳру деҳот овоза карданд.

35 Мардум барои дидани ин воқеа ба назди Исо рафтанд ва омада, мардеро диданд, ки девҳо аз ү берун рафта буданд. Вай дар тан либос дошту бо ақли солим дар пеши пои Исо менишастан. Ҳамаро тарс фаро гирифт. **36** Шоҳидони ин воқеа ба одамон чи гуна шиғо ёфтани девонаро нақл карданд. **37** Баъд аз ин тамоми мардуми сарзамини Ҷадариён аз Исо ҳоҳиш карданд, ки аз пеши онҳо биравад, зеро онҳоро тарсу ваҳм фаро гирифта буд ва Ү барои баргаштан боз ба қаиқ савор шуд. **38** Марде, ки девҳо аз ү берун шуда буданд, илтимос кард, ки Исо үро бо ҳуд бубарад. Вале Исо үро ҷавоб дода гуфт: **39** «Ба ҳонаат баргард ва аз чунин кори бузурге, ки Ҳудо дар ҳаққи ту кардааст, нақл кун!».

Ү рафта дар тамоми шаҳр дар бораи он кори бузурге, ки Исо барояш карда буд, эълон кард.

Шиғо ёфтани зан ва аз нав зиндашавии дұхтар

40 Вақти баргаштани Исо мардуми зиёде, ки Үро интизор буданд, ба пешвозаш баромаданд. **41** Ҳамон вақт Ёир ном марде, ки сардори ибодатхона буд, назди Исо омада ба пеши пойхояш афтид ва аз Ү илтимос кард, ки ба ҳонаи вай биравад, **42** зеро дұхтари ягонааш, ки тақрибан дувоздаҳсола буд, дар бистари марғ меҳобид. Исо ҳамроҳи Ёир мерафт ва мардуми бисёре аз ҳар тараф ба Ү фишор меоварданд.

43 Як зан дар давоми дувоздаҳ сол гирифтори касалини хунравй буд. Вай тамоми буду шудашро ба табибион сарф кард, vale ҳеч кас үро шиғо дода натавонист. **44** Он зан аз ақиб ба Исо наздик шуду ба домани чомаи Ү даст расонд ва ҳамон замон

хунравиаш бозмонд. ⁴⁵ Исо пурсид: «Кй ба Ман даст расонд?» Вақте ки ҳама инкор кардан, Петрус ба ү гүфт: «Устод! Мардуми зиёде Туро иҳота карда, аз ҳар тараф фишор меоранд». ⁴⁶ Аммо Исо гүфт: «Касе ба Ман даст расонд, зоро Ман ҳис кардам, ки қуввае аз Ман берун рафт». ⁴⁷ Вақте он зан дид, ки дигар пинҳон монда наметавонад, тарсону ларzon омада пеши пои Исо афтид ва дар ҳузури ҳамаи мардум ба ү икror шуд, ки чаро ба ү даст расонд ва чй тавр зуд шифо ёфт. ⁴⁸ Исо ба ү гүфт: «Эй зан, туро имонат шифо дод. Рав ва дар амон бош». ⁴⁹

Ханӯз ки ү гап мезад, як нафаре аз хонаи Ёир хабар оварда, гүфт: «Духтаратон гузашт, дигар устодро заҳмат надиҳед». ⁵⁰ Вале Исо инро шунида, гүфт: «Натарс, фақат имон дошта бош ва ү шифо мейбад». ⁵¹ Вақте ки Исо ба назди хонаи Ёир омада расид, ба гайр аз Петрус, Юҳанно, Ёкуб ва падару модари он духтар ба каси дигаре иҷозат надод, ки бо ү ба хона дарояд. ⁵² Ҳама барои он духтар гирябу нола мекардан, вале Исо гүфт: «Дигар гиря нақунед, ү намурдааст, балки хобидааст». ⁵³ Одамон писханде намуданд, зоро аниқ медонистанд, ки духтар мурдааст. ⁵⁴ Аммо Исо дasti духтарро гирифта гүфт: «Эй духтарақ, бархез!» ⁵⁵ Вай аз нав зинда шуд ва зуд аз ҷояш бархест. Исо фармуд, ки ба ү хўрок диханд. ⁵⁶ Падару модари вай дар ҳайрат мондан, Исо бошад, ба онҳо фармуд, ки ин воқеаро ба касе нагуянд.

9

Дувоздаҳ вакилро фиристодани Исо

¹ Исо дувоздаҳ вакилонашро ҷег зада, ба онҳо қуввату қудрати берун кардани ҳамаи девҳо ва аз ҳар беморӣ шифо додани одамонро баҳшид. ² Ү онҳоро фиристод, то дар бораи подшоҳии Ҳудо эълон карда, беморонро шифо баҳшанд. ³ Исо ба онҳо гүфт: «Ба роҳ бо худ ҳеч чиз нагиред: на асо, на борхалта, на нон, на пул ва на либоси иловагӣ. ⁴ Ба ҳар хонае, ки даромадед, то вақти боз ба роҳ баромадан дар ҳамон чо бимонед. ⁵ Вале агар шуморо дар ҷое қабул нақунанд, аз он шаҳр берун биравед ва чанги он шаҳрро аз пойҳои худ биафшонед, то шаҳодати айборд будани онҳо гардад».

⁶ Шогирдон аз он ҷо рафтанду деха ба деха гашта, хушхабарро эълон мекарданд ва дар ҳама ҷо мардумро шифо мебахшиданд.

Ҳайрати Ҳиродус

⁷ Вақте ки ҳоким Ҳиродус ҳамаи инро шунид, ба як ҳолати ногувор афтод, зоро бъазеҳо мегуфтанд, ки ин Яҳё аз мурдагон зинда шудааст, ⁸ дигарон бошанд, мегуфтанд, ки Илёс пайғамбар зоҳир гардидааст ва бъазеи дигарон мегуфтанд, ки яке аз пайғамбарони давраҳои қадим зинда шудааст. ⁹ Вале Ҳиродус гүфт: «Оҳир ман сари Яҳёро аз танаш чудо кардам. Пас, ин кист, ки дар борааш чунин суханҳоро мешунавам?» Вай хост Исоро бубинад.

Бо панҷ нону ду моҳӣ сер кардани зиёда аз панҷ ҳазор кас

¹⁰ Вақте ки вакилон баргаштан, тамоми корҳои иҷроқардаашонро ба Исо баён намуданд. Ү онҳоро бо худ гирифта ба шаҳри Байт-Сайдо равона шуд, то ки бо шогирдонаш танҳо ба танҳо бимонад. ¹¹ Вале мардум аз ин боҳабар шуда, аз пасаш рафтанд ва Исо онҳоро бо хушнудӣ қабул карда, ба онҳо дар бораи подшоҳии Ҳудо нақл кард ва касонеро, ки ба шифо эҳтиёҷ доштанд, шифо дод.

¹² Рӯз бегоҳ мешуд ва он дувоздаҳ шогирд ба назди Исо омада гуфтанд: «Ин ҷо ҷои беодам аст. Мардумро ҷавоб намедиҳед, ки ба қишлоқҳо ва дехоти гирду атроф рафта, барои худ ҷои хоб ва хўроке пайдо кунанд?» ¹³ Вале Вай ба онҳо

гүфт: «Шумо ба онҳо ҳўрок дихед». Шогирдон гуфтанд: «Мо фақат панҷ нону ду моҳӣ дорем. Магар ин ки худамон рафта, барои тамоми мардум ҳўрок бихарем».

14 Дар он что тақрибан панҷ ҳазор мард буд ва Исо ба шогирдонаш гуфт: «Онҳоро панҷоҳнафарӣ гурӯҳ-гурӯҳ шинонед». **15** Онҳо гуфтаи Исоро ба что оварда, ҳамаро шинонданд. **16** Баъд ў он панҷ нону ду моҳиро ба дасташ гирифта, ба осмон нигаристу из Худо баракат талабид ва нонҳоро пора карда, ба шогирдонаш дод, то ба мардум тақсим биқунанд.

17 Ҳама то сер шудан ҳўрданд ва аз пораҳои бокимонда боз дувоздаҳ сабад пур шуд.

Кӣ будани Исоро эълон кардан Петрус

18 Рӯзе, вақте ки Исо дар танҳои дуо мекарду дар наздаш фақат шогирдонаш буданд, аз онҳо пурсид: «Мардум дар бораи кӣ будани Ман чӣ мегӯянд?» **19** Дар ҷавоб гуфтанд: «Баъзехо мегӯянд, ки Шумо Яҳёи Таъмиддиҳонда ҳастед, баъзеи дигарашон фикр мекунанд, ки Шумо Илёс ҳастед ва дигарон мегӯянд, ки яке аз пайғамбарони қадим зинда шудааст». **20** Ўаз онҳо пурсид: «Шумо чӣ? Шумо Маро кӣ мешуморед?» Петрус ҷавоб дод: «Ту Масех, яъне Таъиншудаи Худо ҳастӣ».

21 Баъд Исо онҳоро таъкид карда фармон дод, ки дар ин бора ба касе чизе нагӯянд.

22 Сипас, суханашро давом дода гуфт: «Фарзанди Инсон бояд бисёр азоб қашад. Пирони қавм, сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон аз Вай рӯй мегардонанд. Ў кушта мешавад, vale баъд аз се рӯз аз нав зинда мегардад». **23** Пас аз он Исо ба ҳама гуфт: «Ҳар касе, ки аз байнӣ шумо пайрави Ман шудан меҳоҳад, бояд аз манфиатҳои худ даст қашида, ҳар рӯз салиби азобу маргашро бардошта барад, он гоҳ Маро пайравӣ кунад». **24** Зеро касе, ки ҳаёташро нигоҳ доштанд меҳоҳад, онро аз даст медиҳад, vale ҳар касе, ки ба хотири Ман ҳаёташро фидо мекунад, онро нигоҳ медорад. **25** Ба одам чӣ фоидае дорад, ки тамоми дунёро ба даст овараду ҷонашро аз даст дихад ва ҷазо бинад? **26** Зеро ҳар кӣ аз Ман ва аз суханонам шарм кунад, Фарзанди Инсон низ, ҳангоме ки дар дурахши ҷалоли худ, шӯҳрату ҷалоли Падар ва ғарифшагони муқаддас меояд, аз ў шарм ҳоҳад кард. **27** Ба ростӣ ба шумо мегӯям, дар ин что ҷанд касе ҳастанд, ки ҳанӯз дар қайди ҳаёт буданашон подшоҳии Худоро мебинанд».

Дигаргун шудани намуди зоҳирни Исо

28 Аз ин гуфтугӯ тақрибан ҳашт рӯз гузашт. Исо Петрус, Юҳанно ва ёқубро бо худ гирифта, барои дуогӯй ба болои кӯҳе баромад. **29** Вақте ки ў ба дуогӯй машғул буд, ҷеҳрааш тағиyr ёфта, либосаш сап-сафеди дурахшон шуд **30-31** (**30-31**) ва инак ду мард, Мӯсои Илёс дар шӯҳрату ҷалоли зоҳир гардианд. Онҳо бо Исо гуфтугӯ карда нақл мекарданд, ки ў дар Ерусалим бояд аз ин дунё равад ва бо ҳамин мақсадашро анҷом медиҳад. **32** Петрус ва ҳамроҳонашро хоб бурд ва ҳангоме ки бедор шуданд, шӯҳрату ҷалоли Исо ва он ду мардро, ки бо ў меистоданд, диданд.

33 Вақте ки он ду нафар аз пеши Исо рафтаний шуданд, Петрус гуфт: «Эй Устод! Чӣ хуб аст, ки мо ин что ҳастем. Биёед, ҳоло се ҳайма месозем: яке — барои Шумо, дигаре — барои Мӯсо ва сеюм — барои Илёс». Вай худаш намедонист, ки чӣ мегӯяд. **34** Петрус ҳанӯз суханашро тамом накарда, абре пайдо шуда, онҳоро бо сояаш фаро гирифт ва вақте ки Мӯсо ва Илёс ба даруни абр даромаданд, шогирдон тарсиданд. **35** Ҳамин вақт аз абр овозе шунида шуд, ки мегуфт: «Ин Писари Ман аст, Ман Вайро интиҳоб кардаам. Ўро гӯш кунед». **36** Вақте ки овоз гум шуд, Исо боз танҳо монд. Шогирдон ҳомӯш монданд ва ҳамон вақт аз он чӣ дида буданд, ба касе чизе нагуфтанд.

³⁷ Рўзи дигар, вақте ки онҳо аз қўҳ мефаромаданд, мардуми бисёре Исоро пешвоз гирифтанд. ³⁸ Ногаҳон марде аз миёни мардум фарёд зад: «Устод! Аз Шумо илтимос мекунам, ки ба писарам як назар андозед, зеро ў фарзанди ягонаи ман аст. ³⁹ Гоҳ-гоҳ ба вай рӯҳе ҳамла мекунад ва ў якбора дод зада, беихтиёrona печутоб мөхўраду аз даҳонаш кафк мебарояд. Он рӯҳ ўро бисёр азоб дода, ба зўйр аз ў даст мекашад. ⁴⁰ Аз шогирдондан илтимос кардам, ки он рӯҳро берун кунанд, аммо онҳо натавонистанд». ⁴¹ Исо дар чавоб гуфт: «Эй насли беимонону гумроҳон! То кай бо шумо бошам ва то кай шуморо тоқат кунам? Писаратро ин ҷо биёр!» ⁴² Вақте ки писар ба назди Исо меомад, дев ўро ба замин ғалтонда, печутоб дод. Вале Исо рӯҳи нопокро манъ карду писарро шифо бахшида, ба падараш супорид ⁴³ ва ҳама аз бузургии қудрати Худо дар ҳайрат монданд.

Пешёйни дуюми Исо дар бораи марги худ

Дар ҳоле, ки мардум аз тамоми корҳои карда Исо дар тааҷҷуб буданд, Вай ба шогирданаш гуфт: ⁴⁴ «Он чизеро, ки ҳоло мегўям, бишнавед ва дар ёд доред: Фарзанди Инсон ба дасти одамон супорида мешавад». ⁴⁵ Вале шогирдон маънои ин суханонро нафаҳмидаанд, чунки маънояш аз онҳо пўшида монд, ба тавре ки онро дарк накарданд ва ҳама метарсидаанд, ки дар ин бора аз Исо чизе бипурсанд.

Кўз аз ҳама бузургтар аст?

⁴⁶ Шогирдон байни худ баҳс мекарданд, ки қадоме аз онҳо бузургтар аст. ⁴⁷ Исо медонист, ки онҳо дар дили худ чӣ фикр доранд, бинобар ин қўдакеро гирифта, ба паҳлўи худ гузошт ⁴⁸ ва ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ ба хотири Ман ин қўдакро қабул кунад, дар асл Маро қабул мекунад ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, касеро қабул мекунад, ки Маро фиристодааст. Зеро он касе, ки дар байни шумо аз ҳама хурдтарин аст, бузургтарин мебошад».

⁴⁹ Он вақт Юҳанно гуфт: «Хоча, мардеро дидем, ки аз номи Шумо девҳоро берун мекард, аммо чун ў бо мо нест, кўшиш кардем, ки ўро аз ин кор боздорем». ⁵⁰ Исо ба ў гуфт: «Ўро аз ин кор бознадоред! Зеро касе ки бар зидди шумо нест, тарафдори шумост».

Исоро қабул накардани сомариён

⁵¹ Азбаски то ба осмон бурда шудани Исо вақт кам монда буд, ў қарори қатъӣ қабул кард, ки ба сўи Ерусалим равона гардад. ⁵² Исо одамонашро пешопеши худ фиристод ва онҳо ба деҳаи сомариён даромада, барои омадани ў ҳама чизро тайёр намуданд. ⁵³ Аммо сомариён Исоро қабул накарданд, зеро ў ба Ерусалим равона буд. ⁵⁴ Шогирданаш Ёкуб ва Юҳанно инро дида гуфтанд: «Худовандо! Биёед, мегўем, ки аз осмон оташе борида онҳоро нобуд созад?» ⁵⁵⁻⁵⁶ (55-56) Вале Исо ба Ёкубу Юҳанно рӯ оварда, онҳоро сарзаниш кард ва ҳама ба деҳаи дигаре равон шуданд.

Шарту шароити пайрави Исо шудан

⁵⁷ Онҳо сафарашонро давом медоданд ва дар роҳ марде ба Исо гуфт: «Ман дар ҳама чо Шуморо пайравӣ мекунам». ⁵⁸ Исо ба ў ҷавоб дод: «Рӯбоҳон хона ва мурғони ҳаво лона доранд, аммо Фарзанди Инсон чое надорад, ки сарашро монда дам гирад» ⁵⁹ ва ба дигаре гуфт: «Аз паси Ман биё». Аммо ў ҷавоб дод: «Хочаам, ичозат дихед, ки аввал ба хонаам баргашта, падарамро ба хок супорам». ⁶⁰ Исо ба ў гуфт: «Бигзор мурдагон мурдаҳои худро ба хок супоранд, вале ту рафта, дар бораи подшоҳии Худо эълон бикиун».

⁶¹ Шахси дигаре ба Исо гуфт: «Хочаам! Ман аз паят меравам, вале ичозат дех, ки аввал бо аҳли хонаводаам хайрухуш кунам». ⁶² Исо ба вай гуфт: «Касе, ки ба шудгор кардан шурӯй менамояду баъд ба ақиб нигоҳ мекунанд, лоиқ нест, ки дар подшоҳии Худо бошад».

10

Хафтод шогирдашро фиристоданы Исо

1 Баъд аз ин Худованд боз ҳафтод^{*} нафари дигарро интихоб намуда, онҳоро чуфт-чуфт пешопеши худ ба ҳар шахру деҳоте, ки рафтаний буд, фиристод. **2** Ў ба онҳо гуфт: «Ҳосили дарав фаровон аст, vale коргарон намерасанд. Аз ин рӯ, аз соҳиби ҳосил илтимос кунед, ки барои ғундоштани ҳосилаш коргаронро фиристад.

3 Биравед! Ҳоло шуморо мисли барра ба байни гургҳо мефиристам. **4** Бо худ ҳеч пул, борхалта ва ё пойафзоли иловагӣ нагиреду дар роҳ бо касе дурудароз саломуалейк накунед. **5** Ба ҳар хонае, ки медароед, аввал бигӯед: „Сулҳ бод бар ин хонадон!“ **6** Агар дар он ҷо шахси сулҳпарваре бошад, сулҳи шумо бо ў мемонад вагарна, он ба сӯи шумо бармегардад. **7** Пас дар ба дар нагардеду дар ҳамон хона бимонед ва аз он ҷи ки доранд, бихӯреду бинушед, зоро коргар лоиқи он аст, ки музди корашро бигирад.

8 Агар ба ягон шаҳр дароеду шуморо дар он ҷо қабул кунанд, ҳар ҳӯрокеро, ки пешатон гузоранд, бихӯред, **9** беморони он шаҳро шифо дихед ва бигӯед: „Подшоҳии Худо ба шумо наздик омадааст“. **10** Вале агар ба шаҳре дароеду шуморо қабул накунанд, дар кӯчаҳояш гашта, чунин бигӯед: **11** „Ҳатто ҷангу ғубори шаҳри шуморо, ки бар пои мо нишастааст, афшонда ба шумо бармегардонем, вале аниқ бидонед, ки подшоҳии Худо наздик омадааст“. **12** Ба шумо мегӯям, ки дар ҳамон рӯз аҳволи шаҳрвандони бадкирдори Садӯм аз ҳоли он шаҳр сабуктар ҳоҳад буд.

Шаҳрҳои имон наоварда

13 Эй аҳли Кӯрозину аҳли Байт-Сайдо,вой бар ҳоли шумо! Зоро агар он мӯъчизоте, ки Ман дар байни шумо нишон додам, дар шаҳрҳои Сур ва Сидун рӯй медоданд, одамони он кайҳо тавба карда, бар тан либоси дағал пӯшида, мӯйканон нишаста нишон медоданд, ки онҳо аз ғуноҳҳояшон даст кашидаанд. **14** Бинонбар ин дар рӯзи ҷазо аҳволи шаҳрвандони Сурӯ Сидун аз ҳоли шумо сабуктар ҳоҳад буд. **15** Инчунин шумо, эй аҳли Кафарнаҳум, гумон мекунед, ки саратон то ба осмон мерасад, аммо шумо ба дӯзах партофта мешавед. **16** Ҳар кӣ шуморо, шогирдонам, гӯш кунад, Маро гӯш мекунад ва ҳар кӣ аз шумо рӯй гардонад, аз Ман рӯй мегардонад ва ҳар кӣ аз Ман рӯй гардонад, аз шахсе рӯй мегардонад, ки Маро фиристодааст».

Бозгашти ҳафтод шогирд

17 Ҳафтод[†] нафар шогирдон бо ҳушҳолӣ баргашта, ба Исо гуфтанд: «Худовандо! Бо номи Ту ҳатто девҳо ба мо итоат мекунанд». **18** Ў ба онҳо гуфт: «Ман дидам, ки шайтон барқвор аз осмон ба поён афтод; **19** Ҳоло Ман ба шумо қудратеро додам, ки морону қаждумон ва тамоми қувваи душманро поймол кунед ва ба шумо ҳеч ҷиз зарар расонда наметавонад. **20** Вале на барои он шод бошед, ки рӯҳҳо ба шумо итоат мекунанд, балки барои он шодӣ кунед, ки номҳоятон дар осмон навишта шудаанд».

Шодии Исо

21 Ҳуди ҳамон лаҳза Исо аз Рӯҳи Муқаддас пур шуда, бо ҳушҳолӣ гуфт: «Шуқри Туро мекунам, эй Падарҷон, ҳокими замину осмон, ки ин ҷизҳоро аз оқилон ва хирадмандон пӯшида мондиву ба одамони oddӣ ошкор соҳтий. Бале, Падар, ҳоҳиши неки Ту чунин буд.

---

* **10:1** 10:1 Дар баъзе нусхаҳои қадими навишташот «ҳафтоду ду» омадааст. † **10:17** 10:17 Дар баъзе нусхаҳои қадими навишташот «ҳафтоду ду» омадааст.

²² Падарам ҳама чизро ба Ман додааст. Ҳеч кас гайр аз Падар намедонад, ки Писар кист. Инчунин гайр аз Писар ва онҳое, ки Писар интихоб кардааст, то Падарро барояшон зоҳир кунад, ҳеч кас намедонад, ки Падар кист.

²³ Сипас, Исо ба шогирдонаш рӯ оварда, фақат ба онҳо гуфт: «Хушбахтанд ҷашмоне, ки ҷизи шумо мединанд! ²⁴ Зоро ба шумо мегӯям, ки пайғамбарон ва подшоҳони бисёре меҳостанд он чизеро бубинанд ва бишнаванд, ки шумо мединад ва мешунавед. Вале онҳо на диданду на шуниданд».

Масал дар бораи сомарии накӯкор

²⁵ Ҳамин вақт яке аз қонуншиносон барҳест ва Исоро озмудани шуда, ба ӯ чунин савол дод: «Устод! Ҷой кор бояд бикунам, ки ҳаётӣ абадӣ насибам гардад?»

²⁶ Исо ҳам аз вай пурсид: «Дар шариат ҷий навишта шудааст? Шумо аз он ҷо ҷий меҳонед?» ²⁷ Вай ҷавоб дод: «Худованд Ҳудою худро бо тамоми дилу ҷонамон ва бо тамоми куввату ақлу ҳушамон дӯст бидорем ва шахсеро, ки наздики мост, мисли ҳуд дӯст бидорем». ²⁸ Исо гуфт: «Дуруст ҷавоб додӣ. Ҳамин тавр бикун ва ҳаёт ҳоҳӣ дошт». ²⁹ Вале ӯ худро сафед карданӣ шуда ба Исо гуфт: «Пас, шахси наздики ман кист?»

³⁰ Исо дар ҷавоб гуфт: «Марде, ки аз Ерусалим ба Ериҳӯ мерафт, ба дасти роҳзанҳо афтид. Онҳо ӯро ғорат карда хуб заданд ва дар ҳолати ниммурда партофта рафтанд. ³¹ Тасодуғон аз ҳамон роҳ рӯйхоние мегузашт ва чун ӯро дид, аз тарафи дигари роҳ гузашта рафт. ³² Ҳамчунин марде аз тоифаи Левӣ аз он ҷо мегузашт ва марди заҳмдорро дидан замон, ӯ низ аз тарафи дигари роҳ гузашта рафт. ³³ Вале марди сомарие, ки аз он ҷо савора мегузашт, ба вай наздик шуда, ӯро дид ва дилаш ба ҳоли ӯ сӯҳт. ³⁴ Сипас назди ӯ омада, заҳмҳояшро бо шароб тоза карду равған молида баст. Баъд ӯро бардошта ба ҳараш савор карду ба меҳмонҳонае овард ва дар ҳамон ҷо ӯро нигоҳубин намуд. ³⁵ Рӯзи дигар ба соҳиби меҳмонҳона ду динор дода гуфт: „Ӯро нигоҳубин кун ва агар ҳарҷат аз ин зиёдтар шавад, вақти баргаштанам онро ба ту бармегардонам“.

³⁶ Ҳӯш, ба фикри ту қадоме аз ин се нафар ба он марде, ки аз дасти роҳзанҳо ҷабр дида буд, шахси наздик ҳисоб мешавад?» ³⁷ «Он қасе, ки ба ӯ раҳм кард», — ҷавоб дод шариатдон. «Пас, бирав ва монанди ӯ рафтор кун», — гуфт Исо.

Марто ва Марям

³⁸ Исо ва шогирдонаш сафарашибонро давом дода, ба дехае ворид гаштанд. Дар ҳамон ҷо Марто ном зане Ӯро дар ҳонаи худ меҳмондорӣ кард. ³⁹ Вай Марям ном ҳоҳаре дошт, ки пеши пои Исо нишаста ба суханони Ӯ гӯш медод.

⁴⁰ Марто, ки барои меҳмондорӣ намудан бисёр даводав мекард, ба назди Исо омада гуфт: «Хоҷаам! Шумо парвое надоред, ки ҳоҳарам ҳамаи корро ба сари ман партофтааст? Охир, бигӯед, ки ба ман ёрӣ дихад». ⁴¹ «Марто! Марто! — гуфт ба вай Худованд, — ту ғами бисёр ҷизҳоро ҳӯрда, даводав мекунй. ⁴² Вале фақат як ҷиз лозим аст. Марям қисми хуберо интихоб намудааст ва онро аз ӯ ҳеч кас гирифта наметавонад».

11

Таълими Исо дар бораи тарзи дуогӯйӣ

¹ Рӯзе дар ҷое Исо машғули дуогӯй буд. Вақте ки дуояшро тамом кард, яке аз шогирдонаш ба ӯ гуфт: «Худовандо! Ҳамон тавре ки Яҳӯ ба шогирдонаш ёд дода буд, Ту низ ба мо тарзи дуогӯйиро ёд дех». ² Исо ба онҳо гуфт: «Вақте ки дуо мекунед, чунин бигӯед:

Ҷай Падар!

Шаъну шараф бод ба номи муқаддаси Ту.
Бигзор подшоҳии Ту биёяд;

3 Ба мо ризку рўзии ҳаррўзаамонро^{*} бидех

4 ва гуноҳдо моро бубахш, чунон ки мо онҳоеро мебахшем, ки бо мо нодуруст рафтор мекунанд
ва моро ба озмоиш дучор наакун».

5 Пас ба онҳо гуфт: «Фарз мекунем, ки яке аз шумо дўсте дореду ними шаб ба хонаи ў рафта, мегўед: „Эй дўст, ба ман се дона нон қарз дех, **6** чун яке аз дўстонам, ки дар сафар буд, ба хонаам омадааст ва ман чизе надорам, ки пеши ў гузорам“.**7** Вале ў аз даруни хона чунин ҷавоб медиҳад: „Маро ташвиш надех, чунки дари хонаам баста аст ва ману бачаҳоям аллакай дар ҷойгаҳ, хобидаем, ҳоло наметавонам хеста ба ту нон дихам“.**8** Ба шумо мегўям, агар ў аз рўи дўстий хеста чизе надиҳад, азбаски беист талаб мекунед, маҷбур мешавад, ки хезаду он чизеро, ки талаб мекунед, ба шумо дихад.**9** Бинобар ин Ман ҳам ба шумо мегўям: талаб кунед ва ба шумо дода мешавад; бичўед ва пайдо мекунед; дарро бикўбед ва он ба рўятон кушода мешавад.**10** Чун ҳар кӣ талаб мекунад, ба даст меорад; ҳар кӣ мечўяд, пайдо мекунад; ва ҳар касе, ки дарро мекўбад, он ба рўяш кушода мешавад.

11 Оё дар байнни шумо чунин падаре ёфт мешавад, ки агар писараш аз ў
† моҳӣ билурсад, ба ҷои моҳӣ ба дасташ мори заҳрдор дихад?**12** Ё агар писараш тухм билурсад, ба ҷояш қаждум ба ў дихад?**13** Пас, агар шумо бо ҳамаи дилсизъётион ба фарзандони худ чизҳои хуб дода тавонед, наход Падари осмонӣ Рӯҳи Муқаддасро чанд маротиба зиёдтар ба онҳое надиҳад, ки аз ў талаб мекунанд».

Исо ва Баал-Забул

14 Боре Исо деви як мардро берун кард. Ин дев, деви гунгӣ буд ва бақте ки ў берун баромад, марди гунг ба гап даромаду мардум ба ҳайрат афтоданд.**15** Батзее одамон чунин мегуфтанд: «Исо девҳоро бо қудрати Баал-Забул, сардори девҳо берун мекунад». **16** Дигарон бошанд, ўро озмуданӣ шуда, талаб мекарданд, ки аз ҷониби Худо нишона дихад.**17** Вале Исо, ки аз фикрҳои онҳо боҳабар буд, гуфт: «Ҳар давлате, ки дар доҳили худ аз ҳам ҷудо шуда ҷанг мекунад, ба зудӣ барҳам меҳӯрад ва ҳар хонае, ки дар байнни аъзоёнаш ҷудои меафтад, вайрон мегардаад.**18** Инак, агар шайтон дар худ ба ду қисми ҷудо шавад, магар давлаташ устувор монда метавонад? Шумо мегўед, ки Ман девҳоро ба воситай Баал-Забул берун мекунам.**19** Агар Ман девҳоро бо қудрати Баал-Забул берун мекарда бошам, пас, пайравони худатон-чи? Онҳо бо қадом қудрат берун мекунанд? Бигзор онҳо шуморо ҳукм кунанд.**20** Аммо, агар Ман бо қувваи Худо девҳоро берун мекарда бошам, аз ин бармеояд, ки подшоҳии Худо аллакай ба ҳаётӣ шумо омадааст.

21 Вақте ки марди пурзӯру мусаллаҳ қасрашро посбонӣ мекунад, ба чизу чораи ў зараре намерасад.**22** Вале ҳангоме ки шахси аз вай пурзӯртар ба ў ҳамла карда, голиб мебарояд, аслиҳаеро, ки соҳиби хона ба он умед баста буд, аз вай кашида мегираду ҷизи бадастовардаашро бо шариконаш тақсим мекунад.

23 Касе, ки тарафдори Ман нест, дар асл муқобили Ман аст ва касе, ки дар ҷамъ овардан одамон ба Ман ёрӣ намедиҳад, дар асл онҳоро пароканда мекунад.

Бозгаштани рӯҳи нопок

24 Фарз кардем, рӯҳи нопок аз шахсе берун карда мешавад. Баъд ин рӯҳ бо нияти пайдо кардани манзили зист ҷойҳои беобро давр мезанаду онро наёфта, ба худ мегўяд: „Э, ба хонаи пештараам бармегардам“, — **25** ва баргашта мебинад, ки ин хона ба тартиб овардаву рӯбучиншуда аст.**26** Пас, рӯҳи нопок рафта, ҳафт рӯҳи аз

* **11:3** 11:3 Ё «пагоҳиамонро»   † **11:11** 11:11 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштачот доҳил шудааст:
«нон билурсад, ба ҷои нон санг дихад ё агар...»

худаш ҳам бадтарро меорад ва ҳамаи онҳо ба он хона даромада зиндагӣ мекунанд. Дар натиҷа аҳволи он шахс аз ҳолати аввалиаш ҳам бадтар ҳоҳад шуд».

Хушбахти ҳақиқӣ

²⁷ Ҳангоме ки Исо ин суханонро мегуфт, зане аз миёни мардум хитоб кард: «Хушбахт аст он зане, ки Шуморо таваллуд карда шир додааст!» ²⁸ Исо бошад гуфт: «Вале онҳое, ки қаломи Ҳудоро мешувананду аз рӯи он амал мекунанд, хушбахттаранд».

Мардум нишонаи осмонӣ талаб мекунанд

²⁹ Мардуми зиёде дар гирди Исо ҷамъ меомаданд ва Ӯ сухан оғоз намуда гуфт: «Ҷай бад аст насли ҳозира, ки нишонаэро талаб мекунад, валие ғайр аз нишонаи Юнуси пайғамбар ба онҳо нишона дигаре дода намешавад. ³⁰ Зоро, ҳамон тавре ки Юнус бар мардуми шаҳри Нинве нишонае буд, Фарзанди Инсон низ бар ин насл нишонае ҳоҳад шуд. ³¹ Дар рӯзи ҷазо малиқи сарзамини Сабо барҳеста ин наслро айборд мекунад, зоро ўз аз як гӯшай дунё барои шунидани ҳикмати шоҳ Сулаймон омада буд. Ҳол он ки қаси бузургтар аз Сулаймон дар ин чост! ³² Дар рӯзи ҷазо бошад, шаҳрвандони Нинве барҳеста, насли шуморо айборд мекунанд, зоро онҳо бо шунидани пайғомби Юнус тавба карданду аз ғуноҳҳояшон даст қашиданд. Ҳол он ки қаси бузургтар аз Юнус дар ин чост!

Чароги бадан

³³ Ҳеч қас ҷароғро дарғиронда, ба ҷои ҷашмнорас ва ё ба таги тағора намегузорад, баръакс, онро ба ҷароғпояе мегузорад, то онҳое, ки ба хона медароянд, равшаниро бубинанд. ³⁴ Ҷашм ҷароғи бадан аст. Чун ҷашм солим аст, бадани одам пур аз равшани мегардад, валие агар солим набошад, одамро торикий фаро мегирад. ³⁵ Эҳтиёт бошед, то он нуре, ки дар шумост, боз торикий набошад! ³⁶ Пас, агар тамоми баданатон пур аз равшани бошаду дар худ ҳеч торикие надошта бошед, ба монанди он ҷароғе, ки бо дураҳши худ шуморо мунаvvар месозад, тамоми баданатон равшан ҳоҳад буд.

Роҳбарони диниро таъна задани Исо

³⁷ Вақте ки Исо ин суханонро мегуфт, яке аз фарисиён Ӯро ба хонаи худ ба меҳмонӣ даъват намуд ва Исо ба хонаи ў даромада, ба сари дастарҳон нишаст. ³⁸ Фарисӣ ҳайрон шуд, ки Исо пеш аз ҳӯрдани ҳӯрок даст нашуст. ³⁹ Вале Ҳудованд ба он фарисӣ гуфт: «Ҳамин шумо, фарисиён, беруни косаву табақи худро мешӯед, аммо дарунатон пур аз ҳасисию бадӣ аст. ⁴⁰ Эй беақлон! Оё ҳамон як Офаранда тамоми ҷизеро, ки ҳам дар берун ва ҳам дар дарун аст, наофаридааст? ⁴¹ Пас он ҷи дар даруни коса доред ба камбагалон садақа диҳед ва ҳама чиз бароятон пок мегардад.

⁴² Вой бар ҳоли шумо, эй фарисиён, ки аз ҳосили пудинаву қашниzu дигар намуди гиёҳҳо ҳиссаи даҳумро ба Ҳудо месупоред, аммо таълимотро дар бораи адолат ва мухаббати Ҳудо беаҳамият мемонед. Шумо мебоист ин қонунҳоро риоя мекардеду қонунҳои дигарро низ беътибор намемондед.

⁴³ Вой бар ҳолатон, эй фарисиён, шумо дӯст медоред, ки дар ибодатхонаҳо болонишин бошеду дар бозорҳо ба шумо салом диҳанд.

⁴⁴ Вой бар ҳоли шумо, ки ба қабрҳои белавҳасанг монанд ҳастед ва мардум нафаҳмида онҳоро зери по мекунанду ҳаром мешаванд».

⁴⁵ Он гоҳ, яке аз қонуншиносон ба Исо гуфт: «Устод! Шумо бо ин суханонатон моро ҳам таҳқир мекунед». ⁴⁶ Вале Исо гуфт: «Вой бар ҳоли шумо низ, эй шариатдонон, ки бори бениҳоят вазнинро ба гардани мардум бор мекунеду дастатонро ҳам намечунбонед, ки ба онҳо ёрӣ диҳед.

⁴⁷ Вой бар ҳоли шумо, ки барои пайғамбарон мақбараҳо месозед. Охир, ҳамон пайғамбаронро аҷдодони шумо куштаанд. ⁴⁸ Бо ин амалатон шумо тасдиқ

мекунед, ки бо корҳои аҷдодонатон розӣ ҳастед, чунки онҳо пайғамбаронро мекуштанд, шумо бошед, барои пайғамбарон мақбараҳо месоэд. ⁴⁹ Барои ҳамин Ҳикмати Ҳудо эълон мекунад: „Ба наздашон пайғамбарону вакилонро мефиристам ва онҳо баъзеашонро мекушанду баъзеи дигарашонро дунболагирӣ мекунанд“. ⁵⁰ Пас мардуми ин насл барои хуни тамоми пайғамбароне, ки аз аввали оғариниши дунё рехта шудааст, ҷазо ҳоҳанд дид, ⁵¹ яъне аз хуни Ҳобил сар карда, то хуни Закаре, ки дар байни қурбонгоҳу муқаддастарин ҷои Ҳонаи Ҳудо кушта шуда буданд. Бале, бидонед, ки мардуми ин насл барои ҳамаи ин ҷавоб ҳоҳад дод.

⁵² Вой бар ҳоли шумо, эй қонуншиносон, ки қалиди дарвозаи донишро бо ҳуд бурда, ҳам ҳудатон аз он надаромадед ва ҳам ба онҳое, ки меҳоҳанд дароянӣ, монет мешавед.

⁵³ Вақте Исо аз он ҷо мерафт, шариатданон ва фарисиёни бағазабомада Ӯро ба ҳолаш нагузошта, аз ҳар ҳусус саволборон мекарданд. ⁵⁴ Онҳо меҳостанд аз забони Исо сухани нолоиқеро шунида, ба Ӯ тӯҳмат кунанд.

12

Ҳазар аз дурӯяги фарисиён

¹ Дар ин миён ҳазор-ҳазор одамон ҷамъ омада, якдигарро тела медоданд ва Исо аввал ба шогирдони ҳуд муроҷиат карда гуфт: «Ҳудро аз ҳамиртуруши фарисиён, ки дурӯйгӣ аст, эҳтиёт кунед. ² Зоро ҳеч ҷизи пӯшидае нест, ки ошкор нашавад ва ҳеч ҷизи пинҳоне нест, ки маълум нагардад. ³ Пас он чиро, ки дар ториқӣ гуфта будед, дар рӯшнӣ ҳоҳанд шунид ва он чиро, ки шумо дар пинҳонӣ пиҷиррос карда гуфтед, аз болои бомҳо Ҷълон ҳоҳанд кард.

⁴ Ба шумо мегӯям: Эй дӯстонам, аз онҳое, ки ҷисматонро мекушанд ва баъд аз он ҳеч кори дигаре карда наметавонанд, натарсед. ⁵ Ман ба шумо мефаҳмонам, ки аз кӣ бояд тарсед. Аз он қасе тарсед, ки баъд аз куштан шуморо ба дӯзах партофта метавонад. Бале, ба шумо мегӯям, ки аз Ӯ бояд битарсед.

⁶ Магар ба ду танга панҷ ғунчишкӣ фурӯхта намешавад? Вале Ҳудо ҳар як ғунчишкро ҳам дар хотираш нигоҳ медорад ⁷ ва ҳар тори мӯйи саратон ҳам ба ҳисоб гирифта шудааст. Бинонбар ин натарсед, шумо аз бисёр ғунчишкҳо ҳам қиматтар ҳастед.

⁸ Ба шумо мегӯям: ҳар кӣ дар пеши мардум гӯяд, ки пайрави Ман аст, Фарзанди Инсон низ дар назди фариштагони Ҳудо пайрави Ман будани ӯро тасдиқ мекунад.

⁹ Лекин, ҳар кӣ дар пеши мардум Маро рад кунад, Фарзанди Инсон низ дар пеши фариштагони Ҳудо ӯро рад мекунад.

¹⁰ Ҳар кӣ бар зидди Фарзанди Инсон сухане бигӯяд, бахшида мешавад, лекин қасе, ки бар зидди Рӯҳи Муқаддас сухани кофирона бигӯяд, бахшида наҳоҳад шуд.

¹¹ Вақте шуморо ба ибодатхонаҳо, ба назди сардорону ҳукуматдорон меоранд, ғам наҳӯред, ки чӣ ҳел бояд ҷавоб дихед ё чӣ бояд гӯед. ¹² Зоро Рӯҳи Муқаддас ба шумо ёд медиҳад, ки ҳамон лаҳза чӣ бояд бигӯед».

Масал дар бораи бойи нодон

¹³ Марде аз байни мардум ба Исо гуфт: «Устод! Ба бародарам бигӯ, ки меросро бо ман тақсим кунад». ¹⁴ Исо ҷавоб дод: «Эй мард, кӣ Маро бар шумо қозӣ ё довар таъян кардааст?» ¹⁵ Сипас, ба ҳама муроҷиат карда гуфт: «Аз ҳар тӯна ҳирсу ҷашмгуруслагӣ ҳазар кунед, зоро ҳаёти одам аз зиёдатии бойигариаш иборат нест».

¹⁶ Баъд ба онҳо масалеро гуфт: «Замини як марди бой ҳосили фаровоне ба бор овард. ¹⁷ Вай ҳуд ба ҳуд фикр карда гуфт: „Чӣ кор бояд кунам, охир барои ҷамъ кардани ҳосили ҳуд ҷое надорам?“ ¹⁸ Баъд гуфт: „Ана чӣ кор мекунам – анборҳои

худро вайрон карда, калонтарашро месозам ва тамоми ҳосилу бойигариамро ба он чо бурда, ¹⁹ ба худ мегўям: Акнун ту бойигарии бисёре дорй, ки барои солҳои зиёде мерасад. Истироҳат кун, бихӯр, бинӯш ва аз кайфу сафои зиндагӣ бебаҳра намон“. ²⁰ Вале Худо ба вай гуфт: „Эй нодон! Ҳамин шаб ҷонат аз ту талаб карда мешавад. Пас, он чӣ захири кардай, насиби кӣ мегардад?“

²¹ Ҳамин тавр бо ҳар касе мешавад, ки барои худ бойигарӣ чамъ меқунад, вале дар назарди Худо бой нест».

Ғам наҳӯрдан

²² Исо ба шогирдони худ гуфт: «Бинобар ин ба шумо мегӯям: на ташвиши онро қашед, ки дар зиндагиатон чӣ мехӯред ва на ғами баданатонро хӯред, ки чӣ мепӯshed. ²³ Охир зиндагӣ муҳимттар аз хӯрок ва бадан муҳимттар аз пӯшок аст. ²⁴ Ба зоғҳо нигоҳ кунед, онҳо на мекоранд, на медараванд, на анбор доранду на қаҳдон, вале Худо ризку рӯзиашонро мефиристад ва шумо нисбат ба паррандаҳо қадри баландтаре доред!

²⁵ Кадоме аз шумо бо ғам хӯрдан метавонед умратонро ақаллан як соат дароziтар кунед?* ²⁶ Пас, агар шумо ҷунин як кори ноҷизро иҷро карда натавонед, ҷаро ғами ҷизҳои дигарро мехӯред?

²⁷ Ба нашъунамои гулҳои савсан нигоҳ кунед: Онҳо на меҳнат меқунанду на мересанд, † лекин ба шумо мегӯям, ки ҳатто шоҳ Сулаймон бо тамоми ҳашамату бойигариаш мисли яке аз онҳо либоси зебое напӯшидааст. ²⁸ Пас, агар Худо алафи саҳроиро, ки имрӯз ҳасту пагоҳ ба оташ партофта мешавад, ҷунин пӯшонад, шуморо низ, эй сустимонҳо, пӯшонда метавонад! ²⁹ Шумо ғам хӯрда, аз пайи он нашавед, ки чӣ мехӯреду чӣ менӯshed. ³⁰ Ин ғами асосии тамоми ҳалқҳои дигар аст, вале Падари шумо медонад, ки ҳамаи ин ҷизҳо ба шумо лозиманд. ³¹ Танҳо подшоҳии Ӯро бичӯед ва Ӯ бар замми он ба шумо ин ҷизҳоро ҳоҳад дод.

³² Эй Ҷамъи хурди гӯсфандон, натарсед! Зоро ироди Падаратон ҷунин аст, ки подшоҳиро ба шумо дижад. ³³ Он чиро, ки доред, бифурӯшду ба камбағалон садака дижед. Ҳамёнҳоеро ба даст оред, ки ҳеч вақт намедаранд. Дар осмон бойигариерио ҷамъ кунед, ки ҳеч вақт тамом намешавад, ҷунки дасти дузд ба он ҷо намерасад ва куя онро намезанад. ³⁴ Зоро ба он ҷое, ки бойигарӣ доред, дилатон қашол аст.

Хизматгорони ҳушёр

³⁵ Ҳар яки шумо миёнатонро баста, ҷароғашро равшан нигоҳ доред. ³⁶ Ба монанди хизматгороне бошед, ки интизори аз тӯй баргаштани соҳибашон ҳастанд, то ки вақти баргашта дарро кӯфтани соҳибашон, онро зуд ба рӯяш қушоянд.

³⁷ Ҳушбахтанд хизматгороне, ки соҳибашон вақти баргашта омадан онҳоро бедор мейёбад. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки худи соҳиб миёнашро баста, онҳоро ба сари дастарҳон мешинонад ва ба онҳо хизмат меқунад. ³⁸ Ҳушбахтанд онҳое, ки соҳибашон ҳоҳ ними шаб, ҳоҳ наздики субҳ баргашта, онҳоро бедор мейёбад. ³⁹ Бидонед, ки агар соҳибҳона вақту соати омадани дуздро донад, вай‡ намегузорад, ки дузд ба ҳонааш зада дарояд. ⁴⁰ Пас, шумо низ бояд ба омадани Фарзанди Инсон тайёр бошед, зоро Вай вақте меояд, ки интизораш нестед».

Хизматгорони бовафо ва бевафо

⁴¹ Петрус гуфт: «Худовандо! Ин масалро танҳо барои мо ё барои ҳама гуфтӣ?» ⁴² Худованд ҷавоб дод: «Монанди ҳамон хизматтори бовафову хирадманд бошед,

* ^{12:25} 12:25 Ё «қадатонро баландтар кунед». † ^{12:27} 12:27 Дар баъзе нусхаҳои қадими навишташот омадааст: «Ба нашъунамои гулҳои савсан нигоҳ кунед: онҳо на мересанду на мебоғанд». ‡ ^{12:39} 12:39 Дар баъзе нусхаҳои қадими навишташот доҳил шудааст: «посбонӣ меқунад ва...»

ки сохибаш дилпурона метавонад ўро бар хизматгорони дигар назоратчй таъин кунад ва ба ў дар вақти муайяншуда додани хўрду хўроки онҳоро боварй намояд.

⁴³ Хушо хизматгore, ки ўро сохибаш ҳангоми баргаштан дар сари ичрои вазифааш меёбад. ⁴⁴ Ба ростӣ мегӯям, ки сохибаш вайро бар тамоми молу мулкаш назоратчий таъин менамояд. ⁴⁵ Вале агар он хизматгore фикр кунад, ки сохибаш дер карда истодааст ва хизматгоронро, марду занро фарқ накарда, латукӯб кунад ва ба хўрдану нӯшидану мастигарӣ машгул шавад, ⁴⁶ ана, он гоҳ дар вақти соате, ки хизматгore аз он бехабару мунтазираш нест, сохибаш бармегардад ва ўро ду пора карда, насиби беимонро медиҳад. ⁴⁷ Хизматгore, ки хоҳиши сохибашро медонад, vale онро ичро намекунад ва ичро карданӣ ҳам нест, саҳт лат карда мешавад. ⁴⁸ Аммо хизматгore, ки иродай сохибашро надониста, кори баде мекунад, ҷазои сабуктаре мебинад. Ба ҳар касе, ки зиёд дода шудааст, аз ў низ зиёд пурсида мешавад ва ба ҳар касе, ки чизи бисёре боварй карда шудааст, аз вай низ бисёртар талаб карда мешавад.

Чудой байни одамон

⁴⁹ Ман омадам, ки дар рӯи замин оташ даргиронам ва бисёр меҳоҳам, ки он зудтар фурӯзон гардад. ⁵⁰ Ҳамон тавре ки одам дар вақти таъмид гирифтган ба обғута мезанад, Ман низ бояд ба азоби марговар ғутавар гардам ва то ба амал омадани ин кор нороҳат ҳастам. ⁵¹ Шумо гумон мекунед, ки Ман барои ба замин овардани сулҳ омадаам? Баръакс, на барои сулҳ, балки барои чудой андохтан омадаам. ⁵² Баъд аз ин агар дар хонае панҷ нафар бошанд, аз ҳам ҷудо хоҳанд шуд: се нафар ба ду нафар ва ду нафар ба се нафар зид мебароянд. ⁵³ Падар бар зидди писараш ва писар бар зидди падараши, модар бар зидди духтараш ва духтар бар зидди модараши, хушдоман бар зидди келинаш ва келин бар зидди хушдоманаш мебарояд».

Фаҳмидан замон

⁵⁴ Ҳамчунин ба мардум гуфт: «Вақте мебинед, ки аз ғарб абрे пайдо мешавад, дарҳол мегӯед: „Бояд борон борад“ ва чунин мешавад. ⁵⁵ Ва ҳангоме ки боди ҷанубӣ мевазад, мегӯед: „Ҳаво гарм мешавад“ ва ҳамин тавр ҳам мешавад. ⁵⁶ Эй дурӯяҳо! Шумо нишонаҳои замину осмонро дида чӣ гуна шудани ҳаворо фаҳмида метавонеду ҷарои фаҳмида наметавонед, ки ҳоло чӣ замоне фаро расидааст?

Оштӣ шудан бо даъвогар

⁵⁷ Барои чӣ худи шумо муайян карда наметавонед, ки чӣ бояд кунед? ⁵⁸ Охир, вақте ки бо даъвогар ба пеши қозӣ меравед, бояд ҳаматарафа кӯшиш кунед, ки дар роҳ бо даъвогар оштӣ шавед, вагарна ў шуморо ба назди қозӣ мебарад ва қозӣ шуморо ба дасти зинданбон месупораду вай шуморо ба зиндан мепартояд. ⁵⁹ Росташро мегӯям, ки то тангаи охирини қарзатонро надиҳед, ҳаргиз аз ҳабс намебароед».

13

Даъват ба тавба

¹ Дар ин маврид баъзеҳо ба назди Исо омада, дар бораи ҷалилиёне нақл карданӣ, ки Пилотус онҳоро ҳангоми қурбонӣ карданашон кушт. ² Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба гумонатон ин ҷалилиён аз ҷалилиён дигар гунаҳкортар буданд, ки бо онҳо чунин ҳодиса рӯй дод? ³ Не, мегӯям ба шумо! Вале, агар тавба карда, аз гуноҳҳоятон даст накашед, ҳамаатон монанди онҳо нобуд мешавед. ⁴ Ё ба фикратон он ҳаждаҳ, нафаре, ки манораи Шилӯаҳ ба болояшон чаппа шуда нобудашон кард, аз дигар сокинони Ерусалим гунаҳкортар буданд? ⁵ Не, мегӯям

ба шумо! Вале, агар тавба карда, аз гунохъоятон даст накашед, ҳамаатон монанди онҳо нобуд мешаведъ.

Масал дар бораи дарахти анцири бемева

6 Исо чунин масалеро гуфт: «Дар токзори як мард дарахти анцире шинонда шуда буд. Вай омада, аз он мева ҷустуҷӯ кард, vale чизе наёфт. **7** Пас, ба боғбон гуфт: „Се сол боз ман меоям, то аз ин дарахт мевае пайдо бикунам, vale чизе намеёбам. Онро бурида парто! Чаро заминро бехуда банд мекунад?“ **8** Вале боғбон ҷавоб дод: „Хоҷа! Як соли дигар ҳам онро набуред. Ман гирдашро побел карда, ба замин пору меандозам. **9** Агар соли оянда мева диҳад, хуб мешавад ва агар надиҳад, баъд бибуред“».

Шифо ёфтани зан дар рӯзи истироҳат

10 Дар яке аз рӯҳои истироҳат Исо дар ибодатхона мардумро таълим медод. **11** Дар он ҷо зане ҳузур дошт, ки ҳаждаҳ сол боз гирифтори рӯҳи нопок буд. Аз ин сабаб миёни зан ҳам гашта, ўйчек қоматашро рост карда наметавонист. **12-13 (12-13)** Исо инро дид, ба наздаш даъват кард ва дастонашро бар ў гузашта, гуфт: «Эй зан! Ту аз бемориат раҳой ёфтӣ». Қомати зан дарҳол рост шуда, вай Худоро ҳамду сано хонд.

14 Сардори ибодатхона, аз он ки Исо дар рӯзи истироҳат занро шифо баҳшид, ҳашмгин шуда, ба мардум гуфт: «Барои кор кардан шаш рӯз ҳаст ва бояд на дар рӯзи истироҳат, балки дар яке аз ҳамин рӯзҳо омада, шифо ёбед». **15** Вале Худованд дар ҷавоб гуфт: «Эй дурӯяғон! Магар ҳар яки шумо дар рӯзи истироҳат банди барзагов ё хари ҳудро кушода онҳоро аз оғил берун намебароред, то рафта об бихӯранд? **16** Ҳол он ки ин зан аз авлоди Иброҳим аст ва шайтон ўро ҳаждаҳ сол боз дар бандҳои ҳуд нигоҳ медошт! Пас, наҳод мумкин набошад, ки ў дар рӯзи истироҳат аз ин бандҳо озод шавад?!»

17 Бо ин суханонаш ў душманонашро шарманда кард ва тамоми мардум аз корҳои ачибе, ки ў мекард, шод мешуданд.

Масал дар бораи донаи ҳардал ва ҳамиртуруши

18 Исо гуфт: «Подшоҳии Худо ба ҷӣ монанд аст? Ман онро ба ҷӣ ташбех диҳам? **19** Он ба донаи ҳардал монанд аст, ки шахсе гирифта, дар боғи ҳуд мекорад. Он рӯида, дарахти қалоне шуду паррандаҳо дар миёни шоҳаҳояш лона гузотанд».

20 Боз гуфт: «Подшоҳии Худоро ба ҷӣ монанд кунам? **21** Вай монанди он аст, ки зане ҳамиртуруше мегираду бо як тағора орд омехта, ҳамир мекунад ва баъд тамоми ҳамир мерасад».

Дари танҷ

22 Исо дар шаҳру деҳаҳо гашта мардумро таълим медод. Вай ба сӯи Ерусалим равона буд. **23** Шахсе аз ў пурсид: «Хоҷаам! Магар шуморай ками одамон начот мейёбанд?» Вай ба мардум гуфт: **24** «Саъю қӯшиш кунед, то аз дари танҷ дароед, зоро ба шумо мегӯям, ки бисёр қасон қӯшиш ҳоҳанд кард, ки аз он дар дароянд, vale ба онҳо муюссар наҳоҳад шуд. **25** Вақте ки соҳибхона хеста дарро маҳкам мекунад, шумо дар берун мемонед ва дарро қӯфта мегӯед: „Хоҷа! Дарро ба рӯи мо бикишо!“ Вале ў ба шумо чунин ҷавоб медиҳад: „Ман намедонам шумо аз кучо ҳастед!“ **26** Он вақт шумо мегӯед: „Мо ҳамроҳи ту меҳӯрдему менӯшидем. Ту дар кӯчаҳои мо мардумро таълим медодӣ“. **27** Вале ў ба шумо ҷавоб ҳоҳад дод: „Ман намедонам шумо аз кучо ҳастед, дур шавед аз ман, эй ҳамаи бадкорон!“ **28** Ва вақте ки шумо дар подшоҳии Худо Иброҳим, Исҳоқ, Ёкуб ва тамоми пайғамбаронро мебинеду ҳудатон аз он ҷо ронда мешавед, аз дард дандон ба дандон зада гирия мекунед.

29 Мардум аз шарку ғарб ва шимолу ҷануб омада, дар гирди дастархони подшоҳии Худо менишинанд **30** ва баъзе аз онҳое, ки ҳоло дар сафи ақиб ҳастанд, дар сафи пеш мешаванд ва баъзе аз онҳое, ки дар сафи пеш ҳастанд, дар сафи ақиб мешаванд».

Дилсӯзи Исо дар ҳаққи Ерусалим

31 Ҳамин вақт чанд нафар аз фарисиён ба назди Исо омада гуфтанд: «Ба шумо лозим аст, ки аз ин ҷо баромада раведу сафаратонро давом дихед, зеро Ҳиродус меҳоҳад шуморо бикушад». **32** Исо ба онҳо гуфт: «Рафта, ба он рӯбоҳ бигӯед, ки Ман имрӯзу пагоҳ девҳоро берун карда, мардумро шифо медиҳам ва рӯзи сеюм корармо тамом мекунам». **33** Вале Ман бояд имрӯз, пагоҳ ва ҳам баъд аз пагоҳ роҳамро давом дижам, зеро ин хел шуданаш мумкин нест, ки пайғамбар берун аз Ерусалим ҳалок гардад.

34 Эй Ерусалим, Ерусалим! Пайғамбаронро мекушиву онҳоеро, ки Худо ба наздат меғиристад, сангкор мекунӣ! Ман борҳо орзу доштам, мисли мурғе, ки чӯчаҳояшро зери болҳояш ҷамъ мекунад, сокинонатро дар гирди худ ҷамъ оварам, вале ту роҳ надодӣ! **35** Пас ҳоло хонаат бепарастор мемонад. Ба шумо мегӯям, ки то „Баракат ёбад касе, ки аз номи Худованд меояд!“ нагӯед, Маро наҳоҳед дид».

14

Шифо ёфтани марди бемор

1 Боре, дар рӯзи истироҳат Исо барои ҳӯрданӣ ҳӯрок ба хонаи яке аз сардорони фарисиён рафт ва онҳо корҳои Ӯро мушоҳида мекарданд. **2** Дар рӯ ба рӯи Исо марде менишишт, ки баданаш варам карда буд. **3** Исо ба қонуншиносону фарисиён муроҷиат намуда гуфт: «Дар рӯзи истироҳат касеро шифо додан мумкин аст ё не?» **4** Онҳо ҳомӯш монданд, ӯ бошад, ба бемор даст расонда шифо баҳшиду ҷавоб дод. **5** Сипас ба онҳо гуфт: «Агар бача* ва ё барзагови яке аз шумо дар рӯзи истироҳат ба ҷоҳ афтад, магар онро зуд берун намебароред?» **6** Вале онҳо ба ӯ ҷавобе дода натавонистанд.

Таълим дар бораи ҷойталабӣ

7 Исо мушоҳида мекард, чӣ тавр меҳмонон меҳостанд ҷойҳои болотарро ишғол қунанд, бинобар ин ба онҳо масалеро гуфт: **8** «Вақте ки ба тӯи арӯйӣ даъват мешавӣ, аз боло гузашта нашин, чун шояд шахсе даъват шуда бошад, ки аз ту баобрӯтар аст. **9** Он гоҳ соҳибхонае, ки ҳардӯи шуморо даъват кардааст, омада ба ту нагӯяд: „Ҷоятро ба ӯ бидеҳ“. Он вақт шарм дошта, мачбур мешавӣ, ки ба поён гузашта шинӣ. **10** Барҷакс, вақте ки туро даъват мекунанд, омада дар ҷои поён бишин, то соҳибхона омада, ба ту бигӯяд: „Дӯстам, болотар бишин“. Он гоҳ иззату эҳтиромат дар пеши назари ҳамаи онҳое, ки дар гирди дастархон нишастаанд, ба ҷо оварда мешавад. **11** Зеро ҳар кӣ худро қалон гирад, паст мешавад ва барҷакс, ҳар касе, ки худро хоксор гирад, сарбаланд ҳоҳад шуд».

12 Баъд ба соҳибхонае, ки Ӯро даъват карда буд, гуфт: «Вақте ки зиёфате ташкил мекунӣ, дӯстон, бародарон, хешон ва ҳамсаъҳои бойи худро даъват нақун, чунки онҳо низ туро даъват мекунанду некиатро бармегардонанд. **13** Беҳтараш вақти зиёфат оростон камбағалону маъюон ва шалҳову нобиноёнро даъват намо. **14** Он гоҳ, ҳушбахт ҳоҳӣ шуд, чунки онҳо некиатро баргардонда наметавонанд, вале дар рӯзе, ки некон зинда мешаванд, Худо некиатро ба ту бармегардонад».

Масал дар бораи зиёфати қалон

* **14:5** 14:5 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот омадааст: «ҳар».

15 Инро шунида яке аз меҳмонон ба Исо гуфт: «Хушбахт аст он касе, ки дар подшоҳии Худо хӯрок бихӯрад!»

16 Аммо Исо ба ў гуфт: «Марде зиёфати калоне ороста, мардуми зиёдро даъват намуд. **17** Чун вақти ҳўрдани ҳўрок расид, хизматгорашро фиристод, то ба даъватшудагон бигўяд: „Биёед, аллакай ҳама чиз тайёр аст“. **18** Ҳамин вақт ҳама, яке аз пайи дигар ба узроҳӣ даромаданд. Якумаш гуфт: „Ман замин харидам ва бояд рафта, онро бубинам. Ҳоҳиш мекунам, маро бубахшед“. **19** Дигаре гуфт: „Ман панҷ ҷуфт барзагов харидам ва ҳоло барои санҷидани онҳо меравам. Илтимос мекунам, маро бубахшед“. **20** Саввумй гуфт: „Ман зан гирифтам, бинобар ин рафта наметавонам“. **21** Хизматтор баргашта ин хабарро ба ҳочааш расонд. Он гоҳ ҳоча дар газаб шуда, ба хизматтораш фармон дод: „Зудтар ба қўчаву тангкўчаҳои шаҳр рафта, камбағалон, маъюбон, шалҳо ва нобиноёнро ба ин ҷо биёэр“. **22** Хизматтор гуфт: „Ҳоҳаам! Фармонатонро ичро намудам, вале боз ҳам ҷойҳои холӣ ҳастанд“. **23** Сипас ҳоча ба хизматтор гуфт: „Қад-қади роҳҳои васеъву танг гашта, мардумро ба омадан маҷбур кун, то ки хонаам пур шавад.

24 Ба шумо мегӯям, ҳеч нафаре, ки аз аввал даъват шуда буд, мазаи ҳӯроки иданаи маро наҳоҳад ҷашид“.

Исоро пайравӣ намудан

25 Ҳамроҳи Исо мардуми бисёре равона буданд ва ў ба онҳо рӯ оварда гуфт: **26** «Касе, ки пеши Ман меояду Маро бештар аз падару модараш, зану фарзандонаш, бародарону ҳоҳаронаш ва зиёдтар аз чони худ дуст намедорад, шогирди Ман шуда наметавонад. **27** Касе, ки салиби азобу маргашро бо худ набардошта аз пайи Ман ояд, шогирди Ман шуда наметавонад. **28** Зеро кӣ аз байнни шумо қалъяе соҳтани мешаваду аввал нишаста ҳарчи онро ҳисоб намекунад, то бифаҳмад, ки имконияти ба анҷом расондани соҳтмонро дорад ё не? **29** То мабодо баъд аз гузоштани пойдевор он соҳтмонро ба охир расонда натавонад ва ҳамаи онҳое, ки инро мебинанд, писханд зада **30** гўянд: „Ин мард соҳтмонро сар карду ба тамом кардани он қувваташ нарасид.“ **31** Ҳамчунин подшоҳе низ пеш аз ба ҷанги зидди подшоҳи дигар баромадан, аввал бояд нишаста, нағзакак фикр кунад, ки оё метавонад бо даҳ ҳазор сарбози худ ба подшоҳе, ки бо бист ҳазор сарбозаш бар зидди ў меояд, муқобилат нишон дижад? **32** Пас, агар натавонад, ҳанӯз ки душманаш дур аст, сафиронашро барои сулҳ бастан мефиристад. **33** Айнан ҳамин тавр ҳеч яке аз шумо то аз тамоми чизу ҷораи худ даст накашед, наметавонед шогирди Ман бошед.

Сифати намак

34 Шумо медонед, ки намак чизи хуб аст, вале агар намак сифаташро гум кунад, магар онро боз шӯр карда мешавад? **35** Он вақт намак барои ҳеч чиз ба кор намеояд: на барои замин ва на барои пору. Онро бароварда мепартоянд.

Ҳар кӣ Маро мешунавад, бигзор гӯш кунад!»

15

Масал дар бораи гӯсфанди гумшууда

1 Бисёр андозигирон ва дигар қасоне, ки гунаҳкор ҳисоб мешуданд, барои шунидани суханони Исо ба наздаш меомаданд. **2** Вале фарисиён ва шариатдонон норозигии худро баён қарда, мегуфтанд: «Ин мард гунаҳкоронро қабул мекунад ва ҳамроҳашон ҳӯрок мөхӯрад». **3** Бинобар ин Исо ба онҳо чунин масалро гуфт: **4** «Фарз мекунем, ки нафаре аз шумо сад сар гӯсфанддораду якеашро гум мекунад. Магар наваду нӯҳтоашро дар ҷароғоҳ гузошта, то ёфтани он гӯсфанди гумшууда аз пайи вай намеравад? **5** Ва чун ёбад, бо ҳурсандӣ онро болои кифтонаш бардошта

6 ба хонааш меояд ва дўстону ҳамсояҳояшро ҷег зада мегўяд: „Бо ман хурсандй кунед. Ман гўсфанди гумшудаамро ёфтам“. **7** Ба шумо мегўям, дар осмон барои як гунаҳкоре, ки аз гуноҳ даст кашида, тавба мекунад, хурсандии зиёдтаре мешавад, назар ба он наваду нўх накўкоре, ки ба тавба ҳеч эҳтиёқ надоранд.

Масал дар бораи тангай гумшууда

8 Фарз мекунем, ки зане даҳ тангай нуқра дораду якеашро гум мекунад. Магар вай чароғро даргиронда, хонаро рӯфта, бодиқат намекобад, то онро пайдо бикунад? **9** Ва чун ёбад, дугонахову ҳамсоягони худро ҷег зада мегўяд: „Бо ман хурсандй кунед, чун тангай гумкардаамро ёфтам“.

10 Ба шумо мегўям, фариштагони Худо ҳам барои як гунаҳкоре, ки аз гуноҳ даст кашида, тавба мекунад, айнан ҳамин тавр хурсандий мекунанд».

Писари гумроҳшуда

11 Боз гуфт: «Марде ду писар дошт. **12** Писари хурдӣ ба падара什 гуфт: „Он қисми молу мулкоро, ки насиби ман аст, ба ман бидех“ ва падар ҳама чизеро, ки дошт, ба ҳарду писара什 тақсим кард. **13** Баъд аз чанд рӯз писари хурдӣ чизу чораашро ҷамъ карда, ба қишвари дурдасте рафт. Дар он ҷо ў тамоми бойигариашро беҳуда ба айшу ишрат сарф кард. **14** Баъд аз он ки ҳамаи бойигариашро барбод дод, дар он сарзамин қаҳтии саҳте ба амал омад ва ў ба мӯҳтоҷӣ дучор шуд. **15** Сипас рафта хизматгори яке аз сокинони он қишвар шуд ва он мард ўро ба замини худ фиристод, то ки хукбонӣ кунад. **16** Азбаски ба ў ҷизи хўрдани намедоданд, вай тайёр буд, шикамашро бо еме, ки хукҳо меҳӯрданд, пур кунад. **17** Оқибат вай ба худ омада гуфт: „Падарам хизматгорони бисёре дорад ва ҳамаи онҳо нони фаровон ва ҳатто зиёдатӣ доранд, аммо ман дар ин ҷо аз гуруснагӣ мемираам! **18** Рафта ба назди падарам бармегардаму ба вай мегўям: «Падарҷон! Ман дар пеши Худову шумо гунаҳкорам **19** ва дигар лоиқи он нестам, ки писари шумо бошам. Маро ҳамчун яке аз хизматгоронатон қабул кунед»“. **20** Пас ў ҳеста ба хонаи падара什 равона шуд. Вай ҳанӯз хеле дур буд, ки падара什 ўро дид, ба ҳоли писара什 раҳмаш омад ва давида рафту фарзандашро ба оғушаш кашида, бӯса кард. **21** Писар ба вай гуфт: „Падарҷон! Ман дар пеши Худову шумо гунаҳкорам ва дигар лоиқи он нестам, ки писари шумо бошам*“. **22** Аммо падар ба хизматгоронаш гуфт: „Зудтар чомаи беҳтаринро оварда, ба ў пӯшонед. Ба дасташ ангушттарин ва ба пойҳояш пойафзоъл пӯшонед“. **23** Гӯсолаи боникардаро биёреду сар бибуред; меҳӯрему хурсандӣ мекунем! **24** Охир ин писарам мурда буд ва ҳоло зинда шуд, гумшуда буду ёфт шуд“. Пас онҳо ҷашне оростанд.

25 Ҳамин вақт писари калонӣ дар қишизор буд. Ҳангоми баргаштан вай ба хона наздик шуда, садои мусиқӣ ва рақсу бозиро шунид. **26** Пас яке аз хизматгоронро ҷег зада пурсид, ки дар он ҷо чӣ ҷоқеа рӯй дода истодааст? **27** Хизматгор ба ў ҷавоб дод: „Бародаратон баргашт ва чун падаратон ўро зиндаву саломат дид, гӯсолаи боникардаро сар бурид“. **28** Бародари калониро чунон қаҳраш омад, ки наҳост ба хона дарояд. Он гоҳ падара什 берун баромада, ўро розӣ кунондани шуд. **29** Вай бошад, ба падара什 чунин ҷавоб дод: „Чандин сол аст, ки ман ба шумо хизмат мекунам ва ҳеч вақт аз гуфтаатон берун набаромадаам, шумо бошед, ягон бор ба ман ҳатто бузголачаеро ҳам надодед, ки бо дўстонам хурсандӣ карда тавонам. **30** Вале ин писаратон, ки дорони шуморо ҳамроҳи фоҳишаҳо хўрда тамом карду баргашт, шумо барои вай гӯсолаи боникардаро сар бурид“. **31** Аммо падар ба ў гуфт: „Писарам, ту ҳамеша бо ман ҳастӣ ва ҳар ҷизе, ки ман дорам, аз они туст. **32** Бояд шодиву хурсандӣ кунем, чунки бародарат мурда буду зинда шуд, гумшуда буду ёфт шуд“.

* **15:21** Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштаҷот доҳил шудааст: Бигзор ман мисли яке аз хизматгоратон бошам.

16

Назоратчиши зирак

1 Ҳамчунин Исо ба шогирдонаш гуфт: «Марди сарватманде назоратчие дошт ва ба сарватманд шикоят карданд, ки назоратчиаш молу мулки ўро бехуда сарф мекунад. **2** Хочааш вайро чеф зада гуфт: „Ман дар бораи ту чиҳо мешунавам? Ба ман ҳисобот дех, ки чӣ корҳо кардай, чунки дигар назоратчии ман шуда наметавонӣ“. **3** Он гоҳ назоратчий худ ба худ гуфт: „Чӣ кор кунам? Хочаам маро аз кор холӣ мекунад. Ман бел зада наметавонам ва аз гадой кардан ҳам шарм мекунам. **4** Ёфтам чӣ бояд кунам. Бояд коре биқунам, ки вақти бекор монданам одамон маро ба хонаҳояшон роҳ диханд“. **5** Вай қарздорони хочаашро як-як чеф зад ва якумашро пурсида: „Ту аз хочаам чӣ қадар қарздор ҳастӣ?“ **6** Ҷавоб дод: „Сад ҳум равғани зайдун“. Назоратчий ба вай гуфт: „Ана забонхати ту, зуд нишаста, ба ҷои сад панҷоҳ навис“. **7** Баъд аз дигаре пурсида: „Ту чӣ қадар қарздор ҳастӣ?“ ў ҷавоб дод: „Сад ҳалта гандум“. Назоратчий гуфт: „Ана забонхати ту, ба ҷои сад ҳаштод навис“. **8** Вале хочааш назоратчии қаллобро таътиф кард, ки зиракиашро ба кор бурда, чунин кардааст. Охир одамони ин дунё дар муносибат бо онҳое, ки мисли худашон ҳастанд, назар ба одамони нур, ки аз они подшоҳии Худо ҳастанд, оқилтаранд.

9 Пас, Ман ба шумо мегӯям: Пулу моли ин дунёро ба он сарф намоед, ки барои худ дӯстонро пайдо биқунед, то дар вақти тамом шудани бойигариатон онҳо шуморо дар хонаҳои абадӣ қабул кунанд. **10** Касе, ки дар иҷрои вазифаи майдон вафодор бошад, дар иҷрои вазифаи қалон ҳам вафодор мемонад. Ҳамчунин касе, ки дар иҷрои кори ноҷиз беинсоф бошад, дар иҷрои кори муҳим ҳам беинсоф мекунад. **11** Пас, агар ба шумо бойигарии ин дунёро боварӣ карда нашавад, кӣ ба шумо бойигарии ҳақиқиро боварӣ мекунад? **12** Ва агар ба шумо бойигарии шахси бегонаро боварӣ карда нашавад, кӣ ба шумо меросатонро медиҳад?

13 Ҳеч ҳизматгкор якбора ба ду хоча ҳизмат карда наметавонад, чунки ё якеашро дӯст медораду дигараширо бад мебинад, ё ба яке вафодор мемонаду дигараширо писанд намекунад. Шумо низ наметавонед ҳам бандай Худо бошеду ҳам бандай пул».

Баъзе гуфтаҳои Исо

14 Фарисиён, ки пулпараст буданд, ҳамаи инро шунида, Исоро масхара карданд. **15** Вале ў ба онҳо гуфт: «Шумо ҳамон одамоне ҳастед, ки худро дар пеши мардум беайб нишон медиҳед, лекин Худо аз дилҳои шумо боҳабар аст. Чизеро, ки одамон олидарача мешуморанд, дар назари Худо нафраторвад аст.

16 Шариати Мӯсо ва навиштаҳои пайғамбарон то замони Яҳёи Таъмиддиҳанда амал мекарданд. Аз вақти Яҳё сар карда подшоҳии Худо эълон карда мешаваду ҳама кӯшиш мекунанд, ки зӯр зада вориди он гарданд. **17** Вале нест шудани замину осмон осонтар аз он, ки ҳатто нуқтае аз ин қонун бекор карда шавад.

18 Ҳар кӣ зани худро талоқ дода, дигареро ба занӣ гирад, гуноҳи алоқаи беникоҳро мекунад ва ҳар кӣ зани талоқшударо ба занӣ гирад, низ ҳамон гуноҳро содир мекунад.

Сарватманд ва Лаъзор

19 Як замонҳо марди сарватманде зиндагӣ мекард, ки либоси қиматбаҳо мегӯшиду ҳар рӯз ҳӯроки шоҳона меҳӯрд. **20** Лаъзор ном камбағале, ки тамоми баданаш пур аз заҳмҳо буд, дар назди дарвозаи марди сарватманд дароз қашида меҳобид **21** ва ҳатто сагҳо омада, заҳмҳои ўро мелесиданд. Вай орзу мекард, ки шикамашро бо пасмондаҳои ҳӯроке, ки ба берун партофта мешаванд, сер кунад. **22** Вақте ки Лаъзор мурд, фариштагон ўро ба осмон бурда, ба паҳлӯи Ибрӯҳим шинонданд. Марди сарватманд низ мурд ва ўро гӯронданд. **23** Ҳангоме

ки ў дар дўзах азоб мекашид, ба боло нигоҳ кард ва аз дур Иброҳимро дид, ки Лаъзор дар паҳлӯяш менишасть. ²⁴ Он сарватманд фарёд зада гуфт: „Эй ачдодам Иброҳим! Ба ман раҳм кунед ва Лаъзорро бифиристед, то нўги ангушташро ба об тар карда, забонамро камтар нам кунад. Ман дар ин оташ азоб мекашам“. ²⁵ Вале Иброҳим чунин ҷавоб дод: „Ба хотир ор, писар, ту дар вақти зинда буданат аллакай ҳама чизи хубро ба даст оварда будй, vale насиби Лаъзор фақат чизи бад дид. Ҳоло бошад, дили вай дар ин чо тасалли мейбаду ту азоб мекашай. ²⁶ Илова бар ин, байни мову шумо чунон ҷарии бетаге вучуд дорад, ки агар касе аз ин тараф ба пеши шумо гузаштан ҳоҳад ҳам, наметавонад. Ҳамчунин аз он чо касе пеши мо гузашта наметавонад“. ²⁷ Марди сарватманд гуфт: „Пас, эй ачдод, аз шумо илтимос мекунам, ки Лаъзорро ба хонаи падари ман фиристед. ²⁸ Охир ман панҷ бародар дорам. Бигзор онҳоро таъкид кунад, то онҳо ҳам ба ин чои азоб наафтанд“. ²⁹ Иброҳим ба ў гуфт: „Онҳо навиштаҳои Мӯсо ва дигар пайғамбаронро доранд. Бигзор ба суханони онҳо гӯш диҳанд“. ³⁰ Аммо мард гуфт: „Не, ачдодам Иброҳим! Танҳо агар яке аз мурдагон назди онҳо биёяд, тавба ҳоҳанд кард“. ³¹ Иброҳим ҷавоб дод: „Модоме ки онҳо ба суханони Мӯсою пайғамбарон гӯш намедиҳанд, ба ҳеч кас, ҳатто ба мурдае, ки зинда шудааст, низ бовар наҳоҳанд кард“.

17

Баъзе гуфтаҳои Исо

¹ Ба шогирдонаш бошад, Исо чунин гуфт: «Албатта васвасаҳои зиёд пайдо мешаванд, valeвой бар ҳоли он касе, ки ба воситай вай васвасаҳо ба миён меоянд. ² Агар бар гардани вай сангни осиёбро овехта, ўро ба баҳр мепартофтанд, барояш беҳтар аз он мебуд, ки ў яке аз пайравони хурдтаринро ба васвасаи гуноҳ андозад.

³ Пас, эҳтиёт бошед! Агар бародаратон бар шумо гуноҳе бикунад, ўро таъкид кунед ва агар тавба карда, аз гуноҳ даст қашад, ўро бубахшед. ⁴ Агар рӯзе ҳафт бор гуноҳ кунад ва ҳафт маротиба „Тавба кардам“ гӯяд, бояд ўро бубахшед».

⁵ Вакилон ба Худованд гуфтанд: «Имони моро зиёдтар бикун». ⁶ Худованд гуфт: «Агар имонатон донаи ҳардал барин бошад, шумо ба ин дарахти тут „Решакан шаву ба баҳр шинонда шав“ гуфта метавонед ва вай ба шумо итоат мекунад.

⁷ Фарз кардем, ки яке аз шумо хизматгоре дореду вай ба шудгори замин ва ё ба чўпонӣ машғул аст. Магар вақти аз киштзор баргаштанаш шумо ба вай мегӯед, ки зуд омада назди дастархон бишинад? ⁸ Магар ба ў чунин намегӯед: „Ҳӯроки шомро тайёр кун ва то вақте ки ман меҳӯраму менӯшам, миённатро маҳкам баста, ба ман хизмат кун. Баъдтар худат меҳӯрӣ ва менӯшӣ?“ ⁹ Охир, шумо ба хизматгоратон барои иҷро кардани фармонҳоятон ташаккур намегӯед-ку? ¹⁰ Пас, шумо низ, батъ аз он ки фармонҳои ба шумо додашударо иҷро мекунед, бигӯед: „Мо танҳо хизматгори ноҷиз ҳастему вазифаи худро иҷро кардем“.

Шифо ёфтани даҳ маҳав

¹¹ Исо ба сўи Ерусалим равона шуд. Вай қад-қади сарҳаде, ки байни Сомарияву Чалил буд, роҳ мерафт. ¹² Боре, вақте ки ў ба дехае медаромад, бо даҳ одамони маҳав рӯ ба рӯ шуд. Онҳо каме дур истода ¹³ дод мезаданд: «Эй Исо, хоча, ба мо раҳм кунед!» ¹⁴ Исо онҳоро дид, гуфт: «Бираведу худро ба рӯҳониён нишон дихед». Онҳо рафтанд ва дар аснои роҳ пок шуданд. ¹⁵ Яке аз онҳо чун дид, ки шифо ёфтааст, бо овози баланд Худоро ситоиш намуда, баргашт ¹⁶ ва худро пеши пойҳои Исо партофта, ба ў миннатдорӣ баён кард. Ў марди сомарӣ буд. ¹⁷ Исо пурсид: «Магар даҳ нафар пок нашудаанд? Нӯҳ нафари дигар кучоянд? ¹⁸ Пас,

наход файр аз ин марди бегона ягон нафаре аз онҳо барнагашт, ки Худоро ҳамду сано хонад?» ¹⁹ Баъд ба он мард гуфт: «Бархезу бирав, туро имонат шифо дод».

Омадани подшоҳии Худо

²⁰ Фарисиён аз Исо пурсиданд, ки кай подшоҳии Худо фаро мерасад? Ў ба онҳо ҷавоб дод: «Аз рӯи нишонаҳои намоён омадани подшоҳии Худоро муайян кардан имконнозазир аст. ²¹ Касе ба шумо намегӯяд: „Нигоҳ кунед, вай дар ин ҷост“ ва ё „Вай дар он ҷост!“ Охир, подшоҳии Худо аллакай дар байнин шумо вучуд дорад».

²² Вале ба шогирдонаш гуфт: «Вақте мерасад, ки ба дидани Фарзанди Инсон зор мешавед, vale Ӯро намебинед. ²³ Ба шумо мегӯянд: „Вай дар он ҷост!“ ё „Вай дар ин ҷост!“ Аз ҷоятон ҷаста, аз қафояшон надавед. ²⁴ Зоро Фарзанди Инсон дар рӯзи омаданаш монанди барқе, ки дураҳшида осмонро аз як сӯ то сӯи дигар нурпоший мекунад, пайдо мешавад. ²⁵ Vale аввал Ӯ бояд азоби бисёре қашида, аз тарафи насли ин замон рад карда шавад. ²⁶ Чи тавре ки дар замони Нӯҳ пайғамбар буд, пеш аз омадани Фарзанди Инсон низ ҳамон тавр мешавад. ²⁷ Зоро то рӯзи ба кишти даромадани Нӯҳ одамон меҳӯрданд, менӯшиданд, зан мегирифтанд ва ба шавҳар мебаромаданд, vale баъд тӯғон барҳоста, ҳамаро несту нобуд кард. ²⁸ Ҳамчунин монанди замони Лут ҳоҳад буд, ки одамон меҳӯрданду менӯшиданд, меҳариданду меғурӯҳтанд, мекоштанду иморат месоҳтанд. ²⁹ Vale рӯзе, ки Лут аз шаҳри Садӯм баромад, ба рӯи замин оташу сулфур борида, ҳамаро нест кард. ³⁰ Рӯзе, ки Фарзанди Инсон зоҳир мегардад, низ ҳамон тавр ҳоҳад буд. ³¹ Агар касе он вақт дар болои бом бошаду чизу ҷорааш даруни хона, барои гирифтани онҳо поён нафарояд ва ҳар кӣ дар саҳро бошад, ба хонааш барнагардад. ³² Зани Лутро ба хотир оваред. ³³ Ҳар кӣ ҷони худро эмин нигоҳ доштаний аст, онро аз даст медиҳад ва ҳар кӣ ҷони худро фидо кунад, онро эмин нигоҳ ҳоҳад дошт. ³⁴ Ба шумо мегӯям, ки дар он шаб аз ду нафаре, ки дар як ҷойгах хобанд, якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад. ³⁵⁻³⁶ (35-36) Аз ду зане, ки дар як осиёб гандум орд мекунанд, якеаш гирифта мешаваду дигараш мемонад».*

³⁵ Он гоҳ шогирдонаш аз Ӯ пурсиданд: «Эй Худованд, ин дар кучо ба амал меояд?» Ӯ ба онҳо ҷавоб дод: «Ҳар ҷо ки ҷасади мурдае бошад, паррандаҳои лошахӯр дар он ҷо гирд меоянд».

18

Масал дар бораи қозии беадолат ва бевазан

¹ Баъд Исо ба онҳо масалеро нақл кард, то бидонанд, ки бояд ҳамеша дуо бигӯйнд ва ҳеч вақт рӯҳафтода нагарданд.

² Ӯ гуфт: «Дар як шаҳр қозие буд, ки на тарсе аз Худо дошту на шарме аз мардум. ³ Дар он шаҳр бевазане низ буд, ки ҳамеша ба наазди Ӯ омада мегуфт: „Маро муҳофизат кунед, то бар душманам маълум гардад, ки ман ҳақ ҳастам“.

⁴ Қозӣ муддати дуру дароз талаби ўро рад мекард, vale дар охир худ ба худ гуфт: „Гарчанде ман на тарсе аз Худо дораму на шарме аз мардум, ⁵ vale, азбаски ин бевазан маро ба ҳолам намегузорад, ўро ҳимоя мекунам, то ҳар гоҳ омада, маро безор накунад“». ⁶ Сипас Худованд пурсид: «Шумо шунидед, ки ин қозии беадолат чӣ мегӯяд? ⁷ Наход Худо интиҳобкардагони худро, ки шабу рӯз ба даргоҳаш зорию тавалло мекунанд, муҳофизат накунад? Магар Ӯ дер мекунад? ⁸ ба шумо мегӯям, ки Худо онҳоро зуд муҳофизат мекунад. Vale оё Фарзанди Инсон вақти омаданаш дар рӯи замин имонро ёфта метавонад?»

* **17:35-36** 17:35-36 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ояти 36 дохил шудааст: «Аз ду касе, ки дар киштзор ҳастанд, яке гирифта мешаваду дигаре не».

Масал дар бораи фарисӣ ва андозигр

9 Баъд Исо ба онҳое, ки дар беайб будани худ шубҳае надошта, аз дигарон ҳазар мекарданд, чунин масалеро нақл кард:

10 «Ду кас барои дуогӯй ба Хонаи Худо даромаданд. Яке фарисӣ буду дигаре андозигир. 11 Фарисӣ рост истода, дар дилаш чунин дуо мегуфт: „Худоё! Туру шукур мегӯям, ки мисли одамони дигар қаллобу золим нестам, алоқаи беникоҳ намекунам ва ҳам монанди ин андозигир нестам. 12 Ман ҳар ҳафта дар бор рӯза мегирам ва аз ҳар даромаде, ки дорам, хиссаи даҳумашро месупорам“. 13 Вале андозигир дурттар истода, ҳатто чуръат намекард, ки сарашро боло карда, ба осмон нигарад. Вай танҳо бар сандуқи синааш мушт зада мегуфт: „Худоё! Ба мани гунаҳкор раҳм кун!“ 14 Ба шумо мегӯям, ки на фарисӣ, балки ҳамин андозигир сафед шуда, ба хонааш баргашт. Зоро ҳар кӣ худро қалон гирад, паст мешавад ва, барьакс, ҳар касе, ки худро хоксор гирад, сарбаланд мешавад».

Баракат ёфтани қӯдакон

15 Ба назди Исо қӯдакони хурдсолро оварданд, то ки ӯ бар сари онҳо даст гузорад. Вале шогирдон инро дида, мардууро сарзаниш карданд. 16 Исо қӯдаконро ба наздаш ҷеф зада гуфт: «Монед, ки қӯдакон назди Ман оянд, пеши роҳи онҳоро нагиред, зоро Худо дар ҳаёти онҳое подшоҳӣ меекунад, ки мисли ин қӯдакон ҳастанд. 17 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар кӣ подшоҳии Худоро мисли қӯдак қабул нақунад, ба он дохил намешавад».

Сардори сарватманд

18 Яке аз ҷумлаи сардорон аз Исо пурсид: «Эй устоди нек! Чӣ кор бояд бикунам, ки ҳаёти абадӣ насибам гардад?» 19 Исо аз ӯ пурсид: «Чаро Маро нек мегӯй? Ҳеч кас ба гайр аз Худои ягона нек нест. 20 Ту фармоишҳоро медонӣ: алоқаи беникоҳ нақун, одамкушӣ нақун, дузӣ нақун, шаҳодати бардуруғ надех, падару модаратро ҳурмату эҳтиром намо». 21 Вай ба Исо ҷавоб дод: «Ман аз айёми ҷавониам ҳамаи ин фармоишҳоро риоя меекунам». 22 Исо инро шунида гуфт: «Ба ту фақат як чиз намерасад. Ҳар он ҷизеро, ки дорӣ, фурӯҳта, ба бечорагон бидех. Он гоҳ соҳиби мукофоти осмонӣ мегардӣ. Баъд омада, Маро пайравӣ намо». 23 Вале он мард инро шунида бисёр ғамгин шуд, ҷунки хеле бой буд. 24 Исо ба вай нигоҳ карда гуфт: «Ба подшоҳии Худо дохил шудани одамони бой чӣ душвор аст. 25 Аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аз он, ки шахси бой ба подшоҳии Худо дохил шавад».

26 Онҳое, ки ӯро мешуниданд, пурсиданд: «Пас кӣ начот ёфта метавонад?» 27 Исо ҷавоб дод: «Ҳар ҷизе, ки барои одамон ғайриимкон бошад, барои Худо имконпазир аст».

28 Он гоҳ Петрус гуфт: «Ана, мо аз баҳри хонаҳои худ баромада, Шуморо пайравӣ кардем». 29 Исо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар кӣ ба хотира подшоҳии Худо аз баҳри хона, зан, бародарон, падару модар ва фарзандонаш гузарад, 30 дар ин дунё ҳамаи инро ҷанд маротиба зиёдтар ба даст меораду дар он дунё ҳаёти абадӣ насибаш мегардад».

Пешӯйши сеюмини Исо дар бораи марғи худ

31 Исо он дувоздаҳ нафарро як сӯ бурда, ба онҳо гуфт: «Ана, мо ба Ерусалим рафта истодаем. Дар он ҷо ҳар ҷизе ки пайгамбарон дар бораи Фарзанди Инсон навиштаанд, ба амал ҳоҳад омад. 32 Ӯро ба дасти беимонон месупоранд. Онҳо ӯро масҳара ва ҳақорат карда, туфборон 33 ва қамчинкорӣ намуда ба қатл мерасонанд, вале ӯ дар рӯзи сеюм аз нав зинда ҳоҳад шуд».

34 Лекин шогирдон аз ин гуфтаҳо ҷизеро нафаҳимидаанд. Маънои суханони Исо аз онҳо пӯшида монд ва онҳо намефаҳимидаанд, ки ӯ дар бораи чӣ сухан меронад.

Шифо ёфтани нобино

³⁵ Вақте ки Исо ба Ерихӯ наздик мешуд, нобиноеро дид, ки дар канори роҳ нишаста садақа мепурсид. ³⁶ Чун нобино шунид, ки аз наздаш мардуми зиёде мегузаранд, пурсид: «Худаш чӣ гап?» ³⁷ Ба вай гуфтанд, ки аз он ҷо Исои Носирӣ гузашта истодааст. ³⁸ Он нобино дод зада гуфт: «Эй Исои насли Довуд, ба ман раҳм кунед». ³⁹ Онҳое, ки пешопеш равона буданд, ўро сарзаниш карда мегуфтанд, ки хомӯш шавад. Аммо ў тораф баландтар дод зада мегуфт: «Эй насли Довуд, ба ман раҳм кунед». ⁴⁰ Исо аз роҳаш бозистода фармуд, ки он нобиноро ба наздаш биёранд. Вақте ки ў наздик омад, Исо аз вай пурсид: ⁴¹ «Ту чӣ меҳоҳӣ? Бароят чӣ кор кунам?» Вай ҷавоб дод: «Худовандо! Мехоҳам бино шавам». ⁴² Исо гуфт: «Бино шав! Имонат туро шифо дод». ⁴³ Вай ҳамон замон бино шуд ва Худоро ситоишкунон аз паси Исо равона гашт. Тамоми мардум инро дида, Худоро ҳамду сано меҳонданд.

19

Имон овардани Заккай

¹ Исо ба Ерихӯ ворид шуда, аз он ҷо мегузашт. ² Дар он шаҳр Заккай ном марди сарватманде буд, ки вазифаи сардори андозигиронро ба ўҳда дошт. ³ Вай меҳост бубинад, ки Исо кист. Вале, азбаски мардум зиёд буду Заккай қади паст дошт, ўро дида натавонист. ⁴ Бинобар ин ў давида пеш гузашту ба болои дарахти анҷири баромад, то ки Исоро ҳангоми аз он ҷо гузаштанаш бубинад. ⁵ Исо ба он ҷо наздик шудан замон ба Заккай нигоҳ карда гуфт: «Заккай! Зудтар пойн фаро! Ман бояд имрӯз дар хонаи ту бимонам». ⁶ Вай зуд пойн фаромада, бо хурсандӣ Исоро меҳмондорӣ кард. ⁷ Инро дида, ҳама норозигии худро баён намуда мегуфтанд: «Ӯ дар хонаи марди гунаҳкор меҳмон шудааст». ⁸ Аммо Заккай рост истода ба Худованд гуфт: «Ана, Худованд, ман нисфи бойигариамро ба бечорагон медиҳам ва агар аз касе бо фиреб пул ситонда бошам, чор баробар зиёдтар бармагардонам». ⁹ Исо гуфт: «Имрӯз ба ин хона начот омад, چunksи Заккай ҳам аз насли Иброҳим аст. ¹⁰ Зоро Фарзанди Инсон барои он омадааст, ки гумроҳшударо кофта ёбаду начот дижад».

Масал дар бораи даҳ тангай тилло

¹¹ Азбаски Исо аллакай дар наздикии Ерусалим буду шунавандагони ў гумон доштанд, ки подшоҳии Худо ба зудӣ фаро мерасад, Вай масал гуфтанро давом дод:

¹² «Як шахси олимартаба ба кишвари дурдаст сафар дошт, то ҳукуки ба таҳти подшоҳӣ нишастанашро тасдиқ намуда, баргардад. ¹³ Пеш аз рафтан вай даҳ нафар хизматгоронашро ба наздаш ҷеф зада, ба ҳар қадомаш як тангай тилло доду гуфт: „Дар вақти набудани ман ин тангаҳоро ба муомилот дароред“. ¹⁴ Аммо ҳамшиҳриҳояш, ки ба вай нафрат доштанд, аз паси вай сафиранашонро фиристоданд, то рафта чунин бигӯянд: „Мо намехоҳем, ки вай бар мо подшоҳӣ кунад“. ¹⁵ Вақте ки ў таҳти подшоҳиро соҳиб шуда баргашт, фармон дод, то ҳамон хизматгоронеро, ки ба онҳо пул дода буд, ба наздаш ҷеф зананд. Вай меҳост бифаҳмад, ки ҳар яке аз онҳо чӣ қадар фоида ба даст овардааст? ¹⁶ Аввалинаш омада, гуфт: „Хочаам, як тангай тиллои шумо даҳ танга фоида овард“. ¹⁷ Подшоҳ ба вай гуфт: „Офарин, хизматгори некам. Азбаски дар иҷрои вазифаи андаке вафодориятро нишон додӣ, туро ба даҳ шаҳр ҳоким таъин мекунам“. ¹⁸ Дуюмин омада, гуфт: „Хочаам, як тангай тиллои шумо панҷ танга фоида овард“. ¹⁹ Подшоҳ ба вай гуфт: „Туро низ ба панҷ шаҳр ҳоким таъин мекунам“. ²⁰ Сеюмин омада, гуфт: „Хочаам, ана ин ҳамон тангай тиллои шумо. Ман онро ба рӯймолчае печонда, нигоҳ доштам, ²¹ چunksи аз шумо метарсидам. Охир шумо одами саҳтири ҳастед. Аз он ҷое, ки нагузонштаед, мегирд ва он

чизеро, ки накоштаед, дарав мекунед“. ²² Подшоҳ ба вай гуфт: „Ту хизматгори бад будай! Аз рӯи он чизе ки гуфтӣ, ба ту ҳукм мебарорам! Охир ту медонистӣ, ки ман одами саҳтири ҳастам, аз он ҷое, ки нагузаштаам, мегирам ва он чизеро, ки накоштаам, дарав мекунам. ²³ Пас, ҷаро пули маро ба муомилот нагузаштӣ, то ки вақти баргаштанам онро бо фоидааш бигирам?“ ²⁴ Баъд ба онҳое, ки дар наздаш буданд, фармон дод: „Аз дасташ тангаи тиллоро гирифта, ба хизматгоре дихед, ки даҳ танга дорад“. ²⁵ Онҳо гуфтанд: „Хоҷаам, охир вай аллакай даҳ тангаи тилло дорад!“ ²⁶ „Ман ба шумо мегӯям, ба ҳар касе, ки чизе дорад, боз ҳам зиёд дода мешавад. Лекин аз касе, ки ҳеч чиз надорад, ҳатто он чизи андаке, ки дорад, гирифта мешавад.

²⁷ Ҳоло бошад, он душманонамро, ки намехостанд бар онҳо подшоҳӣ кунам, ба ин ҷо биёреду дар пешӣ назарам ба қатл расонед“.

Ба Ерусалим бо тантина ворид шудани Исо

²⁸ Исо ин масалро нақл карда, роҳашро давом дод ва ба сӯи Ерусалим раҳсипор гашт.

²⁹ Вақте ки онҳо ба дехаҳои Байт-Фоҷӣ ва Байт-Ҳинӣ, ки дар доманаи теппай Зайтун воқеъ гаштаанд, наздин шудаанд, Исо ду шогирдашро фиристодани шуда, ³⁰ ба онҳо гуфт: «Ба қишилӯки дарпешистода биравед ва, ҳамин ки вориди он гаштед, ҳаркӯраи бастаero мебинед, ки то ҳол касе ба он савор нашудааст. Бандашро кушода, онро ба ин ҷо биёред. ³¹ Агар касе аз шумо пурсад, ки барои ӯй бандашро мекушоед, гӯед, ки вай ба Ҳудованд даркор шуд».

³² Шогирдони фиристодашуда рафтанд ва, ҳамон тавре ки ӯ ба онҳо гуфта буд, дарёфтанд. ³³ Вақте ки онҳо банди ҳаркӯраро мекушоданд, соҳибонаш аз онҳо пурсиданд: «Чаро банди ҳаркӯраро мекушоед?» ³⁴ Онҳо ҷавоб доданд: «Вай ба Ҳудованд лозим аст». ³⁵ Пас онҳо ҳаркӯраро ба назди Исо оварда, ба болояш ҷомаҳои ҳудро партофтанду Исоро ба он савор карданд.

³⁶ Исо савора мерафту мардум ҷомаҳояшонро дар сари роҳи Вай пойандоз мекарданд, ³⁷ Вақте Исо ба роҳе наздик шуд, ки он аз болои теппай Зайтун ба поён мебурд, тамоми гурӯҳи шогирданаш барои ҳамаи мӯъчизаҳое, ки дида буданд, шодикунон бо овози баланд Ҳудоро ҳамду сано ҳонда ³⁸ мегуфтанд:

«Баракат ёбад шоҳе,

ки аз номи Ҳудованд меояд!

Сулҳ, дар осмон

ва шӯҳрату ҷалол ба Ҳудо дар осмон!»

³⁹ Баъзе фарисиён аз байнӣ мардум ба Исо гуфтанд: «Эй устод, шогирдонатро ором кун!» ⁴⁰ Вай ҷавоб дод: «Бовар кунед, агар онҳо хомӯш шаванд, сангҳо дод мезананд».

Барои Ерусалим ғамгин шудани Исо

⁴¹ Вақте ки онҳо наздиктар омаданд, Исо шаҳрро дида, дилаш ба ҳоли он сӯҳта гирия карду гуфт: ⁴² «Оҳ, кошки ақаллан ҳамин рӯз роҳеро, ки туро ба осоиштагӣ мебарад, мединд! Вале ҳоло он роҳ аз ҷашмони ту ниҳон аст. ⁴³⁻⁴⁴ (43-44) Аз барои он ки ту ба наздат омадани Ҳудовандро нафаҳмидӣ, ба сарат рӯзҳои саҳт ҳоҳанд омад. Душманонат туро бо хоктӯдаҳо иҳота карда, муҳосира ҳоҳанд намуд. Онҳо аз ҳар тараф фишор оварда, туви сокинонатро ба хок яксон ҳоҳанд кард ва аз ту санг бар сангне наҳоҳад монд».

Пок намудани Ҳонаи Ҳудо

⁴⁵ Исо ба ҳавлии Ҳонаи Ҳудо даромада, ба пеш кардани савдогарон даромад. ⁴⁶ Вай ба онҳо гуфт: «Дар навиштаҷот гуфтаҳои Ҳудо омадаанд, ки „Ҳонаи Ман ҷои дуогӯй мешавад“. Шумо бошед, онро ба паноҳгоҳи дуздон табдил додаед!»

47 Ӵ ҳар рӯз дар ҳавлии Хонаи Худо мардумро таълим мөдод. Сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва раисони ҳалқи Истроил башанд, дар фикри күштани Ӵ буданд. **48** Вале илочи ин корро ёфта наметавонистанд, чунки тамоми мардум беист ва бодиқат ба ҳар як сухани Ӵ гӯш медоданд.

20

Савол дар бораи ҳукуқи Исо

1 Рӯзе, вақте ки Исо дар ҳавлии Хонаи Худо мардумро таълим дода, хабари хушро эълон мекард, ба наздаш сардорони рӯҳонӣ, шариатдонон ва пирони қавм омада **2** пурсиданд: «Ба мо бигӯй, Ту бо қадом ҳукуқ ин корро мекунӣ? Кӣ ба Ту чунин ҳукуқро додааст?» **3** Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман ҳам ба шумо як савол медиҳам ва шумо ба Ман ҷавоб дидҳед, ки **4** ба Яхҷӯй ҳукуқ дода буд, ки одамонро таъмид дидҳад: Худо ё инсон?» **5** Онҳо бо ҳам мӯҳокима намуда, мегуфтанд: «Агар „Худо“ гӯем, Вай аз мо мепурсад: „Чаро ба Яхҷӯй бовар накардед?“ **6** Агар „одамон“ гӯем, мардум моро сангкор мекунанд. Охир одамон боварии комил доранд, ки Яхҷӯй пайғамбар буд». **7** Онҳо ҷавоб доданд, ки намедонанд. **8** «Пас, Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо қадом ҳукуқ ин корро мекунам», — гуфт Исо.

Масал дар бораи иҷоракорон

9 Баъд Исо ба ҳалқ нақл кардани чунин масалро сар кард: «Шахсе токзоре бунёд карда, онро ба иҷоракорон ба иҷора дод ва худаш ба муддати дуру дароз ба кишвари дигар сафар кард. **10** Чун вақти ҳосилғундорӣ расид, Ӵ хизматтореро ба назди иҷоракорон фиристод, то ҳаққи ҳудро аз он токзор бигирад. Вале иҷоракорон Ӵро латуқӯй карда, бо дасти холӣ баргардонданд. **11** Он вақт Ӵ хизматтори дигарашро фиристод. Вале онҳо Ӵро ҳам зада, шарманда карданду бо дасти холӣ баргардонданд. **12** Ӵ боз хизматтори сеюмашро фиристод. Вайро низ маҷрӯҳ намуда, берун партофтанд. **13** Он гоҳ соҳиби токзор гуфт: „Чӣ бояд биқунам? Писари азизамро мефиристам, шояд Ӵро эҳтиром кунанд“. **14** Вале иҷоракорон писари Ӵро дида, ба яқдигар гуфтанд: „Вай меросӯйр аст! Бийёд, Ӵро мекушем ва токзор аз они мо мешавад!“ **15** Ва Ӵро аз токзор берун бароварда күштанд.

Ба фикри шумо соҳиби токзор бо онҳо чӣ хел рафтор мекунад? **16** Вай баргашта, он иҷоракоронро мекушаду токзорро ба дигарон медиҳад.

Онҳое, ки Исоро мешуниданд, гуфтанд: «Худо нигоҳ дорад!» **17** Ӵ ба онҳо нигоҳ, карда гуфт: «Пас ин калимаҳои навиштаҷот чӣ маъно доранд: „Он сангера, ки бинокорон нодаркор ҳисоб карда, як сӯ партофтанд, сангни асосии таҳқурсии бино гардид“.

18 Ҳар кӣ ба болои он санг ғалтад, шикаста майдо-майдо мешавад ва агар ин санг ба болои касе афтад, вайро маҷақ мекунад».

Вазифаи одамон дар назди ҳокимон ва Худо

19 Шариатдонону сардорони рӯҳонӣ фаҳмиданд, ки ин масал бар зидди онҳо равона шуда буд ва хостанд ҳамон замон Исоро дастгир кунанд, вале аз мардум метарсиданд. **20** Онҳо якчанд нафарро барои аз пайи Исо поидан фиристоданд, то ки ҳудро ростқавл нишон дода, Ӵро бо сухан ба дом афтонанду барои ҳукм шудан ба дасти ҳокими рўйи супоранд.

21 Онҳо аз Исо пурсиданд: «Устод! Мо мединем, ки суханону таълимоти Шумо аз рӯи ҳақиқат аст. Мединем, ки нисбати ҳеч кас рӯйбинӣ надоред ва роҳҳои Худоро аз рӯи ҳақиқат таълим медиҳед. **22** Бигӯед, оё раво аст, ки мо ба императори Рум андозу хироҷ супорем ё не?» **23** Ӵ аз макри онҳо пай бурда, ба онҳо гуфт: **24** «Ба Ман динореро нишон дидҳед. Дар он акс ва номи кӣ аст?»

«Император», — ҹавоб доданд онҳо. **25** Исо ба онҳо гуфт: «Пас, он чӣ аз они император аст, бояд ба император баргардонда шавад ва он чӣ аз они Худост, ба Худо».

26 Онҳо натавонистанд Исоро пеши мардум бо сухан ба дом афтонанд ва аз ҹавоби Ӧ ба ҳайрат афтода, хомӯш шуданд.

Савол дар бораи аз нав зиндашавӣ

27 Чанд нафар аз саддуқиён (онҳо аз нав зиндашавиро инкор мекарданд) ба пеши Исо омаданду **28** ба Вай ҷунин савол доданд: «Устод, Мӯсо дар қонун ба мо навиштааст, ки агар бародари касе фарзанд наёфта бимирад, бигзор вай зани ўро ба никоҳи худ дарорад ва фарзандони ба дунё омадаро ҳамчун насли бародари мархумаш бидонад.

29 Инак, ҳафт бародар буданд. Бародари калонӣ зан гирифту фарзанде ба дунё наоварда мурд. **30-31** (30-31) Бародари дуюм, сеюм ва ҳамин тавр ҳамаи ҳафт бародарон ўро ба занӣ мегирифтанд, vale ҳеч яке аз онҳо фарзанде ба дунё наоварда мурданд. **32** Оқибат зан ҳам аз дунё ҷашм пӯшид. **33** Пас, рӯзе, ки мурдаҳо аз нав зинда мешаванд, вай зани кадоме аз онҳо мешавад? Охир ҳамаи ҳафт бародарон ўро ба занӣ гирифта буданд!»

34 Исо ҹавоб дод: «Одамони ин олам зан мегиранд ва ба шавҳар мебароянд. **35** Вале онҳое, ки ба зинда шудану дар олами оянда зиндагӣ кардан лоиқ дониста шудаанд, на зан мегиранд ва на ба шавҳар мебароянд. **36** Онҳо дигар мурда наметавонанд, ҷунки мисли фариштаҳо мешаванд. Онҳо фарзандони Худо ҳастанд, охир Худо онҳоро аз мурдагон зинда кардааст. **37** Дар бораи аз нав зинда шудани мурдагон бошад, худи Мӯсо ба воситай буттаи сӯхтаистода нақл карда, Худовандро Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Ёқуб меномад. **38** Ӧ на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст. Барои Ӧ ҳама зинда ҳастанд». **39** Он гоҳ, бъазе аз шариатдонон гуфтанд: «Хуб гуфтий, устод!»

40 Ва дигар ҳеч кас чуръат накард, ки ба Ӧ саволе дихад.

Савол дар бораи Masex

41 Аммо Исо ба онҳо гуфт: «Чӣ тавр одамон гуфта метавонанд, ки Таъиншудаи Худо аз насли Довуд аст? **42-43** (42-43) Охир, худи Довуд дар китоби Забур мегӯяд: „Худованд ба Худованди ман гуфт:

«То даме ки душманонатро зери пойҳоят наандозам,
аз тарафи дasti рости Ман бишин»».

44 Довуд ўро „Худованд“ меномад. Пас, чӣ тавр Вай аз насли Довуд шуда метавонад?»

Оғоҳӣ аз худнамоии роҳбарони динӣ

45 Ҳангоме ки тамоми мардум ба суханони Вай гӯш мекарданд. Исо ба шогирдони худ гуфт: **46** «Аз шариатдонон эҳтиёт шавед. Ҷун либосҳои қимат пӯшида мегарданд ва ба онҳо маъкул аст, ки мардум дар бозорҳо ба онҳо салом диханд. Онҳо дӯст медоранд, ки дар ҷойҳои бехтарини ибодатхонаҳо бишinanд ва дар тӯю зиёфатҳо бологузар бошанд. **47** Онҳо намоишкорона дуру дароз дуо меҳонанд, vale дар асл молу мулки бевазанонро хӯрда форат мекунанд! Барои ин корашон ҷазои саҳттар мебинанд».

21

Ду тангаи бевазан

1 Исо як назар андохта, бойҳоеро дид, ки ба сандуқи ҳайрия ҳадяҳои худро меандохтанд. **2** Ӧ бевазани камбагалеро низ дид, ки ба он ҷо ду тангаи хурди мисинро андохт. **3** Баъд гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани бечора

аз ҳама зиёдтар хайрот кард. ⁴ Чунки онҳо аз зиёдатии бойигариашон хайрия карданд, вай бошад, ҳамаи он ризқу рӯзиашро, ки дошт, дод».

Азобу уқубатҳоу дарпешистода

⁵ Вақте ки баъзеҳо дар бораи Хонаи Худо сухан меронданду таъриф мекарданд, ки он бо чӣ гуна сангҳои зебо ва ҳадъҳои қимматбаҳо оро дода шудааст, Исо гуфт: ⁶ «Рӯзҳое меоянд, ки аз ҳамаи ин чизҳои медидаатон санг бар болои сангаш намонда ба замин яксон мегардад». ⁷ Аз ӯ пурсианд: «Устод, пас ин ҳодиса кай рӯй медиҳад ва ба амал омадани онро аз қадом нишона мефаҳмем?» ⁸ ӯ ҷавоб дод: «Эҳтиёт шавед, ки мабодо шуморо гумроҳ нақунанд, зеро бисёр қасоне пайдо мешаванд, ки гӯё аз номи Ман омада бошанду „Ман ҳамонам!“ ва ё „Вақташ расид!“ мегӯянд. Аз паси онҳо наравед! ⁹ Вақте ки овозаи ҷангҳою шӯришиҳо ба гӯшатон мерасад, ба воҳима нафтед. Зеро аввал бояд ҳамаи ин воқеаҳо ба вучуд оянд, валие ин маъни якбора расидан охирзамонро надорад». ¹⁰ Баъд Исо ба онҳо гуфт: «Як ҳалқ бо ҳалқи дигар ҷанг мекунад ва як давлат ба давлати дигар ҳуҷум мекунад. ¹¹ Заминчунҳои саҳт ва дар ҷойҳои гуногун қаҳтигу гуруснагӣ ва вабо ҳоҳад шуд. Аз осмон ҳодисаҳои пурдаҳшат ва нишонаҳои бузург намоён ҳоҳанд гашт. ¹² Вале, пеш аз он ки ҳамаи ин ба амал ояд, шуморо дасттири карда, азоб ҳоҳанд дод ва ба ибодатхонаву зинданҳо ҳоҳанд бурд. Аз барои номи Ман шуморо ба назди подшоҳону ҳокимон мебаранд. ¹³ Ин ҳамон вақтест, ки дар бораи Ман шаҳодат медиҳед. ¹⁴ Қарор дихед, то пешакӣ ташвиш накашед, ки дар ҷавоб чӣ бояд бигӯед. ¹⁵ Зеро Ман ба шумо чунон ҳикмат ва суханпардозиро ато мекунам, ки ҳеч яке аз душманонатон наметавонад бар он муқобилате нишон дода, норозигии худро баён қунад. ¹⁶ Ҳатто падару модарон, бародарон, хешон ва дӯстонатон шуморо таслим ҳоҳанд намуд ва бâъзеи шумо қушта мешавед. ¹⁷ Аз барои Маро пайравӣ карданатон ҳама ба шумо бо ҷашми нафрат нигоҳ мекунанд. ¹⁸ Вале як тори мӯйе ҳам аз сари шумо наҳоҳад афтод. ¹⁹ Истодагарӣ намоед ва ҳаётро ба даст ҳоҳед овард.

Пешгӯии Исо дар бораи вайрон шудани Ерусалим

²⁰ Ҳамин ки Ерусалимро дар иҳотаи аскарон дидед, бидонед, ки вақти вайрон шудани он наздик аст. ²¹ Он вақт, агар касе дар Яхудия бошад, ба қӯҳистон гурезад. Касе, ки дар Ерусалим бошад, аз он ҷо биравад ва касе, ки дар гирду атрофи шаҳр ҳаст, ба шаҳр барнагардад. ²² Чун он рӯзҳо, ҳамчун иҷрошавии гуфтаҳои навиштаҷот, рӯзҳои ҷазо мешаванд.

²³ Вой бар ҳоли заноне, ки он рӯзҳо ҳомиладор ҳоҳанд буд ва модароне, ки кӯдаки ширхор ҳоҳанд дошт, ҷунки дар замин мусибати бузурге ба амал меояду ин мардум гирифтори ғазаб мешавад. ²⁴ Баъзеҳо аз дами шамшер ҳалқ мегарданду дигаронро ба мамлакатҳои гуногун асир карда мебаранд. Файрияҳудиён бошанд, то вақти ба охир расидани давраи онҳо Ерусалимро поймол мекунанд.

Нишонаи омадани Фарзанди Инсон

²⁵ Дар офтоб, моҳ ва ситорагон нишонаҳои зоҳир мешаванд ва дар рӯи замин мардум ба ғаму андӯҳ пеҷида, аз хурӯши баҳру мавҷҳо ба ҳайрат меафтанд. ²⁶ Аз барои он ки ҳама чиз дар осмон ба ҷунбиши меояд, одамон аз наздик шудани мусибате, ки ба сари ҷаҳон меояд, тарсида бехуш мешаванд. ²⁷ Дар он вақт одамон Фарзанди Инсонро мебинанд, ки дар болои абр бо қудрат ва шӯҳрату ҷалоли бузурге меояд. ²⁸ Вақте ки ба амал омадани ин гуфтаҳо сар мешавад, қомататонро рост карда саратонро боло бардоред, ҷунки вақти ҳарида гирифта шуданатон наздик аст».

Масал дар бораи дарахти анҷир

29 Баъд Исо ба онҳо чунин масалеро нақл кард: «Ба дарахти анҷир ва дигар дарахтҳо нигоҳ кунед. **30** Вақте мебинед, ки онҳо барг мебароранд, медонед, ки тобистон аллакай наздик аст. **31** Пас шумо ҳам вақте ки ба амал омадани ин чизҳоро мебинед, донед, ки подшоҳии Худо наздик аст. **32** Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳанӯз одамони ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин ба амал меояд. **33** Замину осмон нест мешавад, аммо гуфтаҳои Ман то абад мемонанд. **34** Пас, боҳабар бошед, ки дилҳои шумо саргарми айшу ишрат, бадмастӣ ва ташвиҳҳои ин рӯзгор нашавад, ки, вагарна он рӯз ногаҳон, **35** мисли дом барои шумо фаро ҳоҳад расид. Зоро он рӯз ба сари тамоми сокинони рӯи замин ҳоҳад омад. **36** Ҳамеша бедор бошед ва дуо гӯёд, то кувват дошта бошед, ки аз мусибатҳои омадаистода ҳалосӣ ёбед ва дар назди Фарзанди Инсон истед».

37 Ҳар рӯз Исо дар ҳавлии Хонаи Худо таълим медод ва бо фарорасии бегоҳ ба теппаи Зайтун рафта, ҳамон ҷо шабро рӯз мекард. **38** Тамоми мардум бошанд, саҳарии барвақт барои шунидани суханони ӯ ба ҳавлии Хонаи Худо меомаданд.

22

Нақшаш қуштани Исо

1 Иди Фатир, ки боз иди Балогардон ном дорад, наздик мешуд. **2** Сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон аз мардум метарсиданд, бинобар ин роҳи пинҳонӣ ба қатъ расондани Исоро ҷустуҷӯ мекарданд. **3** Ҳамон вақт ба дили Яхудои Исқарют, ки яке аз он дувоздаҳ шогирд буд, шайтон даромад. **4** Яхудо ба назди сардорони рӯҳонӣ ва саркорони посбонони Хонаи Худо омада, бо онҳо маслиҳат кард, ки бо қадом роҳ метавонад Исоро ба онҳо таслим кунад. **5** Онҳо шод гашта, розӣ шуданд, ки ба Яхудо пул диҳанд. **6** Яхудо ҳам розӣ шуд ва фурсати қулай мечуст, ки аз мардум пинҳонӣ Исоро ба онҳо таслим кунад.

Тайёрӣ ба ҳӯроки иди Балогардон

7 Рӯзи иди Фатир ҳам фаро расид ва дар ин рӯз бояд барраи балогардонро қурбонӣ мекарданд. **8** Исо Петрус ва Юҳанноро фирстида, гуфт: «Бираведу бароямон дастархони иди Балогардонро тайёр кунед». **9** Онҳо аз ӯ пурсиданд: «Дар кучо меҳоҳед, ки тайёр кунем?» **10** Исо ба онҳо дар ҷавоб гуфт: «Вақте ки ба шаҳр медароед, шуморо марде пешваз мегирад, ки қӯзai об бардошта мебараад. Аз ақибаш то ба хонае, ки вай медарояд, биравед. **11** Ба соҳиби он хона бигӯед: „Устод аз ту мепурсад, кучост меҳмонхонае, ки ӯ дар он бо шогирдонаш ҳӯроки иди Балогардонро ҳӯрда метавонад?“ **12** Ӯ ба шумо болоҳонаи қалонеро нишон медиҳад, ки аллакай ба тартиб оварда шудааст. Дастархонро дар ҳамон ҷо андозед». **13** Онҳо рафта, ҳамаро ҳамон тавре ки Исо гуфта буд, дарёфтанд ва ҳӯроки иди Балогардонро тайёр намуданд.

Таоми шом бо Ҳудованд

14 Ҳангоме ки вақту соаташ расид, вакilon ҳамроҳи Исо ба гирди дастархон нишастанд. **15** Исо ба онҳо гуфт: «Бисёр меҳостам, ки пеш аз азобу уқубатҳоям бо шумо ин ҳӯроки иди Балогардонро бихӯрам. **16** Ба шумо мегӯям, аз он дигар наҳоҳам ҳӯрд, то он вақте ки ба маънои пуррааш дар подшоҳии Худо ба амал наояд».

17 Баъд косаи майро гирифта дуои шукrona карду гуфт: «Инро гиреду банарабат бинӯshed. **18** Ба шумо мегӯям, минбаъд то вақти омадани подшоҳии Худо аз меваи антур наҳоҳам нӯшид». **19** Сипас, нонро гирифта, дуои шукrona намуд ва онро пора карда, ба вакilon доду гуфт: «Ин бадани Ман аст, ки аз барои шумо қурбонӣ карда мешавад. Ба хотираи Ман ҳамин тавр бикунед». **20** Ва айнан ҳамин тавр баъд аз ҳӯроки шом косаро гирифта гуфт: «Ин коса аҳди навест, ки дар хуни барои

шумо мерехтаам, баста шудааст.* ²¹ Ҳоло нигоҳ кунед, касе, ки Маро таслим мекунад, бо Ман дар сари як дастархон нишастааст. ²² Бале, Фарзанди Инсон бо роҳе меравад, ки барояш муайян шудааст, вале вой бар ҳоли касе, ки ба ӯ хиёнат мекунад!†

²³ Вакилон аз яқдигар пурсидан гирифтанд, ки кадоме аз онҳо ин корро мекарда бошад.

Баҳсу мунозира дар бораи бузургӣ

²⁴ Дар байнин шогирдон баҳсу мунозира ба амал омад, ки кадоме аз онҳо бояд бузургтар шумурда шавад. ²⁵ Исо бошад, ба онҳо гуфт: «Подшоҳони ҳалиқҳо ва ҳоқимони онҳо ҳукмашонро бар зердастони худ мегузаронанд ва „эҳсонкор“ номида мешаванд. ²⁶ Аммо дар байнин шумо набояд ин тавр бошад. Бигзор бузургтарин аз байнин шумо мисли ҳурдтарин рафтор бикунад ва сардор мисли хизматгор. ²⁷ Пас, кй бузургтар аст? Оне, ки дар сари дастархон нишастааст ва ё касе, ки ба вай хизмат мекунад? Магар на он касе, ки дар сари дастархон нишастааст? Вале Ман дар мобайни шумо мисли хизматгор ҳастам! ²⁸ Шумо ҳамроҳам аз озмоишҳои Ман гузаштед ²⁹ ва он подшоҳиеро, ки Падарам ба Ман ато намудааст, Ман низ ба шумо тӯҳфа мекунам, ³⁰ то ки шумо дар подшоҳии Ман аз дастархонам бихӯреду бинӯшд ва бар таҳтҳо нишаста, ба дувоздаҳ қабилии Исроил ҳукмронӣ кунед».

Пешӯй дар бораи инкори Петрус

³¹ Исо гуфт: «Шимъён, Шимъён! Бидон, ки шайтон талабгори он шуд, ки ҳамаи шуморо монанди гандум аз ғалбер гузаронад. ³² Вале Ман барои ту дуо кардам, то ки имонатро аз даст надиҳӣ ва вақти ба наздам баргаштанат бародарони худро устувор гардонӣ». ³³ Петрус ба ӯ гуфт: «Худовандо! Ман тайёр ҳастам, ки бо Ту ҳам ба ҳабс ва ҳам ба мурдан бираам!» ³⁴ Вале Исо гуфт: «Ба ту мегӯям, ҳой Петрус! Худи ҳамин рӯз, пеш аз он ки ҳурӯс ҷеф занад, ту се бор мегӯй, ки Маро намешиносӣ».

³⁵ Исо аз шогирдон пурсид: «Вақте ки Ман шуморо бе пул, бе борхалта ва бе пойафзол фиристода будам, магар ба чизе мӯҳтоҷ шуда будед?» Онҳо ҷавоб доданд: «Ба ҳеч чиз». ³⁶ Ӯ гуфт: «Вале акнун, бигзор он касе, ки пул дорад, пулу борхалтаашро бо худ бигирад. Агар шамшер надошта бошад, бигзор ҷомаашро фурӯхта, онро бихарад.

³⁷ Ба шумо мегӯям, дар навиштаот гуфта шудааст: „Ӯро ба қатори ҷинояткорон дароварданд“. Ин гуфтаҳо дар Ман бояд иҷро шаванд ва дар ҳақиқат ҳамаи он чизе, ки дар ҳаққи Ман навишта шудааст, иҷро шуда истодааст*. ³⁸ Онҳо гуфтанд: «Худовандо! Ана дар ин ҷо ду шамшер ҳаст». Вай ҷавоб дод: «Кифоя аст!»

Исо дар бөғи Чатсамонӣ

³⁹ Исо аз хона баромада, чун ҳарвақта ба теппай Зайтун равона шуд. Шогирдон низ аз ақиби ӯ рафтанд. ⁴⁰ Ба он ҷо расида, Исо ба онҳо гуфт: «Дуо кунед, то ки ба васваса наафтед». ⁴¹ Худаш бошад, ба масофаи партофтани сангэ аз онҳо дур шуд ва ба зону истода дуо кард:

⁴² «Эй Падар! Илтимос мекунам, ин косаи азобро аз Ман дур кун. Вале бигзор на хости Ман, балки хости Ту ба амал ояд!» ⁴³ Аз осмон фариштае зоҳир шуд ва ба Ӯ қувват бахшид. ⁴⁴ Исо аз дарду сӯзиши зиёд бо ҷидду ҷаҳди бештаре дуо мекард ва арақ аз ӯ мисли қатраҳои хун ба замин мечакид.† ⁴⁵ Баъд аз дуо Исо барҳеста, ба назди шогирдон рафт ва дид, ки онҳо аз ғаму ғусса бемадор шуда хобидаанд.

* ^{22:20} 22:20 Дар бაъзе нусхаҳои қадими навиштаот қисми дуюми ояти 19 ва ояти 20 дохил нашудааст.

† ^{22:44} 22:44 Дар бაъзе нусхаҳои қадими навиштаот оятҳои 43 ва 44 дохил нашудаанд.

46 Пас, ба онҳо гуфт: «Чаро хоб рафтаед? Бархеста дуо кунед, то ки ба васваса наафтед».

Дастгир шудани Исо

47 Ҳанӯз ӯ суханашро тамом накарда, мардуми бисёре пайдо шуданд ва пешопеши онҳо касе меомад, ки Яхудо ном дошту яке аз он дувоздаҳ шогирд буд. Вай ба Исо наздик шуд, то ки ӯро бибӯсад. **48** Исо ба вай гуфт: «Яхудо, магар бо ин бӯсаат Фарзанди Инсонро таслим мекунй?» **49** Пас шогирдоне, ки дар гирди Исо истода буданд, аз оқибати кор пай бурда гуфтанд: «Худовандо! Шояд шамшерҳоро ба кор барем?» **50** Ва яке аз онҳо ба гуломи сарвари рӯҳониён ҳамла оварду гӯши росташро бурида партофт. **51** «Бас кунед, бас!» — гуфт Исо ва ба гӯши ғулом даст расонда, ӯро шифо дод. **52** Баъд ба сардорони рӯҳонӣ, саркорони посбонии Хонаи Худо ва пирони қавм, ки барои дастгир намудани ӯ омада буданд, гуфт: «Шумо магар Маро роҳзан гумон мебаред, ки бо таёку шамшерҳо омадаед? **53** Ҳар рӯз ҳамроҳатон дар Хонаи Худо будам ва шумо ба Ман даст боло намекардед. Ҳоло бошад, даври шумо, яъне вақти ҳукмронии зулмот фаро расидааст».

54 Онҳо Исоро дастгир намуда, ба хонаи сарвари рӯҳониён бурданд. Петрус каме дуртар аз онҳо роҳ мерафт.

Исоро инкор намудани Петрус

55 Дар мобайни ҳавлӣ гулҳан даргиронданд ва одамон якҷоя нишастанд. Петрус ҳам бо онҳо нишастанд. **56** Яке аз канизакон дид, ки вай дар равшанини оташ нишастааст, бодиққат ба ӯ нигоҳ карда гуфт: «Ин одам ҳам бо Исо буд!» **57** Вале Петрус инкор карда гуфт: «Эй ҳоҳар! Ман ӯро намешиносам». **58** Баъд аз чанд муддат як одами дигар вайро дида гуфт: «Ту ҳам яке аз онҳо ҳастӣ». «Не охир, ака!» — гуфт Петрус. **59** Тахминан як соат гузашту боз як нафар бо боварии комил гуфт: «Аниқ ин кас ҳам бо Исо буд, чунки ӯ ҷалилӣ аст». **60** «Гӯш кун, ман намедонам, ту дар чӣ ҳусус гап мезанӣ», — гуфт Петрус. Вақте ки инро мегуфт, ҳурӯс ҷеф зад. **61** Худовандро ба Петрус рӯй оварда нигоҳ кард ва Петрус суханони Худовандро ба ёдаш овард, ки гуфта буд: «Худи ҳамин рӯз, ҳанӯз ҳурӯс ҷеф назада, ту се бор Маро инкор мекунй!». **62** Петрус аз ҳавлӣ берун баромада, зор-зор гирия кард.

Исо дар назди шӯро

63 Одамоне, ки Исоро дастгир карда буданд, ӯро таҳқир намуда мезаданд. **64** Чашмонашро баста, аз ӯ мепурсиданд: «Ҳой пайғамбар! Канӣ, гӯй-чи Туро кӣ зад?» **65** Ва ӯро бисёр ҳақорат мекарданд.

66 Вақте ки рӯз шуд, ҷамоате аз пирони қавм, сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон ҳамроҳ шуда, Исоро ба шӯрои худ оварданд.

67 Онҳо гуфтанд: «Ба саволамон ҷавоб дех. Оё Ту Таъиншуудаи Худо ҳастӣ?» Исо гуфт: «Агар Ман ба саволатон ҷавоб дихам, шумо бовар намекунед **68** ва агар худам савол дихам, ҷавоб намегардонед. **69** Вале минбаъд Фарзанди Инсон аз тарафи рости Худои Пуркудрат ҳоҳад нишастанд». **70** Ҳозирбудагон гуфтанд: «Пас, Ту-чи писари Худо ҳастӣ?» Ӯ ҷавоб дод: «Ҳастам, аз рӯи гуфти худатон». **71** Пас, онҳо гуфтанд: «Боз ҷӣ далеле ба мо лозим аст? Ҳуди мо ҳама чизро аз забони ӯ шунидем!»

23

Исо дар ҳузури Пилотус

1 Баъд тамоми аҳли маҷлиси онҳо аз ҷой бархеста, Исоро ба назди Пилотус бурданд **2** ва ба айбдор кардани ӯ шурӯъ намуда, гуфтанд: «Мо аниқ кардем, ки

ин одам мардуми моро аз роҳ мезанад. Вай ба император супоридани андозро манъ меқунад ва ҳатто худро Таъиншудаи Худо, Подшоҳ меномад». ³ Пилотус аз ӯ пурси: «Магар Ту Шоҳи Яхудиён ҳастӣ?» Исо ба вай ҷавоб дод: «Худатон ҳамин тавр мегӯед». ⁴ Пилотус ба сардорони рӯҳонӣ ва мардум гуфт: «Ман дар ӯ ҳеч айб наёфтам». ⁵ Вале онҳо дар ғалиҳо худ истода мегуфтанд: «Ӯ бо таълимоташ тамоми мардуми Яхудияро ба шур меандозад. Аз Ҷалил сар карда то ин ҷо омад». ⁶

⁶ Пилотус инро шунида пурси: «Ин одам аз Ҷалил аст?» ⁷ Ва ҷун фаҳмида, ки Исо аз вилояти дар зердасти Ҳиродус будааст, ӯро ба назди Ҳиродус фиристод. Ҳуди Ҳиродус ҳамон вақт дар Ерусалим буд.

Исо дар ҳузури Ҳиродус

⁸ Ҳиродус Исоро дида, бисёр ҳурсанд шуд, зеро қайҳо боз ӯро дида мекҳист ва азбаски дар борааш бисёр ҷизҳоро шунида буд, умединӣ дошт, ки ягон мӯҷизаи Исоро мебинад. ⁹ Вай ба Исо саволҳои бисёре дод, вале ӯ дар ҷавоб ҳеч ҷиз нагуфт. ¹⁰ Сардорони рӯҳонӣ ва шариатдонон бошанд, дар ҷои худ истода бо шиддати ҳашму ғазаб ӯро айбор менамуданд. ¹¹ Ҳиродус бо сарбозонаш Исоро таҳқир ва масҳара кард. Баъд ба ӯ ҷомаи шоҳона пӯшонда, боз ба назди Пилотус фиристод.

¹² Гарчанде пештар Ҳиродус ва Пилотус бо яқдигар душман буданд, аз ҳамон рӯз сар карда бо ҳам дӯст шуданд.

Ба марг маҳкум шудани Исо

¹³ Пилотус сардорони рӯҳонӣ, роҳбарон ва мардумро даъват карда, ¹⁴ ба онҳо гуфт: «Шумо ин одамро ҳамчун вайронкунандай ҳалиқ ба назди ман овардед. Ман дар ҳузури шумо ба Вай савол дода ғаҳмидаам, ки ин одам дар ягон ҷинояте, ки шумо ӯро гунаҳкор мекунед, айбор нест. ¹⁵ Ҳиродус ҳам дар ӯ ягон айбе наёфта, ӯро боз ба назди ми фиристод. Пас ин одам ҳеч коре накардааст, ки сазовори марг бошад. ¹⁶⁻¹⁷ (¹⁶⁻¹⁷) Ман фармон медиҳам, ки ӯро қамчинкорӣ карда, баъд ҷавоб диҳанд». ^{*} ¹⁸ Ҳамин вақт ҳама бо як овоз дод заданд: «Қатл қунед ӯро! Барои мо Бараббосро озод қунед!» ¹⁹ (Бараббос одаме буд, ки аз барои бардоштани шӯриш дар шаҳр ва одамкӯши ба ҳაбс партофта шуда буд.) ²⁰ Пилотус, ки Исоро озод кардан мекҳист, боз ба онҳо сухан гуфт. ²¹ Вале онҳо дод мезаданд: «Ӯро ба салиб мекӯб қунед! Мекӯб қунед!» ²² Пилотус бори сеюм ҳам ба онҳо гуфт: «Чаро? Охир Вай чӣ бадие кардааст? Ман дар ӯ ҳеч айберо намебинам, ки сазовори марг бошад. Ман ӯро қамчинкорӣ карда ҷавоб медиҳам». ²³ Вале онҳо ду пойро ба як мӯза андохта, ба тамоми овоз дод мезаданду талаб мекарданд, ки Исо дар салиб мекӯб карда шавад. Доду фарёди онҳо бар Пилотус ғалаба намуд ²⁴ ва ӯ ҳамон ҳукмро баровард, ки онҳо талаб мекарданд. ²⁵ Мувофиқи ҳоҳиши онҳо вай шахсеро, ки барои шӯриш ва одамкӯши ба ҳабс партофта шуда буд, озод намуд. Исоро бошад, ба ихтиёри онҳо супорид.

²⁶ Вақте ки сарбозон Исоро ба қатл мебурданд, бо Шимъӯн ном марди қуриинӣ дучор шуданд, ки аз деҳа омада истода буд. Онҳо ӯро дастгир карда ба болояш салибро бор карданд, ки онро аз ақиби Исо бардошта барад.

²⁷ Аз ақиби Исо одамони бешуморе мерафтанд ва дар байнӣ онҳо заноне буданд, ки барои ӯ бо оҳу нола навҳа мекарданд.

²⁸ Исо ба онҳо рӯ оварда гуфт: «Эй занҳои Ерусалим, ба ҳоли Ман гиря нақунед! Ба ҳоли худ ва фарзандонатон гиря қунед. ²⁹ Зеро рӯзҳое меоянд, ки одамон ҷунин мегӯянд: „Ҳушбахтанд занҳо, ки нозой ҳастанд, таваллуд накардаанд ва фарзанд намакондаанд“. ³⁰ Он вақт ба кӯҳҳо ҳоҳанд гуфт: „Ба сари мо биафted!“

* ^{23:16-17} ^{23:16-17} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот оғти 17 дохил шудааст: «Ба ӯ лозим ҳам буд, ки ба муносибати ид барои мардум як нафарро аз ҳабс озод намояд».

ва ба теппахо хоҳанд гуфт: „Моро пинҳон кунед!“ **31** Агар бо Ман, ки мисли дарахти сабз ҳастам, чунин рафтор кунанд, аҳволи онҳое, ки мисли дарахти хушк ҳастанд, чӣ мешуда бошад?»

32 Ҳамроҳи Исо боз ду ҷинояткорро ба қатл мебурданд. **33** Чун ба ҷое расиданд, ки «Косахонаи Сар» ном дорад, Исоро ба салиб меҳкӯб карданд ва он ҷинояткорон низ, яке аз тарафи рост ва дигаре аз тарафи чапи ӯ ба салибҳо меҳкӯб карда шуданд. **34** Исо гуфт: «Эй Падар! Онҳоро бубахш, чун намефаҳманд, ки чӣ кор мекунанд!» Сипас сарбозон бо партофтани қуръа соҳибшаванди либоси Исоро муайян намуда, онро байни ҳам тақсим карданд. [†] **35** Мардум рост истода тамошо мекарданд. Роҳбарони ҳалқ бошанд, ба ҳоли Исо ҳандида мегуфтанд: «Дигаронро начот медод, қанӣ, агар Таъиншуда ва интихобшудаи Худо бошад, худро начот диҳад!» **36** Сарбозон низ ӯро таҳқир менамуданд. Онҳо ба Исо наздик мешуданд ва ба ӯ майи туршударо дароз карда, **37** мегуфтанд: «Агар Ту Шоҳи Яхудиён бошӣ, худро начот дех!» **38** Ба лавҳае, ки болотар аз сари Исо зада шуда буд, [‡] чунин навиштанд: «Ин Шоҳи Яхудиён аст».

Имон оварданни ҷинояткор

39 Яке аз ҷинояткорони меҳкӯбшуда ба сари Исо дод зада гуфт: «Магар Ту Таъиншудаи Худо нестӣ? Охир худату моро ҳам начот дех!» **40** Вале дуюмин ӯро сарзаниш карда гуфт: «Магар аз Худо наметарсӣ? Охир, мо ҳам ба марг маҳкум шудаем. **41** Вале ҷазои мо аз рӯи адолат аст, зеро чиро сазовор шуда бошем, ҳамонро гирифтем. Вай бошад, ҳеч кори баде накардааст». **42** Баъд ӯ гуфт: «Исо, илтимос, вақте ки ба подшоҳият доҳил мешавӣ, маро ба ёдат биёҶ.» **43** Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки худи ҳамин рӯз бо Ман дар биҳишт ҳоҳӣ буд».

Марғи Исо

44 Қариби нисфириӯзӣ буд, ки тамоми заминро торикий фаро гирифт ва се соат давом Ҷёт. **45** Офтоб рӯшной намекард ва ҳамин вақт пардаи даромади ҷои муқаддастарини Ҳонай Худо ба ду қисм пора шуд.

46 Исо бо овози баланд ниҳо карда гуфт: «Эй Падар! Рӯҳи худро ба дasti Ту месупорам!» Инро гуфта, ҷон дод.

47 Сардори лашкар ин ҳодисаро дида, Худоро ҳамду сано ҳонд ва гуфт: «Дар ҳақиқат ин одам бегуноҳ буд». **48** Тамоми мардуме, ки ба тамошои ин ҳодиса ҷамъ омада буданд, инро дида, аз ғам мушт бар сина мезаданду ба ҳонаҳояшон бармагаштанд. **49** Вале ҳамаи онҳое, ки Исоро пештар мешинохтанд ва занҳое, ки бо ӯ аз Ҷалил омада буданд, аз дур истода тамоми воқеаҳоро мединанд.

Гўронидани Исо

50-51 (50-51) Як марди бо номи Юсуф аз шаҳри Аромоти яхуднишин буд, ки фаро расиданд подшоҳии Худоро интизорӣ мекашид. Ӯ шахси хубу нақӯкор буд ва гарчанд аъзои шӯро бошад ҳам, бо кору қарори баровардаи шӯро розӣ набуд.

52 Юсуф ба назди Пилотус омада, ҳоҳиш кард, ки ҷасади Исоро ба ӯ диҳанд. **53** Ӯ онро аз салиб поён фароварда, ба суфи сафед кафангич намуду ба қабре гузашт, ки аз санг ба шакли фор тарошида шуда буд. То ҳол ба он қабр қасеро нагузашта буданд.

54 Саршавии рӯзи истироҳат наздик буду мардум ба он тайёрӣ мединанд.

55 Занҳое, ки бо Исо аз Ҷалил омада буданд, аз ақиби Юсуф рафта, ҳам қабр ва ҳам тарзи гўронда шудани ҷасади Исоро диданд. **56** Баъд онҳо ба ҳонаҳояшон баргашта, атрҳои хушбӯй ва молиданиҳоро тайёр намуданд.

[†] 23:34 23:34 дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаточт ҷумлаи аввали ояти 34 доҳил нашудааст. [‡] 23:38 23:38 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаточт доҳил шудааст: «бо забонҳои юнонӣ, лотинӣ ва ибронӣ».

Дар рўзи истироҳат онҳо мувофиқи қонун истироҳат карданд.

24

Зинда шудани Исо

1 Рўзи якшанбе, сахарии барвақт занҳо атрҳои хушбўйро гирифта, ба сўи қабр равона шуданд. **2** Вале омада диданд, ки сангига даҳани қабр ба як тараф ғелонда шудааст. **3** Онҳо ба дарун даромада часадро^{*} наёфтанд. **4** Занҳо ҳайрон шуда мейистоданд, ки баногоҳ дар пеши назарашибонду одам пайдо шуданд, ки дар тан либосҳои дурахшон доштанд. **5** Занҳо аз тарс худро рўй ба замин партофтанд, вале он ду нафар ба онҳо гуфтанд: «Чаро зиндаро дар байнин мурдаҳо мекобед?† **6** Ба ёд оред, ки вақти дар Чалил буданаш Вай ба шумо чий гуфта буд? **7** Ў гуфта буд, ки Фарзанди Инсон бояд ба дасти гунаҳкорон супорида шавад ва онҳо бояд Ўро ба салиб меҳкўб кунанд, вале дар рўзи сеюм Ў бояд зинда гардад». **8** Ва занҳо суханони Исоро ба хотир оварданд. **9** Сипас он занҳо аз сари қабр баргашта, ҳамаи инро ба он ёздаҳ шогирд ва ҳамаи дигарон нақл намуданд. **10** Дар ин бора ба вакилон Марями Маҷдалия, Юҳона, Марям, ки модари Ёқуб буд ва занҳои дигар низ нақл карданд. **11** Вале суханони онҳо ба назари вакилон ҳамчун сафсатай бофташуда намуд ва онҳо ба гапи занҳо бовар накарданд. **12** Петрус бошад, ҳамон замон ба сўи қабр давида, ба даруни он нигоҳ кард, лекин танҳо кафани холиро диду аз ин ҳодиса ҳайрон шуда, ба хона баргашти.‡

Ба ду шогирд зоҳир гаштани Исо

13 Худи ҳамон рўй ду нафар аз пайравони Исо ба Аммоус ном деҳае равона буданд, ки тақрибан 12 километр аз Ерусалим дур буд. **14** Роҳравон бо яқдигар дар бораи ҳамаи ин воқеаҳо гуфтугў мекарданд. **15** Ҳангоми гуфтугўю муҳокимаашон худи Исо ба онҳо наздик шуда, ҳамроҳашон равона шуд. **16** Аммо ҷашмони он ду нафарро гўё чизе гирифта бошад, ки Исоро медиданду намешинохтанд. **17** Пас, Ў ба сухан даромада аз онҳо пурсид: «Шумо роҳравон чиро муҳокима мекунед?» Онҳо, ки чеҳраҳои ғамгин доштанд, бозистоданд¹⁸ ва якеашон, ки Клеюпос ном дошт, ба саволи Исо бо савол ҷавоб дод: «Магар Шумо ягона мусофири дар Ерусалим ҳастед, ки аз воқеаҳ ҳамин рўзҳо дар ин чо рўйдода хабар надоред?» **19** Исо пурсид: «Аз қадом воқеа?» Онҳо гуфтанд: «Аз воқеае, ки бо Исои Носирий рўй дод. Ў дар пеши Худову тамоми мардум пайғамбари дар гуфтору кирдор тавони буд. **20** Вале сардорони рўҳонӣ ва аъзоёни шўрои мо Ўро ба дасти румиён супориданд, то ба марг маҳкум намоянд ва Ўро ба салиб меҳкўб карданд. **21** Мо бошем, умедин доштем, ки Ў Истроилро озод мекунад. Ҳа, боз як чиз... Имрўз се рўз мешавад, ки ин воқеа рўй дод **22** ва ҳоло занҳои гурӯҳамон моро ҳайрон карданд. Онҳо сахарии барвақт ба сари қабр рафта, **23** часади Исоро наёфтанд. Сипас баргашта, арз намуданд, ки ба онҳо фариштагон зоҳир шуда гуфтанд, ки Ў зинда аст. **24** Чанд нафар аз гурӯҳи мо ба сари қабр рафта, ҳамон тавре ки занҳо гуфта буданд, дарёфтанд, вале худи Исоро надиданд». **25** Исо ба он ду нафар гуфт: «Оҳ, чий хел шумо кундфаҳм ҳастед! Бо чий душворӣ ба ҳамаи он чизе, ки пайғамбарон гуфта буданд, имон меоваред! **26** Магар Таъиншуудаи Худо пеш аз соҳиби тамоми шӯҳрату ҷалолаш шудан набояд ҳамаи ин азобро аз сар мегузаронд?» **27** Он гоҳ Ў аз навиштаҳои Мӯсо ва ҳамаи пайғамбарон сар карда ҳар як ҷои навиштаҷотро, ки дар борааш чизе гуфта шуда буд, ба онҳо фаҳмонд.

* **24:3** 24:3 Дар бაъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «часади Худованд Исоро». † **24:5** 24:5 Дар бაъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ин оят бо чунин чумла сар мешавад: «Ў дар ин чо нест, Ў зинда шудааст». ‡ **24:12** 24:12 Дар бაъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот ояти 12 дохил нашудааст.

28 Вақте он ду нафар ба деңе, ки мерафтанд, наздик шуданд, ба назарашон намуд, ки Исо роҳашро давом додан меҳоҳад. **29** Вале онҳо Ўро бисёр хоҳиш карда гуфтанд: «Бо мө бимон. Рӯз ба охир расида истодаасту шом наздик аст». Исо ба хона даромада, бо он ду нафар монд. **30** Ў бо онҳо дар сари дастархон нишаста, нонро ба даст гирифт ва дуои шукронга карду онро пора карда ба он ду нафар дод. **31** Ҳамин вақт гӯё пардае аз чашмони он ду нафар бардошта шуд ва онҳо Исоро шинохтанд, вале Ў аз назари онҳо нопадид гашт. **32** Онҳо ба яқдигар мегуфтанд: «Вақте ки Ў дар роҳ бо мо сӯҳбат мекарду навиштачотро мефаҳмонд, магар мө ба ҳаяҷон намоеамадем?»

33 Онҳо зуд аз ҷой бархеста, ба Ерусалим баргаштанду он ёздаҳ вакил ва пайравони дигари Исоро ҷамъ шуда ёфтанд, **34** ки байни худ мегуфтанд: «Дар ҳақиқат Ҳудованд аз мурдагон зинда шуд! Вай ба Шимъён зоҳир гардидааст». **35** Баъд он ду нафар низ ба ҷамъшудагон нақл карданд, ки дар аснои роҳ ҷий воқеа рӯй дод ва ҷий хел онҳо Исоро дар вақти нон шикастанаш шинохтанд.

Ба ёздаҳ шогирд зоҳир шудани Исо

36 Вақте ки шогирдон дар ин бора нақл мекарданд, бандоҳӣ дар мобайнашон Исо пайдо шуда ба онҳо гуфт: «Худо шуморо баракат дихад!»[§] **37** Онҳо ба тарсу ҳарос афтода, фикр мекарданд, ки арвоҳро мебинанд. **38** Ў аз онҳо пурсид: «Чаро ин қадар метарсад ва барои ҷий дар дилатон шубҳае пайдо шуд? **39** Ба дастонам ва пойҳоям нигоҳ кунед, ин Ман ҳастам. Ба Ман даст расонда бинед, ки Ман ҷисму устухон дорам, вале арвоҳ ин ҷизҳоро надорад». **40** Инро гуфта, ба онҳо дастону пойҳои худро нишон дод. * **41** Онҳо аз ҳурсандӣ ҳеч бовар карда наметавонистанду хеле ҳайрон буданд. Он гоҳ Ў аз онҳо пурсид: «Шумо дар ин ҷо ягон ҷизи ҳӯрдани доред?» **42** Онҳо ба Исо як бурда моҳии пухтагӣ доданд, **43** Вай моҳиро гирифта, дар пеши назари онҳо ҳӯрд. **44** Баъд ба онҳо гуфт: «Суҳанҳоеро, ки ҳанӯз дар вақти бо шумо буданам ба шумо мегуфтам, чунин маъно доранд: ҳамаи он ҷизе, ки нисбати Ман дар шариати Мӯсо, гуфтаҳои пайғамбарон ва дар Забур навишта шудааст, бояд иҷро шавад». **45** Он гоҳ Исо хиради онҳоро равшан соҳт, то ки маънои навиштачотро фаҳмида тавонанд.

46 Баъд ба онҳо гуфт: «Мувофиқи гуфтаҳои навиштачот Таъиншудаи Худо бояд азоб қашад ва дар рӯзи сеюм аз мурдагон зинда шавад. **47** Ба номи Ў аз Ерусалим сар карда ба ҳамаи ҳалқҳо тавба ва баҳшоши гуноҳҳо эълон карда мешавад **48** ва шумо шоҳидони ҳамаи ин воқеаҳо ҳастед. **49** Ман ба шумо ҷизи Падарам вайдақардаро мифиристам. Инак, шумо то вақти аз осмон қувват гирифтанишон дар Ерусалим бимонед».

Ба осмон бурда шудани Исо

50 Исо шогирдонро берун аз шаҳр бароварда, ҳамроҳашон то худи Байт-Ҳинӣ рафт ва дастонашро боло бардошта, онҳоро баракат дод. **51** Вақте ки баракат медод, аз онҳо ҷудо шуда, ба осмон бурда шуд† **52** ба онҳо ба Ў саҷда намуда,‡ бо шодии бепоён ба Ерусалим баргаштанд. **53** Сипас, тамоми вақти худ дар ҳавлии Ҳонаи Худо монда, Ҳудоро ҳамду сано меконданд.

§ 24:36 24:36 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштачот «ба онҳо гуфт: „Худо шуморо баракат дихад!“» дохил нашудааст. * 24:40 24:40 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштачот ояти 40 дохил нашудааст. † 24:51 24:51 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштачот дохил нашудааст: «ба осмон бурда шуд». ‡ 24:52 24:52 Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштачот дохил нашудааст: «ба Ў саҷда намуда».

Хушхабар аз Юханно Пешгуфтор

Муаллифи ин Хушхабар Юханно яке аз дувоздаҳ шогирдони Исои Масеҳ буд ва аз рӯи навиштаҳои худи Юханно, ў шогирди бисёр наздик ва дӯстдоштаи Исо ба ҳисоб мерафт. Тахмин аст, ки Юханно ин Хушхабарро тақрибан дар охири асри аввал, байни солҳои 90–95 навиштааст, ҳангоме ки дар шаҳри Эфсӯси ҳозираи Туркия зиндагӣ мекард ва хизмати худро пеш мебурд.

Юханно мисли Матто ҳар ҷое, ки Исои Масеҳ мерафт, ўро ҳамроҳӣ мекард ва шоҳиди тамоми хизмат ва мӯълизоти Исо буд. Дар замоне, ки дар бораи Исои Масеҳ ҳар гуна таълимоти хато пайдо шуданд, муаллиф дар пеши худ мақсад гузашт, ки бо навиштани ин Хушхабар ба имондорон дониши мустаҳкам дар бораи Исои Масеҳ дихад, ки ў дар асл кӣ аст ва чӣ ҳислат дорад. Дар ҷамъбасти нақли худ Юханно мегӯяд: «Вале ҳамаи ин барои он навишта шудааст, ки шумо ба Таъиншууда ва Писари Худо будани Исо имон овареду ба воситай имон ба ў ҳаёти абадӣ ёбед» (20:31).

Бинобар ин ҳам муаллиф нақли худро аз баён кардани он сар мекунад, ки Исои Масеҳ Қаломи абадии Худо буд ва ба ҳамин сабаб ҳислати Худоро низ дорад. Юханно дар ин китоб он воқеаҳо ва суханони Исоро бештар овардааст, ки дар Хушхабарҳои дигар наомадаанд. Масалан суханоне, ки Исо дар бораи Худ гуфтааст, ки ўроҳ, ростӣ, ҳаёт, нони ҳаёт, чӯпони нек, токи ҳақиқӣ, нури ҷаҳон, оби ҳаёт ва гайра аст.

Юханно ҳамчунон дигар як мавзӯи қалонро баён мекунад, ки Исои Масеҳ нисбат ба ҳар шаҳс чи шогирдони худаш ва чи бегонаҳо меҳру муҳабbat ва ғамхорӣ нишон медод: ба занӣ сомарӣ оби ҳаётбахш пешниҳод кард, гуноҳи занеро, ки ҳангоми алоқаи гайриникоҳ гирифта шуда буд, баҳшид, дӯсташ Лъазорро, ки дар тӯли чор рӯз мурда буд, зинда кард, ба шогирди худ Тумо, ки ба зинда шудани ў шубҳа кард, дастони Худро нишон дод.

Тарзи нақли Юханно дар бораи Исои Масеҳ аз се муаллифи дигари Хушхабар фарқ мекунад. Чун дар ин Хушхабар мо мебинем, ки чӣ тавр Исо бо одамони гуногун сӯҳбатҳои дароз дар бораи кӣ будани ў супорише аз тарафи Худо доштанаш мегузаронад. Аз ин сӯҳбатҳои дарсҳои зиёд ёд гирифтан мумкин аст, фарзи мисол аз сӯҳбати Исои Масеҳ бо роҳбари динӣ Ниқодимус мо мефаҳмем, ки зиндагии навро бо кӯшишу ҳаракати худамон ба даст оварда наметавонем, балки Худо одамони ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки начоти онҳоро ба таври тӯҳфа пешниҳод мекунад.

Қаломи ҳаёт

¹ Дар ибтидо Қалом буд ва ин Қалом бо Худо буд ва Қалом Худо буд. ² Вай дар аввал бо Худо буд ³ ва ҳама чиз ба воситай ў оғарида шуду бе ў ҳеч чизе аз оғариниш пайдо нашуд. ⁴ Дар ў ҳаёт буд ва ин ҳаёт барои одамон равшаниӣ буд.

⁵ Равшаний дар торикий медураҳшад ва торикий онро фаро гирифта наметавонад.

⁶ Марде бо номи Яҳё аз тарафи Худо фиристода мешавад, ⁷ ки дар бораи равшаниӣ шаҳодат дихаду ҳама ба воситай ў имон оваранд. ⁸ Яҳё худ равшаниӣ набуд, вале барои он омад, ки дар бораи равшаниӣ шаҳодат дихад. ⁹ Он равшаниӣ ҳақиқие, ки ба ҳамаи одамон медураҳшад, ба ҷаҳон омаданиӣ буд.

¹⁰ Қалом дар ҷаҳон буд ва мардуми ҷаҳон ба воситай ў оғарида шуда бошанд ҳам, ўро нашинохтанд. ¹¹ Вай ба назди қавмаш омад, вале онҳо ўро қабул накарданд. ¹² Аммо ба қасоне, ки ўро қабул карданд ва ба ў имон оварданд, ҳукуқ

дод, ки фарзандони Худо шаванд. ¹³ Онҳо на ба таври табий ва на аз рӯи хоҳиши инсонӣ, балки аз Худо таваллуд ёфтаанд.

¹⁴ Инак, Калом инсон шуд ва дар миёни мо истиқомат дошт. Мо шӯҳрату ҷалоли Ӯро дидем, ки мисли ҷалоли фарзанди ягонаи Падар пур аз марҳамату ростӣ буд. ¹⁵ Яхӯ дар бораи Ӯ шаҳодат доду бо овози баланд гуфт: «Ман Ӯро дар назар дошта ба шумо гуфта будам, ки баъд аз ман каси аз ман бузургтаре меояд, чунки Вай пеш аз ман вучӯд дошт».

¹⁶ Аз фаровонии файзи Ӯ ҳамаи мо баракат аз паси баракат ёфтаем. ¹⁷ Худо шариатро ба воситай Мӯсо додааст, vale файзу ростӣ ба воситай Исои Масеҳ омад. ¹⁸ Худоро ҳеч гоҳ касе надидааст. Ӯро фақат Писари яккаву ягона, ки ҳамеша бо Падар аст, барои мо ошкор кардааст.

Шаҳодати Яхӯи Таъмиддиҳонда

¹⁹⁻²⁰ (19-20) Вақте роҳбарони яхудӣ аз Ерусалим ба назди Яхӯ ҷанд нафар рӯҳониён ва левизодагонро фиристоданд, то аз ў кӣ буданашро бипурсанд, Яхӯ аз ҷавоб рӯи нагардонду ошкоро эълон карда, ҷунин шаҳодат дод: «Ман Масеҳ, яъне Таъиншудаи Худо нестам». ²¹ Онҳо боз пурсианд: «Пас, шумо кистед? Оё Илёс пайғамбаред?» «Не», — ҷавоб дод ў. «Ёҳ ҳамон пайғамбаред, ки мунтазираш ҳастем?» «Не», — гуфт ў. ²² Онҳо пурсиши худро давом доданд: «Охир, шумо кистед? Мо бояд ба қасоне, ки моро фиристодаанд, ҷавоб диҳем. Шумо дар бораи худ чӣ мегӯяд?» ²³ Яхӯ бо суханоне, ки Ишаъе пайғамбар гуфта буд, ҷавоб дод: «Ман касе ҳастам, ки дар биёбон фарёд зада мегӯяд: „Барои Худованд роҳро рост намоед!“».

²⁴ Аз тарафи фарисиён низ фиристодашудагоне буданд, ²⁵ ки аз ў пурсианд: «Модоме ки шумо на Таъиншудаи Худо, на Илёс ва на ҳамон пайғамбаре ҳастед, ки дар мунтазираш ҳастем, пас ҷаро маҷдумро таъмид медиҳед?»

²⁶⁻²⁷ (26-27) «Ман бо об таъмид медиҳам, — ҷавоб дод Яхӯ. — Вале дар байнӣ шумо шахсе ҳаст, ки баъд аз ман меояд ва ман ҳатто лоиқи он нестам, ки банди пойафзолашро қушоям. Шумо Ӯро намешиносад». ²⁸ Ҳамаи ин воқеа дар Байт-Ҳинӣ, дар соҳили дигари дарёи Ӯрдун ба амал омад, ки Яхӯ дар он ҷо маҷдумро таъмид медод.

Барраи Худо

²⁹ Рӯзи дигар Яхӯ ба наздаш омада истодани Исоро дид, гуфт: «Ана ин аст Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад! ³⁰ Ман дар бораи Ӯ гуфта будам, ки аз паси ман касе меояд, ки аз ман бузургтар аст, зеро пеш аз ман вучӯд дошт. ³¹ Ҳуди ман Ӯро намешиноҳтам, вале барои ҳамин омада, бо об таъмид додам, ки Ӯ барои маҷдуми Исройил маълум гардад». ³² Баъд шаҳодат дода гуфт: «Ман дидам, ки Рӯҳи Муқаддас монанди қабӯтар аз осмон фаромада, бар Ӯ қарор гирифт. ³³ Ҳуди ман Ӯро намешиноҳтам, вале Худо, ки маро барои бо об таъмид додан фиристод, ба ман гуфта буд: „Бар касе бинӣ, ки Рӯҳ бар Ӯ фаромада қарор мегирад, бидон, ки Вай ҳамон қасест, ки бо Рӯҳи Муқаддас таъмид медиҳад“.

³⁴ Ман инро дидам ва шаҳодат медиҳам, ки Ӯ Писари Худост».

Шогирдони аввалини Исо

³⁵ Рӯзи дигар Яхӯ бо ду нафар шогирди худ боз дар ҳамон ҷо меистод ³⁶ ва Исои аз роҳ гузашта истодаро дид, гуфт: «Ана Ӯ Барраи Худо аст!» ³⁷ Он ду шогирд суханонашро шунида, аз паси Исо равона шуданд. ³⁸ Вақте Исо ба ақибаш нигоҳ карда дид, ки онҳо аз паси Ӯ меоянд, ба онҳо гуфт: «Шумо чиро мекобед?» Онҳо дар ҷавоб пурсианд: «Раббӣ! Шумо дар кучо зиндагӣ мекунед? (Матъни калимаи „Раббӣ“ устод аст)». ³⁹ Ӯ гуфт: «Рафтем, мебинед».

Вақте ки онҳо ҳамроҳаш рафта, ҷои истиқомати ӯро диданд, соат қариби чори бегоҳ буд ва онҳо ҳамон рӯз бо ӯ монданд.

⁴⁰ Яке аз он ду нафар, ки суханони Яҳёро шунида, аз паси Исо равона шуд, Андриёс, бародари Шимъўни Петрус буд. ⁴¹ У аввал бародари худ Шимъўнро ёфта ба ӯ гуфт: «Мо Масехро ёфтем» (Маъни калимаи «Масех» Татьиншудаи Худо аст). ⁴² Андриёс Шимъўни Петрусо ба назди Исо овард. Исо бо диққат ба ӯ нигоҳ карда гуфт: «Ту Шимъўн, писари Юханно ҳастай. Аммо аз ин баъд Кифо номида мешавай» (Калимаи Петрус бо юнонӣ ва Кифо бо арамей — маъни ҳардуяш ҳам «санг» аст).

⁴³ Рӯзи дигар Исо қарор дод, ки ба Ҷалил биравад. Ӯ Филиппусро ёфта, гуфт, ки аз пасаи биёяд. ⁴⁴ Филиппус ҳам монанди Андриёс ва Петрус яке аз сокинони Байт-Сайдо буд. ⁴⁵ Филиппус, дар навбати худ, Натаноилро ёфта, ба ӯ гуфт: «Мо он касеро ёфтем, ки дар борааш Мӯсо дар шариат ва пайғамбарон дар гуфтаҳои худ навишта буданд! Ин Исои писари Юсуф, аз аҳли Носира аст». ⁴⁶ «Аз Носира? Магар аз Носира чизи хубе баромада метавонад?» — гуфт Натаноил. Филиппус ҷавоб дод: «Рафтем ва худат мебинӣ».

⁴⁷ Исо Натаноили ба наздаш омада истодаро дид, дар бораи ӯ гуфт: «Ана ин истроилии ҳақиқист, ки дар дил макре надорад». ⁴⁸ «Ту моро аз кучо мешиносӣ?» — пурсид Натаноил. Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Ҳанӯз, пеш аз он ки Филиппус туро фарёд кунад, Ман туро дар зери дараҳти анҷир дидам». ⁴⁹ «Устод, Ту Писари Худо ва Подшоҳи Истроил ҳастай!» — гуфт Натаноил. ⁵⁰ Исо ҷавоб дод: «Магар ту барои он имон овардӣ, ки „туро дар зери дараҳти анҷир дидам“ гуфтам? Ту корҳои аз ин ҳам бузургтарро мебинӣ». ⁵¹ Ба шумо рост мегӯям, ки баъд аз ин шумо осмонро кушода ва ба пеши Фарзанди Инсон фаромадану боло баромадани фариштагони Худоро ҳоҳед дид».

2

Тӯй дар Қанои Ҷалил

¹ Рӯзи сеюм дар шаҳри Қанои Ҷалил тӯи арӯсӣ буд ва модари Исо дар он ҷо иштирок дошт. ² Исо низ бо шогирдони худ ба тӯй даъват шуда буд. ³ Вақте ки шароб тамом шуд, модари Исо ба Вай гуфт: «Инҳо шароб надоранд». ⁴ «Ин ба мо чӣ даҳл дорад, модар! — ҷавоб дод ба ӯ Исо. — Вақту соати Ман ҳанӯз нарасидааст». ⁵ Модари ӯ ба хизматгорон гуфт: «Ҳар чӣ Вай ба шумо бигӯяд, биқунед».

⁶ Дар он ҷо шаш қӯзai сангин барои об буд, ки аз рӯи урфу одати яхудиён онро барои расму таомули покшавӣ истифода мебурданд. Ҳар қадоми онҳо аз ҳафтол то яқсаду даҳ литр ғунҷоиш дошт. ⁷ Исо ба хизматгорон гуфт: «Қӯзахоро аз об пур кунед!». Хизматгорон онҳоро лабрез карданд. ⁸ «Акнун аз он гирифта, ба роҳбари тӯй баред», — гуфт ба онҳо Исо. Онҳо бурданд. ⁹ Роҳбари тӯй аз кучо будани шаробро намедонист, фақат хизматгороне, ки аз қӯза об гирифтанд, аз ин оғоҳ буданд. Роҳбари тӯй оби ба шароб табдилшударо ҷашида, домодро ба назди худ даъват карду ¹⁰ ба ӯ гуфт: «Ҳар кас аввал шароби хушсифатро оварда мегузораду баъд, вақте ки меҳмонон бисёр нӯшиданд, шароби пастсифатро меорад, аммо ту шароби хушсифатро то ҳол нигоҳ доштай».

¹¹ Ҳамин тавр Исо дар Қанои Ҷалил нишонаи аввалини шӯҳрату ҷалоли худро зоҳир кард ва шогирdonаш ба ӯ имон оварданد.

¹² Баъд аз он Исо ба шаҳри Кафарнаҳум рафт. Модари Исо, бародарон ва шогирdonаш ҳам ҳамроҳи ӯ буданд. Онҳо дар он ҷо якчанд рӯз монданд.

Хонаи Худоро пок карданни Исо

13 Рӯзи иди Балогардони яхудиён наздик омад ва Исо ба Ерусалим рафт. **14** Ӯ дар Хонаи Худо шахсонеро дид, ки бо фурӯши барзагов, гӯсфанд ва кабӯтар машғул буданд. Пуливазкунандагон низ дар сари мизҳои худ нишаста буданд. **15** Исо аз таноб қамчин сохта, ҳамаи онҳоро бо барзагову гӯсфандонашон аз Хонаи Худо берун ронду мизҳои пуливазкунандагонро чаппа ва пулҳояшонро пароканда кард. **16** Ба кабӯтарфурӯшон бошад, гуфт: «Инҳоро аз ин ҷо бардошта дур кунед! Хонаи Падари Маро ба тичоратхона табдил надиҳед!»

17 Шогирдони Ӯ ба ёд оварданد, ки дар навиштаҷот чунин гуфта шудааст: «Оташи ҳавасмандӣ ба Хонаи Ту дар дилам аланга мезандр».

18 Он гоҳ роҳбарони яхудӣ аз Ӯ пурсиданд: «Бо қадом нишона ҳақ будани ин рафторатро исбот меқунӣ?» **19** Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин Хонаи Худоро вайрон кунед ва Ман онро дар муддати се рӯз аз нав барпо меқунам». **20** «Ин Хонаи Худо дар давоми чилу шаш сол сохта шуда буд. Ту бошӣ, онро дар муддати се рӯз аз нав барпо кардан меҳоҳӣ?!» — гуфтанд онҳо. **21** Аммо Ӯ «Хонаи Худо» гуфта бадани худро дар назар дошт. **22** Аз ин рӯ, вақте ки Ӯ аз мурдагон зинда шуд, шогирдонаш ин суханони Ӯро ба хотир оварданд ва ба навиштаҷоту гуфтаҳои Исо имон оварданд.

23 Дар он рӯзҳои иди Балогардон, ки Исо дар Ерусалим буд, мардуми бисёре мӯъчизаҳои Ӯро дида ба Ӯ имон оварданд. **24** Аммо худи Исо ба ҳеч кас дилашро накушод, ҷунки аз дили ҳамаи онҳо боҳабар буд. **25** Бинобар ин Ӯ мӯҳтоҷи он набуд, ки касе ба Ӯ дар бораи одамон шоҳидӣ дихад. Ӯ худ медонист, ки дар дили инсон чӣ ҳаст.

3

Сӯҳбати Исо бо Ниқодимус

1 Дар байнни роҳбарони қавми яхудӣ аз фирқаи фарисиён Ниқодимус ном марде буд. **2** Ӯ шабона назди Исо омада гуфт: «Устод, мо медонем, ки Шумо аз тарафи Худо фиристодашууда ҳастед. Ҷунки, агар Худо бо касе набошад, Ӯ чунин мӯъчизаҳоеро, ки Шумо нишон додаед, ба амал оварда наметавонад». **3** Исо дар ҷавоб ба Ӯ гуфт: «Ба ту рост мегӯям, то касе аз нав таваллуд наёбад, ҳаргиз подшоҳии Худоро дида наметавонад». **4** «Чӣ тавр одами солҳӯрда аз нав таваллуд ёфта метавонад? — пурсид аз Ӯ Ниқодимус. — Магар Ӯ метавонад ба шиками модараш баргашта, дубора таваллуд шавад?»

5 Исо ҷавоб дод: «Ба ту рост мегӯям, агар касе аз об ва Рӯҳ таваллуд нашавад, ба подшоҳии Худо доҳил шуда наметавонад. **6** Он чӣ аз ҷисм таваллуд мешавад, ҷисм аст ва он чӣ аз Рӯҳ таваллуд мешавад, рӯҳ аст. **7** Аз он ки ба ту „Шумо бояд аз нав таваллуд ёбед“ гуфтам ҳайрон нашав. **8** Бод * ҳар ҷо ки ҳоҳад, мевазад. Ту садои онро мешунавӣ, аммо намедонӣ, ки аз кучо меояд ва ба кучо мeraвад. Бо ҳар касе, ки аз Рӯҳ таваллуд мейёбад, ана ҳамин тавр мешавад». **9** Ниқодимус пурсид: «Ин чӣ хел мешавад?»

10 Исо дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Ту устоди мардуми Истроил ҳастӣ ва магар ин ҷизҳоро намедонӣ? **11** Ба ту рост мегӯям, Ман ҷизи медонистагиамро мегӯям ва дар бораи ҷизи дидагиам шоҳидӣ медиҳам, аммо шумо шаҳодати Маро қабул намекунед. **12** Агар шумо ба ҷизҳои заминие, ки дар бораашон ба шумо гуфтам, бовар накунед, пас, вақте ки дар бораи ҷизҳои осмонӣ мегӯям, ба Ман чӣ тавр бовар мекунед? **13** Гайр аз Фарзанди Инсон, ки аз осмон фаромадааст, ҳеч каси дигар ба осмон набаромадааст.

* **3:8** 3:8 Ин калима дар забони юнонӣ ҳам бод ва ҳам рӯҳро мефаҳмонад.

14 Чй тавре ки Мұсо дар биёбон морро боло бардошта буд, ҳамон тавр Фарзанди Инсон ҳам бояд боло бардошта шавад, **15** то ҳар касе, ки ба Ү имон меоварад, ҳаёті абадй ёбад. **16** Зеро Худо қаҳонро чунон дўст дошт, ки Писари ягона худро дод, то ҳар кй ба Ү имон оварад, намирад, балки ҳаёті абадй дошта бошад. **17** Зеро Худо Писарро на барои ҳукм кардани қаҳон фиристод, балки барои он, ки қаҳон ба воситай Ү начот ёбад.

18 Ҳар кй ба Ү имон оварад, ҳукм карда намешавад, аммо ҳар кй имон наоварад, аллакай ҳукм карда шудааст, чунки ба номи Писари ягонаи Худо имон наовардааст. **19** Ана ҳукм аз чй изборат аст: равшанй ба қаҳон омад, vale мардум торикиро аз рўшнй зиёдтар дўст доштанд, чунки корҳои онҳо бад аст. **20** Ҳар касе, ки кори бад мекунад, аз равшанй нафрат дорад ва барои он ки корҳои бади ү ошкор нашаванд, ба сўи рўшнй намеояд. **21** Аммо ҳар касе ки кори дуруст мекунад, ба сўи рўшнй меояд, то корҳои бо ёрии Худо кардааш ошкор шаванд».

Исо ва Яҳё

22 Баъд аз он Исо бо шогирдони худ ба сарзамини Яхудия рафта, ҳамроҳи онҳо дар он чо монда, мардумро таъмид дод.

23 Яҳё бошад, ин вақт дар Энони наздики Солим, ки дар он чо об фаровон буд, ба таъмид додан машғул буд. Мардум ба назди ү меомаданду таъмид мегирифтанд. **24** Он вақт Яҳёро ҳанӯз ба зиндан наандохта буданд.

25 Боре дар байнин шогирдони Яҳё ва як нафар аз яхудиён дар бораи расму таомули покшавӣ баҳс барпо шуд. **26** Онҳо ба назди Яҳё омада, ба ү гуфтанд: «Устод, он касе, ки дар соҳили шарқии Урдун бо шумо буд ва шумо дар борааш шаҳодат дода будед, Ү ҳам таъмид дода истодааст ва ҳама пеши Ү мераванд!» **27** Яҳё ҷавоб дод: «Инсон фақат он чизро дошта метавонад, ки аз осмон ба ү баҳшида шудааст. **28** Шумо худатон тасдиқ карда метавонед, ки „Ман Масех, яъне Таъиншуудаи Худо нестам“ гуфта будам, аммо пеш аз Ү фиристода шудаам. **29** Домод соҳиби арӯс аст ва дўсти домод бошад, дар паҳлӯи ү истода, овози домодро шунида хурсанд мешавад. Ҳамин тавр шодии ман пурра шуд. **30** Ү бояд боз ҳам бузургтар шавад, аммо ман боз ҳам хурдтар.

31 Касе ки аз боло меояд, аз ҳама бузургтар аст. Касе ки аз замин аст, худ заминист ва чун заминӣ сухан мегӯяд. Аммо, касе ки аз осмон меояд, аз ҳама болотар аст. **32** Ү дар бораи он чй худ дидсааст шунидааст, шоҳидӣ медиҳад, аммо шоҳидии Ӯро ҳеч кас қабул намекунад. **33** Вале ҳар кас ки шоҳидии Ӯро қабул мекунад, бо ин тасдиқ мекунад, ки Худо ҳамеша ҳақ аст. **34** Фиристода шудаи Худо суханони Худоро мегӯяд, чунки Худо Рӯҳашро бе мөъёр мебахшад. **35** Падар Писарро дўст медорад ва ҳама чизро ба дасти Ү супоридааст. **36** Ҳар кй ба Писар имон меоварад, соҳиби ҳаёті абадй мешавад, аммо ҳар кй ба Писар итоат намекунад, ҳеч гоҳ ҳаёт наҳоҳад дид ва гирифтори ғазаби Худо мегардад».

4

Сўхбати Исо бо зани сомарӣ

1 Вақте Исо фаҳмид, ки ба гӯши фарисиён ҳабар расидааст, ки Ү аз Яҳё бештар шогирд дорад ва бештар мардумро таъмид медиҳад, **2** ҳол он ки мардумро шогирдонаш таъмид медоданд, **3** Ү Яхудияро тарқ карда, боз ба сўи Ҷалил раҳсипор шуд. **4** Роҳи Ү аз вилояти Сомария мегузашт. **5** Инақ, Исо ба Суҳор ном шаҳри Сомария омада расид, ки он дар наздикии заминест, ки Ёқуб ба писари худ Юсуф дода буд. **6** Дар он чо ҷоҳи Ёқуб буд. Исо аз сафар монда шуда, барои дам гирифтан дар канори ҷоҳ нишаст. Вақт қариби нисфириӯз буд. **7-8** (7-8) Шогирдони Ү барои ҳаридани ҳӯрокворӣ ба шаҳр рафтанд.

Ҳамин вақт як зани сомарй барои об ба сари чоҳ омад. Исо ба зан гуфт: «Барои нӯшиданам об дех». ⁹ «Чай тавр Шумо, ки яхудӣ ҳастед, аз мани сомарй об мепурсед?» — гуфт ба ӯ зани сомарй. (Гап дар сари он аст, ки яхудиён бо сомариён рафтуомад надоранд). ¹⁰ Исо ҷавоб дод: «Агар ту медонистӣ, ки Ҳудовандӣ чӣ ҷизро ато мекунад ва қасе ки ба ту „Барои нӯшиданам об дех“ мегӯяд, қист, ту худат аз ӯ об ҳоҳиш мекардӣ ва ӯ ба ту оби ҳаёт медод». ¹¹ Зан ба ӯ мегӯяд: «Хоҷаам, Шумо сатил надоред, чоҳ бошад, ҷуқур аст. Пас, аз кучо оби ҳаёт метиред? ¹² Магар Шумо аз аҷоди мо Ёқуб, ки ин ҷоҳро ба мо дод ва аз он ҳудаш, писаронаш ва ҷорвояш об менӯшиданӣ, бузургтар ҳастед?»

¹³ Исо ҷавоб дод: «Ҳар қасе ки аз ин об нӯшад, боз ташна ҳоҳад шуд. ¹⁴ Аммо ҳар кӣ аз обе, ки Ман ба ӯ медиҳам, бинӯшад, ҳеч гоҳ ташна наҳоҳад шуд. Обе, ки Ман ба ӯ медиҳам, аз даруни ӯ мисли ҷорӣ шудани оби ҳаёти абадӣ мешавад».

¹⁵ Зан ба ӯ гуфт: «Хоҷаам, ба ман аз ин об диҳед, ки дигар ташна нашавам ва барои об ба ин ҷоҳ наоям!» ¹⁶ Исо ба ӯ гуфт: «Рафта, шавҳаратро ҷеф зада биё». ¹⁷ «Ман шавҳар надорам», — ҷавоб дод зан.

Исо ба ӯ гуфт: «Рост гуфтӣ, ки шавҳар надорӣ. ¹⁸ Ту панҷ шавҳар доштӣ ва он марде, ки бо ӯ ҳоло зиндагӣ мекунӣ, шавҳари ту нест. Ту рост гуфтӣ». ¹⁹ Зан ба ӯ гуфт: «Хоҷаам, мебинам, ки Шумо пайғамбар ҳастед. ²⁰ Аҷдодони мо дар сари ин кӯҳ ибодат мекарданӣ, аммо шумо, яхудиён мегӯед, ки одамон бояд дар Ерусалим ибодат кунанд». ²¹ Исо ба ӯ дар ҷавоб гуфт: «Эй зан, ба Ман бовар кун, ки вақту соате фаро мерасад, ки ба Падари осмонӣ на дар сари ин кӯҳ ва на дар Ерусалим саҷда ҳоҳед кард. ²² Шумо, сомариён намедонед, ки ба ҷӣ саҷда мекунед, аммо мо медонем, ки ба кӣ саҷда мекунем, зеро начот ба воситай яхудиён меояд. ²³ Вале вақту соате меояд ва аллакай фаро расидааст, ки саҷдакунандагони ҳақиқӣ ба Падар дар рӯҳ ва ростӣ саҷда мекунанд, зеро Падар барои ҳуд ҷунин саҷдакунандагонро мечӯяд! ²⁴ Худо рӯҳ аст ва онҳое, ки ба ӯ саҷда мекунанд, бояд дар рӯҳ ва ростӣ саҷда кунанд».

²⁵ Зан ба ӯ гуфт: «Медонам, ки Таъиншуудаи Ҳудо бояд биёяд. Вақте ки ӯ меояд, ҳама чизро ба мо баён мекунад». ²⁶ «Он кас Манам, ки бо ту сӯҳбат мекунам», — ҷавоб дод Исо.

²⁷ Ҳамин вақт шогирдони Исо аз шаҳр баргашта, ҳайрон монданӣ, ки Исо бо зане сӯҳбат мекунад. Лекин қасе напурсид, ки Исо ҷӣ меҳоҳад ё ҷаро бо он зан сӯҳбат мекунад. ²⁸ Зан кӯзаи ҳудро монду ба шаҳр рафта, ба мардум гуфт: ²⁹ «Рафтем, шаҳсеро мебинед, ки ҳар кори дар зиндагӣ кардаамро ба ман як ба як гуфт. Шояд ӯ Таъиншуудаи Ҳудо бошад?»

³⁰ Он гоҳ мардум аз шаҳр баромада ба назди Исо омаданӣ. ³¹ Дар ин миён шогирдон аз Исо ҳоҳиш карда гуфтанд: «Устод, ягон ҷиз хӯрд!» ³² Исо ҷавоб дода гуфт: «Ман ҳӯроке дорам, ки шумо аз он бехабаред». ³³ Шогирдон боз ба ҳамдигар гуфтанд: «Шояд қасе ба ӯ ҳӯрок оварда бошад?» ³⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Ҳӯроки Ман иҷро кардани хости Фиристанддам ва ба анҷом расондани корҳои ўст. ³⁵ Магар шумо намегӯед, ки „Баъд аз ҷорӣ ҷоҳи дигар мавсими дарав фаро мерасад?“ Аммо Ман ба шумо мегӯям, ки ҷашмонатонро кушода, ба қишизор нигоҳ кунед, ки он ҷӣ гуна пухта расида, барои дарав тайёр шудааст! ³⁶ Даравгар ҳам музди ҳудро мегирад ва ҳам барои ҳаёти абадӣ ҳосил ҷамъ мекунад, то ки ҳам коранд ва ҳам даравгар якҷоя ҳурсанд шаванд. ³⁷ Ин ҷо ҷунин сухан бамаврид аст: „Яке мекораду дигаре мадаравад“. ³⁸ Ман шуморо барои даравидани ҳосиле фиристодам, ки шумо барои он заҳмат накашидаед, дигарон заҳмат кашидаанд, аммо шумо ба маҳсули меҳнати онҳо шарик шудаед».

39 Мардуми зиёде аз сомариёни ин шаҳр ба туфайли суханони он зан, ки «ҳар кори дар зиндагӣ кардаамро ба ман як ба як баён кард» гуфта буд, ба Исо имон оварданд.

40 Вақте ки сомариён ба назди Исо омада, аз ӯ хоҳиш карданд, ки ҳамроҳи онҳо бимонад, ӯ ду рӯз дар он ҷо монд. **41** Он гоҳ шумораи зиёдтари мардум ба Исо аз рӯи суханони худи ӯ имон оварданд. **42** Онҳо ба он зан гуфтанд: «Акнун мо на аз барои суханони ту имон меоварем, балки худамон суханҳояшро шунида фаҳмидем, ки Вай ҳақиқатан Наҷотдиҳандай ҷаҳон аст».

Шифо ёфтани писари амалдор

43 Баъд аз ду рӯз Исо аз он ҷо баромада, ба Ҷалил рафт. **44** Ӯ худ шоҳидӣ медод, ки пайғамбар дар диёри худ қадр надорад. **45** Аммо, вақте ки ӯ ба Ҷалил омад, мардуми он ҷо Ӧро қабул карданд, чунки онҳо ҳангоми ҷашни ид дар Ерусалим буданд ва ҳамаи корҳоеро, ки Исо дар он ҷо карда буд, дида буданд.

46 Исо боз ба Қанои Ҷалил, ки пештар дар он ҷо обро ба шароб табдил дода буд, омад. Дар Кафарнаҳум писари як амалдори дарбор бемор буд. **47** Ин амалдор аз Яхудия ба Ҷалил омадани Исоро шунида ба назди ӯ омад ва илтиҷо кард, ки ба Кафарнаҳум омада, писари ӯро, ки дар дами марг буд, шифо баҳшад. **48** Исо ба ӯ ҷавоб дод: «Шумо то ягон нишона ва мӯъцизае набинед, имон намеоваред». **49** «Хоҷаам! Писарам ҳанӯз намурда биёед!» — гуфт амалдори дарбор. **50** Исо гуфт: «Ба ҳонаат баргард, писарат намемирад». Он мард ба суханони Исо имон оварда, сӯи ҳонааш раҳсипор шуд.

51 Ҳанӯз дар аснои роҳ ҳизматгоронаш ӯро пешвоз гирифта гуфтанд, ки писари ӯ зинда аст. **52** Амалдор аз онҳо пурсид, ки дар қадом соат ҳолаш хуб шуд. Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Табаш дирӯз соати яки рӯз паст шуд». **53** Он гоҳ падари бача фаҳмид, ки ин ҳамон соат рӯй дод, ки Исо ба ӯ «Писарат намемирад» гуфта буд. Пас ӯ бо тамоми аҳли ҳонаводааш ба Исо имон оварданд. **54** Ин мӯъцизаи дуюме буд, ки Исо баъди аз Яхудия ба Ҷалил баргаштанаш нишон дода буд.

5

Шифо ёфтани мард дар назди ҳавз

1 Баъд аз он айёми иди яхудиён буду Исо ба Ерусалим рафт. **2** Дар Ерусалим дар наздикии Дарвазаи Гӯсфандон ҳавзэ буд, ки ба забони ибронӣ Байт-Ҳасдо номида мешуд. Он панҷ айвон дошту **3-4** (3-4) шумораи зиёди беморон: кӯрҳо, лангҳо ва шалҳо дар он ҷо меҳобиданд.* **5** Дар он ҷо инчунин марде меҳобид, ки сиyo ҳашт сол бол гирифтори беморӣ буд. **6** Вақте Исо дид, ки ӯ дар он ҷо хобидааст ва фаҳмид, ки вай муддати дароз бемор аст, аз вай пурсид: «Мехоҳӣ сиҳат шавӣ?» **7** «Хоҷаам, — ҷавоб дод бемор, — ман касе надорам, ки ҳангоми ба талотум омадани об маро ба ҳавз андозад. То ман наздик меоям ки, каси дигар аллакай аз ман пештар ба ҳавз медарояд». **8** Исо ба ӯ гуфт: «Бархез, ҷойгаҳатро бардошта роҳ гард!» **9** Он мард фавран сиҳат шуда, ҷойгаҳи худро бардошта рафт.

Он рӯз рӯзи истироҳат буд. **10** Аз ин сабаб роҳбарони яхудӣ ба марди шифоёфта гуфтанд: «Имрӯз рӯзи истироҳат аст, бинобар ин раво нест, ки ҷойгаҳатро бардошта барӣ!» **11** «Касе, ки маро шифо дод, ба ман „Ҷойгаҳатро бардошта роҳ гард“ гуфт», — ҷавоб дод ӯ. **12** Онҳо аз ӯ пурсиданд: «Қадом одам ба ту „Ҷойгаҳатро бардошта роҳ гард“ гуфт?» **13** Аммо марди шифоёфта намедонист, ки Вай кӣ буд, чунки Исо дар байни мардуми онҷобуда аз назар ғоиб шуд.

* **5:3-4** 5:3-4 Дар баъзе нусхаҳо қадими навиштаҷот пурра ё қисман доҳил шудааст, ки: «Онҳо мунтазири ба ҷунбиш омадани об буданд, зеро фариштаи Ҳудованд дар мавриди муайян ба ҳавз поён фаромада, обро мечунбонд ва касе, ки баъди ҷунбиши об якум шуда ба об медаромад, аз ҳар беморие, ки дошт, шифо меёфт».

14 Пас аз он Исо ўро дар Хонаи Худо дида гуфт: «Гўш кун, акнун ту шифо ёфтй. Дигар гуноҳ нақун, то ба чизи бадтаре дучор нашавй». **15** Он мард ба назди роҳбарони яҳудӣ рафта, гуфт, ки ўро Исо шифо додааст. **16** Азбаски Исо чунин корҳоро дар рӯзи истироҳат мекард, яҳудиён аз дунболи Ў афтоданд. **17** Аммо Исо ба онҳо ҷавоб дода гуфт: «Падари Ман ҳамеша кор мекунад ва Ман низ ҳамеша кор мекунам». **18** Бинобар ин дар роҳбарони яҳудӣ нияти куштани Исо боз зиёдтар шуд, чунки Ў на танҳо қоидай рӯзи истироҳатро вайрон мекард, балки Худоро боз Падари худ номида, бо ҳамин худро бо Худо баробар мекард.

Иҳтиёри Писар

19 Аммо Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, Писар бо ихтиёри ҳуд ҳеч кореро карда наметавонад, фақат он чӣ мебинад, ки Падар мекунад, Писар низ мекунад. Ҳар чӣ Падар мекунад, ҳамонро Писар ҳам мекунад. **20** Азбаски Падар Писарро дӯст медорад, ҳар чиро ки худ мекунад, ба Ў низ нишон медиҳад. Вай ба Писар аз ин ҳам корҳои бузургтарро нишон медиҳад, ки ҳамаи шумо ба ҳайрат меафтед. **21** Ҳамон тавр ки Падар мурдагонро зинда мекунад ва ба онҳо ҳаёт мебахшад, ҳамчунин Писар, ба ҳар кӣ ҳоҳад, ҳаёт мебахшад. **22** Зеро Падар ҳеч қасро ҳукм намекунад, балки ҳукм карданро пурра ба Писар супоридааст, **23** то ҳама Писарро ҳамон тавр эҳтиром кунанд, ки Падарро эҳтиром мекунанд. Касе, ки Писарро эҳтиром намекунад, Падарро ҳам, ки фиристандай ўст, эҳтиром намекунад.

24 Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ сухани Маро мешувавад ва ба фиристандай Ман имон меоварад, соҳиби ҳаёти абадӣ мебошад. Ў ҳукм карда намешувавад, балки аллакай аз марғ ба ҳаёт гузаштааст. **25** Ба шумо рост мегӯям, вақту соате меояд ва аллакай фаро расидааст, ки мурдагон садои Писари Худоро мешуваванд ва ҳар касе, ки Ўро бишнавад, зинда мешувад. **26** Чунон ки Падар сарчашмаи ҳаёт аст, Писарро низ сарчашмаи ҳаёт кардааст. **27** Инчунин Ў ба Писар қудрати ҳукм карданро додааст, зеро Писар Фарзанди Инсон аст. **28-29** (**28-29**) Аз ин дар ҳайрат намонед, чунки вақту соате фаро мерасад, ки ҳамаи мурдагон садои Ўро шунида аз қабрҳояшон мебароянд. Онҳо, ки некӣ карда буданд, барои ҳаёт ва онҳое, ки бадӣ карда буданд, барои маҳкум шудан бармехезанд.

30 Ман наметавонам ба ихтиёри худ кореро ичро кунам: Ман он чӣ бишнавам, ҳамон тавр ҳукм мекунам ва ҳукми Ман одилона аст, зеро Ман на хости худамро, балки хости фиристандамро ичро кардан меҳоҳам.

Шоҳидони Исо

31 Агар Ман дар бораи худ шаҳодат дижам, шаҳодати Ман эътибор надорад. **32** Аммо Ман шоҳиди дигаре дорам ва медонам, ки шоҳидии ў дар бораи Ман ҳаққонист. **33** Шумо одамони худро ба назди Яҳё фиристодед ва ў дар бораи ростӣ шаҳодат дод. **34** Дар воқеъ, Ман мӯҳточи шаҳодати инсон нестам, фақат ба хотири начоти шумо инро гуфтам. **35** Яҳё монанди ҷароғи фурӯзон дураҳшана буд ва шумо хостед, ки муддате ҳам бошад, дар равшании ў ҳурсандӣ кунед.

36 Вале Ман шаҳодати бузургтар аз он, ки Яҳё дода буд, дорам. Он корҳое, ки барои ичро кардан Падар ба Ман супоридааст ва худи он корҳое, ки Ман ба ҷо меоварам, шоҳиди онанд, ки Маро Падар фиристодааст! **37** Ҳамин Падарам, ки Маро фиристодааст, дар бораи Ман шаҳодат медиҳад. Шумо тамоман на овозашро шунидаед ва на намуди Ўро дидад. **38** Қаломи Ў дар дилҳои шумо нест, зеро шумо ба каси фиристодааш имон намеоваред. **39** Шумо навиштачотро меомӯзед ва фикр мекунед, ки дар он ҳаёти абадӣ мейёбед. Вале он ҳам дар бораи Ман шаҳодат медиҳад. **40** Бо вуҷуди ин шумо намехоҳед, ки ба пеши Ман оеду ба ҳаёт соҳиб шавед.

41 Ман ба таърифи инсон мӯҳточ нестам. **42** Ман медонам, ки шумо дар дилҳоятон муҳаббати Худоро надоред! **43** Ман назди шумо аз номи Падари худ омадаам ва шумо Маро қабул намекунед, vale агар каси дигар ба назди шумо аз номи худ биёд, шумо ўро қабул меекунед. **44** Агар шумо таърифи якдигарро маъқул донеду барои чустани таърифи Худои яккаву ягона кӯшиш наекунед, чӣ тавр имон оварда метавонед?

45 Гумон наекунед, ки Ман шуморо дар пеши Падар айбдор мекунам, айбдоркунандай шумо Мӯсо аст, ки ба ў умед мебандед! **46** Агар шумо ба Мӯсо имон медоштед, ба Ман ҳам имон меовардед, зоро ў дар бораи Ман навишта буд. **47** Вале, агар шумо ба он чӣ, ки ў навиштааст, имон наоваред, чӣ тавр ба суханони Ман бовар мекунед?

6

Сер карданни панҷ ҳазор кас

1 Баъд аз ин Исо ба соҳили дигари кӯли Чалил, ки баҳри Табария низ номида мешавад, равона шуд. **2** Аз паси ў мардуми бисёре рафтанд, зоро онҳо мӯъчизаҳои ўро дар шифо додани беморон диданд. **3** Исо ба болои кӯҳ баромада, ҳамроҳи шогирдонаш дар ҳамон ҷо нишастан. **4** Айёми ҷашнгирини иди Балогардони яхудиён наздик омада буд. **5** Исо ба атроф нигоҳ қарду мардуми зиёди ба тарафаш омадаистодаро дида, ба Филиппус гуфт: «Барои сер карданни инҳо аз кучо бояд нон ҳарем?» **6** Ў хуб медонист, ки чӣ кор мекунад, аммо Филиппусро санҷиданӣ шуда ин суханонро гуфт. **7** Филиппус дар ҷавоб гуфт: «Ба дусад динор нон ҳарем ҳам, ба ҳар кас ақаллан яклуқмагӣ намерасад».

8 Яке аз шогирдонаш, Андриёс, ки бародари Шимъуни Петрус буд, ба Исо гуфт: **9** «Дар ин ҷо писарбачае ҳаст, ки панҷ нони ҷав ва ду моҳӣ дорад. Вале ба ин қадар мардуми зиёд вай чӣ мешавад?» **10** «Ба мардум гӯед, ки бишинанд», — гуфт Исо. Дар он ҷо сабзазор буд. Шумораи ҳамаи нишастагон қарип панҷ ҳазор мард буд. **11** Исо нонро гирифта дуои шукрони ҳонду онро ба нишастагон тақсим карда дод. Баъд бо моҳиҳо ҳам чунин кард ва ба ҳама чӣ қадаре ки меҳостанд, ҳамон қадар дод. **12** Вақте мардум сер шуданд, Исо ба шогирдони худ гуфт: «Нонпораҳои бокимондаро ҷамъ кунед, ки ҳеч чиз исроф нашавад». **13** Шогирдон нонпораҳои панҷ нони ҷавро, ки аз ҳӯрандаҳо боқӣ монда буд, ҷамъ намуда, дувоздаҳ сабадро пур кардан.

14 Мардум мӯъчизаи Исоро дида гуфтанд: «Ў ҳақиқатан ҳамон пайғамбарест, ки бояд ба ҷаҳон биёд!» **15** Исо фаҳмид, ки онҳо нияти омада, ўро дастгир ва ба зўйр подшоҳ кардан доранд, аз ин рӯ, танҳо ба кӯҳ баромад.

Дар рӯи оброҳ ғаштани Исо

16 Вақти шаб шуд, шогирдони Исо ба лаби баҳр фаромаданд **17** ва ба қаиқ савор шуда, ба соҳили дигари баҳр, ба сӯи Кафарнаҳум равона шуданд. Рӯз аллакай торик шуд, vale Исо ҳанӯз ба наздашон наомада буд. **18** Аз сабаби вазидани шамоли саҳт баҳр ба талотум омад. **19** Вақте онҳо ба масофаи панҷ-шаш километр қаикиро ронда рафтанд, Исоро дидаанд, ки дар рӯи об қадамзанон ба қаиқ наздик мешавад. Онҳо тарсиданд. **20** «Натарсад, ин Манам!» — гуфт ба онҳо Исо. **21** Онҳо меҳостанд, ки ўро ба қаиқ гираанд, vale қаиқ ҳамон замон ба соҳиле, ки онҳо равона буданд, омада расид.

Исо нони ҳаёт аст

22 Рӯзи дигар мардуме, ки дар соҳили дигари баҳр монда буданд, фаҳмиданд, ки шогирдони Исо ба ягона қаиқе, ки дар он ҷо буд, савор шуда рафтаанд. Онҳо боз дида буданд, ки Исо ҳангоми ба қаиқ савор шудани шогирдонаш ба онҳо ҳамроҳ

нашуд ва онҳо бе Ў рафта буданд. ²³ Он вакт одамон аз Табария дар якчанд қаиқ ба наизикии маҳале омаданд, ки дар он ҷо пас аз дуои шукронаи Худованд нон хӯрда буданд.

²⁴ Вақте мардум диданд, ки дар он ҷо на Исо ҳасту на шогирдонаш, ба қаикҳо савор шуда, ба ҷустуҷӯи Ў ба Кафарнаум рафтанд. ²⁵ Баъд Ўро дар он тарафи баҳр ёфта, аз Ў пурсиданд: «Устод, Шумо кай ба ин ҷо омадед?» ²⁶ Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ки шумо Маро на аз барои он ки мӯъчизаҳояро диданд, ҷустуҷӯи мекунед, балки аз барои он ки то сер шудан нон хӯрдед! ²⁷ На барои хӯроки нестшаванда, балки барои хӯроке, ки то ҳаёти абадӣ мемонад, меҳнат кунед. Ин хӯрокро Фарзанди Инсон ба шумо медиҳад, чунки Худо-Падар ба иҷрои ин кор ба Ў розигиашро додааст».

²⁸ Онҳо аз Вай пурсиданд: «Барои иҷро кардани талаби Худо мо ҷой бояд кунем?» ²⁹ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Талаби Худо ин аст, ки ба қаси фиристодааш имон оваред». ³⁰ Онҳо пурсиданд: «Ту ба мо ҷой мӯъчизае нишон медиҳӣ, ки мо онро диданд ба Ту имон оварем? Ту ҷой кор мекунӣ? ³¹ Аҷдодони мо дар биёбон нони манна ^{*} хӯрданд. Чунон ки дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки Ў барои хӯрдан ба онҳо аз осмон нон дод». ³² Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба шумо рост мегӯям, ки nonro аз осмон ба шумо Мӯсо надодааст, ин Падари Ман аст, ки ба шумо аз осмон нони ҳақиқӣ медиҳад. ³³ Зоро нони Худо он аст, ки аз осмон поён меояду ба ҷаҳон ҳаёт мебахшад». ³⁴ «Хоҷаам, — гуфтанд онҳо, — ба мо ҳамеша чунин нон бидех!»

³⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Ман нони ҳаёт ҳастам. Ҳар қасе ки назди Ман биёяд, гурусна наҳоҳад монд ва ҳар қасе ки ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна наҳоҳад шуд. ³⁶ Аммо, чунон ки Ман ба шумо гуфта будам, шумо Маро дидед, vale bavar намекунед. ³⁷ Ҳар қасе ки ўро Падар ба Ман ато кардааст, сӯи Ман ҳоҳад омад ва ҳар қасе ки ба назди Ман биёяд, Ман ўро берун наҳоҳам ронд. ³⁸ Зоро Ман аз осмон на барои иҷро кардани иродai ҳуд, балки барои иҷро кардани иродai фиристандаам фаромадаам. ³⁹ Иродai фиристандаам Ман ин аст, ки аз он қасоне, ки Ў ба Ман ато кардааст, ҳеч якero аз даст надиҳам, балки дар рӯзи қиёмат онҳоро зинда гардонам. ⁴⁰ Зоро иродai Падари Ман ин аст: ҳар қасе ки Писарро бинаду ба Ў имон оварад, ҳаёти абадӣ ба даст оварад ва дар рӯзи қиёмат Ман ўро зинда мекунам».

⁴¹ Он ғоҳ дар байни мардум барои он ғавғо барҳост, ки Ў «Ман нонам, ки аз осмон фаромадаам» гуфт. ⁴² Онҳо гуфтанд: «Магар ин ҳамон Исои писари Юсуф нест, ки ҳам падар ва ҳам модари Ўро мешиноsem? Акнун Ў ҷой тавр „Ман аз осмон фаромадаам“ гуфта метавонад?» ⁴³ «Байни ҳуд гур-гур нақунед!» — дар ҷавоб гуфт ба онҳо Исо. ⁴⁴ «То Падар, ки Маро фиристодааст, қасеро ба Ман ҷалб нақунонад, ҳеч қасе назди Ман омада наметавонад ва ҷалбшударо дар рӯзи қиёмат Ман зинда ҳоҳам кард. ⁴⁵ Дар қитоби пайғамбарон навишта шудааст: „Ҳамаи онҳо аз Худо таълим ҳоҳанд гирифт“. Ҳар қасе ки Падарро шунида ва аз Ў таълим гирифта бошад, ба назди Ман меояд. ⁴⁶ Ин маънои онро надорад, ки қасе Падарро диддааст. Ғақат қасе, ки аз пеши Худо омадааст, Падарро диддааст. ⁴⁷ Ба шумо рост мегӯям, он ки имон дорад, ҳаёти абадӣ ёфтааст.

⁴⁸ Ман нони ҳаёт ҳастам. ⁴⁹ Аҷдодони шумо дар биёбон хӯроки маннаро хӯрданд, vale аз марг начот наёфтанд. ⁵⁰ Аммо ноне, ки аз осмон меғурояд, дигар ҳел аст: қасе ки онро бихӯрад, намемираад. ⁵¹ Ман он нони ҳаётам, ки аз осмон фаромадааст. Ҳар қасе ин нонро бихӯрад, ҳаёти абадӣ пайдо мекунад. Ноне,

* ^{6:31} 6:31 Ин хӯрокест, ки Худо ба ҳалқи Истроил аз осмон медод, вакте ки онҳо аз гуломии Миср баромада, дар биёбон буданд (ниг. қитоби Хуруҷ 16:13-19).

ки Ман медиҳам, бадани Ман аст, ки онро ба хотири зинда мондани чаҳон фидо мекунам».

⁵² Пас аз ин дар байни мардум баҳси пуршиддат авҷ гирифт: «Ин шахс чӣ тавр бадани худро барои хӯрдани мо дода метавонад?!» ⁵³ Исо ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ки агар бадани Фарзанди Инсонро нахӯред ва хуни Ӧро нанӯшед, ҳаёт пайдо намекунед. ⁵⁴ Ҳар кӣ бадани Маро бихӯрад ва хуни Маро бинӯшад, ҳаёти абадӣ мейбад ва Ман дар рӯзи қиёмат Ӧро зинда хоҳам кард. ⁵⁵ Зоро бадани Ман хӯроки ҳақиқӣ ва хуни Ман нӯшокии ҳақиқист. ⁵⁶ Ҳар кӣ бадани Маро бихӯрад ва хуни Маро бинӯшад, вай дар Ман зиндагӣ мекунад ва Ман дар ӯ. ⁵⁷ Чунон ки Маро Падар Фиристод, ки Ӧ худ сарчашмаи ҳаёт аст ва Ман ба воситай Ӧ зиндаам, ҳамчунин, касе ки Маро бихӯрад, ба воситай Ман зиндагӣ мекунад. ⁵⁸ Ин аст ноне, ки аз осмон поён фаромад. Вай монанди он ноне нест, ки ачдодони шумо хӯрданд, вале аз марғ начот наёфтанд. Аммо ҳар кӣ ин нонро бихӯрад, то абад зинда хоҳад монд». ⁵⁹ Ин суханонро Исо ҳангоми дар ибодатхонаи Кафарнаҳум таълим доданаш гуфт.

Калом дар бораи ҳаёти абадӣ

⁶⁰ Бисёре аз шогирдон суханони Ӧро шунида гуфтанд: «Ин таълимоти вазнин аст! Кӣ онро қабул карда метавонад?» ⁶¹ Исо медонист, ки шогирдонаш аз суханонаш гур-гур карда истодаанд ва ба онҳо гуфт: «Магар ин шуморо аз роҳ мезанад? ⁶² Пас, агар шумо ба ҷои аввалии худ боло баромадани Фарзанди Инсонро мединед, чӣ кор мекардед? ⁶³ Ҳаётро Рӯҳ мебахшад ва ҷисм ин корро карда наметавонад. Он суханоне, ки Ман ба шумо гуфтам, рӯҳ ва ҳаётанд. ⁶⁴ Аммо дар байни шумо шахсоне ҳам ҳастанд, ки имон намеоваранд». (Исо аз аввал медонист, ки ба Ӧ кӣ имон наовардааст ва кӣ дар ҳаққи Ӧ хиёнат мекунад). ⁶⁵ Ӧ давом дода гуфт: «Аз ин рӯ ба шумо гуфтам, ки фақат он кас назди Ман омада метавонад, ки Падар ба ӯ ихтиёри омаданро дода бошад».

⁶⁶ Баъд аз ин бисёри шогирдонаш аз Ӧ рӯй гардонданду дигар ҳамроҳи Ӧ нарафтанд. ⁶⁷ Пас, Исо аз он дувоздаҳ шогирдаш пурсид: «Шояд шумо ҳам рафтани ҳастед?» ⁶⁸ «Эй Худованд, — ҷавоб дод ба Ӧ Шимъӯни Петрус, — мо ба назди кӣ меравем? Суханони ҳаёти абадӣ аз они туанд. ⁶⁹ Мо имон овардем ва ғаҳмидем, ки Ту Шахси Муқаддаси Худо ҳастӣ». ⁷⁰ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Магар Ман худам дувоздаҳ шогирдро интихоб накардаам? Вале як нафар аз байни шумо шайтон аст!»

⁷¹ Ӧ инро дар бораи Яхудои писари Шимъӯни Исқарют, яке аз дувоздаҳ шогирдонаш мегуфт, ки дар оянда ба Исо хиёнат кард.

7

Беимонии бародарони Исо

¹ Баъд аз он Исо дар сарзамини Чалил мегашт. Ӧ намехост, ки дар Яхудия бошад, ҷunksи роҳбарони яхудӣ хоҳони марги Ӧ буданд. ² Иди Хаймаҳои яхудиён наздик омад ³ ва бародарони Исо ба Ӧ гуфтанд: «Аз ин ҷо баромада, ба Яхудия рав! Бигзор шогирдонат ҳам корҳои мекардагӣатро дар он ҷо бубинанд. ⁴ Зоро касе ки шӯҳрат пайдо кардан меҳоҳад, корҳои худро дар пинҳонӣ намекунад. Ту, ки ин гуна корҳоро мекунӣ, худро ба ҷаҳон ошкор намо» ⁵ (Хатто бародаронаш ба Ӧ имон надоштанд). ⁶ «Вақту соати Ман ҳанӯз нарасидааст, — ҷавоб дод ба онҳо Исо, — барои шумо ҳар вақт хуб аст. ⁷ Ҷаҳон наметавонад аз шумо нафрат дошта бошад, вале Маро бад мебинад, ҷunksи Ман бад будани корҳои онро шаҳодат медиҳам. ⁸ Шумо ба ин ид равед, вале Ман намеравам, ҷunksи вақти Ман ҳанӯз нарасидааст». ⁹ Инро ба онҳо гуфта, Исо дар Чалил монд.

Таълимоти Исо дар вақти ид

10 Аммо, пас аз он ки бародаронаш ба ид рафтанд, Исо ҳам на ошкоро, балки пинҳонӣ ба он ҷо рафт.

11 Дар вақти ид роҳбарони яхудӣ Ӧро чустучӯй карданд. Онҳо «Ин одам дар қуҷост?» гуфта мепурсиданд. **12** Дар байни мардум низ дар хусуси Ӧ баҳси зиёде ба миён омад. «Вай одами хуб аст», — мегуфтанд баъзеҳо, дигарон эътиroz карда «Не, Ӧ мардумро гумроҳ мекунад» мегуфтанд. **13** Аммо ҳама аз роҳбарони яхудиён тарсида, ошкоро дар бораи Ӧ сухане ҳам ба забон намегирифтанд.

14 Дар миёни ҳафтаи ид Исо ба Хонаи Худо омада, ба таълим додан шурӯй намуд. **15** Роҳбарони яхудӣ таачҷуб карда мегуфтанд: «Аз кучо Вай ин қадар дониш дорад, дар сурате ки дар ҳеч ҷо таълим нагирифтааст?» **16** Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Таълимоти Ман аз худам нест, балки аз қасест, ки Маро фиристодааст. **17** Касе ки хости Худоро ба ҷо овардан меҳоҳад, мефаҳмад, ки ин таълимот аз Ҳудост ё Ман аз ҳуд мегӯям. **18** Ҳар кӣ аз номи ҳуд сухан мегӯяд, барои ҳуд шӯҳрат мечӯяд, вале касе ки барои фиристандони ҳуд шӯҳрат ба даст овардан меҳоҳад, ростқавл аст ва дар дили Ӧ фиребе нест.

19 Магар Мӯсо ба шумо шариатро надодааст? Бо вуҷуди ин ҳеч қадоми шумо онро риоя намекунед! Чаро Маро куштан меҳоҳед?» **20** Мардум ҷавоб доданд: «Ту дев дорӣ! Кӣ Туро куштан меҳоҳад?» **21** Исо ба онҳо гуфт: «Ман танҳо як кор кардам ва шумо ҳама дар тааҷҷуб мондед. **22** Мӯсо ба шумо анъанаи ҳатнаро фармуд (ин анъана на аз Мӯсо, балки аз аҷдодон мондааст) ва шумо писаронатонро ҳатто дар рӯзи истироҳат ҳатна мекунед. **23** Агар шумо барои вайрон нашудани шариати Мӯсо дар рӯзи истироҳат писаронатонро ҳатна мекарда бошед, пас ҷаро аз Ман ҳашмгин мешавед, ки дар рӯзи истироҳат инсонеро пурра шифо бахшидам? **24** Аз рӯи намуди зоҳирӣ ҳукм нақунед, балки аз рӯи адолат ҳукм кунед!»

Оё Исо Таъиншуудаи Худо аст?

25 Баъзе аз сокинони Ерусалим гуфтанд: «Магар Ӧ ҳамон одам нест, ки Ӧро куштан меҳоҳанд? **26** Бинед, Ӧ рӯйироств таълим медиҳад ва касе ба Ӧ чизе намегӯяд. Наход ҳукumatдорон фаҳмида бошанд, ки Ӧ ҳақиқатан Таъиншуудаи Худо аст? **27** Мо бошем, аз кучо будани ин одамро медонем. Аммо, вақте ки Таъиншуудаи Худо меояд, аз кучо будани Ӧро ҳеч қас намедонад».

28 Он ғоҳ Исо, ки дар Хонаи Худо машғули таълимдиҳӣ буд, хитоб карда гуфт: «Шумо Маро ва аз кучо буданамро медонед-а? Ман аз номи ҳудам наомадаам. Касе ки Маро фиристодааст, ҳақ аст. Шумо Ӧро намешиносад, вале **29** Ман Ӧро мешиносад, чунки Ман аз пешӣ Ӧ омадаам ва Ӧ Маро фиристодааст».

30 Сипас онҳо хостанд Ӧро дастгир кунанд, вале аз сабаби он ки вақти Ӧ ҳанӯз нарасида буд, касе ба Ӧ даст нарасонд. **31** Бо вуҷуди он, аз байни мардум бисёриҳо ба Ӧ имон оварда мегуфтанд: «Вақте ки Таъиншуудаи Худо меояд, магар аз ин одам бештар мӯъчиза нишон дода метавонад?»

32 Фарисиён дар байни мардум пиҷир-пиҷиркуон дар бораи Исо гуфтани ҷунун чизҳоро шуниданд. Баъд онҳо ва сардорони рӯҳонӣ барои дастгир кардани Исо посбонони Хонаи Худоро фиристоданд. **33** Он ғоҳ Исо гуфт: «Боз каме вақт бо шумо мемонаму бâъд ба назди фиристандай ҳуд бармегардам. **34** Шумо Маро мекобед, аммо намеъбед. Ба он ҷое, ки Ман меравам, шумо омада наметавонед». **35** Роҳбарони яхудӣ ба яқдигар гуфтанд: «Ӧ ба кучо рафтан меҳоҳад, ки мо Ӧро ёфта наметавонем? Оё Ӧ барои таълим додани ғайрияҳудиён ба шаҳрҳо онҳо рафтанист, ки мардуми мо низ он ҷо зиндагӣ мекунад? **36** Ӧ „Шумо Маро мекобед,

аммо намеёбед“ ва „Ба он чое, ки Ман меравам, шумо омада наметавонед“ гуфта чиро дар назар дорад?»

37 Дар рўзи охирин ва муҳимтарини ид Исо аз ҷояш бархеста, бо овози баланд эълон кард: «Касоне ки ташнаанд, назди Ман оянд ва бинӯшанд! **38** Дар навиштаот гуфта шудааст, ки аз ботини он касе, ки ба Ман имон меоварад, дарёҳои оби ҳаёт чорӣ мешаванд». **39** Ў инро дар бораи Рӯҳе гуфт, ки касони ба Ӯ имоноварда қабул карданашон лозим буд. Рӯҳ ҳанӯз ато нашуда буд, зеро Исо ҳанӯз соҳиби тамоми шӯҳрату ҷалоли худ нагардида буд.

40 Баъзе аз мардум суханони Ӯро шунида гуфтанд: «Ин одам дар ҳақиқат ҳамон пайғамбарест, ки мо мунтазираш будем!» **41** «Ин Таъиншуудаи Худо аст!» — меғуфтанд дигарон.

Баъзеи дигарон меғуфтанд: «Таъиншуудаи Худо ҳаргиз аз Ҷалил пайдо намешавад! **42** Охир, дар навиштаот гуфта шудааст, ки Масех, яъне Таъиншуудаи Худо бояд аз авлоди шоҳ Довуд, дар деҳаи Байт-Лаҳм, ки Довуд зиндагӣ мекард, пайдо шавад». **43** Инак, дар байни мардум дар бораи Исо низоъ барҳост. **44** Баъзеҳо мекостанд Ӯро дастгир кунанд, лекин ҳеч кас ба Ӯ даст нарасонд.

Нобоварии роҳбарони яхӯдӣ

45 Вақте ки посбонон ба назди сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён баргаштанд, аз посбонон пурсиданд: «Чаро Ӯро наовардед?» **46** Посбонон ҷавоб доданд: «Касе ҳаргиз монанди ин шахс сухан нагуфтааст!» **47** Фарисиён ба онҳо гуфтанд: «Наход Ӯ шуморо ҳам гумроҳ карда бошад? **48** Магар касе аз сардорон ё фарисиён ба Ӯ имон овардааст? **49** Мардум бошад, аз шариат бехабар ва лаънатзадаанд!»

50 Аммо яке аз онҳо Ниқодимус, ки пештар ба назди Исо омада буд, ба онҳо гуфт: **51** «Оё аз рӯи шариатамон мо касеро нашунида ва кори кардаашро муйян накарда, ба ӯ ҳукм мебарорем?» **52** Онҳо ҷавоб доданд: «Ту худат-ку аз Ҷалил нестӣ? Навиштаотро биомӯз ва мебинӣ, ки аз Ҷалил пайғамбар баромада наметавонад».

[**53** Он гоҳ ҳама ба хонаҳояшон рафтанд.

8

Бахшиши ёфтани зани гунаҳкор

1 Исо бошад, ба теппай Зайтун рафт. **2** Саҳарии барвақт Ӯ боз ба Ҳонаи Худо омад. Тамоми мардум ба наздаш омаданд ва Ӯ нишаста ба таълим додани онҳо шурӯъ кард. **3** Дар ин вақт шариатдонону фарисиён ба назди Ӯ занеро оварданд, ки ҳангоми алоқаи беникоҳ доштанаш дастгир шуда буд. Ӯро дар пеши ҳама гузашта, **4** ба Исо гуфтанд: «Эй устод, ин зан ҳангоми алоқаи беникоҳ доштанаш дастгир шудааст. **5** Мӯсо дар шариат фармудааст, ки чунин занон бояд сангсор карда шаванд. Шумо чӣ мегӯед?» **6** Онҳо ин суханонро барои ба дом афтондани Исо гуфтанд, то ки баъд Ӯро айбдор намоянд.

Аммо Исо сарашро ҳам карда бо ангушташ дар рӯи замин чизе менавишт. **7** Онҳо савол додандо бас намекарданд, ки Исо бархеста, ба онҳо гуфт: «Касе ки дар байни шумо бегуноҳ бошад, бигзор аввалин шуда, ӯро бо санг занад!» **8** Исо боз сарашро ҳам карда дар рӯи замин менавишт.

9 Мардум инро шуниданду аз калонсолон сар карда яке аз паси дигар ба ҳар тараф пароканда шуданд. Он гоҳ Исо бо зане, ки дар пеши Ӯ истода буд, танҳо монд. **10** Ӯ сари худро бардошта, аз зан пурсид: «Эй зан, ҳамаи онҳо кучо рафтанд?

Магар касе туро айбдор накард?» ¹¹ «Ҳеч кас, хоча», — гуфт он зан. «Ман ҳам туро айбдор намекунам, — гуфт Исо. — Рав ва дигар гуноҳ нақун». *]

Нури ҷаҳон

¹² Исо боз ба мардум гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам. Касе, ки аз паси Ман меравад, дар торикий намегардад, балки нури ҳаёт бо ўст». ¹³ Фарисиён ба ў гуфтанд: «Ту аз номи худат шаҳодат медиҳӣ, бинобар ин шаҳодати Ту эътибор надорад». ¹⁴ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ҳатто агар Ман аз номи худам шаҳодат диҳам, шаҳодати Ман боэътибор аст, зеро Ман медонам, ки аз кучо омадаам ва ба кучо меравам, vale шумо инро намедонед. ¹⁵ Шумо аз рӯи меъёри инсонӣ ҳукм мекунед, аммо Ман ҳеч қасро ҳукм намекунам. ¹⁶ Агар Ман ҳукм қунам ҳам, ҳукми Ман ҳақ аст, чунки Ман танҳо нестам: Падаре, ки Маро фиристодааст, бо Ман аст. ¹⁷ Дар шариати шумо ҳам навишта шудааст, ки шаҳодати ду гувоҳ боэътибор аст. ¹⁸ Ман аз номи худам шаҳодат медиҳам ва Падаре, ки Маро фиристодааст, низ бар Ман шаҳодат медиҳад». ¹⁹ Бинобар ин онҳо пурсиданд: «Падари Ту кучт?» «Шумо на Маро ва на Падарамро мешиносад, — ҷавоб дод Исо. — Агар шумо Маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед». ²⁰ Ин суханонро ў ҳангоми дар назди ҳазинаи Ҳонаи Ҳудо таълим додан гуфта буд. Вале касе ўро дастгир накард, чунки вақту соати ў ҳоло нарасида буд.

Пешгӯйии марги Исо

²¹ Исо боз ба онҳо гуфт: «Ман баъд аз ҷанд вақт меравам. Шумо Маро ҷустуҷӯ мекунед, vale бо гуноҳатон ҳоҳед мурд. Инчунин ба он ҷое, ки Ман меравам, шумо рафта наметавонед». ²² Роҳбарони яҳудӣ гуфтанд: «Ў „Ба он ҷое, ки Ман меравам, шумо рафта наметавонед“ гуфта чиро дар назар дошт? Оё ў ҳудкушӣ кардан меҳоҳад?» ²³ Исо ба онҳо гуфт: «Шумо аз олами поён ҳастед, vale Ман аз олами боло. Шумо аз ин ҷаҳон ҳастед, vale Ман аз ин ҷаҳон нестам. ²⁴ Ман ба шумо гуфтаам, ки „бо гуноҳҳоятон ҳоҳед мурд“. Зоро, агар бовар нақунед, ки он чӣ дар бораам гуфтаам, Ман ҳастам, шумо ҳатман бо гуноҳҳоятон мемиред!» ²⁵ «Ту қистӣ?» — пурсиданд онҳо аз Исо. Ў ҷавоб дод: «Ман ҳамонам, ки аз аввал ба шумо гуфта будам. ²⁶ Ман барои айбдор кардани шумо ҷизҳои зиёде гуфта метавонам, vale касе, ки Маро фиристодааст, ҳақ аст ва Ман он чиро, ки аз ў шунидам, ба ҷаҳон эълон мекунам».

²⁷ Онҳо нафаҳмиданд, ки Вай ба онҳо дар бораи Падар мегуфт. ²⁸ Инак, Исо давом дода гуфт: «Вақте ки Фарзанди Инсонро дар салиб боло мебардоред, мефаҳмад, ки Ман ҳамонам[†] ва аз худ ҳеч коре намекунам, фақат он ҷизҳоеро мегӯям, ки Падар ба Ман таълим додааст. ²⁹ Фиристандаи Ман бо Ман аст, ў Маро танҳо нагузаштааст, зоро Ман ҳамеша кори табъи дили ўро мекунам».

³⁰ Бисёр қасон аз рӯи ин суханон ба ў имон оварданд.

Шогирди ҳақиқӣ

³¹ Пас, Исо ба онҳое, ки ба ў имон оварданд, гуфт: «Агар шумо гуфтаҳои Маро риоя кунед, шогирдони ҳақиқии Ман мешавед ³² ва ростиро мефаҳмад ва ин ростӣ шуморо озод мекунад». ³³ Онҳо гуфтанд: «Мо аз авлоди Иброҳим ҳастем ва ҳаргиз гуломи касе набудем! Пас, „озод ҳоҳед шуд“ гуфта, чиро дар назар дорӣ?» ³⁴ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба шумо рост мегӯям, ҳар касе ки гуноҳ мекунад, гуломи гуноҳ аст. ³⁵ Гулом дар як ҳонадон то охир зиндагӣ намекунад, аммо писар ҳамеша дар ҳонадон мемонад. ³⁶ Агар Писар ба шумо озодӣ бахшад, он вақт ҳақиқатан озод ҳоҳед шуд. ³⁷ Ман медонам, ки шумо аз авлоди Иброҳим ҳастед,

* 8:11 Дар бъъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот матни аз 7:53 то 8:11 дохил нашудааст. † 8:28 Ё «Ман ҳастам» — ин номест, ки Ҳудо бо он ҳудро номида буд (Ниг. Хуруҷ 3:14).

бо вучуди он шумо барои күштани Ман тайёред, чунки суханони Маро қабул намекунед. ³⁸ Ман ба шумо чизҳоеро мегӯям, ки дар назди Падарам дидаам, шумо бошед, он кореро мекунед, ки аз падари худ шунидаед».

³⁹ «Ачдоди мо Иброҳим аст!» — ба ўчавоб доданд онҳо. Исо ба онҳо гуфт: «Агар шумо ҳақиқатан аз авлоди Иброҳим мебудед, корҳои Иброҳимро ба ҷо меовардед. ⁴⁰ Вале шумо Маро, ки ростиро аз Худо шунида ба шумо гуфтам, күштан меҳоҳед! Иброҳим чунин кор накардааст! ⁴¹ Шумо корҳои падари худро ба ҷо меовард!» «Мо-ку ҳаромзода неstem! — ба газаб омаданд онҳо, — мо як падар дорем, ки ўХудо аст!»

⁴² Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Агар Худо падари шумо мебуд, шумо Маро дӯст медоштед, зоро Ман аз ҷониби Худо омадаам. Ман худсарона наомадаам, балки ў Маро фиристодааст. ⁴³ Чаро шумо суханони Маро намефаҳмад? Чунки шумо тоқати шунидани онҳоро надоред! ⁴⁴ Падари шумо иблис аст ва шумо орзуву ҳаваси падари худро иҷро кардан меҳоҳед. Ўз аз азал одамкуш буд ва ҳеч гоҳ рост нагуфтааст, чун дар ў ростӣ нест. Дурӯғ гуфтан ба ўхос аст, ў дурӯғ мегӯяд, чунки ў дурӯғгӯй ва падари ҳамаи дурӯғҳост. ⁴⁵ Лекин, азбаски Ман рост мегӯям, шумо ба Ман имон намеоред. ⁴⁶ Қадоме аз шумо метавонад Маро дар ягон гуноҳ айборд кунад? Пас, агар Ман ба шумо ростиро гӯям, ҷаро ба Ман имон намеоред? ⁴⁷ Касе ки аз Худо бошад, ба қаломи Худо гӯш медиҳад. Шумо барои он гӯш намедиҳед, ки аз Худо нестед».

Исо ва Иброҳим

⁴⁸ Мардум ба ўгуфтанд: «Магар мо нагуфтем, ки Ту сомарӣ ҳастӣ ва дев дорӣ?» ⁴⁹ Исо ҷавоб дод: «Ман дев надорам, балки Падари худро ҳурмат мекунам, вале шумо Маро бадном мекунед. ⁵⁰ Ман дар ҷустуҷӯи шӯҳрати худ нестам, каси дигаре дар ҷустуҷӯи он аст ва ў довар мешавад. ⁵¹ Ба шумо рост мегӯям: касе ки гуфтаҳои Маро иҷро мекунад, ҳаргиз наҳоҳад мурд».

⁵² Онҳо ба Вай гуфтанд: «Акнун мо яқин донистем, ки Ту девона ҳастӣ. Ачдоди мо Иброҳим мурд ва пайғамбарон ҳам мурданд. Вале Ту мегӯй, ки касе суханони Туро иҷро кунад, ҳаргиз намемирад. ⁵³ Иброҳим мурд, магар Ту аз ў бузургтар ҳастӣ? Пайғамбарон ҳам мурдаанд. Ту худро кӣ ҳисоб мекунӣ?» ⁵⁴ Исо ҷавоб дод: «Агар Ман худро шӯҳрат мебодам, шӯҳрати Ман арзише намедошт. Аммо Маро Падарам шӯҳрат медиҳад, ки шумо ўро Худои худ меҳонед! ⁵⁵ Шумо ҳеч вақт ўро намешинохтед, вале Ман ўро мешиносам. Агар Ман мегуфтам, ки ўро намешиносам, монанди шумо дурӯғгӯй мешудам. Вале Ман ўро мешиносам ва гуфтаҳои ўро ба ҷо меорам. ⁵⁶ Ачдоди шумо Иброҳим шод буд, ки рӯзи омадани Маро мебинад. Вай ин рӯзро дид ва ҳурсанд шуд!»

⁵⁷ «Ту ҳанӯз панҷоҳсола нашудай ва наҳод Иброҳимро дида бошӣ?!» — гуфтанд одамон. ⁵⁸ Исо ҷавоб дод: «Ба шумо рост мегӯям, ки пеш аз ба дунё омадани Иброҳим ҳам Ман ҳастам[‡].» ⁵⁹ Он гоҳ онҳо барои сангсор кардани ў санг гирифтанд, вале Исо худро пинҳон карда, аз Ҳонаи Худо баромада рафт.

9

Шифо ёфтани кӯри модарзод

¹ Исо роҳравон шахсеро дид, ки кӯри модарзод буд. ² Шогирдон аз Исо пурсиданд: «Устод, аз барои гуноҳи кӣ ў кӯр таваллуд шудааст? Аз барои гуноҳи худаш ё гуноҳи падару модараш?» ³ Исо дар ҷавоб гуфт: «На аз барои гуноҳи худаш ва на аз барои гуноҳи падару модараш. Кӯрии вай барои он аст, ки корҳои Худо дар ҳаёти вай нишон дода шаванд. ⁴ То рӯз аст, мо бояд корҳои фиристандай

[‡] 8:58 Ниг. эзоҳи 8:28.

Маро ичро кунем. Вақте ки шаб мешавад, касе кор карда наметавонад. ⁵ То Ман дар ҳаҷон ҳастам, Ман нури ҳаҷонам».

⁶ Инро гуфта, ба замин туф карду онро бо хок омехта, гилро ба чашмони кўр молид ва ⁷ ба ў гуфт: «Рафта, дар ҳавзи Шилӯаҳ (майнон он „фиристода“ аст) рўятро бишуй».

Ў рафта, рўяшро шусту бо чашмони бино баргашт. ⁸ Ҳамсояҳои ў ва қасони дигаре, ки ўро дар вақти садақа пурсиданаш дида буданд, ба ҳамдигар мегуфтанд: «Оё ин ҳамон шахс нест, ки нишаста гадой мекард?» ⁹ «Бале, ин ҳамон шахс аст», — мегуфтанд баъзеҳо. Дигарон мегуфтанд: «Не, ў фақат монанд аст». Он мард бошад, мегуфт, ки ман ҳамон одам ҳастам. ¹⁰ «Ту чй тавр бино шудй?» — пурсиданд аз ў. ¹¹ Ў дар ҷавоб гуфт: «Марде бо номи Исо гилем соҳта, ба чашмони ман молиду гуфт, ки ба Шилӯаҳ рафта, рўямро шўям. Ман рафта, рўямро шустаму бино шудам». ¹² «Ў дар кучост?» — пурсиданд онҳо. «Намедонам», — ҷавоб дод ў.

Пурсуҷӯ оид ба шифо ёфтани марди кўр

¹³ Мардеро, ки пештар кўр буд, назди фарисиён бурданд. ¹⁴ Рўзе, ки Исо гил соҳта, чашмони ўро шифо дод, рўзи истироҳат буд. ¹⁵ Фарисиён ҳам ўро пурсиданд, ки чй тавр ў бино шуд. Ў ҷавоб дод: «Ў ба чашмонам гил молиду ман рўямро шустам ва акнун мебинам». ¹⁶ Баъзе аз фарисиён гуфтанд, ки одами ин корро карда аз ҷониби Худо нест, чунки қоидоҳи рўзи истироҳатро риоя намекунад. Лекин дигарон мегуфтанд: «Магар шахси гунаҳкор метавонад чунин мўъчиҳаҳо нишон диҳад?» Ҳамин тавр дар миёни онҳо низоз ба вучуд омад.

¹⁷ Онҳо боз аз кўр пурсиданд: «Ту дар бораи Вай чй гуфта метавонӣ? Охир Вай чашмони туро бино кард-ку». «Ў пайғамбар аст», — ҷавоб дод он мард.

¹⁸ Онҳо то падару модари он кўпро даъват накарданд боварӣ надоштанд, ки ин одам пештар кўр буду баъд бино шуд. Баъд аз даъват кардан ¹⁹ аз онҳо пурсиданд: «Ин писари шумост? Шумо мегӯед, ки ў кўр таваллуд шуда буд. Пас, чй тавр ў ҳоло дида метавонад?» ²⁰ Падару модари вай ҷавоб доданд: «Мо медонем, ки ин писари мост ва кўр таваллуд шудааст. ²¹ Аммо намедонем, ки чй тавр ў акнун медиҳагӣ шуд ва кист он касе, ки чашмони ўро шифо додааст. Аз худи ў бипурсед. Ў ба воя расидааст ва худаш дар бораи худ гуфта метавонад». ²² Падару модари ў аз тарси роҳбарони яхудӣ чунин ҷавоб доданд, зеро роҳбарони яхудӣ чунин қарор карданд: ҳар кӣ Исоро Таъиншуудаи Худо гӯяд, аз ибодатхона чудо карда мешавад. ²³ Барои ҳамин ҳам падару модари вай гуфтанд, ки «Ў ба воя расидааст, аз худаш пурсед».

²⁴ Инак, шахсеро, ки кўр буд, бори дигар ҷеғ зада, ба ў гуфтанд: «Ба Худо росташро бигўй! Мо медонем, ки он шахс гунаҳкор аст». ²⁵ «Гунаҳкор аст ё не, ман намедонам, — ҷавоб дод ў. — Ҳаминашро медонам, ки ман кўр будам ва акнун мебинам». ²⁶ Онҳо боз пурсиданд: «Ў бо ту чй кор кард? Чй тавр чашмони туро бино кард?» ²⁷ «Ман ба шумо гуфта будам, vale шумо гӯш накардед, — ҷавоб дод ў. — Чаро боз шунидан меҳоҳед? Шояд шумо ҳам шогирди ў шудани ҳастед?» ²⁸ Онҳо ўро ҷанг карда: «Ин ту шогирди ў ҳастӣ, аммо мо шогирдони Мӯсо ҳастем. ²⁹ Мо медонем, ки Худо бо Мӯсо гап задааст, vale дар бораи ин одам бошад, ҳатто аз кучо буданашро намедонем».

³⁰ Он мард дар ҷавоб гуфт: «Ачиб аст, ки шумо аз кучо будани ўро намедонед, ҳол он ки ў ҳашмони маро бино кард. ³¹ Мо медонем, ки Худо дуои гунаҳкоронро намешунавад, фақат онҳоеро мешунавад, ки худотарс ҳастанду хости ўро ичро мекунанд. ³² Аз рўзе, ки олам ҳаст, боре нашунидаем, ки касе кўри модарзодро бино карда бошад! ³³ Агар ў аз ҷониби Худо намеомад, ў ҳеч чиз карда

наметавонист!» ³⁴ Онҳо ба ў ҷавоб доданд: «Ту пурра дар гуноҳ таваллуд шудай ва боз моро таълим медиҳй!» Инро гуфта, ўро берун ронданд.

Кӯрии рӯҳӣ

³⁵ Вақте Исо фаҳмид, ки он мардро берун ронданд, вайро ёфта пурсид: «Ту ба Фарзанди Инсон имон дорӣ?» ³⁶ Ў ҷавоб дод: «Хоҷа, ба ман бигӯ, ки ў кист, то ба ў имон оварам». ³⁷ «Ту ўро дидай, — гуфт Исо. — Ў ҳамон қасест, ки ҳоло бо ту гап мезанад». ³⁸ «Эй Худованд, имон дорам!» — ҷавоб дод вай ва ба Исо саҷда кард. ³⁹ Исо гуфт: «Ман ба ин ҷаҳон барои доворӣ омадам, то онҳое, ки кӯр ҳастанд, бино шаванд ва онҳое, ки мебинанд, кӯр шаванд».

⁴⁰ Батъе фарисиёне, ки назди ў истода буданд, ин суханонро шунида ба ў гуфтанд: «Шумо моро-ку кӯр намешуморед?» ⁴¹ Исо ҷавоб дод: «Агар шумо дар ҳақиқат кӯр мебудед, дар гуноҳ айборд намешудед. Вале ҳоло худатон мегӯед, ки бино ҳастед, пас гуноҳатон дар гардани худатон мемонад».

10

Масал дар бораи ҷӯпони нек

¹ Исо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ ба оғили гӯсфандон на аз дар, балки аз ҷои дигар гузашта дарояд, дузд ва роҳзан аст. ² Он ки аз дар медарояд, ҷӯпони гӯсфандон аст. ³ Дарвазабон дарро барои ў меқушояд ва гӯсфандон садои ўро мешунаванд. Ў гӯсфандони худро ном ба ном фарёд карда, берун мебарорад. ⁴ Баъди берун баровардани ҳамаи гӯсфандонаш худ пешопеши онҳо равона мешаваду гӯсфандон аз паси ў мераванд, ҷунки овози ўро мешиносанд. ⁵ Гӯсфандон аз қафои қаси бегона намераванд, балки аз ў мегурезанд, ҷунки овози қаси бегонаро намешиносанд».

⁶ Исо ба онҳо ин масалро нақл кард, аммо онҳо маънии гуфтаҳояшро нафаҳмиданд.

⁷ Инак, Исо боз ба онҳо гуфт: «Ба шумо рост мегӯям, ки Ман барои гӯсфандон дарваза ҳастам. ⁸ Ҳамаи онҳое, ки пеш аз Ман омада буданд, дузд ва роҳзан ҳастанд, лекин гӯсфандон онҳоро гӯш накарданд. ⁹ Ман дарваза ҳастам. Ҳар қасе ки ба воситай Ман медарояд, начот мейёбад. Ў ҳам медарояду ҳам мебарояд ва барои худ ҷароҳо, пайдо мекунад. ¹⁰ Дузд фақат барои дуздидан, қуштан ва нобуд кардан меояд. Ман омадаам, ки гӯсфандонам ҳаёт дошта бошанд ва ҳаёти фаровон.

¹¹ Ман ҷӯпони нек ҳастам. Ҷӯпони нек ҷони худро барои гӯсфандон фидо мекунад. ¹² Одами кирошуда, ки ҷӯпон нест ва гӯсфандон аз они ў нестанд, ба рама наздик шудани гургро бинад, гӯсфандонро монда, мегурезад ва гург ба онҳо дарафтода, онҳоро пароканда мекунад. ¹³ Одами кирошуда аз он сабаб мегурезад, ки парвои гӯсфандонро надорад. ¹⁴⁻¹⁵⁽¹⁴⁻¹⁵⁾ Ман ҷӯпони нек ҳастам ва чӣ тавре ки Падар Маро мешиносаду Ман Падарро мешиносам, ҳамон тавр Ман гӯсфандони худро мешиносаму онҳо Маро мешиносанд. Ман ҷони худро барои гӯсфандон фидо мекунам. ¹⁶ Ман гӯсфандони дигаре ҳам дорам, ки аз ин оғил нестанд; Ман бояд онҳоро низ биёрам. Онҳо ба овози Ман гӯш мекунанд ва он гоҳ як рама бо як ҷӯпон ҳоҳад шуд!

¹⁷ Падар барои он Маро дӯст медорад, ки Ман ҷони худро фидо мекунам, то боз онро ба даст оварам. ¹⁸ Ҳеч кас ҷони Маро аз Ман намегирад, Ман онро бо ихтиёри худ фидо мекунам. Ман қудрат дорам, ки онро фидо қунам ва қудрат дорам, ки онро боз ба даст орам. Ин фармонро Ман аз Падарам гирифтаам».

¹⁹ Аз сабаби ин суханон дар байни мардум бори дигар низоъ ба вучуд омад. ²⁰ Бисёре аз онҳо мегуфтанд: «Ў дев дорад ва аз ақл бегона шудааст! Чаро ба

суханони ӯ гӯш медиҳед?» ²¹ «Ин суханони шахси девона нестанд, — норозӣ шуданд дигарон. — Магар дев ҷашмони кӯпро бино карда метавонад?»

Рад шудани Исо

²²⁻²³ (22-23) Зимистон фаро расид. Дар Ерусалим иди хотираи Бахшидашавии Хонаи Ҳудо буд. Исо дар ҳавлии Хонаи Ҳудо, дар айвони Сулаймон мегашт. ²⁴ Одамон Ӯро миёнагир карда пурсиданд: «То кай моро дар ноаниқ ҳигоҳ медорӣ? Ба мо рӯйирост бигӯ, ки Ту Таъиншуудаи Ҳудо ҳастӣ ё не?» ²⁵ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ман ба шумо аллакай гуфта будам, вале шумо ба Ман бовар намекунед. Он корҳое, ки Ман аз номи Падари худ иҷро мекунам, дар бораи Ман шаҳодат медиҳанд, ²⁶ аммо шумо ба Ман имон намеваред, зеро шумо аз ҷумлаи гӯсфандони Ман нестед. ²⁷ Гӯсфандони Ман овози Маро мешунаванд. Ман онҳоро мешиносам ва онҳо аз паси Ман меоянд. ²⁸ Ман ба онҳо ҳаёти абадӣ мебахшам ва онҳо ҳаргиз нобуд намешаванд ва касе наметавонад онҳоро аз дасти Ман бирабояд. ²⁹ Падари Ман, ки онҳоро ба Ман бахшидааст, аз ҳама бузургтар аст ва ҳеч кас онҳоро аз дасти Падари Ман қашида гирифта наметавонад. ³⁰ Ману Падар як ҳастем».

³¹ Яхудиён боз барои сангсор кардани ӯ санг бардоштанд. ³² Исо ба онҳо гуфт: «Ман ба шумо аз ҷониби Падар бисёр корҳои нек нишон додаам, пас, барои қадоме аз онҳо шумо Маро сангсор кардан меҳоҳед?» ³³ Онҳо ба ӯ ҷавоб доданд: «Мо Туро на барои корҳои некат сангсор кардан меҳоҳем, балки барои сухани кофиринаат, ки Ту инсон ҳастиву даъвои худой мекунӣ!» ³⁴ Исо ҷавоб дод: «Магар дар шариати шумо навишта нашудааст: „Ман мегӯям, ки шумо худоён ҳастед?“ ³⁵ ва ин навиштаҷот ҳеч вақт бекор карда намешавад. Пас, агар Ҳудо қасонеро, ки ба онҳо суханонаш равона шудаанд, „худоён“ номида бошад, ³⁶ чӣ тавр шумо суханони Маро, ки „Ман Писари Ҳудо ҳастам“ гуфтам, кофирина мегӯед? Ба Ман, ба он қасе мегӯед, ки Падар чудо карда, ба ҷаҳон фиристодааст?! ³⁷ Агар Ман корҳои Падармаро ба амал наоварам, ба Ман имон наоваред! ³⁸ Лекин, агар Ман онҳоро ба амал оварам, ҳарчанд ба Ман имон наоваред ҳам, ба корҳои Ман имон оваред, то бидонед ва бифаҳмад, ки Падар дар Ман аст ва Ман дар Падар ҳастам».

³⁹ Онҳо бори дигар хостанд Ӯро дастгир қунанд, вале ӯ худро аз дасти онҳо раҳо кард.

⁴⁰ Исо боз ба он тарафи дарёи Үрдун, ки Яҳё дар он ҷо пештар мардумро таъмид медод, рафта, дар ҳамон ҷо монд. ⁴¹ Мардуми зиёде пеши ӯ омаданд. Онҳо мегуфтанд, ки Яҳё ҳеч мӯъҷизае нишон надода буд, вале ҳамаи суханони Яҳё дар бораи ин шахс гуфтааш дурустанд. ⁴² Он гоҳ шумораи бисёри одамон дар он ҷо ба Исо имон оварданд.

11

Марғи Лаъзор

¹ Марде, ки Лаъзор ном дошт, бемор шуд. Ӯ аз Байт-Ҳинӣ, аз деҳаे буд, ки дар он Марям бо ҳоҳараш Марто зиндагӣ мекард. ² Марям ҳамон зан буд, ки ба пойҳои Ҳудованд атриёт молида, онҳоро бо мӯйи сари худ ҳушши карда буд. Лаъзори беморшууда бародари ӯ буд. ³ Ҳоҳарони Лаъзор қасеро бо ҳабаре назди Исо фиристоданд, ки бигӯяд: «Эй Ҳудованд, он қасе, ки Ту дӯст медорӣ, бемор аст».

⁴ Исо ин ҳабарро шунида гуфт: «Ин беморӣ на барои марг, балки барои шӯҳрату ҷалоли Ҳудо ва барои он аст, ки Фарзанди Инсон ба воситаи он ҷалоли худро нишон дихад». ⁵ Исо Марто, ҳоҳари ӯ ва Лаъзорро дӯст медошт. ⁶ Вале аз бемории Лаъзор ҳабардор шуда бошад ҳам, боз ду рӯзи дигар дар ҷояш монд.

⁷ Баъд ба шогирдонаш гуфт: «Биёед, ба Яхудия бармегардем». ⁸ «Устод, — гуфтанд шогирдони ў, — навакак мардум шуморо сантсор кардан меҳостанду Шумо боз ба он чо рафтани ҳастед?» ⁹ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Магар як рӯз аз дувоздаҳ соат иборат нест? Касоне, ки рӯзонароҳ мераванд, пешто намехӯранд, чунки рӯшноии ин ҷаҳонро мебинанд. ¹⁰ Аммо касоне, ки шабонароҳ мераванд, пешто меҳӯранд, чунки равшани надоранд». ¹¹ Исо инро гуфта, давом дод: «Дӯсти мо Лаъзор хобидааст, Ман рафта, ўро бедор мекунам». ¹² Шогирдон ба ў гуфтанд: «Худованд, агар хоб рафта бошад, сиҳат мешавад».

¹³ Исо мурдани Лаъзорро дар назар дошт, аммо онҳо фикр мекарданд, ки ў дар бораи хоби муқаррарӣ гап мезанад. ¹⁴ Он гоҳ Исо ошкоро ба онҳо гуфт: «Лаъзор мурдааст, ¹⁵ вале Ман ба хотири шумо хурсандам, ки дар он чо набудам, то ки имон оваред. Ҳоло бошад, биёед, назди ў меравем». ¹⁶ Он гоҳ Тумо, ки ўро боз Дугоник меномиданд, ба шогирдони дигар гуфт: «Биёед, мо ҳам меравем, то ҳамроҳи ў бимирем!»

Исо зиндакунанда ва ҳаётбахшанда аст

¹⁷ Ба он чо расида омадан замон Исо фаҳмид, ки Лаъзорро чор рӯз пеш гӯронидаанд. ¹⁸ Дехаи Байт-Ҳинӣ аз Ерусалим дур набуд, тақрибан дар масофаи се километр роҳ буд, ¹⁹ бинобар ин бисёре аз яхудиён ба назди Марто ва Марям омаданд, то ки барои марги бародарашонро ҳамдардиашонро изҳор намоянд. ²⁰ Марто ҳамин ки ҳабари ба назди онҳо омада истодани Исоро шунид, ба пешвози ў рафт, вале Марям дар хона монд.

²¹ Марто ба Исо гуфт: «Худованд, агар Ту дар ин чо мебудӣ, бародарам аз дунё намегузашт! ²² Аммо ман медонам, ки ҳоло ҳам ҳар чӣ аз Худо талаб кунӣ, ба Ту медиҳад». ²³ «Бародарат гашта зинда мешавад», — гуфт ба ў Исо. ²⁴ «Медонам, ки дар рӯзи қиёмат, ҳангоми зинда шудани мурдагон вай ҳам зинда мешавад», — ҷавоб дод Марто. ²⁵ Исо гуфт: «Ман каси зиндакунанда ва ҳаётбахш ҳастам. Касе ки ба Ман имон дорад, бимирад ҳам, аз нав зинда мешавад. ²⁶ Инчунин, ҳар касе ки дар Ман зиндагӣ мекунад ва ба Ман имон меоварад, ҳаргиз намемираад. Ту ба ин бовар мекунӣ?» ²⁷ «Бале, Худованд, — ҷавоб дод Марто, — ман бовар мекунам, ки Ту Таъиншуда ва Писари Худо ҳастӣ, ки бояд ба ҷаҳон биёяд».

²⁸ Инро гуфта, Марто рафт ва ҳоҳари худ Марямо ҷеф зада, фақат ба ў гуфт: «Устод омадааст ва туро даъват мекунад».

²⁹ Марям инро шунида, зуд аз ҷояш бархест ва ба назди Исо рафт ³⁰ (Исо ҳанӯз ба деха надаромада буд, балки дар ҳамон чое монд, ки Марто ба пешвозаш баромада буд).

³¹ Дар хона ҳамроҳи Марям яхудиёне буданд, ки ўро дилбардорӣ мекарданд. Онҳо зуд аз ҷояш хеста ва аз хона баромадани Марямо дид, гумон карданд, ки вай ба сари қабр рафта, гиря мекунад ва аз паси ў равона шуданд. ³² Вақте Марям ба ҷое, ки Исо буд, омаду ўро дид, пеши пойҳояш худро партофта, гуфт: «Худованд, агар дар ин чо мебудӣ, бародaram намемурд».

³³ Вақте Исо Марям ва одамони ҳамроҳаш омадаро гирён дид, дилаш саҳт безобита шуда ³⁴ гуфт: «Шумо ўро дар куҷо гӯронидед?» Онҳо ҷавоб дода гуфтанд: «Рафтем, Худованд, нишон медиҳем». ³⁵ Исо ашкии ҷашм реҳт. ³⁶ Он гоҳ яхудиён гуфтанд: «Бубинед, чӣ қадар ўро дӯст медошт!» ³⁷ Лекин баъзеи онҳо гуфтанд: «Ў, ки ҷашмони кӯрро бино карда буд, магар Laъзорро аз марг нигоҳ дошта наметавонист?»

Исо Лаъзорро зинда мекунад

³⁸ Исо бори дигар ҳашмгин шуда, ба сари қабр омад. Ин як горе буд, ки дар даромадгоҳи он санг гузошта шуда буд. ³⁹ «Сангро дур кунед!» — гуфт Исо. Марто,

хоҳари мархум ба ӯ гуфт: «Худованд, аллакай бўй гирифтааст. Охир аз рӯзе, ки ўро дағн кардем, чор рӯз гузашт». ⁴⁰ Исо ба ӯ гуфт: «Магар Ман ба ту нагуфта будам, ки агар имон оварӣ, шўхрату ҷалоли Худоро хоҳӣ дид?»

⁴¹ Сангро дур карданд. Исо ба боло нигоҳ карда гуфт: «Эй Падар, шукри Туро мекунам, ки дуои Маро шунидӣ. ⁴² Ман медонистам, ки Ту ҳамеша дуои Маро мешунавӣ, валие инро ба хотири мардуме, ки дар ин чо истодаанд, гуфтам, то онҳо имон оваранд, ки Маро Ту фиристодай!» ⁴³ Инро гуфта, бо овози баланд хитоб кард: «Эй Лаъзор, берун баро!» ⁴⁴ Мурда, ки дасту пойҳояш бо кафанду рӯяш бо рӯймол печонда шуда буд, аз қабр баромад. Исо ба онҳо гуфт: «Дасту пойҳои ўро кушоед, ки роҳ равад!»

⁴⁵ Бисёре аз яхудиёне, ки назди Марям омада буданд, мӯъчизаи Исоро дида ба ӯ имон оварданд. ⁴⁶ Аммо баъзе аз онҳо ба пеши фарисиён рафта, дар бораи корҳои Исо хабар доданд.

⁴⁷ Он гоҳ сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён маҷлиси шӯроро ҷамъ карда, гуфтанд: «Чӣ кор мекунем? Ин одам мӯъчизаҳои зиёде нишон медиҳад. ⁴⁸ Агар мо имконият дихем, ки ӯ кори худро давом дихад, ҳама ба ӯ имон меоваранд. Он вақт румиён омада, ҳам ҷои муқаддасамон ва ҳам ҳалқи моро нест мекунанд».

⁴⁹ Яке аз онҳо ба номи Қаёфо, ки дар он сол сарвари рӯҳониён буд, гуфт: «Шумо ҳеч чизро намефаҳмад! ⁵⁰ Магар аён нест, ки агар як нафар ба хотири ҳалқ бимирад, барои шумо беҳтар аст, аз он ки тамоми ҳалқ нобуд шавад!»

⁵¹ Қаёфо ин суханонро боихтиёри худ нагуфт, балки аз сабаби ҳамон сол сарвари рӯҳониён буданаш аз ӯ ин пешгӯй баромаданд, ки Исо барои ҳалқ мемирад. ⁵² Вале на танҳо барои ҳалқи яхудиён, инчунин барои муттаҳид гардондани тамоми фарзандони Худо низ, ки дар рӯи замин парокандаанд, мемирад. ⁵³ Аз ҳамон рӯз сар карда, онҳо роҳи чӣ тавр ба қатл расондани ўро фикр карданд. ⁵⁴ Аз ин сабаб Исо дигар дар Яхудия ошкоро рафтуомад намекард. Вай аз он ҷо ба Эфроим ном шаҳре, ки дар наздикии биёбон ҷойгир шуда буд, рафта, бо шогирданаш дар ҳамон ҷо монд.

⁵⁵ Иди Балогардони яхудиён наздик мешуд ва аз гӯшаву канори мамлакат мардуми зиёд ба Ерусалим равона шуданд, то пеш аз сар шудани ид расму таомули покшавиро ба ҷо оваранд. ⁵⁶ Онҳо дар ҷустуҷӯи Исо буданду дар Ҳонаи Худо аз ҳамдигар мепурсиданд: «Чӣ фикр доред? Наход ӯ ба ид биёяд?» ⁵⁷ Зеро сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён фармон бароварданд, ки агар касе дар кучо будани Исоро донад, бояд ба онҳо хабар дихад, то ўро дастгир карда тавонанд.

12

Бо равган молида шудани Исо

¹ Шаш рӯз пеш аз сар шудани иди Балогардон Исо ба Байт-Хинӣ ба ҳонаи ҳамон Лаъзор, ки зинда карда буд, омад. ² Ба шарафи ӯ зиёфат барпо карданд. Марто хизмат мекард ва Лаъзор бо ҳамроҳии Исо ва меҳмонони дигар дар сари дастарҳон нишаста буд. ³ Марям бошад, як шиши атри ниҳоят қиматбаҳоро гирифта, ба пойҳои Исо молиду бо мӯйҳояш пойҳои ўро хушк кард. Ҳонаро бўйи муаттар фаро гирифт.

⁴ Ҳамин вақт Яхудои Исқарют, яке аз шогирдон, ки дар оянда ба Исо хиёнат мекунад, гуфт: ⁵ «Чаро ин атр ба сесад динор фурӯҳта, пули он ба камбағалон тақсим карда нашуд?» ⁶ (Ӯ ҳазинадор буд ва барои манфиати худ аз он ҷо пул мегирифт. Бинобар ин ӯ на аз сабаби ғами камбағалонро хӯрдан, балки аз барои дузд буданаш он суханонро гуфт). ⁷ Вале Исо дар ҷавоб гуфт: «Марямро ором гузор! Бимон, ки аттро барои рӯзи дағни Ман нигах дорад. ⁸ Камбағалон ҳамеша бо шумо ҳастанд, вале Ман ҳамеша бо шумо намемонам».

9 Дар айни ҳол бисёре аз аҳолии Яхудия дар Байт-Ҳинӣ будани Исоро дониста, ба он чо рафтанд. Вале онҳо на фақат ба хотири Исо, балки барои диҷдани Лаъзор ҳам, ки Исо ўро зинда карда буд, ба он чо рафта буданд. **10** Он гоҳ сардорони рӯҳонӣ қарор доданд, ки Лаъзорро ҳам бикушанд, **11** зеро аз барои ӯ мардуми зиёди Яхудия аз онҳо рӯ гардонда, ба Исо имон меоварданд.

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо

12 Рӯзи дигар мардуми сершуморе, ки ба ид омада буданд, шуниданд, ки Исо ба Ерусалим омада истодааст. **13** Он гоҳ онҳо шоҳаҳои дараҳти нахлро ба даст гирифта, ба пешвози ӯ баромаданд ва фарёд мекарданд: «Шаъну шараф ба Худо! Баракат ёбад касе, ки аз номи Худованд меояд ва Шоҳи Истроил аст!» **14** Исо ҳаркӯрае ёфта, ба он савор шуд, зеро дар навиштаҷот чунин гуфта шудааст: **15** «Натарс, эй шаҳри Ерусалим! Ана, Шоҳи ту савори ҳаркӯрае омада истодааст».

16 Шогирдони ӯ инро он вақт нафаҳмиданд, вале ҳангоме ки Исо ба тамоми шӯҳрату ҷалоли Худо соҳиб шуд, онҳо ба ёд оварданд, ки дар навиштаҷот ҳамаи ин дар борааш навишта шуда буд ва бо ӯ ҳамин тавр ҳам рӯй дод.

17 Мардуме, ки дар ҳузурашон Исо Лаъзори мурдаро аз қабр ҷег зада, зинда карда буд, паҳн кардани ин ҳабарро давом медоданд. **18** Аз сабаби шуниданӣ ин мӯъциза тӯда-тӯда одамон ба пешвози ӯ баромаданд. **19** Аммо фарисиён ба яқдигар гуфтанд: «Медонед, аз дастамон ҳеч коре намеояд! Ана бинед, тамоми ҷаҳон аз пайи ӯ меравад!»

Маргашро пешгӯй қарданি Исо

20 Дар байнин онҳое, ки барои саҷдаи Худо ба ид омада буданд, юнониҳо ҳам буданд. **21** Онҳо ба назди Филиппус, ки аз аҳли Байт-Сайдои Ҷалил буд, омада гуфтанд: «Хоҷа, мо меҳоҳем, ки Исоро бинем». **22** Филиппус рафта, инро ба Андриёс ҳабар доду бा�ъд ҳардуяшон рафта, ба Исо гуфтанд. **23** Исо ҷавоб дод: «Вақту соати он расидааст, ки тамоми шӯҳрату ҷалоли Фарзанди Инсон ошкор гардад! **24** Ба шумо рост мегӯям: то донаи гандум ба замин афтида намирад, вай як донаи танҳо мемонад, аммо агар бимирад — ҳосили зиёд меоварад. **25** Қасе ки ҳаёташро азиз дорад, онро аз даст медиҳад ва қасе ки дар ин дунё аз ҳаёти худ нафрот кунад, онро барои ҳаёти абадӣ нигоҳ медорад. **26** Ҳар кӣ ба Ман хизмат кунад, бояд ва пасам ояд ва ҳар ҷое, ки Ман ҳастам, хизматгорам низ ҳамон ҷо мешавад. Қасеро, ки ба Ман хизмат кунад, Падарам сарфароз менамояд.

27 Чонам ҳоло дар азоб аст ва намедонам чӣ гӯям? Бигӯям, ки „Падар, Маро аз ин соат ҳалос кун!“, вале Ман маҳз барои ҳамин соат омадаам! **28** Эй Падар, номи ҳудро шӯҳрат дех!»

Он гоҳ аз осмон садо шунида шуд: «Аллакай шӯҳрат додам ва боз ҳам шӯҳрати бештар медиҳам!»

29 Тӯдаи мардум, ки дар он чо истода буданд, ин овозро шунида, баъзеашон гуфтанд, ки ин ғурриши раъд буд, дигарон гуфтанд, ки фариштае ба ӯ сухан гуфт. **30** Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин садо на ба хотири Ман, балки ба хотири шумо буд! **31** Акунун вақти ҳукм шудани ин ҷаҳон аст, ҳоло ҳукмрони ин ҷаҳон берун ронда мешавад! **32** Вақте ки Ман аз замин боло бардошта мешавам, ҳамаро ба сӯи ҳуд мекашам!» **33** Бо ин суханон ӯ ишора мекард, ки чӣ тарз ҷон медиҳад.

34 Мардум ҷавоб доданд: «Мо аз шариат медонем, ки Таъиншудаи Худо то абад зинда мемонад. Пас, чӣ тавр мегӯй, ки Фарзанди Инсон бояд боло бардошта шавад? Охир, Фарзанди Инсон кист?» **35** Исо ба онҳо гуфт: «Боз муддати кӯтоҳе равшаний бо шумо мемонад. Ҳанӯз ки равшаний доред, роҳ равед, то ки торикий шуморо фаро нагирад, зеро ҳар кӣ дар торикий роҳ меравад, ҷои мерафтағиашро намедонад. **36** Пас, ҳанӯз ки равшаний бо шумост, ба он имон биёваред, то ки

писарони равшанй шавед!» Исо инро гуфта, он чойро монда рафту аз назари онҳо ғоиб шуд.

Беймонии одамон

37 Бо вучуди он ки Исо дар ҳузури онҳо мӯъчиизоти бисёр нишон дод, онҳо ба ӯ имон наоварданд. **38** Ишаъё пайғамбар гуфта буд:

«Эй Худованд, кий ба пайёми мо бовар кардааст?

Ба кий қудрати Худо ошкор гардидааст?»

Ин пешгӯй ҳамин тавр ичро шуд.

39 Инчунин онҳо боз аз он сабаб имон оварда натавонистанд, ки Ишаъё пайғамбар чунин ҳам гуфта буд:

40 «Худо ҷашмони онҳоро нобино

ва ақли онҳоро тира кардааст,

то ки онҳо бо ҷашмони худ набинанд

ва бо ақли худ дарк нақунанд.

Вагарна, мегӯяд Худо, ба Ман муроҷиат мекарданд,

то Ман онҳоро шифо дихам».

41 Ишаъё барои он чунин гуфта буд, ки шӯҳрату ҷалоли Исоро дид ва дар бораи ӯ сухан гуфт.

42 Ба ҳар ҳол, бисёри одамон, ҳатто аз байнин мансабдорон низ ба Исо эътиқод карданд, валие аз тарси фарисиён ошкоро ба ин иқрор намешуданд, ки мабодо онҳоро аз ибодатхонаҳо чудо нақунанд. **43** Зоро онҳо назар ба таърифе, ки аз ҷониби Худо аст, таърифи инсониро беҳтар донистанд.

44 Исо бо овози баланд хитоб кард: «Ҳар кий ба Ман имон оварад, на ба Ман, балки ба касе, ки Маро фиристодааст, имон меоварад. **45** Ҳар кий Маро мебинад, он касеро мебинад, ки Маро фиристодааст. **46** Ман ҳамчун равшанй ба ҷаҳон омадаам, то ҳар кий ба Ман имон оварад, дар торикий намонад. **47** Ман ҳеч касеро, ки суханони Маро мешунаваду ичро намекунад, ҳукм наҳоҳам кард, ҷониши Ман на барои ҳукм кардани ҷаҳон, балки барои начот додани он омадаам. **48** Касе, ки Маро инкор мекунад ва суханони Маро қабул намекунад, вай аллакай ҳукмкунандаро дорад. Дар рӯзи қиёмат он суханоне, ки Ман гуфтам, ӯро ҳукм мекунанд, **49** ҷониши Ман аз худ сухан нагуфтаам, балки Падаре, ки Маро фиристодааст, чӣ гуфтани чӣ нақъл карданамро фармон додааст. **50** Ва Ман медонам, ки фармони ӯ ҳаёти абадӣ мебахшад. Бинобар ин Ман танҳо он чиро, ки Падар ба Ман фармудааст, мегӯям».

13

Пойҳои шогирдонро шустани Исо

1 Як рӯз пеш аз иди Балогардон Исо дид, ки вақту соати аз ин дунё рафтан ва ба пеши Падараш баргаштани ӯ расидааст. Ӯ дар ин дунё одамони худро дӯст медошт ва муҳаббаташ нисбат ба онҳо то охир пойдор буд.

2-3 (2-3) Иблис аллакай ба дили Яхудои писари Шимъўни Исқарют фикри дар ҳаққи Исо хиёнат карданро ҷо карда буд. Исо медонист, ки Падар ҳама чизро ба дасти ӯ супоридааст ва ӯ аз ҷониби Худо омада, ба пеши Худо бармегардад. Аз ин рӯ, ҳангоми ҳӯроки шом **4** ӯ аз сари дастарҳон барҳеста, ҷомаашро қашиду миёни худро бо сачоқ баст. **5** Пас, ба тағорори дастурӯшӣ об рехта, ба шустану бо сачоқи дар миён бастааш ҳушк кардани пойҳои шогирдон шурӯй кард.

6 Ӯ ба назди Шимъўни Петрус омад ва Шимъўни Петрус гуфт: «Худованд, магар Ту пойҳои маро шустани ҳастӣ?!» **7** Исо ҷавоб дод: «Ҳоло ту кори мекардаамро намефаҳмӣ, баъдтар мефаҳмӣ». **8** Он гоҳ Петрус ба ӯ гуфт: «Ҳаргиз пойҳои маро намешӣ!». «Агар нашӯям, ту бо Ман шарик намешавӣ!» — ҷавоб дод Исо.

9 Шимъёни Петрус дар чавоб гуфт: «Худовандо, пас на фақат пойҳоямро, балки дасту сарамро низ бишӯй!» **10** «Барои касе, ки ҳаммом кардааст, танҳо пойҳояшро шустан лозим аст, чунки ў комилан пок аст, — гуфт Исо. — Шумо ҳам пок ҳастед, вали на ҳама». **11** Зоро Ў медонист, ки дар ҳаққаш кӣ хиёнат мекунад ва барои ҳамин гуфт, ки на ҳама пок ҳастанд.

12 Баъд аз он ки пойҳои онҳоро шуст, либосашро пӯшиду боз ба сари дастархон нишаста гуфт: «Оё медонед, ки Ман бароятон чӣ кор кардам? **13** Шумо Маро устод ва Худованд меномед ва ин дуруст аст, чунки Ман ҳамонам. **14** Пас, агар Ман, ки Худованд ва устод шумо ҳастам, пойҳои шуморо шуста бошам, шумо низ бояд пойҳои яқдигарро бишӯед. **15** Ман ба шумо намунаи ибрат шудам, ки шумо айнан мисле ки Ман нисбат ба шумо рафтор кардам, рафтор кунед. **16** Ба шумо рост мегӯям, ки хизматгор аз хочаи худ ва фиристодашуда аз шахсе, ки ўро фиристодааст, бузургтар нест. **17** Акнун ки шумо ин чизҳоро медонед, хушбахт мешавед, агар онҳоро ба амал оваред.

18 Ман на дар бораи ҳамаи шумо мегӯям; Ман касони интихобкардаамро медонам. Вале, бигзор, суханон аз навиштаҷот ба амал оянд: „Касе ки нони Маро меҳӯрд, бар зидди Ман даст бардошт“. **19** Инро ҳоло пеш аз рӯй доданаш ба шумо мегӯям, то ки ҳангоми ба амал омадани ин ҳодиса имон оваред, ки ин Ман ҳастам*. **20** Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ фиристодаи Маро қабул кунад, Маро қабул мекунад ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, фиристандай Маро қабул мекунад».

Пешӯйии Исо дар бораи хиёнат дар ҳаққи ў

21 Инро гуфта, Исо саҳт безобита шуду эълон кард: «Ба шумо рост мегӯям, яке аз шумо ба Ман хиёнат мекунад».

22 Шогирдон ба яқдигар нигоҳ, карда, дар ҳайрат монданд, ки ў инро дар бораи кӣ гуфта бошад. **23** Яке аз шогирдон, ки Исо ўро дӯст медошт, дар паҳлӯи ў такя карда нишаста буд. **24** Шимъёни Петрус ба ў ишора кард, то аз Исо бипурсад, ки ў инро дар бораи кӣ гуфт. **25** Он шогирд ба Исо наздиктар шуда пурсид: «Худованд, ин кист?» **26** Исо ҷавоб дод: «Ба кӣ луқмаи нонро дар коса тар карда диҳам, ҳамон аст». Баъд луқмай нонро тар карда, ба Яхудой писари Шимъёни Исқарют дод. **27** Ҳамон ки Яхудо луқмай нонро гирифт, иблис ба вуҷуди ў доҳил шуд. Исо ба ў гуфт: «Он нијатеро, ки дар дил дорӣ, зудтар иҷро биқун».

28 Ҳеч касе аз онҳое, ки дар сари дастархон буданд, нафаҳмиданд, ки барои чӣ Исо ба ў ин суханро гуфт. **29** Азбаски ҳазинаи пул дар дасти Яхудо буд, баъзеҳо гумон қарданд, ки Исо ба ў фармуд, то ҳар чӣ барои ид лозим аст, барояшон бихарад ё ки ба бенавоён ҷизе бидиҳад.

30 Яхудо нонро гирифта, ҳамон замон берун баромад. Шаб буд.

Фармони нав

31 Вақте ки ў берун баромад, Исо гуфт: «Акнун Фарзанди Инсон шӯҳрату ҷалол ёфт ва Худо низ ба воситаи ў шӯҳрату ҷалол ёфт. **32** Агар Худо дар ў шӯҳрату ҷалол ёфта бошад, пас Худо низ дар худ ўро шӯҳрату ҷалол медиҳад ва фавран инро мекунад. **33** Эй фарзандонам, муддати кам мондааст, ки Ман ҳамроҳи шумо мемонам. Шумо Маро ҷустуҷӯ ҳоҳед кард, вале, чӣ тавре ки ба роҳбарони яхудӣ гуфта будам, акнун ба шумо низ мегӯям, ба он ҷое, ки Ман меравам, шумо омада наметавонед. **34** Ман ба шумо фармони нав медиҳам, ки яқдигарро дӯст доред. Ҳамон тавре ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ яқдигарро дӯст доред. **35** Агар нисбат ба яқдигар муҳабbat дошта бошед, ҳама ҳоҳанд фаҳмид, ки шумо шогирдони Ман ҳастед».

Пешӯйии Исо дар бораи ўро инкор кардани Петрус

* **13:19** 13:19 Ниг. эзоҳи 8:28.

³⁶ Шимъүни Петрус аз ӯ пурси: «Худованд, Ту ба кучо меравӣ?» «Ба ҷое, ки Ман меравам, ту ҳоло аз паси Ман омада наметавонӣ, — ҷавоб дод Исо, — аммо баъдтар ҳоҳӣ омад». ³⁷ Петрус ба ӯ гуфт: «Худованд! Чаро ман ҳоло аз паси Ту рафта наметавонам? Ман тайёрәм ҷони худро барои Ту фидо кунам!» ³⁸ Исо ҷавоб дод: «Ҷонатро фидои Ман мекунӣ?! Ба ту рост мегӯjam, ки пеш аз ҷеф задани ҳуруӯс ту се бор Маро инкор ҳоҳӣ кард!»

14

Исо роҳ ба сӯи Падар аст

¹ Исо суханашро давом дода гуфт: «Бигзор дилҳоятонро ғаму ғусса фаро нагирад! Ба Худо имон оваред ва ба Ман низ имон оваред! ² Дар хонаи Падари Ман ҳуҷраҳо бисёранд. Агар чунин намебуд, магар Ман ба шумо мегуфтам, ки рафта, барои шумо ҷой тайёр мекунам? ³ Вақте ки Ман меравам ва барои шумо ҷой тайёр мекунам, баргашта, шуморо пеши худ мебарам, то дар ҷое, ки Ман ҳастам, шумо ҳам бошад. ⁴ Роҳ ба он ҷое, ки Ман меравам, барои шумо маълум аст».

⁵ Он гоҳ Тумо ба ӯ гуфт: «Худовандо, мо намедонем, ки Ту ба кучо меравӣ. Пас роҳро аз кучо дониста метавонем?» ⁶ Исо ба ӯ гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳёйт ҳастам. Ҳеч қас пеши Падар намеояд, магар ин ки фақат ба воситаи Ман. ⁷ Модоме ки шумо Маро мешиносад, Падарамро ҳам мешиносад. Аз имрӯз эътиборан шумо ӯро мешиносад ва ҳатто ӯро дидае!»

⁸ «Худовандо! — гуфт ба ӯ Филиппус, — Падарро ба мо нишон дех ва ин бароямон кифоя аст». ⁹ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман ин қадар ҳамроҳи шумо будам ва ту, Филиппус, Маро то ҳол намешиноси? Ҳар кӣ Маро дида бошад, Падарро дидааст. Пас чӣ гуна ту „Падарро ба мо нишон дех“ мегӯй? ¹⁰ Магар бовар намекунӣ, ки Ман дар Падар ҳастам ва Падар дар Ман аст? Суханонеро, ки Ман ба шумо мегӯям, аз худам намегӯям. Падарам, ки дар Ман аст, корҳои худро иҷро мекунад. ¹¹ Ба Ман бовар кунед, ки Ман дар Падар ҳастам ва Падар дар Ман аст. Вагарна ба хотира он корҳо, ки мекунам, бовар кунед. ¹² Ба шумо рост мегӯям, ҳар кӣ ба Ман имон оварад, корҳоero, ки Ман мекунам, вай ҳам мекунад ва ҳатто корҳои бузургтар аз он мекунад, ҷонки Ман ба назди Падарам меравам. ¹³ Инчунин ҳар чиро, ки аз номи Ман талаб қунед, Ман иҷро мекунам, то ки шӯҳрату ҷалоли Падар дар Писар намоён гардад. ¹⁴ Агар аз номи Ман чизеро аз Ман талаб қунед, онро иҷро ҳоҳам кард.

Ваъда дар бораи Рӯҳи Муқаддас

¹⁵ Агар шумо Маро дӯст доред, фармонҳои Маро иҷро мекунед. ¹⁶ Он гоҳ Ман аз Падарам ҳоҳиш мекунам ва ӯ ба шумо Мададгори дигареро медиҳад, ки то абад бо шумо мемонад. ¹⁷ Ин Рӯҳи ростӣ аст, ки ҷаҳон ӯро қабул карда наметавонад, ҷонки ӯро на мебинаду на мешиносад. Вале шумо ӯро мешиносад, чун Вай ҳамроҳи шумо аст ва дар шумо мешавад.

¹⁸ Ман шуморо бепарастор намегузорам: боз ба назди шумо бармегардам. ¹⁹ Пас аз андаке ҷаҳон Маро дигар намебинад, вале шумо Маро ҳоҳед дид. Азбаски Ман зиндаам, шумо ҳам зинда мешавед. ²⁰ Дар он рӯз медонед, ки Ман дар Падарам ҳастам ва шумо дар Ман ҳастед ва Ман дар шумо.

²¹ Ҳар кӣ бо фармонҳои Ман розӣ шаваду онҳоро иҷро кунад, вай қасест, ки Маро дӯст медорад ва ҳар кӣ Маро дӯст дорад, ӯро Падари Ман ҳам дӯст медорад. Ман низ ӯро дӯст медорам ва худро ба ӯ ошкор мекунам». ²² Яхудо (на Исқарют) гуфт: «Худовандо, ин чӣ тавр мешавад, ки Ту худро ба мо зоҳир мекунӣ, аммо на ба ҷаҳон?» ²³ Исо дар ҷавоби ӯ гуфт: «Ҳар кӣ Маро дӯст дорад, қаломи Маро риоя мекунад. Он гоҳ Падари Ман ҳам ӯро дӯст медорад. Мо пеши ӯ меоем ва дар наздаш ҷой мегирем. ²⁴ Касе ки Маро дӯст намедорад, суханони Маро иҷро

намекунад. Он сухане, ки шумо мешунавед, аз Ман нест, балки сухани Падар аст, ки Маро фиристодааст.

25 Ман ин суханонро ба шумо ҳанӯз, ки бо шумо ҳастам, мегӯям. **26** Вале Мададгор, Рӯҳи Муқаддас, ки Ӯро Падар аз номи Ман ба шумо мефиристад, ҳама чизро ба шумо ёд медиҳад ва ҳар сухани Маро ба хотири шумо меовараад.

27 Ман оромиро бо шумо мемонам, оромии худамро ба шумо медиҳам. Ман онро ба шумо на ба он тавре медиҳам, ки ҷаҳон медиҳад. Фаму ғуссаро аз дилҳоятон дур кунеду ҳаросон нашавед! **28** Шумо аллакай суханони Маро шунида будед, ки Ман меравам ва ба назди шумо бармегардам, гуфта будам. Агар Маро дӯст медоштед, хурсанд мешудед, ки Ман ба пеши Падар меравам, зоро Падар аз Ман бузургтар аст. **29** Ана Ман инро пеш аз ба амал омаданаш ба шумо гуфтаам, то вақте ки ин ҳодиса ба амал меояд, имон оваред! **30** Ман дигар вақти дароз бо шумо гап намезанам, чунки ҳукмрони ин ҷаҳон омада истодааст. Вай бар Ман ҳеч қудрате надорад, **31** вале Ман аз рӯи фармони Падар, ки ба Ман додааст, ин корро мекунам, то ҷаҳон бидонад, ки Ман Падарро дӯст медорам. Бархезед, биёед, аз ин ҷо меравем!»

15

Исо токи ҳақиқӣ аст

1 Исо суханашро давом дода гуфт: «Ман токи ҳақиқӣ ҳастам ва Падари Ман токпарвар аст. **2** Ҳар шохаero, ки дар Ман ҳосили намедиҳад, Ӯ бурида мепартояд ва ҳар шоҳаи ҳосилдиҳандаро хомтот мекунад, то мевай бештаре ба бор оварад.

3 Шумо аллакай ба воситай суханоне, ки Ман ба шумо гуфтаам, пок шудаед. **4** Дар Ман бимонед, чунон ки Ман дар шумо ҳастам. Ҳамон тавр ки шоҳа, агар дар ток набошад, аз худ ҳосил ба бор оварда наметавонад, ҳамчунин шумо низ, агар дар Ман намонед, аз худ самара оварда наметавонед. **5** Ман ток ҳастам ва шумо шоҳаҳо ҳастед. Танҳо онҳое, ки дар Ман ҳастанд ва Ман дар онҳо ҳастам, ҳосили фаровон ба бор меоваранд, чунки бе Ман шумо ҳеч коре карда наметавонед.

6 Ҳар кӣ дар Ман намонад, монанди шоҳа партофта шуда, баъд ҳушк мешавад. Чунин шоҳаҳоро ҷамъ карда, ба оташ мепартоянду месӯzonанд. **7** Агар шумо дар Ман бимонед ва суханони Ман дар шумо бимонанд, ҳар чизеро, ки талаб кунед, бароятон иҷро мешавад! **8** Падари Ман бо он шӯҳрату ҷалол мёбад, ки шумо самари зиёд меоваред ва бо ин нишон медиҳед, ки шогирдони Ман ҳастед.

9 Ҷй тавре ки Падар Маро дӯст медорад, ҳамон тавр Ман ҳам шуморо дӯст медорам. Дар муҳаббати Ман бимонед! **10** Айнан ҷй тавре ки Ман фармонҳои Падарамро иҷро кардаму дар муҳаббаташ мондам, шумо низ агар фармонҳои Маро иҷро кунед, дар муҳаббати Ман мемонед. **11** Ман инро ба шумо барои он гуфтаам, ки шодии Ман дар шумо бошад ва шодии шумо пурра гардад.

12 Фармони Ман ин аст: чуноне ки Ман шуморо дӯст медорам, ҳамон тавр шумо яқдигарро дӯстдоред. **13** Аз он муҳаббате, ки кас ҷонашро барои дӯstonash фидо мекунад, муҳаббати бузургтаре нест. **14** Агар фармонҳои Маро иҷро кунед, шумо дӯstoni Ман ҳастед. **15** Ман дигар шуморо хизматтор наменомам, зоро хизматтор намедонад, ки ҳочай ӯ ба ҷй кор машгул аст. Лекин Ман шуморо дӯstoni худ меҳонам, чунки ҳама чизи аз Падар шунидаамро ба шумо гуфтаам. **16** Шумо Маро интиҳоб накардаед, балки Ман шуморо интиҳоб карда, таъян намудаам, ки рафта мева биёред ва мевае, ки то абад мемонад. Инак, ҳар чи ба номи Ман аз Падар талаб кунед, ӯ ба шумо бидиҳад. **17** Пас, фармони Ман барои шумо ин аст, ки ҳамдигарро дӯстдоред».

Нафрати ҷаҳон

¹⁸ «Агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, донед, ки аввал аз Ман нафрат дошта буд. ¹⁹ Агар шумо аз ин ҷаҳон мебудед, ҷаҳон шуморо ҳамчун аз они худ дӯст медошт. Вале, аз сабаби он ки Ман шуморо аз ин ҷаҳон интиҳоб карда гирифтам ва шумо аз ин ҷаҳон нестед, ин ҷаҳон аз шумо нафрат дорад. ²⁰ Дар хотир доред, ки Ман ба шумо чӣ гуфта будам: „Хизматгор аз ҳоҷаи худ бузургтар нест“. Пас, агар Маро барои азоб додан дунболагирӣ карда бошанд, шуморо низ дунболагирӣ мекунанд. Агар суханони Маро иҷро карда бошанд, суханони шуморо низ иҷро мекунанд. ²¹ Аммо мардум ҳамаи инро бо шумо аз барои Ман мекунанд, чунки фиристандаи Маро намешиносанд. ²² Агар Ман ба ҷаҳон намеомадам ва ба онҳо сухане намегуфтам, онҳо гуноҳе намедоштанд, вале акнун барои сафед кардани гуноҳи худ баҳона надоранд. ²³ Касе, ки аз Ман нафрат мекунад, аз Падари Ман низ нафрат дорад. ²⁴ Агар Ман дар байни онҳо он корҳоеро, ки касе накардааст, намекардам, онҳо гуноҳ намедоштанд. Вале акнун онҳо он корҳоро диданд ва бо вучуди ин аз Ман ва ҳам аз Падарам нафрат доранд. ²⁵ Ин барои иҷро шудани гуфтаҳои шариати онҳо ба амал меояд, ки гуфта шудааст: „Бесабаб аз ман нафрат доштанд“.

²⁶ Вале, вақте Мададгоре, ки Ман аз ҷониби Падар Ӯро назди шумо мефиристам, меояд, яъне Рӯҳи ростӣ, ки аз Падар мебарояд, дар бораи Ман шаҳодат медиҳад. ²⁷ Инчунин шумо ҳам шаҳодат медиҳед, зеро шумо аз рӯзҳои аввал бо Ман будед».

16

¹ Исо сухананшро давом дода гуфт: «Ман инро ба шумо барои он гуфтам, ки роҳзада нашавед. ² Шуморо аз ибодатхонаҳо чудо мекунанд. Ҳатто чунон замоне фаро мерасад, ки қушандагони шумо фикр мекунанд, ки бо ин корашон ба Худо хизмат мекунанд. ³ Онҳо аз сабаби он ҷунин рафтор мекунанд, ки на Падар ва на Маро мешиносанд. ⁴ Аммо Ман ин ҷизҳоро ба шумо барои он гуфтам, ки ҳангоми расидани ин вақт шумо ба хотир оред, ки Ман дар бораи онҳо ба шумо гуфта будам.

Кори Рӯҳи Муқаддас

Аз аввал дар бораи ин ҷизҳо ба шумо нагуфтам, чунки ҳамроҳи шумо будам. ⁵ Акнун пеши он касе меравам, ки Маро фиристодааст. Вале ҳеч касе аз шумо ба Ман савол намедиҳад, ки „Ту ба қучо меравӣ?“, ⁶ чунки суханони Ман дилҳои шуморо пур аз ғам карданд. ⁷ Аммо Ман ба шумо рост мегӯям: рафтани Ман барои фойдаи шумост. Зеро, агар Ман наравам, Мададгор пеши шумо намеояд ва агар биравам, Ӯро ба назди шумо мефиристам. ⁸ Вақте ки Ӯ меояд, фикрронии нодурусти ин ҷаҳонро дар бораи гуноҳ, ростӣ ва ҳукмкуни фош мекунад: ⁹ гуноҳ дар ин аст, ки онҳо ба Ман имон намеоваранд; ¹⁰ ростӣ дар ин аст, ки Ман ба пешӣ Падарам меравам ва шумо дигар Маро намебинед; ¹¹ ҳукмкуни дар ин аст, ки ҳукмрони ин ҷаҳон аллакай айборд шудааст.

¹² Ман боз бисёр ҷизи ба шумо гуфтанӣ дорам, аммо алҳол шумо онҳоро гунҷонда наметавонед. ¹³ Вақте ки Рӯҳи ростӣ меояд, Ӯ шуморо сӯи тамоми ростӣ роҳнамоӣ мекунад, зеро Ӯ аз худ ҷизе намегӯяд, балки он чиро, ки мешунавад, ба шумо мегӯяд. Ӯ ба шумо дар бораи ҳодисаҳои оянда хабар медиҳад. ¹⁴ Ӯ Маро шӯҳрату ҷалол медиҳад, зеро Ӯ гуфтаҳои Маро гирифта, ба шумо нақл мекунад. ¹⁵ Ҳар чӣ Падар дорад, аз они Ман аст. Аз ин сабаб Ман гуфтам, ки Ӯ гуфтаҳои Маро гирифта, ба шумо нақл мекунад».

Ба шодӣ табдил ёфтани ғами гусса

¹⁶ «Баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, вале баъд аз андаки дигар Маро боз хоҳед дид». ¹⁷ Он гоҳ баъзе аз шогирдон ба ҳамдигар гуфтанд: «Ӯ „баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, вале баъд аз андаки дигар Маро боз хоҳед

дид“ ва „чунки Ман ба пеши Падар меравам“ гуфта чиро дар назар дорад? **18** Ў „андаке“ гуфта чиро дар назар дорад? Мо намефаҳмем, Ў дар бораи чӣ гуфта истодааст».

19 Исо фаҳмид, ки онҳо ба Ў савол додани ҳастанд, бинобар ин гуфт: «Шумо аз яқдигар мепурсед, ки „баъд аз андаке шумо Маро дигар намебинед, vale баъд аз андаки дигар Маро боз хоҳед дид“ гуфта чиро дар назар доштам? **20** Ба шумо рост мегӯям, ки шумо гирия карда, андӯҳгун мешавед, vale ҷаҳон шодӣ мекунад. Шумо ғамгин мешавед, аммо ғами шумо ба шодӣ мубаддал мегардад. **21** Ҳангоми таваллуди кӯдак зан ғамгин мешавад, чун соати азоби вай расиддааст, vale вақте ки кӯдакро мезояд, азобу шиканҷаро фаромӯш карда, шодӣ мекунад, ки инсоне ба дунё омадааст. **22** Инак, шумо ҳам ҳоло ғамгин ҳастед, аммо Ман шуморо боз мебинам ва дилҳои шумо аз шодӣ пур мешаванд ва он шодиро ҳеч кас аз шумо гирифта наметавонад.

23 Он рӯз шумо аз Ман чизе намепурсед. Ба шумо рост мегӯям, ҳар чиро ки бо номи Ман аз Падар талаб кунед, Ў ба шумо хоҳад дод. **24** То кунун шумо аз номи Ман чизеро талаб накардаед. Талаб кунед ва ба даст меоваред ва хурсандии шумо пурра мешавад».

Галаба бар ҷаҳон

25 «Ман дар ин бора ба шумо бо рамзҳо гуфтам, лекин замоне фаро мерасад, ки ба шумо на бо рамзҳо, балки кушоду равшан дар бораи Падар нақл мекунам.

26 Дар он рӯз бо номи Ман аз Ў талаб мекунед. Ман намегӯям, ки барои шумо аз Падар талаб мекунам, **27** зеро худи Падар шуморо дӯст медорад, аз сабаби он ки шумо Маро дӯст доштед ва имон овардед, ки Ман аз ҷониби Ў омадаам. **28** Ман аз ҷониби Падар ба ин ҷаҳон омадаам ва боз ин ҷаҳонро тарқ карда, ба назди Ў меравам».

29 «Акнун Шумо кушоду равшан ва бе рамзҳо гап зада истодаед, — гуфтанд ба Ў шогирдон. **30** — Ҳоло мо фаҳмидем, ки Шумо ҳама чизро медонед ва ҳочати аз Шумо пурсидан нест. Бинобар ин мо имон дорем, ки Шумо аз назди Ҳудо омадаед». **31** «Шумо акнун имон овардед? — гуфт дар ҷавоби онҳо Исо. **32** — Инак вақту соате меояд ва он аллакай фаро расиддааст, ки ҳамаи шумо пароқанд шуда ба хонаҳои худ мераవед ва Маро танҳо мегузоред. Вале Ман танҳо нестам, зеро Падар ҳамроҳи Ман аст. **33** Ман ин ҷизҳоро ба шумо гуфтам, то ки шумо дар Ман оромӣ пайдо кунед. Дар дунё шуморо азобу укубат интизор аст, vale шумо мардонагиро аз даст надиҳед: Ман бар ин ҷаҳон голиб шудаам!»

17

Барои шогирдонаш дую кардани Исо

1 Баъд аз ин суханон Исо ба сӯи осмон нигоҳ карда гуфт: «Эй Падар, вақт фаро расид. Писари худро шӯҳрату ҷалол дех, то ки Писар Туро шӯҳрату ҷалол бидиҳад, **2** чунки Ту ихтиёри ҳамаи одамонро ба дasti Ў супоридай, то ки Ў низ ба ҳамаи қасоне, ки ба Ў бахшидай, ҳаётӣ абадӣ диҳад. **3** Ва ҳаётӣ абадӣ ин аст, ки Туро, Ҳудои ягонаи ҳақиқӣ ва Исои Масҳро, ки Ту фиристодай, шиносанд. **4** Ман бо анҷом додани он коре, ки Ту ба Ман супорида будӣ, бароят дар рӯи замин шӯҳрат додам. **5** Акнун, эй Падар, он шӯҳрату ҷалолеро, ки пеш аз пайдоши олам дар назди Ту доштам, ба Ман бидех.

6 Ман номи Туро ба он қасоне, ки Ту аз ҷаҳон гирифта, ба Ман бахшидай, маълум кардам. Онҳо аз они Ту буданду Ту онҳоро ба Ман бахшидӣ ва онҳо қаломи Туро риоя карданд. **7** Акнун онҳо медонанд, ки ҳама чизи ба Ман додаат, аз они туст. **8** Зеро он қаломеро, ки Ту ба Ман додӣ, Ман ба онҳо расондам ва

онҳо қабул карда, дар ҳақиқат фаҳмиданд, ки Ман аз назди Ту омадаам ва боварӣ доранд, ки Ту Маро фиристодай.

⁹ Ман барои онҳо дуо мекунам. Ман на барои ҷаҳон, балки барои онҳое дуо мекунам, ки Ту ба Ман додаӣ, ҷунки онҳо аз они туанд. ¹⁰ Зоро ҳамаи онҳое, ки Ман дорам, аз они туанд ва онҳое, ки Ту дорӣ, аз они Мананд ва ба василаи онҳо Ман шӯҳрату ҷалол ёфтам. ¹¹ Ман дигар дар ин ҷаҳон нестам, балки пеши Ту мераам, vale онҳо дар ин ҷаҳон мемонанд. Эй Падари Муқаддас, бо кудрати номи худ, ки Ту ба Ман додаӣ, онҳоро муҳофизат бикиун, то онҳо як бошанд, чунон ки Ману Ту бо ҳам як ҳастем. ¹² То вақте ки Ман бо онҳо будам, онҳоро бо кудрати номи ту, ки ба Ман баҳшидай, муҳофизат ва нигаҳбонӣ қардам. Аз онҳо қасе ҳам ҳалок нашуд, ғайр аз як нафар, ки бояд ҳалок мешуд, то гуфтаҳои навиштаҷот ба амал оянд. ¹³ Вале акунун Ман назди Ту мераам ва ин чизҳоро ҳанӯз ки дар ин ҷаҳон ҳастам, мегӯям, то шодии Ман дар онҳо пурра шавад. ¹⁴ Ман қаломи Туро ба онҳо расондаам ва ҷаҳон аз онҳо нафрӯт қард, ҷунки онҳо аз ин ҷаҳон нестанд, ҳамон тавр ки Ман ҳам аз ин ҷаҳон нестам. ¹⁵ Ман талаб намекунам, ки Ту онҳоро аз ҷаҳон бибарӣ, аммо меҳоҳам, ки онҳоро аз иблис муҳофизат намой. ¹⁶ Онҳо аз ин ҷаҳон нестанд, чунон ки Ман ҳам аз ин ҷаҳон нестам. ¹⁷ Тавассути ростӣ онҳоро барои худ чудо кун; қаломи Ту ростӣ аст. ¹⁸ Чунон ки Ту Маро ба ҷаҳон фиристодай, ҳамин тавр Ман ҳам онҳоро ба ҷаҳон фиристодаам. ¹⁹ Ман ба хотири онҳо худро ба Ту баҳшидам, то ки онҳо низ ба тавассути ростӣ худро ба Ту баҳшида тавонанд.

²⁰ Ман на фақат барои онҳо дуо мекунам, балки барои қасоне ҳам, ки ба воситаи суханони онҳо ба Ман имон меоваранд. ²¹ Бигзор ҳамаи онҳо як шаванд. Бигзор, ҷӣ тавре ки ту, Падар, дар Ман ҳастӣ ва Ман дар Ту ҳастам, онҳо низ дар мо бошанд, то ҷаҳон имон оварад, ки Маро Ту фиристодай. ²² Ман ба онҳо ҳамон шӯҳрату ҷалолеро додаам, ки Ту ба Ман додаӣ, то онҳо як бошанд, чунон ки Ману Ту як ҳастем. ²³ Ман дар онҳо ҳастам ва Ту дар Ман ҳастӣ, то онҳо дар ягонагии комил бошанду ҷаҳон бидонад, ки Ту Маро фиристодай ва онҳоро ҳамон тарз дӯст медорӣ, ки Маро дӯст медорӣ.

²⁴ Эй Падар, меҳоҳам, онҳое ҳам, ки Ту ба Ман баҳшидай, ҳамроҳи Ман дар он ҷое бошанд, ки Ман мешавам ва он шӯҳрату ҷалолеро бубинанд, ки Ту ба Ман додаӣ, зоро Ту Маро пеш аз оғариниши олам дӯст дошта будӣ. ²⁵ Эй Падари одил, ҷаҳон Туро нашиноҳт, vale Ман Туро мешиносам ва онҳо медонанд, ки Ту Маро фиристодай. ²⁶ Ман ба онҳо Туро ошкор қардам ва боз ҳам ошкор мекунам, то он муҳаббате, ки Ту нисбат ба Ман дорӣ, дар онҳо низ бошад ва Ман ҳам дар онҳо бошам».

18

Дастгир шудани Исо

¹ Пас аз ин суханон Исо ҳамроҳи шогирдонаш баромада, ба қанори дигари водии Қидрун гузашт. Дар он ҷо бое буд ва Исо бо шогирдонаш ба он бое даромад. ² Яхудо, ки ба Исо хиёнат қард, низ он ҷоро медонист, ҷунки Исо ва шогирдонаш бисёр вақт дар он ҷо ҷамъ меомаданд. ³ Инак, Яхудо дастаи аскарони румӣ ва посбонони Хонаи Худоро, ки аз тарафи сардорони рӯҳонӣ ва фарисиён фиристода шуданд, бо худ ба он ҷо овард. Онҳо ҳама мусаллаҳ буданд ва дар даст фонусу машъяъл бардошта меомаданд.

⁴ Исо медонист, ки бо ӯ ҷӣ ҳодиса рӯй медиҳад, бинобар ин ба пеши онҳо баромада, пурсид: «Шумо киро ҷустуҷӯ мекунед?» ⁵ Онҳо ҷавоб доданд: «Иси Носириро». «Ин Манам», — ҷавоб дод Исо. Яхудо, ки ба Исо хиёнат қард, низ ҳамроҳи онҳо буд. ⁶ Ҳамин ки Исо «Ин Манам» гуфт, онҳо ақибинокӣ рафта, ба замин афтоданд. ⁷ Исо боз аз онҳо пурсид: «Шумо киро ҷустуҷӯ мекунед?» «Иси

Носириро», — гуфтанд онҳо. ⁸ «Ман ба шумо гуфтам, ки ин Ман ҳастам. Агар барои шумо Ман лозим бошам, пас монед, ки ин одамон раванд». ⁹ Ў барои он ин тавр гуфт, то суханони «Аз он касоне, ки Ту ба Ман баҳшидӣ, касеро аз даст наҷодам» гуфташ иҷро шаванд.

¹⁰ Шимъўни Петрус, ки шамшер дошт, онро аз ғилоф қашида, ғуломи сарвари рӯҳониёро заду гӯши рости ўро бурида партофт. Он ғулом Малхус ном дошт. ¹¹ Исо ба Петрус гуфт, ки шамшерашро ба ғилофаш андозад. Инчунин илова кард: «Наход, ки аз косаи азобе, ки Падарам барои Ман додааст, нанӯшам?»

¹² Он гоҳ дастай аскарони румй бо фармондехӣ худ ва посбонони яхудӣ Исоро дастгир карда бастанд. ¹³ Аввал ўро назди Ҳонон, падарарӯси Қаёфо бурданд, ки ҳамон сол сарвари рӯҳониён буд. ¹⁴ Қаёфо ин ҳамон шахсе буд, ки ба ҳукуматдорони яхудӣ маслиҳат дод, ки агар ба ҷои тамоми мардум як нафар бимирад, беҳтар аст.

Исоро инкор кардани Петрус

¹⁵ Шимъўни Петрус ва як шогирди дигари Исо аз паси ў рафтанд. Он шогирд бо сарвари рӯҳониён ошнӣ дошт, бинобар ин ҳамроҳи Исо ба ҳавлии сарвари рӯҳониён даромад. ¹⁶ Вале Петрус дар беруни ҳавлӣ, дар назди дарвоза истод. Пас он шогирде, ки бо сарвари рӯҳониён ошнӣ дошт, баромада, бо зане, ки дарвазабон буд, гуфтугӯ карда, Петрустро ба ҳавлӣ даровард. ¹⁷ Зани дарвазабон ба Петрус гуфт: «Оё ту аз шогирдони он кас нестӣ?» «Не, нестам», — ҷавоб дод Петрус.

¹⁸ Азбаски ҳаво хунук буд, хизматгорон ва посбонон гулҳан даргиронда, дар гирди он худро гарм мекарданд. Петрус низ дар паҳлӯи онҳо истода, худро гарм мекард.

Исоро пурсуҷӯ кардани сарвари рӯҳониён

¹⁹ Сарвари рӯҳониён аз Исо дар бораи шогирдон ва таълимоти ў пурсуҷӯ кард. ²⁰ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман дар пеши ҳама ошқоро сухан гуфтаам. Ман доимо дар ибодатхонаҳо ва дар Ҳонаи Худо, ки ҳамаи мардум ҷамъ мешаванд, таълим медодам ва пинҳонӣ ҷизе нагуфтаам. ²¹ Пас, ҷаро шумо аз Ман мепурсед? Аз шунавандагон бипурсед, ки Ман дар бораи ҷай ба онҳо гуфтаам. Онҳо медонанд, ки Ман ҷай гуфтаам». ²² Ҳангоме ки ў ин суханонро гуфт, яке аз посбонони дар паҳлӯяш истода Исолор тарсакӣ зада, гуфт: «Ту ҷай тавр ба сарвари рӯҳониён гап гардонда метавонӣ?» ²³ «Агар ҷизе нодуруст гуфта бошам, бигӯ, ки хотои Ман дар чист, — ҷавоб дод Исо. — Вале агар дуруст гуфта бошам, ҷаро Маро мезанӣ?»

²⁴ Он гоҳ Ҳонон Исолор дастbastаро ба назди Қаёфои сарвари рӯҳониён фиристод.

Бори дигар Исоро инкор кардани Петрус

²⁵ Шимъўни Петрус бошад, дар ҷои пештарааш истода, худро гарм мекард. Аз ў пурсиданд: «Магар ту ҳам аз шогирдони ў нестӣ?» Вале Петрус инро инкор карда, «не» ҷавоб дод. ²⁶ «Магар туро дар боф бо ў надида будам?» — гуфт яке аз хизматторони сарвари рӯҳониён, хеши ҳамон касе, ки гӯшашро Петрус бурида буд. ²⁷ Петрус боз инкор кард. Ҳамон лаҳза хурӯс ҷег зад.

Исоро дар назди Пилотус

²⁸ Пагоҳии барвақт Исоро аз назди Қаёфо ба қасри ҳокими румй бурданد. Онҳое, ки ўро оварданд, ба хотири он ки ҳаром нашаванду ҳӯроки иди Балогардонро ҳӯрда тавонанд, ба қаср надаромаданд. ²⁹ Пас, Пилотус ба назди онҳо баромада, гуфт: «Айби ин одам дар чист?» ³⁰ Онҳо ҷавоб доданд: «Агар ў ҷинояткор намебуд, магар ба дasti шумо месупоридем?» ³¹ «Худатон ўро гирифта аз рӯи қонунатон ҳукм кунед», — гуфт ба онҳо Пилотус. «Ба мо раво нест, ки касеро ба қатл расонем», — ҷавоб доданд роҳбарони яхудӣ. ³² (Ҳамаи ин

барои он рўй дод, то суханони Исо, ки дар бораи тарзи маргаш гуфта буд, ичро шаванд.

³³ Пилотус ба қаср баргашт ва Исоро ҷеф зада гуфт: «Оё Ту Шоҳи Яхудиён ҳастӣ?» ³⁴ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ту ин саволро аз ҳудат мегӯй ё дигарон дар бораи Ман ба ту гуфтанд?» ³⁵ Пилотус ҷавоб дод: «Магар ман яхудӣ ҳастам? Ҳалқ ва сардорони рӯҳонии ҳудат Туро дошта, ба дasti ман супориданд. Ту чӣ кор кардӣ?» ³⁶ Исо гуфт: «Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест. Агар подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон мебуд, одамони зердастам мечангиданд, то ки Ман ба дasti ҳукуматдорони яхудӣ таслим нашавам. Не, подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест». ³⁷ «Пас, Ту Шоҳ ҳастӣ?» — пурсид аз Ӯ Пилотус. Исо ҷавоб дод: «Ту мегӯй, ки Ман подшоҳ ҳастам. Ман барои он таваллуд шуда ба ин ҷаҳон омадам, ки шоҳиди ростӣ бошам. Ҳар кӣ тарафдори ростӣ бошад, Маро гӯш мекунад». ³⁸ «Ростӣ чист?» — пурсид аз Ӯ Пилотус.

Ба марг ҳукм шудани Исо

Ин суханонро гуфта, Пилотус боз ба назди яхудиён баромаду гуфт: «Ман дар Ӯ ҳеч айберо наёфтам. ³⁹ Лекин шумо як анъана доред, ки ҳар иди Балогардон ман бароятон як зиндониро озод мекунам. Мехоҳед, ки бароятон Шоҳи Яхудиёнро озод кунам?» ⁴⁰ «Не! — дод зада ҷавоб доданд онҳо. — Ба ҷои Ӯ Бараббосро озод кун!» Бараббос як марди роҳзан буд.

19

¹ Он вақт Пилотус фармуд, ки Исоро бо қамчин зананд. ² Сарбозон аз хор тоҷе бофта, бар сари Ӯ гузоштанд ва ба Ӯ ҷомаи бунафшранг пӯшонданд. ³ Онҳо ба пешӣ Ӯ омада, «Зинда бод Шоҳи Яхудиён!» мегуфтанду Ӯро торсакӣ мезаданд. ⁴ Пилотус боз берун баромада, ба онҳо гуфт: «Акнун ман ин одамро пешӣ шумо меорам. Бидонед, ки ман дар Ӯ ҳеч айбе наёфтам». ⁵ Исо берун баромад ва дар сар тоҷи хордору дар тан ҷомаи бунафшранг дошт. Пилотус ба онҳо гуфт: «Ана ин одам!»

⁶ Сардорони рӯҳонӣ ва посбонон Ӯро дид, фарёд кардан: «Ӯро ба салиб мекӯб кунед! Ӯро мекӯб кунед!» Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо ҳудатон Ӯро гирифта, мекӯб кунед! Зоро ман дар Ӯ ҳеч айбе наёфтам». ⁷ Онҳо ба Ӯ ҷавоб доданд: «Мо дар шариат қонун дорем, ки мувофиқи он Ӯ бояд бимирад, чунки ҳудро Писари Худо эълон кардааст».

⁸ Вақте Пилотус инро шунид, аз пештара зиёдтар тарсид. ⁹ Ӯ боз ба дохили қаср баргашта, аз Исо пурсид: «Ту аз кучой?» Вале Исо ҷавобе надод. ¹⁰ «Бо ман гап задан намехоҳӣ? — пурсид Пилотус. — Магар намедонӣ, ман қудрат дорам, ки Туро озод кунам ва қудрат дорам, ки Туро ба салиб мекӯб кунонам?» ¹¹ Исо ба Ӯ ҷавоб дод: «Агар ба ту аз боло қудрат дода намешуд, ту бар Ман ҳеч қудрат дошта наметавонистӣ. Бинобар ин касе, ки Маро ба ту таслим кардааст, гуноҳи бузургтаре дорад».

¹² Аз ин лаҳза Пилотус кӯшиш кард, ки Ӯро озод кунад, вале мардум фарёд мекарданд: «Агар Ӯро озод кунӣ, ту дӯсти император нестӣ! Касе, ки ҳудро подшоҳ эълон мекунад, вай душмани император аст!»

¹³ Вақте ки Пилотус ин суханонро шунид, Исоро берун овард ва дар маҳале ба номи Санѓғарш, ки ба забони ибронӣ онро «Ҷабто» мегуфтанд, ба курсии доварӣ нишаст. ¹⁴ Арафаи иди Балогардон, қариби нисфириӯӣ шуда буд. Пилотус ба мардум гуфт: «Ана Шоҳи шумо!» ¹⁵ Онҳо фарёд зада гуфтанд: «Нест кун! Нест кун! Ӯро мекӯб кун!» «Шумо меҳоҳед, ки ман Шоҳи шуморо мекӯб кунам?» — гуфт Пилотус. Сардорони рӯҳонӣ ҷавоб доданд: «Мо гайр аз император подшоҳи дигаре надорем!»

16 Он гоҳ Пилотус Исоро барои мекӯб кардан ба дасти онҳо супорид.

Мехӯб шудани Исо

17 Онҳо Исоро бурданд ва ӯ то «Чои косахонаи сар», ки ба забони ибронӣ «Чолҷото» ном дошт, салиби худро бардошта, рафт. **18** Дар он то ӯро ба салиб мекӯб карданд ва ҳамроҳи ӯ боз ду нафари дигарро дар салибҳо, яке аз тарафи чап ва дигаре аз тарафи рост, мекӯб карданд ва Исо дар мобайни онҳо буд. **19** Пилотус лавҳачаero нависонда, ба салиб мекӯб кунонд, ки дар он чунин навишта шуда буд: «Исой Носири, Шоҳи Яҳудиён». **20** Одамони зиёд ин навиштаро хонданд, чунки чоё, ки Исо мекӯб шуд, аз шаҳр дур набуд ва он суханон ба забонҳои ибронӣ, румӣ ва юнонӣ навишта шуда буданд.

21 Сардорони рӯйхонии яҳудиён ба Пилотус гуфтанд: «„Шоҳи Яҳудиён“ нанавис, балки бинавис, ки „Ин одам «Ман Шоҳи Яҳудиён ҳастам» мегуфт“». **22** «Ҳар чӣ навиштаам, навиштам», — ҷавоб дод Пилотус.

23 Баъд аз он ки сарбозон Исоро мекӯб карданд, либоси ӯро гирифта, аз рӯи шумораи сарбозон ба ҷор қисм тақсим карданд. Куртаи ӯро ҳам гирифтанд; ин курта аз матои яклюҳт бофта шуда буд ва ҷои пайваст надошт. **24** Онҳо ба яқдигар гуфтанд: «Биёед, инро пора намекунему қуръа партофта мебинем, ки соҳиби он ғӯй мешавад».

Дар навиштаот омадааст: «Либоси Маро дар байни худ тақсим карданд ва бар куртаи Ман қуръа партофтанд». Барои иҷро шудани ин навиштаот ҳамаи ин ба амал омад. **25** Чунин буд амали сарбозон.

Дар назди салиби Исо модар ва холааш, Марями зани Келуп ва Марями Мачдалия истода буданд. **26** Исо модари худ ва дар канори ӯ шогирди дӯстдошташро дид, ба модараш гуфт: «Модар, ана ин писари туст». **27** Баъд ба он шогирд гуфт: «Ана, ин модари туст». Аз ҳамон вақт он шогирд модари Исоро ба хонаи худ бурд.

Марги Исо

28 Исо донист, ки ҳама чиз иҷро шуд ва барои ба амал омадани пешӯйии навиштаот гуфт: «Ташна мондам!»

29 Дар он то як қосаи пур аз сирко буд ва латтаэро гирифта, ба он сирко тар карданду ба нӯги чӯбе гузошта, ба лабони ӯ наздик оварданд. **30** Чун Исо сиркоро ҷашид, гуфт: «Иҷро шуд!» Баъд сар ҳам карда ҷон дод.

31 Он рӯзи тайёри ба рӯзи истироҳат буд ва сардорони яҳудӣ намехостанд, ки ҷаҳони мекӯбшудагон дар рӯзи истироҳат дар салиб бимонад, ҷонки он рӯзи истироҳат ба рӯзи иди бузург рост омада буд. Бинобар ин онҳо аз Пилотус дарҳост карданд, ки пойҳои мекӯбшудагонро шикананду ҷаҳони онҳоро аз салиб ба поён фароранд. **32** Сарбозон омада, аввал пойҳои мекӯбшудаи якум ва баъд мекӯбшудаи дуюмро шикастанд. **33** Вале вақте ки ба Исо наздик омаданд, диданд, ки ӯ мурдааст, бинобар ин пойҳои ӯро нашикастанд. **34** Яке аз сарбозон бо найза ба паҳлӯи ӯ зад ва ҳамон дам аз бадани ӯ хун ва об ҷорӣ шуд.

35 (Касе, ки тамоми ин ҳодисаҳоро диддааст, шаҳодат медиҳад, то шумо низ имон оваред. Шаҳодати ӯ рост аст ва ӯ медонад, ки ҳақиқатро мегӯяд). **36** Ҳамаи ин барои он ба амал омад, ки гуфтаҳои навиштаот, ки «Ҳеч як устухони ӯ шикаста наҳоҳад шуд» иҷро шаванд. **37** Боз дар дигар ҷои навиштаот гуфта шудааст, ки «Онҳо ба касе нигоҳ ҳоҳанд кард, ки ӯро найза заданд».

Дафни Исо

38 Баъд аз он Юсуфи аромотӣ, ки аз тарси роҳбарони яҳудӣ шогирди махфии Исо буд, аз Пилотус иҷозат хост, ки ҷаҳони Исо гирад. Пилотус иҷозат дод ва ӯ омада, ҷаҳони Исо гирифт. **39** Ниқодимус, ки пештар шабона ба дидани Исо

омада буд, низ омад ва қарип сию чор кило ширеши хушбүй бо гиёхи дорувор омехтаро бо худ овард.⁴⁰ Онҳо аз рўи расми яхудиён часади Исоро гирифта, ба кафани бо ҳамон дорувории хушбүй омехта печонданд.⁴¹ Дар чой межӯшудаи Исо бое ва дар он боф қабри наве буд, ки ҳанӯз касе дар он дағн нашуда буд.⁴² Азбаски арафаи рўзи истироҳати яхудиён буд ва қабр ҳам наздик буд, Исоро дар он чо дағн карданд.

20

Зиндашави Исо

¹ Пагоҳии барвакти рўзи якшанбе, ҳанӯз равшан нашуда, Марями Маҷдалия ба сари қабр омад ва дид, ки санг аз даромадгоҳи он гирифта шудааст.² Ў давида наэди Шимъўни Петрус ва шогирди дигар, ки Исо ўро дўст медошт, омада, ба онҳо гуфт: «Онҳо Худованди моро аз қабр бурдаанд ва мо намедонем, ки ўро ба кучо гузоштаанд».

³ Пас, Петрус ва он шогирди дигар ба тарафи қабр равона шуданд.⁴ Ҳардуи онҳо медавиданд, валие он шогирди дигар аз Петрус тезтар давида, аввалин шуда ба сари қабр расида омад.⁵ Ў ҳам шуда кафанро дид, валие ба даруни қабр надаромад.⁶ Аз паси ў Шимъўни Петрус ҳам давида омад. Вай ба даруни қабр даромада, дид, ки кафан ҳаст ва ⁷ матое, ки дар сари Исо буд, на бо кафан, балки дар каноре чудо печонда шудааст.⁸ Он гоҳ шогирди дигар ҳам, ки аввалин шуда ба сари қабр омада буд, ба қабр даромаду ҳамаи инро дидা имон овард.⁹ Онҳо ҳанӯз суханони навиштачотро намефаҳмиданд, ки дар бораи ў гуфта шуда буд, ки бояд баъд аз марг зинда шавад.¹⁰ Шогирдон ба хонаашон баргаштанд.

Ба Марями Маҷдалия зоҳир шудани Исо

¹¹ Аммо Марям берун аз қабр истода гирия мекард. Ў гириякунон ҳам шуда ба даруни қабр нигоҳ кард¹² ва ду фариштai сафедпӯшро дид, ки дар чое, ки пештар Исо гузошта шуда буд, нишастаанд, яке аз тарафи сар ва дигаре аз тарафи пой.¹³ «Эй зан, чаро гирия мекунӣ?» — пурсиданд онҳо. Марям ба онҳо ҷавоб дод: «Худованди маро бурдаанд ва ман намедонам, ки ўро дар кучо гузоштаанд».

¹⁴ Инро гуфта, ў ба қафо рӯ гардонду дид, ки дар рӯ ба рӯи ў Исо истодааст. Валие ў надонист, ки ин Исо аст.¹⁵ Исо ба вай гуфт: «Эй зан, чаро гирия мекунӣ? Ту киро мечӯй?» Марям ўро боғбон фикр карда ба ў гуфт: «Эй хоҷа, агар шумо ўро бурда бошед, ба ман бигӯед, ки дар кучо гузоштаед, то ўро гирифта барам».¹⁶ «Эй Марям!» — гуфт Исо. Марям рӯ оварда, бо забони ибронӣ фарёд зад: «Эй Раббунӣ (ки маънояш „устод“ аст)!»¹⁷ Исо ба ў гуфт: «Ба Ман даст нарасон, ки ҳанӯз ба пеши Падар боло нарафтаам. Лекин назди бародаронам рафта гӯй, ки Ман назди Падари Ману шумо, ба назди Худои Ману шумо меравам».¹⁸ Марями Маҷдалия ба назди шогирдон омада, дар бораи Худовандро диданаш ба онҳо хабар дод. Инчунин суханони Исоро, ки ба ў гуфта буд, ба онҳо нақл кард.

Ба шогирдон зоҳир шудани Исо

¹⁹ Бегоҳии худи ҳамон рӯз, яъне рӯзи якшанбе, вақте ки шогирдон яқчоя ҷамъ шуда, аз тарси роҳбарони ҳалқ дарҳоро маҳкам баста менишастанд, Исо омаду дар миёни онҳо истода гуфт: «Ба шумо оромӣ меҳоҳам». ²⁰ Инро гуфта, дастҳо ва паҳлӯяшро ба онҳо нишон дод. Шогирдон аз дидани Худовандашон хурсанд шуданд.²¹ «Ба шумо оромӣ меҳоҳам! — тақрор кард Исо. — Чунон ки Падар Маро фиристодааст, Ман низ шуморо мефиристам».

²² Баъд аз ин суханон ў бар онҳо пуф карда, гуфт: «Рӯҳи Муқаддасро қабул кунед! ²³ Гуноҳи қасонеро, ки бубахшед, ба онҳо баҳшида мешавад ва онҳоеро, ки набахшед, гуноҳ дар гардани онҳо мемонад».

Исо ва Тумо

²⁴ Тумо, яке аз он дувоздаҳ шогирди Исо, ки боз Дугоник номида мешуд, ҳангоми омадани Исо дар он ҷо ҳамроҳи онҳо набуд. ²⁵ Шогирдони дигар ба ў гуфтанд: «Мо Худовандро дидем!» Вале ў ба онҳо ҷавоб дод: «То бо ҷашмони ҳудам изҳои меҳро дар дастони ў набинам ва ангуштамро ба он нагузорам ва дастаро ба заҳми паҳлӯяш намонам, бовар намекунам!»

²⁶ Баъд аз як ҳафта шогирдон боз ҷамъ омаданд ба Тумо ҳам ҳамроҳи онҳо буд. Дар баста буд, вале Исо омада, дар миёни онҳо истоду гуфт: «Ба шумо оромӣ меҳоҳам!» ²⁷ Баъд ба Тумо гуфт: «Ангуштатро ба ин ҷо гузору дастонамро бин ва дастатро ба заҳми паҳлӯям гузор! Дигар шубҳа нақуну бовар кун!» ²⁸ Тумо ба Вай ҷавоб дод: «Эй Худованди ман, Худои ман!»

²⁹ Он гоҳ Исо ба ў гуфт: «Магар аз сабаби он бовар мекунӣ, ки Маро мебинӣ? Вале хушбахтанд онҳое, ки Маро надида имон овардаанд».

³⁰ Исо дар ҳузури шогирдони ҳуд бисёр мӯъчизиоти дигареро ҳам нишон дода буд, ки дар бораи онҳо дар ин китоб гуфта нашудааст. ³¹ Вале ҳамаи ин барои он навишта шудааст, ки шумо ба Таъиншуда ва Писари Худо будани Исо имон овареду ба воситаи имон ба ў ҳаёти абадӣ ёбед.

21

Ба ҳафт шогирд зоҳир шудани Исо

¹ Баъд аз ин Исо дар қанори баҳри Табария бори дигар ба шогирдони ҳуд зоҳир шуд. Зоҳир шудани ў ана ин тавр ба амал омад: ² Шимъӯни Петрус, Тумо, ки боз Дугоник номида мешуд, Натаноил, ки аз аҳли Қанои Ҷалил буд, ду писари Забдой ва ду шогирди дигари ў – ҳама дар як ҷо ҷамъ омада буданд. ³ Шимъӯни Петрус ба онҳо гуфт: «Ман рафта, моҳӣ сайд мекунам». «Мо ҳам ҳамроҳи ту меравем», – гуфтанд дигарон.

Онҳо рафта ба қаиқ савор шуданд, аммо он шаб чизе сайд накарданد.

⁴ Вақти баромади офтоб Исо дар соҳил истода буд. Аммо шогирдон нафаҳҳимиданд, ки ин Исо аст. ⁵ Исо аз онҳо пурсид: «Эй бародарон, ягон моҳӣ сайд кардед?» «Не», – ҷавоб доданд онҳо. ⁶ Вай ба онҳо гуфт: «Тӯрро аз тарафи рости қаиқ партоед ва моҳӣ медоред». Онҳо тӯр партотанду аз сабаби зиёд будани моҳӣ онро ба қаиқ кашида натавонистанд. ⁷ Он шогирде, ки Исо ўро дӯст медошт, ба Петрус «Ин Худованд аст!» гуфт. Вақте Шимъӯни Петрус шунид, ки ин Худованд аст, либосашро пӯшиди (чунки либосашро кашида буд) ҳудро ба об партот. ⁸ Шогирдони дигар бо қаиқ ба тарафи соҳил ҳаракат қарда, тӯри пур аз моҳиро аз паси ҳуд кашида оварданд. Онҳо аз соҳил на он қадар дур буданд, таҳминан дар масофаи сад қадам.

⁹ Вақте онҳо ба соҳил расиданд, гулханero диданд, ки рӯи он моҳӣ гузошта шудааст ва дар паҳлӯи он нон ҳам буд. ¹⁰ Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Аз моҳиҳои сайд қардаатон биёред». ¹¹ Шимъӯни Петrus ба қаиқ даромада, тӯри пур аз яксаду панҷоҳу се моҳии калонро аз об ба соҳил кашид. Бо вучуди ин қадар зиёд будани моҳӣ тӯр қанда нашуд. ¹² Исо ба онҳо гуфт: «Биёед ва ноништа кунед». Аз шогирдон касе ҷуръат накард, ки «Ту кистӣ?» гуфта бипурсад, чунки онҳо фаҳҳимиданд, ки ин Худованд аст. ¹³ Он гоҳ Исо пеш омада, нонро гирифту дар байни онҳо тақсим қард, инчунин моҳиҳоро ҳам. ¹⁴ Ин бори сеюм буд, ки Исо баъд аз зинда шуданаш ҳудро ба шогирдон нишон дод.

Исо ва Петрус

¹⁵ Баъд аз хӯрдани хӯрок Исо ба Шимъӯни Петrus гуфт: «Эй Шимъӯни писари Юханно, оё ту Маро аз онҳо бештар дӯст медорӣ?» «Оре, Худованд, Ту медонӣ, ки ман Туру дӯст медорам», – ҷавоб дод Петрус. «Барраҳои Маро ҷарон», – гуфт

Исо. ¹⁶ Бори дуюм Исо ба ў гуфт: «Эй Шимъўни писари Юханно, ту Маро дўст медорӣ?» «Бале, Худованд, Ту медонӣ, ки ман Туро дўст медорам», — ҷавоб дод Петрус. «Гӯсфандони Маро саробонӣ қун», — гуфт Исо. ¹⁷ Бори сеюм Исо ба ў гуфт: «Эй Шимъўни писари Юханно, ту Маро дўст медорӣ?» Петрус ғамгин шуд, ки Исо бори сеюм аз ў мепурсад, ки йоро дўст медорад ё не. «Худованд, ба Ту ҳама чиз маълум аст, — гуфт ў ба Исо. — Ту медонӣ, ки ман Туро дўст медорам». Исо ба ў гуфт: «Гӯсфандони Маро ҷарон. ¹⁸ Ба ту рост мегўям, вақте ки ҷавон будӣ, ҳудат камарбандатро баста ба ҳар ҷое, ки меҳостиӣ, мерафтӣ, вале вақте ки пир мешавӣ, дастҳои худро дароз мекунӣ ва каси дигар камарбандатро баста ба ҷое, ки намехоҳӣ, туро мебарад».

¹⁹ Бо ин суханон Исо ба Петрус фаҳмонд, ки бо қадом роҳ марги Петрус Худоро шӯҳрату ҷалол ҳоҳад дод. Баъд ба Петрус гуфт: «Аз паси Ман биё».

Исо ва шогирди дўстдоштааш

²⁰ Петрус ба ақиб нигоҳ карда, шогирдеро дид, ки Исо ўро дўст медошт. Ўаз паси онҳо меомад. Ин ҳамон шогирде буд, ки дар вақти шом хўрдан ба Исо такя карда пурсида буд: «Эй Худованд, кй ба Ту хиёнат мекунад?» ²¹ Инак, Петрус ўро дида, аз Исо пурсид: «Эй Худованд, бо ў чӣ мешавад?» ²² Исо ҷавоб дод: «Агар Ман ҳоҳам, ки ў то вақти бозгаштанам зинда монад, ба ту ин чӣ даҳл дорад? Ту аз паси Ман биё!»

²³ Бинобар ин дар байни имондорони Исо овозае паҳн шуд, ки гӯё он шогирд намемираад. Аммо Исо ба ў нагуфт, ки ў намемираад. Ў фақат гуфт, ки «Агар Ман ҳоҳам, ки ў то бозгаштанам зинда монад, ба ту ин чӣ даҳл дорад?» ²⁴ Ин ҳамон шогирдест, ки ҳамаи инро навиштааст ва дар бораи ин чизҳо шаҳодат медиҳад ва мединем, ки шаҳодати ў рост аст.

²⁵ Инчунин Исо боз бисёр корҳои дигареро ҳам кардааст. Агар ҳамаи онҳо навишта мешуданд, ба гумонам, дар тамоми олам барои ин миқдор китоб ҷой ёфт намешуд.

Номаи якуми Павлуси фириста ба Тасслүнизиён Пешгуфтор

¹ Мо Павлус, Силұс^{*} ва Тимотиос ба қамоати имондорони шаҳри Тасслүнизиён, ки аз они Худо-Падар ва Худованд Исои Масеҳ аст, салом мерасонем. Файзу осоиштагӣ бар шумо бод![†]

Тасслүнизиён аз рӯи имон зиндагонӣ мекунанд

² Мо ҳамеша шумо — тасслүнизиёнро дар дуоҳоямон ба хотир оварда, барои ҳамаи шумо Худоро шукр мегӯем. ³ Инчунин дар назди Худо-Падари мо имон ва муҳаббату умеди шуморо ба ёд меорем. Яъне корҳои шуморо, ки бо имон содир кардед, меҳнатеро, ки бо муҳаббат мекунед, умдеро, ки ба Худованд Исои Масеҳ доред ва онро нигӯҳ медоред. ⁴⁻⁵ (4-5) Эй бародарони азизи Худо, азбаски хушхабари расондаамонро на танҳо дар сухан, балки бо қуввати Рӯҳи Пок қабул кардед ва ба он хушхабар боварии комил доред, мо медонем, ки Худо шуморо интихоб кардааст. Худатон ҳам медонед, ки мо чӣ гуна одамон будем, чун барои беҳбудии шумо дар наздатон мондем. ⁶ Шумо аз мову Худованд ибрат гирифтед: бо вучуди азобҳои бисёр шумо қаломро бо хушнудии Рӯҳи Пок қабул кардед. ⁷ Аз ҳамин сабаб, шумо барои ҳамаи имондорони вилоятҳои Мақдуния ва Оҳоия намунаи ибрат шудед. ⁸ Акунун қаломи Худованд аз тарафи шумо на танҳо дар Мақдуния ва Оҳоия, балки дар ҳама ҷое, ки дар бораи имони шумо шунидаанд, паҳн гардид. Барои ҳамин лозим нест, ки дар бораи имони шумо ба қасе гӯем. ⁹ Чунки дигарон аллакай ба мо нақл мекунанд, ки чӣ тавр шумо моро қабул кардаед ва аз бутҳо рӯй гардонида, ба Худо зиндаву ҳақиқӣ рӯй овардаед, то ки ба ӯ ҳизмат кунед. ¹⁰ Инчунин интизори аз осмон омадани Писараш ҳастед, ки ӯро Падар аз мурдагон зинда кардааст — Исоро, ки моро аз ғазаби омадаистодаи Худо раҳӣ мебахшад.

2

Хизмати Павлус дар Тасслүнизиӣ самар меөввараӣ

¹ Бародарон, худи шумо медонед, вақте ки ману Силұс ва Тимотиос ба назди шумо омадем, хизматамон самаранок буд. ² Чуноне ки медонед, дар шаҳри Филиппӣ моро бисёр азоб додаанд, паст заданд, vale Худо ба мо чуръат дод, ки бо вучуди зиддиятҳои саҳт хушхабари ӯро ба шумо қушоду равшан эълон намоем. ³ Охир, дар даъвати мо гумроҳ қардан, нияти бад ва ё фиребе нест. ⁴ Баръакс, Худо бâъди санчишҳо моро супориш додааст, ки хушхабарро эълон кунем. Барои ҳамин бартарие, ки ба мо дода шудааст, ҳангоми сухан гуфтан кӯшиш мекунем, ки на ба одамон, балки ба Худое, ки дилҳои моро месанҷад, писанд оем. ⁵ Шумо медонед ва Худо низ шоҳид аст, ки мо ҳаргиз хушомадгӯй накардаем ва ба манфиати худ кор набурдаем. ⁶ Зеро мо на аз шумо ва на аз каси дигар таътиф начустаем. ⁷ Мо чун фиристагони^{*} Масеҳ ҳақ доштем, ки аз шумо ҳурмату эҳтиром талаб кунем, аммо, мисли он ки модар навозишкорона ба қӯдаконаш ғамхорӣ мекунад, дар байнатон меҳруbon будем. ⁸ Мо шуморо

* ^{1:1} Шакли дигари номи Силұс Сильвонус аст.   † ^{1:1} Дар баъзе нусхаҳо «Файзу осоиштагӣ аз Худо-Падари мо ва Худованд Исои Масеҳ» омадааст.   * ^{2:7} Шогирдони аввалини Худованд, ки вазифаи маҳсус доштанд.

чунон дўст доштем, ки тайёр будем на танҳо хушхабари Худоро ба шумо расонем, балки чони худро бароятон фидо кунем, чунки шумо бароямон хеле азиз ва гиромӣ ҳастед. ⁹ Бародарон, шумо дар ёд доред, чӣ тарз мо заҳмат мекашидем: хушхабари Худоро ба шумо расонда, боз шабу рӯз кор ҳам мекардем, то ки ба дўши ягон каси шумо бор нашавем. ¹⁰ Ҳам шумо ва ҳам Худо шоҳид ҳастед, ки рафтори мо нисбати шумо, имондорон, то чӣ андоза пок, дуруст ва беайб буд. ¹¹ Худатон медонед, ки мо бо ҳар яки шумо мисли падар бо фарзандонаш муомила мекардем; ¹² шуморо қувват баҳшидаву рӯҳбаланд карда, насиҳат мекардем. Мехостем, ки тарзи зиндагии шумо писанди Худо бошад, ки шуморо ба шуқӯҳу ҷалол ва подшоҳиаш даъват кардааст.

¹³ Мо ҳамеша Худоро шуқр мегӯем, ки шумо ҳангоми аз мо шунидани қаломи Худо, онро на ҳамчун сухани одамизод, балки чун қаломи Худо қабул кардед, ки он дар ҳақиқат ҳам чунин аст. Ин қалом дар ҳаёти шумо, имондорон, амал мекунад. ¹⁴ Охир шумо, бародарон, дар азоб қашиданатон ба одамони Худо дар вилояти Яхудия, ки ба Исои Масеҳ бовар мекунанд, монанд шудед — шумо аз ҳалқи худ ҳамон азобҳоеро қашидед, ки онҳо аз яхудиён диди буданд. ¹⁵ Яхудиён Худованд Исо ва пайғамбаронро күштанд, инчунин моро пеш карданд. Рафтори онҳо ба Худо маъқул нест, онҳо ба одамон зиддият карда ¹⁶ намегузоранд, ки мо хушхабарро ба мардум расонем, то ки начот ёбанд. Бо ин корашон ҳамеша косаи гуноҳҳояшонро лабрез намуда, ба ғазаби Худо гирифтор мешаванд.

Павлус оғзу мекунад, ки бори дигар имондорони таслўнициро бубинад

¹⁷ Эй бародарон, азбаски мо ноҳоҳ барои муддати кӯтоҳе на дар дил, балки ҷисман аз шумо ҷудо шудем, ҳоҳиши зиёд доштем, ки шуморо боз рӯ ба рӯ бубинем. ¹⁸ Бале, хеле меҳостем ба назди шумо равем. Ман, Павлус, бошам на як бору ду бор кӯшиш кардам, аммо иблис пеши роҳамонро гирифт. ¹⁹ Вақте ки Худованд Исо[†] бармегардад, дар назди ӯ шумо боиси умеду шодмонӣ ва сарбаландии мо мешавед! ²⁰ Охир шумо сабаби фахру хушнудии мо ҳастед!

3

¹ Пас, чун дигар тоқати ҷудоӣ надоштем, фикр кардем, ки дар шаҳри Атино худ танҳо бимонем, ² vale ба назди шумо ба шаҳри Таслўниқӣ Тимотиосро фиристем. Ҳамон Тимотиосро, ки бародари мо буда, дар Ҷълон кардани хушхабари Масеҳ хизматгори Худо мебошад. Ҳостем, ки ӯ шуморо дар имонатон устувор ва бокувват гардонад, ³ то касе аз шумо ҳангоми азобҳо ба дудилагӣ роҳ надиҳад. Шумо пештар ҳам медонистед, ки мо бояд азоб қашем. ⁴ Охир, ҳангоми дар назди шумо буданамон ҳам оғоҳ карда будем, ки моро азоб дода, дунболагирӣ ҳоҳанд кард. Чуноне ки мебинед, ҳамин тавр ҳам шуд. ⁵ Аз ин сабаб, вақте ки тоқатам тоқ шуд, ба назди шумо Тимотиосро фиристодам, то дар бораи имонатон бифаҳмад; мабодо иблиси васвасакор шуморо аз роҳ занад ва тамоми меҳнатамон барбод равад.

⁶ Вале алҳол Тимотиос аз наздатон баргашта, дар бораи муҳаббату имони шумо ҳабарҳои хуш овард. Ӯ ба мо нақл кард, ки шумо ҳамеша бо некӣ моро ёд мекунед ва меҳоҳед, ки моро боз бубинед, чуноне ки мо ҳам ҳоҳони дидори шумоем. ⁷ Бародарон, дар ин ҳама ранҷу азобу душвориҳоямон имони шумо моро рӯҳбаланд кард. ⁸ Агар имони шумо ба Худованд устувор бошад, мо ҳам зиндадил мегардем. ⁹ Бародарони таслўниқӣ, дар ҳузури Худо шумо ба мо хурсандии бузурге баҳшидед, ки барои он Худоро беохир шуқр мегӯем. ¹⁰ Мо шабу рӯз аз таҳти дил дуо мегӯем, ки боз бо шумо воҳӯрем, то норасони имонатонро пурра гардонем. ¹¹ Бигзор худи Худо — Падар ва Худовандамон

[†] 2:19 Дар бъязе нусхаҳои қадима «Худованд Исои Масеҳ» омадааст.

Исо моро сўи шумо равона кунад! ¹² Бигзор Худованд бо он муҳаббати бузурге, ки нисбат ба шумо дорм, шуморо ҳам нисбат ба яқдигар ва ҳамагон пур ва лабрез намояд. ¹³ Ҳамин тавр, Ўдили шуморо бокувват гардонад, то ҳамон рӯзе, ки Худованд Исо бо пайравонаш меояд, дар пеши Худо-Падарамон беайб ва пок бошед.*

4

Дар бораи зиндагие, ки ба Худо писанд аст

¹ Инак, бародарон, бо номи Худованд Исо* ҳоҳиш ва илтиҷо мекунем, чи тавре ки мо таълим додем, зиндагиро давом диҳед, то ки ба Худо писанд оед. Шумо аллакай ҳамин тарз рафтор мекунед, вали кӯшиш намоед, ки аз ин ҳам беҳтар зиндагӣ кунед. ² Зоро шумо медонед, ки бо кудрати Худованд Исо чӣ гуна таълимотро ба шумо додаем. ³ Худо меҳоҳад, ки шумо худро пурра ба Ў бахшида, аз бадаҳлоқии ҷинсӣ худро нигоҳ доред. ⁴ Ҳости Худо ин аст, ки ҳар яки шумо ҷисму ҳоҳишҳои худро идора карда, беайб ва бономус бошед. ⁵ Боз Худо меҳоҳад мисли беимононе, ки Ўро намешиносанд, пойбанди ҳавасҳои ҷинсӣ набошед. ⁶ Инчунин мувофиқи ҳости Худо шумо набојд аз боварии бародаронат сӯйистифода карда, бо занӣ ҳамхоба шавед. Мопештар ҳам инро ба шумо қатъиян гуфта ва оғоҳ карда будем, ки барои ҳамаи ин гуноҳҳо Худо аз одам қা�сос мегирад. ⁷ Чунки Ў моро на ба нопокӣ, балки ба ҳаёти пок даъват кардааст. ⁸ Инак, касе ки аз фармудаҳои Худо саркашӣ мекунад, на одамро, балки Худоеро, ки ба шумо Рӯҳи Муқаддасро медиҳад, рад мекунад.

⁹ Оид ба ҳусуси бародардӯстӣ ҳоҷат ба сухан нест, чунки худи шумо аз Худо таълим гирифтаед, ки яқдигарро дӯст доред. ¹⁰ Бале, шумо ҳамаи имондоронеро, ки дар саросари вилояти Мақдумия ҳастанд, дӯст медоред. Ба ҳар ҳол, ҳоҳиш мекунем, ки яқдигарро боз зиёдтар дӯст доред. ¹¹ Чи тавре ки фармуда будем, оромона зиндагӣ кунед, ҳар кас бо кори худ машғул шуда, бо дастонаш меҳнат кунад. ¹² Чунон зиндагӣ кунед, ки ҳаёти шумо сазовори ҳурмати беимонон бошад, то ки шумо аз дигарон вобаста набошед.

Ҳангоми бозгашти Масеҳ чӣ рӯй медиҳад

¹³ Эй бародарон, намехоҳем, ки шумо дар бораи гузаштагон бехабар монда, ба монанди беимононе, ки умед надоранд, ғамгин бошед. ¹⁴ Мо бовар мекунем, ки Исои Масеҳ мурда зинда шуд ва инчунин бовар мекунем, ки Худо қасонеро, ки ба Исои Масеҳ имон доштанду аз олам гузаштаанд, ба назди Ў ба осмон мебарад. ¹⁵ Мувофиқи суханони Худованд ба шумо мегӯем: мо, ки то бозгаши Худованд зинда мемонем, аз имондорони гузашта, ҳаргиз пеш намеравем. ¹⁶ Зоро худи Худованд аз осмон бо фармони қатъӣ, бо овози сарғараштаву карнайи Худо фурӯд меояд ва аввал онҳое, ки ба Масеҳ имон доштанду мурдан зинда мешаванд. ¹⁷ Сипас мо, зиндаҳои боқимонда, ҳамроҳи онҳо дар абрे ба ҳаво, ба пешвази Худованд боло мешавем ва то абад бо Ў мемонем. ¹⁸ Бо ин суханон яқдигарро рӯҳбаланд кунед.

5

Барои бозгашти Исои Масеҳ омода бошед

¹ Бародарон, ҳоҷат нест, ки мо ба шумо дар бораи вакъту соати он рӯз нависем. ² Зоро шумо хуб медонед, ки рӯзи Худованд ногаҳон фаро мерасад мисли дузде, ки шабона меояд. ³ Ҳангоме ки одамон «дар ҳама ҷо сулҳу осоиштагӣ» мегӯянд,

* ^{3:13} Дар баъзе нусхаҳо қадима дар охир «Омин» омадааст. * ^{4:1} Дар баъзе нусхаҳои қадима «Исои Масеҳ» омадааст.

ногаҳон ҳалокат меояд, мисли он ки пеш аз таваллуд зани ҳомиладорро дард мегирад. Ҳамин тавр, ба онҳо низ роҳи гурез нест. ⁴ Аммо шумо, бародарон, дар торикӣ нестед, то ки он рӯз ногаҳон чун дузд шуморо дар гафлат ёбад. ⁵ Зоро ҳамаи шумо писарони нур ва рӯзи равшан ҳастед. Мо аз они шаб ва торикӣ неstem. ⁶ Инак, мисли дигарон дар хоби гафлат намонем, балки бедор ва ҳушёр бошем. ⁷ Чунки онҳое, ки хобанд, шабона хоб мераванд; онҳое, ки бадмастанд, шабона шароб менӯшанд. ⁸ Лекин мо аз они нури рӯз ҳастем, пас биёед имону муҳаббатро ҳамчун либоси ҷангӣ дар бар кунем ва умеди наҷоти ояндаро ҳамчун кулоҳи ҷангӣ ба сар кашида, ҳушёр биистем. ⁹ Зоро Ҳудо моро на барои ғазабаш, балки барои наҷот ба воситаи Ҳудованди мо, Исои Масеҳ, пешакӣ муайян кардааст. ¹⁰ Исо барои мо ҷонашро фидо кард, то ки мо ҳоҳ, зинда бошем, ҳоҳ, мурда — ҳамроҳи ӯ зиндагӣ кунем. ¹¹ Пас рӯҳбаланд кардан ва устувор гардондани яқдигарро давом дихед.

Насиҳатҳои амали

¹² Бародарон, аз шумо ҳоҳиш мекунем: намояндагони Ҳудовандро, ки дар байни шумо меҳнат ва шуморо роҳбарию насиҳат мекунанд, иззат намоед.

¹³ Барои корашон онҳоро ҳурмату эҳтиром кунед ва дӯст доред. Бо яқдигар сулху осоиштагӣ дошта бошед.

¹⁴ Эй, бародарон, аз шумо илтиҷо мекунем, ки танбалонро насиҳат кунед; ба тарсончакон кувват баҳшед; сустимонҳоро дастгирий кунед; нисбат ба ҳама сабру тоқат дошта бошед. ¹⁵ Нагузоред, ки касе ба ивази бадӣ бо бадӣ ҷавоб дихад, балки ҳамеша нисбат ба яқдигар ва ҳама ба некӣ кардан кӯшиш кунед. ¹⁶ Ҳама вақт шод бошед, ¹⁷ ҳамеша дуо гӯед, ¹⁸ дар ҳар ҳолат Ҳудоро шуқр гӯед, зоро хости Ҳудо барои шумо, ки ба Исои Масеҳ тааллук доред, ҳамин аст. ¹⁹ Ба кори Рӯҳи Пок ҳалал нарасонед; ²⁰ пешгӯйҳоро зери пой нанамоед, ²¹ лекин ҳамаи инро санҷида, пешгӯйҳои хубро қабул кунед, ²² аз ҳар намуди бадаш дурӣ кунед!

²³ Бигзор худи Ҳудои осоиштагӣ шуморо комилан пок гардонад, то ки ҳангоми бозгашти Ҳудованди мо Исои Масеҳ тамоми вуҷудатон, яъне рӯҳ, ҷон ва ҷисматон беайб нигоҳ, дошта шавад. ²⁴ Ҳудо — Даъваткунандай шумо вафодор аст ва ӯ шуморо беайб нигоҳ медорад.

²⁵ Бародарон, барои мо дуо кунед. ²⁶ Ҳамаи бародаронро ба оғӯш гирифта, салом расонед. ²⁷ Дар назди Ҳудованд шуморо вазифадор мекунам, ки ин номаро ба ҳамаи бародарон хонед.

²⁸ Файзу марҳамати Ҳудованд Исои Масеҳ бо шумо бошад*!

* ^{5:28} Дар баъзе нусхаҳои қадима «Омин» омадааст.

Номаи Павлус ба Филемүн Пешгуфтор

Павлус ба Филемүн ва чамъомади хонагии ў салом мерасонад.

¹ Филемүнни азиз, дўст ва ҳамхизмати мо! Ман Павлус, ки бандии Исои Масеҳ ҳастам, ҳамроҳи бародари имондори мо Тимотиос ба ту ² ва ба имондороне, ки дар хонаат чамъ мешаванд, салом мерасонем. Ҳамчунин, ба ҳоҳари имондори мо Апия ва ба ҳамсафи мо Архипус саломи моро бирасон. ³ Бигзор файз ва осоиши Падари мо Худо ва Худовандамон Исои Масеҳ бар шумо бод!

Павлус дар бораи меҳру имони Филемүн менависад

⁴ Ман ҳамеша туро ба ёд оварда, дар дуоҳоям Худои худро шукр мегўям, ⁵ зеро шунидам, ки ту — Филемүн мӯқаддасони Худоро дўст медоштай ва ба Худованд Исои Масеҳ имон доштай. ⁶ Бигзор имони ту, ки дар бародарӣ дида мешавад, фаҳмиши туро дар бораи ҳама баракатҳое, ки дар Масеҳ дорӣ, * афзун намояд. ⁷ Бародар Филемүн, муҳаббати ту маро хеле хурсанд ва рӯҳбаланд намуд, чунки ту ба дили муқаддасон қувват баҳшидӣ.

Павлус аз Филемүн дар бораи Онисимус ҳоҳии мекунад

⁸ Алҳол дар имон, ки ба Масеҳ дорем, метавонистам далерона ба ту кореро бифармоям. ⁹ Лекин баҳри муҳаббати мо ҳамчун Павлуси пир ва шахсе, ки ба хотири Исои Масеҳ зиндонӣ аст, аз ту танҳо ҳоҳиш мекунам. ¹⁰ Ҳоҳиши ман дар бораи Онисимус аст, ки дар зиндон ба воситай ман имон овард. ¹¹ Пеш Онисимус ба ту даркор набуд, лекин ҳоло ба ҳардудямон ҳам даркор† аст. ¹² Ӯро ба ту гӯё бо ҷони худ бармегардонам‡. ¹³ Хеле меҳостам, дар наздам бошаду, ҳангоме ки барои хушҳабар зиндонӣ ҳастам, ба ҷойи ту ба ман хизмат қунад. ¹⁴ Аммо наҳостам бе розигият коре бикинам, то некии ту на ба тарзи маҷбурӣ, балки бо хости ту бошад. ¹⁵ Шояд Онисимус барои ҳамин муддате аз ту чудо карда шуда бошад, ки сипас то абад бо ту монад. ¹⁶ Лекин акнун на чун ғуломи ту, балки хеле беҳтар аз ғулом, ҳамчун бародари азизат бошад. Барои ман Онисимус хеле азиз аст, лекин барои ту ў ҳамчун коргар ва пайрави Масеҳ, азизтар аст.

¹⁷ Инак, агар маро шарики худ донӣ, Ӯро чун ман қабул намо. ¹⁸ Агар пеши ту ҳатое карда бошад ё қарзे дошта бошад, онро ба ҳисоби ман гузарон. ¹⁹ Инак, ман, Павлус, бо дасти худ ба ту менависам, ки қарзҳои Ӯро бармегардонам, агарчи метавонистам гӯям, ки худи ту бо буду шудат аз ман қарздор ҳастӣ. ²⁰ Бале, бародар Филемүн, меҳоҳам ба хотири Худованд аз ту фоидае бинам. Диламро дар Масеҳ§ қувват бубаҳш! ²¹ Дилам аз ту пур аст, ки гали маро ба замин намегузорӣ. Бинобар ин, ба ту менависам, зеро медонам, ки барои ман аз ҳоҳишам бештар ҳоҳӣ кард. ²² Боз як ҳоҳиши дигар дорам: барои ман ҳучрае омода намо, зеро умед дорам, ки ба сабаби дуоҳои шумо ба наздатон бозгардам.

Саломҳои ниҳоӣ

---

* ^{1:6} Дар баъзе нусхаҳои юнонӣ «дорем» омадааст. † ^{1:11} Маънои номи Онисимус «даркор» ё «фоиданок» аст. ‡ ^{1:12} Ӯро ба ту гӯё бо ҷони худ бармегардонам — дар баъзе нусхаҳо Ӯро чун ҷони ман қабул намо омадааст. § ^{1:20} Дар баъзе нусхаҳои юнонӣ «Худованд» омадааст.

23 Эпафрос, ки ба хотири Исои Масеҳ бо ман зиндонӣ аст, 24 ҳамчунин ҳамкоронам: Марқӯс, Ористархус, Димос ва Луқо ба ту салом мегӯянд. 25 Хайр, файзи Худованд^{*} Исои Масеҳ бо рӯҳи шумо бод![†]

* 1:25 Дар баъзе нусхаҳо «Худованди мо» омадааст. «Омин» тамом мешавад.

† 1:25 Дар баъзе нусхаҳо нома бо

Номаи Ҷұкуб Пешгуфтор

¹ Ман — Іқуб, бандаи Худо ва Худованд Исои Масеҳ саломи худро ба дувоздаҳ қабилаи Исройл, ки саросари дунё парокандаанд, мефиристам.

Душвориҳо ва васвасаҳо

² Бародаронам, вақте ки ҳар гуна душвориҳо ба саратон меоянд, онҳоро бо шодиу хурсандй қабул кунед, ³ зеро медонед, ки ҳангоми аз санчиш гузаштани имонатон сабру тоқататон обутоб мейёбад. ⁴ Тоқати шумо бояд пурра обутоб ёбад, он вақт шумо шахси комил ва баркамол расида шуда, бароятон ҳеч чиз камй намекунад.

⁵ Аммо агар ба шумо хирад камй кунад, метавонед аз Худо онро талағ кунед ва ӯ, ки ба ҳама бо дасти күшод ва бе таънаву миннат медиҳад, ба шумо низ хирад мебахшад. ⁶ Вале ҳангоми талағ кардан бояд бешакқу шубҳа боварй дошта бошед, ки ӯ медиҳад. Зеро касе, ки шубҳа мекунад, монанди мавчи баҳр аст, ки бо вазидани шамол пасту баланд мешавад. ⁷ Бигзор чунин шахс фикр нақунад, ки аз ҷониби Худованд чизе гирифта метавонад, ⁸ чунки ӯ дудила буда, дар ҳар қарори худ ноустувор аст.

⁹ Бародари бечора бояд аз он фахр кунад, ки Худо ӯро сарбаланд кардааст. ¹⁰ Сарватманд бошад, аз он фахр кунад, ки Худо ӯро хоксор мегардонад, чунки умри ӯ мисли гули саҳро мегузарад. ¹¹ Чуноне ки аз нурхои сўзони офтоб сабзаҳо хушкида ва баргҳои гул рехтаву аз зебоиаш чизе боқӣ намемонад, сарватманд низ ҳангоми саргармии машғулияташ аз ин дунё меравад.

¹² Хушбахт он касест, ки дар вақти санчишҳо сабру тоқат дорад, зеро ҳангоме ки аз ин гуна имтиҳони зиндагӣ мегузарад, тоғи ҳаётро ба даст меорад. Ин тоҷро Худо ба дӯстдорони худ вайда додааст. ¹³ Аммо, вақте ба васваса меафтед, нагӯёд, ки «Худо маро месанҷад», чунки Худо худ ба васваса намеафтад ва дигаронро низ ба васваса намеандозад. ¹⁴ Балки ҳар шахс он вақт ба васваса меафтад, ки ҳаваси бад мекунаду байдар саргарми он ҳавас шуда, ба доми васваса меафтад. ¹⁵ Сипас, ҳамин ки дили вай бо ин ҳавас ҳомиладор мешавад, гуноҳро таваллуд мекунад. Гуноҳ бошад, ба воя расида, маргро таваллуд мекунад.

¹⁶ Пас, эй бародарони азизам, фиреб нахӯред, ¹⁷ балки бидонед, ки ҳар неъмати нек ва бекамбудӣ аз боло, яъне аз ҷониби Падар меояд, ки ӯ Офарандай офтобу моҳ ва ситораҳо мебошад. Агарчи ин ҷисмҳои осмонӣ гоҳе равшану гоҳе тира мешаванд, Худо ҳеч вақт тағиир намеёбад. ¹⁸ Ӯ аз рӯйи хости худ ба воситай каломи ростӣ ба мо ҳаёти навро баҳшидааст, то ки мо дар байнин ҳамаи оғардиҳои ӯ ҳамчун ҳосили аввал бошем.

Шунидану иҷро кардан

¹⁹ Бародарони азизам, дар ёд дошта бошед, ки ҳар кас бояд ба гӯш кардан чусту чолок бошаду ба гуфтани газаб кардан саросема нашавад. ²⁰ Чунки қаҳру газаби инсон он ҳаёти дурустери, ки аз рӯйи хости Худо аст, ба амал намеорад. ²¹ Бинобар ин ҳар байдар ва бадаҳлоқии одатшударо аз худ дур намоед ва каломи ба дилатон кошташударо хоксорона қабул кунед, ки ин калом ҷонатонро начот дода метавонад.

²² Худо фиреб дода, гумон нақунед, ки фақат шунидани каломи Худо басанда аст, балки гуфтаҳои онро ба ҷо оваред. ²³ Агар каломро фақат гӯш кунеду иҷро

накунед, монанди шахсе ҳастед, ки рўйи худро дар оина мебинаду ²⁴ аз пеши он дур рафтан замон аз ёдаш мебарорад, ки чехрааш чўй гуна буд. ²⁵ Лекин шахсе, ки ба қонуни комил ва озодибахшанда бодиққат нигоҳ карданро давом медиҳаду суханони шунидашро фаромӯш накарда, ичро мекунад, дар ҳар кораш баракат мейбад.

²⁶ Ҳар кӣ худро диндор ҳисоб мекунаду забонашро идора карда наметавонад, ҳам худро фиреб медиҳад ва ҳам диндориаш ба як пули пуч намеарзад. ²⁷ Вале диндорие, ки Падари мо Худо пок ва беайбу нуқсон ҳисоб мекунад, ин аст, ки ба ятимону бевазанон дар ҳолати душвориашон ғамхорӣ қунем ва худро аз олуда шудан бо ин ҷаҳон нигоҳ дорем.

2

Огоҳӣ аз рўйбинӣ

¹ Эй бародаронам, шумо ки ба Ҳудованди пуршӯҳрату ҷалоламон Исои Масеҳ имон овардаед, ҳаргиз рўйбинӣ нақунед. ² Фарз қунем, ки шахсе бо ангуштарини тилло дар даст ва либосҳои қиматбаҳо дар тан ба ҷамъомади шумо медарояд. Ҳамин вақт як камбағале ҳам бо либоси кӯҳнаву ҷанда доҳили маҷлис мешавад. ³ Шумо бошед, ба шахси сарулибоси қиматбаҳо пӯшида «Аз боло гузаред!» мегӯеду ба камбағал «Ана, ҳо дар он ҷо ист» ё «Пеши пойҳои ман, рўйи замин нишин» мегӯед. ⁴ Пас, магар дар байнатон рўйбинӣ нест ва оё шумо аз рўйи фикрҳои бад ҳукм намекунед?

⁵ Гӯш кунед, бародарони азизам. Охир Ҳудо онҳоеро интихоб кардааст, ки дар назари мардуми ҷаҳон камбағал, аммо аз ҷиҳати имон бой ҳастанд ва подшоҳии Ҳудо, ки Ў ба дўстдорони худ вайда додааст, насибашон мегардад. ⁶ Шумо бошед, камбағалонро меранҷонед. Магар худи ҳамин бойҳо шуморо сўйиистеъмол намекунанд ва ба пеши қозӣ намебаранд? ⁷ Магар онҳо шахсоне нестанд, ки номи бошарафи Масеҳро дашном медиҳанд? Дар ҳоле ки шумо аз они Масеҳ ҳастед. ⁸ Пас, агар шумо аз рўйи шариати Шоҳи мо рафтор намоед, ки он дар навиштачот омадааст: «Ҳар шахсеро, ки наздики мост, бояд мисли худ дўст бидорем», он гоҳ кори ҳуб мекунед. ⁹ Аммо агар рўйбинӣ намоед, гуноҳ содир мекунед ва аз рўйи шариат шумо қонуншикан ҳисоб мешавед. ¹⁰ Зоро агар шахсе ҳамаи гуфтаҳои шариатро ичро намуда, факат як нуктаи онро вайрон кунад, дар шикастани тамоми қонуни шариат айборд мегардад. ¹¹ Зоро ҳамоне ки «Алоқаи гайриникоҳ нақун» гуфтааст, ҳамчунин фармудааст, ки «Одамкушӣ нақун». Пас, агар шумо алоқаи гайриникоҳ нақунед, вале одам күshed, қонуншикан мешавед.

¹² Бинобар ин гуфтуру рафтори шумо бояд мисли гуфтуру рафтори шахсе бошад, ки аз рўйи шариати озодибахшанда ҳукм ҳоҳад шуд. ¹³ Зоро ба шахсе, ки нисбати дигарон раҳму шафқат нишон намедиҳад, дар вақти ҳукмшавӣ ба ў низ раҳму шафқат нишон дода намешавад. Чунки раҳму шафқат бар ҳукм дастболо мешавад.

Имон ва амал

¹⁴ Инак, эй бародаронам, чўй фоида аст, агар касе гўяд, ки имон дорад, аммо амал нақунад? Магар чунин имон вайро начот дода метавонад? ¹⁵ Фарзи мисол, як бародар ё ҳоҳаре аз ҷумлаи имондорон сарулибос ва ризку рўзӣ надошта бошаду ¹⁶ яке аз шумо ба вай гӯед, ки «Сиҳату саломат гарду ҳеч гуруснагию ҳунукиро аз сар нагузарон», аммо ба мӯҳтоҷии моддиаш ҳеч кўмак нақунед, пас аз суханони шумо чўй фоида аст? ¹⁷ Имон ҳам айнан мисли ҳамин беамал бошад, имони мурда аст.

¹⁸ Шояд касе мегӯяд: «Яке имон дорад, дигаре бошад, амал мекунад». Ман мегӯям: «Каний ба ман имони беамалро нишон дех ва ман ба ту дар амали худ имонамро нишон медиҳам». ¹⁹ Ана ту имон дорӣ, ки Ҳудо ягона аст. Кори

хуб мекунй! Аммо ҳатто девҳо ба ин бовар мекунанд ва бинобар ин меларзанд. ²⁰ Эй беақл, меҳоҳй исбот кунам, ки имон беамал фоида надорад? ²¹ Бубин, ки ачдодамон Иброҳим писараши Исҳоқро дар болои қурбонгоҳ қурбонӣ кардани шуд. Магар аз рӯй ҳамин амалаш ў беайб шуморида нашуд? ²² Мебинӣ, ки ў ҳам бовар карду ҳам амал кард ва имонаш бо амалаш пурра шуд. ²³ Ана ҳамин тавр, гуфтаҳои навиштаҷот дар бораи Иброҳим, ки «Вай ба Худо имон оварду аз рӯйи он беайб ҳисоб шуд» иҷро гаштанд ва ў дӯсти Худо номида шуд. ²⁴ Пас, ҳоло мебинед, ки инсон на факат аз рӯйи имонаш, балки ҳамчунин аз рӯйи амалаш сафед мешавад. ²⁵ Ба монанди ин ҳатто фохишае ба номи Роҳоб бо амалаш беайб ҳисоб шуд. Ў ба ҷосусони аз тарафи ҳалқи Худо фиристодашуда паноҳ дода, баъд онҳоро аз роҳи дигар ба саломатӣ равона карда буд.

²⁶ Ҳулоса, ҳамон тавре ки бадан бе рӯҳ мемираид, имон низ бе амал мемираид.

3

Ром кардани забон

¹ Эй бародаронам, бигзор бисёре аз шумо ҳаракати муаллими қалом шуданро нақунад, зеро худатон медонед, ки аз мо, муаллимон, дар вақти ҷавобдихӣ бисёртар пурсида ҳоҳад шуд. ² Чун ҳама дар соҳаҳои гуногуни ҳаёт пешпо меҳӯранд, аммо касе, ки дар сухан ҳеч хато намекунад, шахси комил аст ва тамоми баданашро ҳам идора карда метавонад. ³ Масалан, мо барои ром кардани аспҳо ба даҳонашон лаҷом мезанем ва он вақт тамоми баданашонро ба ҳар ҷо ки ҳоҳем, гардонда метавонем. ⁴ Ё мисоли дигар киштиро гирем. Ҳарчанд он қалон буда, бо вазидани шамоли шадид ҳаракат кунад ҳам, аммо роҳбари киштий онро ба ҳар тарафе, ки ҳоҳад, бо як ҷарҳи хурди суккон мегардонад.

⁵ Забон низ айнан монанди ҳамин аст. Он як узви хурди бадан аст, аммо чӣ лофи зиёд мезанад. Ана як ҷангали бузург ҳам бо як лаҳчай хурди оташ дармегирад. ⁶ Ҳамчунон забон низ оташест, ки аз дӯзах дармегирад. Он як ҷаҳон байдӣ дар байни узвҳоямон мебошад, ки тамоми баданамонро ҳаром мекунад ва тамоми вучудамонро ба оташ гирифтор менамояд.

⁷ Инсон ҳар гуна ҳайвоноту паррандаҳо ва ҳазандахову ҷонварони обиро ром кардааст ва ром мекунад, ⁸ љекин забони худро ҳеч яке ром карда наметавонад. Забон як бадии идоранашаванда ва пур аз заҳри марговар аст. ⁹ Бо он мо Ҳудованд ва Падари Осмониамонро * ҳамду сано меҳонем ва ҳамчунон бо он одамонро лаънат мегӯем. Ҳол он ки инсон ба шакли Худо оғарида шудааст. ¹⁰ Пас, аз як забон ҳам ҳамду сано ва ҳам лаънат мебарояд. Бародаронам, ин хел набояд бошад. ¹¹ Магар аз як ҷашма оби ширину оби шӯр ҷорӣ шуда метавонад?! ¹² Ё магар дарахти анҷир меваи зайдуна ва ё токи ангур меваи анҷир бор мевоарад?! Аз ҷашмаи оби шӯр низ оби ширин ҷорӣ шуда наметавонад.

Ду намуди хирад

¹³ Касе ки дар байни шумо бохираду бофаҳм бошад, бигзор инро бо зиндагии хуб ва амалҳое, ки бо хоккории хираду ҳикмат анҷом дода мешаванд, нишон дихад. ¹⁴ Аммо агар дар дилҳои шумо қинаву ҳасад ва худпарастӣ вучуд дошта бошад, худситой накунед, ки таърифатон бар зидди ростӣ аст. ¹⁵ Ин гуна хираду ҳикмат аз ҷониби Худо нест, балки ҳикмати заминӣ, дунявӣ, яъне шайтонӣ мебошад. ¹⁶ Зеро ҳар вақте ки дар байни шумо қинаву ҳасад ва худпарастӣ ҳаст, дар ҳамон ҷо бетартибӣ ва ҳар гуна фисқу фасод мебошад.

¹⁷ Аммо хираду ҳикмате, ки аз ҷониби Худо меояд, пеш аз ҳама пок аст ва баъд сулҳарвар, нармдил, равшанфир, пур аз раҳму шафқат ва самараҳои нек,

* ^{3:9} Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «Ҳудованд Ҳудоро» омадааст.

самимй ва бе рўйбинй мебошад. ¹⁸ Шахсони сулҳпарвар тухми сулҳро мекоранд ва ҳосилашро, ки адолат аст, ба даст меоваранд.

4

Итоат ба Худо

¹ Сабаби ҳамаи баҳсҳову ҷангҳои байни шумо дар чист? Магар дар ҳамон орзу ва ҳавасҳоятон нест, ки дар дарунатон ҷанг мекунанд? ² Шумо чизеро саҳт меҳоҳед, аммо ба даст намеоред ва барои ҳамин одамкушӣ мекунед. Шумо ҳамчунон чизеро саҳт ҳавас мекунед, аммо боз ҳам ба мақсадатон намерасед, бинобар ин гирифтори ҷанггу мочаро мешавед. Сабаби ба даст наовардани чизи дилҳоҳатон дар он аст, ки аз Худо ҳоҳиш намекунад. ³ Вале ҳоҳиш кунед ҳам, ба даст намеоред, чунки бо нияти айшу ишрати худ талаб мекунед ва ин нияти нодуруст аст.

⁴ Эй мардуми бевафо, магар намедонед, ки дӯстӣ кардан бо ин ҷаҳон бо Худо душманий карданро мефаҳмонад? Ҳар кӣ бо ин ҷаҳон дӯст шудан ҳоҳад, душмани Худо мешавад. ⁵ Ё фикр мекунед, ки дар навиштаҷот бехӯда гуфта шудааст: «Рӯҳи Ҳудованд, ки Худо дар дарунамон гузоштааст, саҳт рашик мекунад?» ⁶ Ба мо бошад, ӯ қуввати бештар аз пештараро ато мекунад, то бар зидди ин ҳавасҳо истодагарӣ қунем. Барои ҳамин ҳам дар навиштаҷот гуфта шудааст: «Худо бар зидди ҳавобаландон аст, лекин ба хоксорон қувват мебахшад».

⁷ Пас, ба Худо пурра итоат кунеду ба иблис зид бароед ва ӯ аз пеши шумо мегурезад. ⁸ Ба Худо наздик шавед ва ӯ низ ба шумо наздик мешавад. Шумо, эй гунаҳкорон, дастонатонро аз гуноҳ пок созеду шумо, эй дудилагон, дилҳоятонро тоза кунед. ⁹ Аз корҳоятон пушаймон шуда, нолаву гиря ва фигон бардоред. Ба чойи ҳанда нола кунед ва ба чойи шодӣ кардан ғамгин бошед. ¹⁰ Дар пеши Ҳудованд сарҳои худро ҳам кунед ва ӯ шуморо сарбаланд ҳоҳад кард.

¹¹ Эй бародарон, яқдигарро бадгӯйӣ нақунед. Ҳар кӣ бар зидди бародара什 сухан мегӯяд ё ўро ҳукм мекунад, дар асл, зидди шариати Худо сухан мегӯяд ва шариатро ҳукм мекунад. Агар шумо шариатро ҳукм мекарда бошед, пас дигар иҷроқунандай он нестед, балки ҳукмкунанда ҳастед. ¹² Аммо ҳаминро донед, ки фақат як Шариатдиҳанда ва ӯ ҳам Ҳукмкунанда аст, ки қудрати начот додан ва нобуд карданро дорад. Лекин шумо қистед, ки яқдигарро ҳукм мекунед?

Бадии лофзаний

¹³ Гӯш андозед шумое, ки мегӯед: «Имрӯз ё фардо фалон шаҳр меравем, он ҷо як сол монда, савдо мекунему фонда ба даст меоварем». ¹⁴ Шумо аз кучо медонед, ки фардо чӣ рӯй медиҳад? Охир умри шумо мисли буғ аст, ки барои як лаҳзаи кӯтоҳ пайдо мешаваду баъд нопадид мегардад. ¹⁵ Пас, шумо бояд чунин бигӯед: «Ҳудованд ҳоҳаду зинда монем, фалон корро мекунем». ¹⁶ Дар акси ҳол суханони шумо лофзаний аз корҳои худ мешавад ва чунин болиданҳо бадӣ аст.

¹⁷ Пас, ҳар кас ки нек будани кореро медонаду онро иҷро намекунад, гуноҳ содир менамояд.

5

Огоҳӣ ба сарватмандон

¹ Ҳоло шумо, эй сарватмандон, гӯш андозед! Шумо бояд гиряву нола кунед, чунки бало ба шумо наздик шуда истодааст. ² Сарвати шумо пӯсидаасту либосатонро куя задааст. ³ Тиллову нуқраатон занг задааст. Ҳуди ҳамин занг бар зидди шумо шаҳодат дода, баданатонро мисли оташ дармегиронад. Шумо бошед, дар ин рӯзҳои охир бойигарӣ ҷамъӣ кардаед.

⁴ Бинед, шумо ба мардикороне, ки ҳосили заминҳоятонро чамъ овардаанд, бояд музди меҳнаташонро медодед, vale гораттарона онро надодед. Ҳоло ҳамин музди меҳнати онҳо бар зидди шумо нолаю фарёд мекунад ва ин фарёди ҳосилчамъкунандагон то ба гӯши Худои пурқудрат расидааст. ⁵ Ана шумо умри худро дар ин дунё бо қайфу сафо ва айшу ишрат гузаронда, худро мисли ҷонвароне, ки барои куштан парвариш мешаванд, барои рӯзи ҷавобдихӣ парвариш кардаед. ⁶ Одами бегуноҳро, ки ба шумо зиддият нишон намедод, хукм карда, ба қатл расонидаед.

Сабру тоқат дар вақти азобҳо

⁷ Бинобар ин, эй бародарон, чунон ки деҳқон бо сабру тоқат интизори борони баҳору тирамоҳ мешавад, то ки қишизори ғаллаи гаронбаҳояш ҳосил диҳад, шумо низ то омадани Худованд сабру тоқат кунед. ⁸ Монанди ҳамин шумо низ бо сабру тоқат устувор истед, чунки вақти омадани Худованд наздик аст. ⁹ Аз яқдигар, бародарон, арзу шикоят нақунед, вагарна ҳукм мешавед, зоро Ҳукмкунанда дар остонаи дар истодааст.

¹⁰ Ҳӯш, бародарон, аз пайғамбароне, ки аз номи Худованд пайғом медоданд, ибрат бигиред, ки чӣ тавр онҳо дар вақти азобу шиқанчаҳо сабру тоқат нишон медоданд. ¹¹ Шумо медонед, ки мо онҳоеро пурбаракат мешуморем, ки ба азобҳо тоб меоваранд. Тавре ки шумо шунидаед, чӣ гуна Айюб пайғамбар бо сабру тоқат аз азобҳо гузашт ва медонед, ки Худованд дар охир барояш чӣ кор кард*. Худованд пур аз раҳму шафқат аст.

¹² Аз ҳама муҳимаш, бародаронам, ҳеч қасам наҳӯред, на бо Худо, на бо замин ва на бо ҳеч ҷизи дигар. Бигзор «ҳа» гуфтани шумо «ҳа» бошад ва «не» гуфтанатон «не» бошад. Вагарна шумо ҳукм мешавед.

Дуои натиҷабаҳи

¹³ Агар касе аз байни шумо мушкилие дошта бошад, бояд дуо кунад. Агар ҳурсанд бошад, бояд сурӯҳои ҳамду сано бихонад. ¹⁴ Агар касе бемор бошад, бояд роҳбарони ҷамоати имондоронро даъват кунад, то ки барояш дуо кунанду бо номи Худованд бар бемор равған моланд. ¹⁵ Он гоҳ дуои боимон беморро шифо мебахшад ва Худованд ўро аз бистари беморӣ мехезонад. Агар ў гуноҳ карда бошад, гуноҳаш бахшида мешавад. ¹⁶ Бинобар ин дар пеши яқдигар ба гуноҳҳоятон иқрор шавед ва барои яқдигар дуо кунед, то ки шифо ёбед. Дуои шахси дурусткор бокӯдрат ва натиҷабаҳаш аст.

¹⁷ Илёс пайғамбар низ шахсе мисли мо буд, аммо вақте аз сидқи дил дуо кард, ки борон наборад, сеюним сол ба замин борон наборид. ¹⁸ Боз дуо кард, ки борон борад ва аз осмон борон бориду замин ҳосил дод.

¹⁹ Пас, эй бародаронам, бидонед, ки агар касе аз байни шумо аз роҳи ростӣ барояду дигаре ўро ба роҳ баргардонад, ²⁰ вай гунаҳкорро аз роҳи ҳато баргардонда, ўро аз марғ начот медиҳад ва гуноҳҳои зиёдаш бахшида мешаванд.

* ^{5:11} Айюб пайғамбар фарзандон ва молу мулкашро аз даст дода, инчунин ба қасалии саҳт гирифтор шуда буд. Аммо баъд аз ин азобҳо Худо ўро шифо бахшида, бисёр баракат дода буд.

Номаи якуми Юханно Пешгуфтор

Шаҳодат дар бораи Каломи ҳаёт

1 Мо ба шумо дар бораи Каломи ҳаёт эълон мекунем, ки Ўз ибтидо буд. Мо Ўро шунидему бо чашмони худ дидем, инчунин ба Ўнигоҳ кардему ба Ў дастрасондем. **2** Ин ҳаёт намоён шуд. Мо Ўро дидем ва ба шумо дар борааш шаҳодат медиҳем. Мо дар бораи ин ҳаёти абадӣ ҳабар медиҳем, ки Ўз бо Падари Осмонӣ буд ва ба мо намоён шуд. **3** Мо ба шумо дидаву шунидаамонро эълон мекунем, то шумо низ шарики муносибатҳои мо шавед, ки ин муносибат аслан бо Падари Осмонӣ ва Писари Ўз, Исои Масеҳ аст. **4** Ин суханонро барои он менависем, ки шодии мо* пурра гардад.

Бо роҳи равшаний рафтсан

5 Ана ин пайғом, ки мо аз Масеҳ шунидем ва ба шумо эълон мекунем: «Худо нур аст ва дар Ў ҳеч торикие вучуд надорад». **6** Пас, агар гӯем, ки бо Худо муносибат дорем, аммо бо роҳи торикий равем, он гоҳ мо дурӯғгӯй ҳастем ва дар ростӣ зиндагӣ намекунем. **7** Аммо агар мо дар равшаний роҳ равем, ҳамон тавре ки Худо дар равшаний аст, пас бо яқдигар муносибат дорем ва он гоҳ хуни Писари Ўз, Исо моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад. **8** Лекин агар гӯем, ки мо гуноҳкор нестем, худро фиреб медиҳем ва нишон медиҳем, ки дар вучудамон ростӣ нест. **9** Вале агар ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, он гоҳ Худо, ки бобафо ва одил аст, гуноҳҳои моро мебахшад ва аз ҳар нодурустӣ моро пок месозад. **10** Агар гӯем, ки ҳеч гуноҳ накардаем, Худоро дурӯғгӯй мекунем ва нишон медиҳем, ки қаломи Ўз дар мо нест.

2

1-2 (1-2) Эй фарзандони азизам, ин суханонро ман барои он ба шумо менависам, то ки гуноҳ содир нақунед. Вале вақте касе гуноҳ кунад, мо Исои Масеҳи бейзбро дорем, ки ҳоло дар пеши Падари Осмонӣ моро тарафдорӣ мекунад. Ўз барои ором кардани ғазаби Худо ва бахшида шудани гуноҳҳои мо ва нафақат барои гуноҳҳои мо, балки барои гуноҳҳои тамоми ҷаҳон чони худро фидо кардааст.

3 Агар мо ба фармонҳои Худо итоат кунем, он гоҳ боварӣ дошта метавонем, ки Ўро ба ростӣ шинохтаем. **4** Ҳар касе, ки «ман Худоро шинохтаам» мегӯяду фармонҳои Ўро иҷро намекунад, дурӯғгӯй аст ва ростӣ дар вучудаш нест. **5** Мояна ҳамон вақт Худоро ҳақиқатан дӯст медорем, ки фармонҳояшро иҷро кунем. Он гоҳ медонем, ки аз они Худо ҳастем. **6** Вақте касе мегӯяд, ки ўз бо Худо аст, бояд ҳамон тавре амал кунад, ки Исо амал мекард.

7 Азизонам, ман ба шумо фармони нав наменависам, балки фармони қадимаэро менависам, ки шумо аз аввал доштед. Фармони қадима ҳамон пайғомест, ки шумо шунидаед. **8** Ба ҳар ҳол, ман ба шумо фармони навро менависам, ки ҳақиқат будани он дар Масеҳ ва шумо намоён шудааст, чунки торикий аз байн рафта истодааст ва равшаний аслӣ аллакай медураҳшад. **9** Ҳар касе, ки «ман дар равшаний ҳастем» мегӯяду бародарро бад мебинад, ҳанӯз дар торикий мебошад. **10** Лекин ҳар касе, ки бародарро дӯст медорад, дар равшаний зиндагӣ мекунад ва дар вай чизе нест, ки сабаби пешпо хӯрданаш шавад. **11** Аммо

* **1:4** Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «шодии шумо» омадааст.

касе, ки ба як бародар нафрат дорад, дар торикист. Вай бо роҳи торикий равона асту роҳи мерафтаашро намедонад, чунки торикий ҷашмонашро кӯр сохтааст.

¹² Эй фарзандон, ман ба шумо менависам, чунки гуноҳҳои шумо аз барои Масеҳ баҳшида шудаанд.

¹³ Эй падарон, ман ба шумо менависам, чунки шумо ҳамонеро, ки аз ибтидост, мешиносад.

Эй ҷавонон, ман ба шумо менависам, чунки шумо Шахси Бадро мағлуб кардаед.

Эй фарзандон, ман ба шумо менависам, чунки шумо Падарро мешиносад.

¹⁴ Эй падарон, ман ба шумо менависам, чунки шумо ҳамонеро, ки аз ибтидo вучуд дорад, мешиносад.

Эй ҷавонон, ман ба шумо менависам, чунки шумо боқувват ҳастед ва қаломи Ҳудо дар шумо ҳамеша натиҷабаҳш аст, инчунин шумо бар Шахси Бад ғолиб баромадаед.

Ба дунё дил набастан

¹⁵ Ба ин дунё ва ба ҳар он чӣ, ки дар он аст, дил набандед. Касе, ки ба ин дунё дил мебандад, муҳаббати Ҳудо дар вай нест. ¹⁶ Чунки ҳар чизе, ки дар ин дунё ҳаст, яъне ҳавасҳои нафсонӣ, ҷашмгуруснагӣ ва бо молу мулк қалонгирӣ кардан, ҳамаи ин на аз ҷониби Падари Осмонӣ, балки аз ин дунё мебошад. ¹⁷ Ин дунё бо ҳавасҳояш гузарон аст, аммо онҳое, ки хости Ҳудоро иҷро мекунанд, то абад зинда мемонанд.

Огоҳӣ аз душмани Масеҳ

¹⁸ Эй фарзандон, ин замони охир аст ва чӣ тавре ки шумо шунида будед дар бораи омадани шахси зидди Масеҳ, ҳоло чунин шахсон зиёд баромадаанд. Аз ҳамин ҳам мефаҳмем, ки ин замони охир аст. ¹⁹ Гарчанде ки ин шахсон аз байнӣ мо баромада бошанд ҳам, онҳо аъзои монанд, чунки агар аъзои монанд, ҳамроҳи монанд. Вале вақте аз мо ҷудо шуданд, маълум карданд, ки ҳеч якеашон аъзои монанд. ²⁰ Бар шумо бошад, Шахси муқаддаси Ҳудо Рӯҳи ҳудро рехтааст, бинобар ин ҳамаи шумо чӣ будани ростиро медонед. ²¹ Инак, ман ба шумо на борои он менависам, ки шумо ростиро медонед, балки борои он менависам, ки шумо ростиро медонед ва ҳамчунон огоҳ ҳастед, ки аз ростӣ ҳеч дурӯғ барнамеояд. ²² Дурӯғгӯй қист? Магар он касе нест, ки Таъяншудаи Ҳудо будани Йисоро инкор мекунад? Ин дурӯғгӯй ҳамон душмани Масеҳ аст, ки ҳам Падар ва ҳам Писарро рад мекунад. ²³ Ҳар кӣ Писарро рад қунад, бо Падар буда наметавонад ва ҳар кӣ Писарро қабул қунад, Падарро ҳам қабул мекунад. ²⁴ Бигзор пайғоми аз аввал шунидаатон дар дилҳои шумо монад, он гоҳ шумо дар муносибати Падару Писар мемонед. ²⁵ Ана ваъдаи Масеҳ низ, ки ба мо додааст, ҳёти абадӣ аст. ²⁶ Ҳамаи ин суханонро ман оид ба қасоне навиштаам, ки шуморо аз роҳ заданий ҳастанд. ²⁷ Шумо бошед, Рӯҳero доред, ки Ӯ ба шумо додааст ва ин Рӯҳ дар шумо сокин мебошад, бинобар ин эҳтиёҷ надоред, ки қаси дигар шуморо ёд дидҳад. Ҳуди ҳамин Рӯҳ дар бораи ҳама чиз ёд медиҳад ва таълимоти Ӯ дурӯғ нест, балки рост аст. Пас, ҳамон тавре ки Ӯ шуморо таълим додааст бо Масеҳ монед.

Фарзандони Ҳудо

²⁸ Ҳоло бошад, фарзандони азизам, бо Масеҳ, муносибати ҳудро давом дидҳед, то ки дар вақти баргаштан ва зоҳир шуданаш дар пешӣ Ӯ сари ҳудро ҳамшуда ҳисс нақунем, балки бочуръат бошем. ²⁹ Мо медонем, ки Масеҳ дурусткор аст. Бинобар ин медонем, ки ҳар кӣ корҳои дуруст мекунад, таваллуди нав аз Ҳудо гирифтааст.

3

¹ Бинед, ки Падар чй қадар моро дўст доштааст, ки мо фарзандони Ў номида мешавем ва ҳам фарзандони Ў ҳастем. Сабабе, ки ҷаҳон моро намешиносад дар он аст, ки он Худоро нашинохт. ² Азизон, мо ҳоло фарзандони Худо ҳастем ва ҳанӯз намоён нашудааст, ки мо чй гуна мешавем. Лекин ҳамиро медонем, ки ҳангоми зоҳир шудани Масеҳ мисли Ў ҳоҳем шуд, чунки Ўро ҳамон тавре ки ҳаст, ҳоҳем дид. ³ Инак, ҳар кй ба Ў умед мебандад, худро пок нигоҳ медорад, чуноне ки Масеҳ пок аст.

⁴ Ҳар кй дар гуноҳ зиндагӣ мекунад. қонуншикан аст. Аслан худи гуноҳ беконунӣ аст. ⁵ Шумо ҳам медонед, ки Масеҳ барои аз байн бардоштани гуноҳҳои мо зоҳир шуд. Шумо инчунин медонед, ки Ў комилан бегуноҳ аст. ⁶ Пас, ҳар кй дар Ў зиндагӣ мекунад, гуноҳ карданро давом намедиҳад. Ҳар кй гуноҳ карданро давом медиҳад, Масеҳро на дидаст ва на шинохтааст.

⁷ Фарзандони азиз, нагузоред, ки қасе шуморо гумроҳ созад. Ҳамаи онҳое, ки кори дуруст мекунанд, дурусткор ҳастанд, айнан мисли Масеҳ, ки дурусткор аст. ⁸ Аммо ҳамоне, ки гуноҳ карданро давом медиҳад, аз иблис аст, зеро иблис аз ибтидо гуноҳ карда меояд. Сабаби зоҳир шудани Писари Худо низ дар ҳамин буд, ки корҳои иблисро нобуд созад. ⁹ Ҳар қасе, ки Худо барояш таваллуди нав баҳшидааст, гуноҳ карданро давом намедиҳад, зеро дар дохилаш табииати Худо мебошад. Инчунин вай наметавонад, ки зиндагии гуноҳкоронаро давом диҳад, чунки таваллуди нав аз Худо гирифтааст. ¹⁰ Кй фарзанди Худо ва кй фарзанди иблис буданаш ин тавр маълум мегардад: ҳар кй ҷизи дурустро иҷро намекунад ва ҳамчунин бародари худро дўст намедорад, фарзанди Худо намебошад.

¹¹ Зеро пайғоме, ки шумо аз аввал шунида будед, ин аст, ки мо бояд яқдигарро дўст дошта бошем. ¹² Мисли Қобил набошем, ки зердасти Шахси Бад буда, бародари худро кушт. Аз чй сабаб бародарашро кушт? Чунки корҳои ў баду корҳои бародараш дуруст буданд. ¹³ Бинобар ин, эй бародаронам, агар одамони ҷаҳон аз шумо нафрат кунанд, ҳайрон нашавед. ¹⁴ Азбаски бародарони худро дўст медорем, мо медонем, ки аз марг ба ҳаёт гузаштем. Ҳар кй бародари худро дўст намедорад, ҳанӯз ҳам зери дасти марг аст. ¹⁵ Ҳар кй бародари худро бад мебинад, одамкуш аст. Шумо бошед, медонед, ки дар даруни ҳеч як одамкуш ҳаёти абадӣ нест. ¹⁶ Чй будани муҳаббатро мо дар Исои Масеҳ мебинем, ки Ў ҷони худро барои мо фидо кард. Мо низ бояд худро барои бародарони худ фидо кунем. ¹⁷ Агар қасе молу муъл дошта бошаду бинад, ки бародараш мӯҳтоҷӣ дорад, вали нисбати ў сангид монад, магар муҳаббати Худо дар дили вай ҳаст? ¹⁸ Фарзандони азиз, бийёд мо на бо забону сухан, балки дар амал ва ростӣ муҳаббатро нишон диҳем. ¹⁹⁻²⁰(19-20) Агар ҳамин тавр кунем, медонем, ки мо аз они ростӣ ҳастем ва агарчи вичдонамон моро азоб диҳад ҳам, дар ҳузури Худо диламон ором мебошад, зеро Худо аз вичдони мо бузургтар аст ва аз ҳама чиз оғоҳ мебошад.

²¹ Дўстони азиз, агар вичдонамон моро азоб надиҳад, пас дар пеши Худо сарамонро бардошта меистем ва ²² азбаски ба фармонҳои Ў итоат мекунем ва кори писандидай. Ўро иҷро менамоем, ҳар чй ҳоҳиш кунем, аз Ў мегирем. ²³ Фармони Ў ин аст, ки ба Писараш Исои Масеҳ бовар кунем ва аз рӯи фармони Ў яқдигарро дўст дошта бошем. ²⁴ Касоне, ки ба ин фармон итоат мекунанд, дар Ў зиндагӣ мекунанд ва Ў дар дохилаи онҳо зиндагӣ мекунад. Аз кучо мо мефаҳмем, ки Ў дар дохилаи мо зиндагӣ мекунад? Аз Рӯҳи Муқаддас мефаҳмем, ки Ў ба мо додааст.

4

¹ Эй азизон, ба ҳар касе, ки «ман Рӯҳи Худо дорам» мегӯяд, бовар нақунед. Онҳоро санҷед, ки оё ростӣ аз тарафи Худоянд, чунки ба ҷаҳон бисёр пайғамбарони бардуруғ омадаанд. ² Шумо Рӯҳи Худоро ин тавр шинохта метавонед: ҳар рӯҳе, ки бо ҷисми инсонӣ омадани Исой Масехро икror мекунад, аз Худост, ³ аммо ҳар рӯҳе, ки инро икror намекунад, аз Худо нест. Баръакс ин рӯҳ аз ҷониби душмани Масех аст, ки шумо дар бораи омада истодани ўшунидаед ва ў аллакай дар ҷаҳон аст. ⁴ Фарзандони азиз, шумо аз они Худо ҳастед, бинобар ин Касе, ки дар доҳили шумо ҳаст, бузургтар аз онест, ки дар ҷаҳон мебошад. Пас шумо пайғамбарони бардуруғро мағлуб соҳтаед. ⁵ Онҳо аз они ҷаҳон мебошанд, бинобар ин мувоғиҳи ин ҷаҳон гап мезананд ва одамони ҷаҳон онҳоро гӯш мекунанд. ⁶ Мо бошем, аз они Худо ҳастем ва ҳар касе, ки Худоро мешиносад, моро гӯш мекунад. Аммо онҳое, ки аз они Худо нестанд, моро гӯш намекунанд. Ана аз ҳамин мӯрӯҳи ростиро аз рӯҳи фиреб фарқ мекунем.

Худо муҳаббат аст

⁷ Азизон, биёед яқдигарро дӯст дорем, чунки муҳаббат аз Худо аст. Ҳар кӣ муҳаббат нишон медиҳад, аз Худо таваллуди нав гирифтааст ва Худоро мешиносад. ⁸ Худо муҳаббат аст, пас ҳар кӣ муҳаббат нишон намедиҳад Худоро намешиносад. ⁹ Муҳаббати Худо ба мо ин тавр намоён шудааст, ки Ў Писари ягонаи худро ба ҷаҳон фиристод, то ки мо ба воситаи ў ҳаётӣ абадӣ ба даст оварем. ¹⁰ Ана ин муҳаббат аст, ки на мо Худоро дӯст доштем, балки ў моро дӯст дошт ва Писари худро фиристод, то ки ў барои ором кардани ғазаби Худо ва баҳшида шудани гуноҳҳои мо фидо шавад. ¹¹ Азизонам, агар Худо моро ин қадар дӯст дорад, пас мо низ бояд яқдигарро дӯст дорем. ¹² Худоро касе надидааст, вале агар мо яқдигарро дӯст дорем, Худо дар доҳили мо зиндагӣ мекунад ва муҳаббати ў дар доҳили мо ба ҳадди комил мерасад. ¹³ Дар Худо сокин буданамон ва Худо дар мо сокин буданашро мо аз ин медонем, ки ў Рӯҳи худро ба мо додааст. ¹⁴ Инчунин мо бо ҷашми худ дидем ва шаҳодат медиҳем, ки Падар Писари худро ҳамчун Нашотдиҳанди ҷаҳон фиристодааст. ¹⁵ Дар доҳили қасоне, ки Писари Худо будани Исоро икror мекунанд, Худо сокин мебошад ва онҳо дар Худо сокин мебошанд. ¹⁶ Ана ҳамин тавр мо муҳаббати Худоро нисбати худ шинохтем ва ба он бовар мекунем.

Худо муҳаббат аст ва онҳое, ки дар муҳаббат мемонанд, дар Худо сокин мебошанд ва Худо дар онҳо мебошад. ¹⁷ Муҳаббати Худо дар мо ба ҳадди комил расидааст, то ки мо дар рӯзи ҷазо бо сари бардошта истода тавонем, чунки мо дар ин ҷаҳон монанди ў ҳастем. ¹⁸ Дар муҳаббат тарс нест, баръакс муҳаббати пурра тарсро аз байн мебарад. Касе, ки тарс дорад, интизори ҷазо аст. Ў ҳанӯз ба ҳадди комили муҳаббат нарасидааст. ¹⁹ Мо барои он муҳаббат нишон медиҳем*, чунки аввал Худо моро дӯст доштааст. ²⁰ Агар касе мегӯяд, ки ў Худоро дӯст медорад, аммо бародарашро бад мебинад, дурӯғгӯй аст. Зоро агар мо бародаронро бад бинем, дар ҳоле ки ҷашмамон онҳоро мебинанд, пас Худоро, ки ҷашмамон намебинад, дӯст дошта наметавонем. ²¹ Фармони Худо ин аст, ки ҳар кӣ ўро дӯст дорад, бояд бародари худро низ дӯст дорад.

5

Имон ба Писари Худо

¹ Ҳар касе, ки ба Таъиншудаи Худо будани Исо бовар мекунад, таваллуди нав аз Худо гирифтааст ва ҳар кӣ падарро дӯст дорад, фарзандашро низ дӯст медорад. ² Агар мо Худоро дӯст дорем ва фармонҳои ўро иҷро кунем, бо ҳамин мефаҳмем,

* ^{4:19} Дар бâъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «Мо ўро дӯст медорем» омадааст.

ки фарзандони Худоро дўст медорем. **3** Зеро Худоро дўст доштан ин фармонҳои Ўро ичро кардан аст. Фармонҳои Ў бошанд, вазнин нестанд, **4** чунки ҳар кий аз Худо таваллуди нав гирифтааст, ҷаҳонро галаба мекунад ва ин галабае, ки бар ҷаҳон голиб мебарояд, имони мост. **5** Пас кий бар ҷаҳон голиб мебарояд? Фақат он касе, ки ба Писари Худо будани Исо бовар мекунад.

6 Исои Масеҳ ҳамонест, ки ба воситай обу хун омадааст. Ӯ на фақат ба воситай об, балки ба воситай обу хун омадааст. Инро Рӯҳ шаҳодат медиҳад, чунки Рӯҳ ҳақ аст. **7** Зеро се шоҳид аст, ки шаҳодат медиҳад:^{*} **8** Рӯҳ, об ва хун ва ҳар сеи онҳо забон як доранд. **9** Мо шаҳодати инсонро қабул мекунем, vale шаҳодати Худо чӣ қадар бештар боварибаш аст. Охир дар ин ҷо худи Худо дар бораи Писараш шаҳодат додааст. **10** Касе, ки ба Писари Худо бовар мекунад, дар дили худ ин шаҳодатро дорад. Аммо ҳар кий ба Худо бовар намекунад, Ўро дурӯғтӯй месозад, чунки ба шаҳодате, ки Худо дар бораи Писараш додааст, бовар накард. **11** Ин ҳам шаҳодати Худо аст, ки Ӯ ба мо ҳаёти абадӣ бахшидааст ва ин ҳаёт дар Писари Ўст. **12** Ҳар кий бо Писар аст, ин ҳаётро дорад ва ҳар кий бо Писари Худо нест, ин ҳаётро надорад.

Хулоса

13 Ман ин суханонро ба шумое, ки ба Писари Худо бовар мекунед, менависам, то донед, ки соҳиби ҳаёти абадӣ ҳастед. **14** Бинобар ин мо дар ҳузури Худо ин бовариро дорм, ки ҳар чӣ мувофиқӣ хости Ў ҳоҳиш қунем, Ӯ ба мо гӯш меандозад. **15** Пас, агар донем, ки Ӯ ҳар ҳоҳиши моро мешунавад, мо инчунин медонем, ки чизи ҳоҳишкардаамонро ба даст овардаем.

16 Агар шумо бинед, ки бародаратон гуноҳе мекунад, ки ба марг намебараад, бояд барояш дуо қунед ва Худо ба ӯ ҳаёти мебахшад, яъне ба оне, ки гуноҳи ба марг набаранда мекунад. Чунки гуноҳе ҳаст, ки ба марг мебараад ва ман намегӯям, ки барои чунин гуноҳ бояд дуо қунед. **17** Ҳамаи корҳои нодуруст гуноҳ ҳастанд, vale ин гуноҳест, ки ба марг намебараад. **18** Мо медонем, ҳар касе ки аз Худо таваллуди нав ёфтааст, гуноҳ карданро давом намедиҳад, балки Писари Худо онҳоро эҳтиёт мекунад ва Шахси Бад ба онҳо даст расонда наметавонад. **19** Мо низ медонем, ки мо фарзандони Худо ҳастем ва тамоми ҷаҳон зери дасти Шахси Бад мебошад. **20** Мо боз медонем, ки Писари Худо омад ва ба мо қобилияти фаҳмиданро додааст, то мо ҳамонеро, ки ростӣ аст, шиносем. Мо бошем, дар ҳамоне, ки ростист ва дар Писари Ў Исои Масеҳ ҳастем. Ӯ Худои ҳақиқӣ ва ҳаёти абадӣ аст.

21 Фарзандони азиз, худро аз бутпарастӣ эҳтиёт қунед[†].

---

* **5:7** Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дар оятҳои 7 ва 8 омадааст: «Зеро се шоҳид аст, ки шаҳодат медиҳад: дар осмон Падар, Калом ва Рӯҳи Муқаддас ва ҳар сеи Онҳо як ҳастанд ва се шоҳид дар замин аст: Рӯҳ, об ва хун ва ҳар сеи онҳо забон як доранд». † **5:21** Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дохил шудааст: «Омин.»

Номай дуюми Юханно Пешгуфтор

1-2 (1-2) Аз роҳбари чамоати имондорон ба хонуме, ки Худо интихоб кардааст, ва фарзандони вай, ки ба ростӣ дӯсташон медорам. Мо ҳарду ҳамон як ростиро дӯст медорем, ки он дар мӯло мебошад ва то абад бо мемонад. На фақат ман шуморо дӯст медорам, балки ҳама онҳое ҳам, ки ростиро мешиносанд. ³ Бигзор файзу раҳмат ва сулҳу осоиштагӣ аз ҷониби Худо-Падар ва Исои Масеҳ*, Писари Падар бо мот[†], ки ростиро медонем ва яқдигарро дӯст медорем, бошад.

Фармони аз аввалбӯдаи Худо

4 Аз фаҳмидани он, ки баъзе фарзандони шумо мувофиқи фармоши Падар дар роҳи ростӣ зиндагӣ мекунанд, бениҳоят хурсанд шудам. ⁵ Ҳоло ҳам, хонуми мӯҳтарам, ба шумо на фармонӣ нав, балки ҳамонеро, ки аз аввал доштем, менависам ва ҳоҳиш мекунам, ки ҳамаамон яқдигарро дӯст дорем. ⁶ Муҳабbat бошад, дар ин аст, ки мо ба фармонҳои Худо итоат намуда, зиндагӣ кунем. Фармони ӯ ҳамонест, ки аз аввал шунидаед, яъне бо роҳи муҳабbat равед.

Аз фиребгарон эҳтиёти шудан

7 Дар ҷаҳон бисёр фиребгарон баромадаанд, ки дар ҷисм омадани Исои Масеҳро[‡] қабул намекунанд. Ин хел одамон фиребгар ва душмани Масеҳ ҳастанд.

8 Эҳтиёти шавед, то ҷизеро, ки барояш заҳмат кашидаем[§], аз даст надиҳед. Баръакс ба мукофоти пурра ноил гардед. **9** Ҳар кӣ таълимоти Масеҳро иҷро намекунаду аз ҳадду ҳудуди он мебарояд бо Худо нест. Аммо касе, ки дар ин таълимот мемонад, ҳам бо Падар ва ҳам бо Писар мебошад. **10** Агар касе пеш шумо ояду ин таълимотро наоварад, ўро ба хонаатон роҳ надиҳед ва қабул накунед. **11** Зеро касе, ки ўро қабул мекунад, шарики корҳои бади ӯ мегардад.

12 Боз ҷизи зиёд ба шумо гуфтаний ҳастам, вале бар ивази истифода бурдани когазу ранг, умединорам, ки шуморо ҳабар гирифта ҷашм ба ҷашм сӯҳбат кунем, то ки шодиамон лабрез гардад.

13 Фарзандони ҳоҳари интихобшуудаат салом мегӯянд.*

* **1:3** Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «ва Худованд Исои Масеҳ» омадааст. † **1:3** Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «шумо» омадааст. ‡ **1:7** Яхудиён мунтазир буданд, ки Таъиншудаи Худо аз байни инсон мебарояд, вале Худо Писари худро ҳамчун Таъиншудаи худ фиристод. Ин Исои Масеҳ буд, ки гарчанде Худо буд, лекин ба замин инсон шуда омад. Барои бисёр қасон ба ин бовар кардан мушкил буд, бинобар ин онҳо рад мекарданд, ки Худо ба ҷаҳон ба монанди инсон омадааст. § **1:8**

Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот «заҳмат кашидаед» омадааст. * **1:13** Дар баъзе нусхаҳои қадими навиштаҷот дар охири ҷумла «омин» омадааст.

Номаи сеюми Юханно Пешгуфтор

1 Аз роҳбари чамоати имондорон ба Гаюси азиз, ки дар ростӣ ўро дӯст медорам.

2 Дӯсти азизам, ман дуо мекунам, ки аз ҳар ҷиҳат ривоҷу равнақ ёбӣ ва сиҳату саломат бошӣ, чуноне ки дилу ҷонат равнақ меёбад. **3** Вақте ки ҷанд бародарон омада, ба ман шаҳодат доданд, ки ту ба ростӣ бобафо ҳастӣ ва дар роҳи ростӣ меравӣ, ман бениҳоят хурсанд шудам. **4** Аз шунидани он, ки фарзандони ман дар роҳи ростӣ мераванд, бароям хурсандии бузургтаре нест.

Тарзи қабул кардани бародарони мусоғир

5 Дӯсти азиз, ту дар он рафтore, ки нисбат ба бародарон мекунӣ, асосан ба бародарони бароят ношинос бобафо ҳастӣ. **6** Ин бародарон дар бораи муҳаббати ту дар пеши чамоати имондорон шаҳодат доданд. Кори хуб мекунӣ, агар онҳоро тавре ба сафарашон гусел намоӣ, ки иззати Ҳудоро ба ҷо меорад. **7** Чунки онҳо аз барои номи Ӯ ба сафар баромадаанд ва аз беимондорон чизе қабул накарданд. **8** Бинобар ин мо бояд чунин одамонро таъмин намоем, то ки дар роҳи ростӣ ҳамкор шавем.

9 Ман дар бораи ин ба чамоати имондорон нависта будам, аммо ҳамон Деотрефес, ки роҳбарӣ қарданро дӯст медорад, гапи моро дар замин монд. **10** Пас, дар сурати омаданам, ман корҳои ўро ва суханони зишташро, ки бар зидди мо мегӯяд, ба рӯи об мебарорам. Ба ӯ ин корҳояш ҳам кам аст, ки боз аз қабул қардани бародарон рӯй мегарданд. Ӯ ба дигарон низ, ки қабул қардан меҳоҳанд, роҳ намедиҳад. Ҳатто онҳоро аз чамоати имондорон берун мекунад.

Давом доддани рафтори хуб

11 Дӯсти азизам, рафтори хубро тақлид қун ва на рафтори бадро. Зоро ҳар кӣ хубӣ мекунад аз ҷониби Ҳудо аст. Аммо касе, ки бадӣ мекунад, Ҳудоро надидааст. **12** Ана Деметрустро ҳама таъриф мекунанд, ҳатто худи ростӣ инро тасдиқ мекунанд. Мо ҳам дар бораи ӯ шаҳодат медиҳем ва ту медонӣ, ки шаҳодати мо рост аст.

13 Боз зиёд чиз ба ту гуфтанӣ ҳастам, лекин намехоҳам, ки онро бо ранг дар рӯи когаз нависам. **14** Ман умединорам, ки ба зудӣ туро мебинам ва ҷашм ба ҷашм гап мезанем. **15** Саломат бош. Дӯстони инҷо будаат ба ту салом мегӯянд, ту низ дӯстони онҳоро як ба як салом гӯй*.

---

* **1:15** Дар баъзе нусхаҳо дар охири ҷумла «Омин» омадааст.

Яхудо

Яхудо ба имондорон салом мегүяд

¹ Ман, Яхудо, бандай Исои Масеҳ ва бародари Яъқуб ҳастам. Ба даъватшудагон, ки дар Худо Падар муҳаббат^{*} пайдо намуда, дар паноҳи Исои Масеҳ мебошанд, ² лутфу меҳрубонӣ, осоиштагӣ ва муҳаббат орзумандам!

Хукм шудани муаллимони дурӯғин

³ Дӯстони азиз, хеле меҳостам ба шумо дар бораи начоти умумиямон нависам. Лекин ҳоло зарур донистам, ки ин номаро навишта, шуморо рӯҳбаланд созам, то барои имоне, ки боре ба муқаддасон[†] дода шудааст, мубориза баред. ⁴ Зеро бâъзе қасон, ки дар бораи маҳқум шуданашон ҳанӯз дар замони қадим навишта шудааст, пинҳонӣ дар миёни шумо чой гирифтаанд. Онҳо худобехабар буда, файзи Худои моро ҳамчун иҷозат ба бадаҳлоқии ҷинсӣ медонанд ва ягона Ҳокиму Худованди мо Исои Масеҳро рад мекунанд.

⁵ Ҳоло меҳоҳам он чиро, ки худатон хуб медонед, бори дигар ба шумо хотиррасон намоям. Худованд мардуми Худро аз замини Миср ҳалос кард, вале сипас аз байнашон онҳоеро, ки бовар накарданд, нобуд соҳт. ⁶ Инчунин, фариштаҳо мақоми худро нигоҳ надошта, манзили худро тарқ карданд. Ӯ онҳоро дар торикии абадӣ занҷирбанд намуда, барои рӯзи бузурги қиёмат нигоҳ медорад. ⁷ Мисли ин фариштаҳо, шаҳрҳои Садӯму Амӯро ва деҳоти гирду атрофи онҳо, ки ба бадаҳлоқии ҷинсӣ ва ҳоҳишҳои гайритабии дода шуда буданд, ҳамчун намуна гирифтори ҷазои оташи абадӣ гаштанд.

⁸ Ин одамон дар асоси ҳобҳои диддаашон ҷисмашонро ҳаром мекунанд ва қудрати Худовандро рад менамоянду ҷалолдорони осмониро дашном медиҳанд.

⁹ Ҳол он ки ҳатто фариштаи бузург Микоил чун бо иблис дар бораи часади Мусо пайғамбар баҳс мекард, ба худ раво надид, ки ўро бо дашном ҳукм намояд. Ӯ ба иблис танҳо гуфт, ки бигзор Худованд ҷазои туро дихад. ¹⁰ Ин одамон намедонанд, ки киро дашном медиҳанд. Лекин он чӣ ки табиатан, мисли ҳайвони беақл мефаҳманд, онҳоро нобуд мекунад. ¹¹ Вой бар ҳоли ҷунин одамон, ҷунки бо роҳи Қоин[‡] мераوانд, пул гуфта, гирифтори ҳатои Бильом[§] шудаанд ва саркашӣ намуда, мисли Қӯраҳ^{*} нобуд мешаванд. ¹² Онҳо ҳангоми ҳӯроки шомҳои муҳаббат байни шумо мисли сангӣ пешпое нишаста, бе тарсу ҳарос худро мепарваранд. Онҳо абрҳои беобанд, ки бод мебарад ва дараҳтони бемеваанд, ки дар тирамоҳ решакан мешаванд ва дубора мемираанд.

¹³ Онҳо мавҷҳои шадиди баҳранд, ки шармаңдагии худро мисли кафк рӯйи об мебароранд. Онҳо ситорагони овораанд, ки барои ҳамеша ба торикии зулмонӣ ҳоҳанд рафт. ¹⁴ Ҳамчунин, Ҳанӯз, ки насли ҳафтуми Одам буд, дар бораи онҳо пешгӯйӣ намуда гуфтааст: «Бингар, Худованд бо ҳазор-ҳазор муқаддасони Худ меояд. ¹⁵ Меояд то ки ҳамаро маҳқум намояд ва ҷони ҳар гунаҳкорро мувоғики кирдори бадаш ва суханони бешармонааш, ки ба Ӯ гуфтааст, ҷазо дихад». ¹⁶ Онҳо ҳамеша шикоят мекунанд ва баҳона мечӯянд, аз пайи ҳоҳишҳои худ ҳастанд, бо худ меболанд ва барои фоидай худ хушомад мезананд.

Насиҳат ба вафодорӣ

* **1:1** Дар баъзе нусхаҳои қадимаи Навиштаот «тақдисёфта ё покшуда» омадааст. [†] **1:3** муқаддасон — мувоғики таълимоти Инчил ҳар одаме, ки ба Исои Масеҳ имон дорад муқаддас ҳисобида мешавад. [‡] **1:11** Қоин — одамкуши нахустин. [§] **1:11** Бильом — шахсест аз Паймони кӯҳан, ки бар ивази пул ҳалқи Йироилро лаънат карданӣ буд. ^{*} **1:11** Қӯраҳ — шахсест аз Паймони кӯҳан, ки бар зидди Мусо исён карда буд.

¹⁷ Аммо шумо, дўстон, суханони фиристагони Худовандамон Исои Масеҳро, ки пеш ба шумо гуфта буданд, дар ёд доред. ¹⁸ Онҳо ба шумо чунин мегуфтанд: «Дар охирзамон масхаробозоне ба миён меоянӣ, ки аз пайи ҳоҳишҳои бади худ мераванд». ¹⁹ Онҳо чудой меандозанд, мувофиқи майлҳои ҷисмонӣ рафтор мекунанд, лекин Рӯҳи Худоро надоранд. ²⁰ Аммо шумо, дўстони азиз, бо Рӯҳи Пок пайваста дуо карда, худро бар имони поктаринатон бунёд кунед. ²¹ Худро дар муҳаббати Худо нигоҳдоред, чунки ҳоло умевори марҳамати Худовандамон Исои Масеҳ барои ҳаётни абадӣ мешавед. ²² Нисбат ба онҳое, ки дудила ҳастанд, раҳмдил бошед. ²³ Баъзера гӯё аз дами оташ қашида, начот диҳед. Нисбати баъзеи дигар бо эҳтиёт дилсӯзӣ намоед, ҳатто ба либосе, ки олудай ҷисми гунаҳкор аст, даст нарасонед.

Дуюи ҳамди сано

²⁴ Ба Ӯ, ки шуморо аз гуноҳ нигоҳ дошта,
бе камбудӣ ва бо шодмонӣ пеши ҷалоли Худ оварда метавонад,
яъне ²⁵ бар Худои ягона, ки ба воситай Худованд Исои Масеҳ начоткори мо
шудааст,
дар тӯли асрҳо, аз имрӯз то абад
бузургиву ҷалолат ва нерӯву қудрат бод! Омин!